

Giới thiệu Mục Tiêu Của Tôi, Định Mệnh Của Tôi

Khi thưởng thức tác phẩm Mục Tiêu Của Tôi, Định Mệnh Của Tôi của tác giả Tang giới, người đọc bỗng nhận ra triết lý của cuộc sống này: “Thế sự vô thường, trắng đen đảo lộn, cạm lỵ này cùng người là sẽ hết thuốc chữa. Anh trong câu chuyện ngôn tình sắc này là một “vị vua” bao người vừa căm ghét vừa khiếp sợ, du ngoạn trong thế giới của trò chơi quyền lực, không cầm dao nhưng bàn tay nhuộm đầy nợ máu. Anh bệnh sùng ép cạ từng chút sức lực trên người cô, nhưng cô vẫn lấy thân mình làm hậu thuẫn, bảo vệ anh bước lên đỉnh cao quyền lực. Sau khi mặt trời khuất núi, dù là nền cũng không thể thay thế...” Mời bạn tiếp tục khám phá tựa truyện hot này từ Tang Giới nhé.

Bạn đang đọc truyện *Mục Tiêu Của Tôi, Định Mệnh Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Mở Đầu

Thành phố S, nước A.

Lăng Họa quan sát hàng chữ cuối cùng của bộ phim điện ảnh biến mất khỏi màn hình máy tính, đồng thời đưa tay gấp nắp laptop xuống.

Cô đứng dậy khỏi ghế, vươn vai vặn người rồi nhấc chiếc áo khoác mỏng bên cạnh lên, mặc vào người.

Bây giờ ở thành phố S là mùa hè, ngày dài hơn đêm, trời tối khá muộn, thế mà lúc này bầu trời bên ngoài cũng đã tối mịt rồi. Nhưng cô vẫn chưa bật đèn lên, cứ thế giờ tay mở chiếc tủ quần áo bên cạnh ra.

Sau đó, cô kéo hai chiếc vali cực lớn ở bên cạnh qua, đặt xuống đất, mở ra, ném quần áo ở trong tủ vào vali.

Sau khi đã đựng đầy cả hai chiếc vali, cô mới cúi xuống xem giờ.

Hai giờ sáng.

Cho laptop vào cặp riêng, kéo khóa cẩn thận, sau đó cô mang cả vali và túi đựng laptop đến gần khu vực cửa ra vào, đi giày rồi ra khỏi nhà, đi xuống dưới.

Cô từng ngắm cảnh đêm của thành phố này vô số lần.

Bởi vì chính bản thân cô cũng không nhớ rõ rốt cuộc đã có bao nhiêu lần mình giật mình tỉnh giấc, giương mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, đến tận khi trời sáng hẳn mà vẫn chưa chớp mắt được thêm lần nữa.

Đi tới trước tủ lạnh của tiệm tạp hóa, cô chạm tay vào một lon bia.

Nhưng khi ngón tay vừa chạm vào lon bia mát lạnh thì lập tức dừng lại. Cô khẽ cúi xuống rồi chọn lon Coca bên cạnh.

Gần tiệm tạp hóa có vài chiếc ghế dựa còn trống, cô chọn một trong số đó, ngồi xuống, bật lon Coca ra, uống một ngụm.

Trên đường thi thoảng vẫn có xe cộ và người qua lại. Cô yên lặng quan sát tất cả nhưng không tập trung nhìn vào một điểm cụ thể nào.

Cho tới khi đã uống gần hết lon Coca trong tay cô mới rút di động ra.

Mở album ảnh, cô lướt qua một lượt rất nhanh, hầu hết đều là ảnh chụp chung của cô và một người khác. Trong ảnh, cô cười rạng rỡ đến nỗi không khép được miệng lại, mí mắt cong cong, còn người bên cạnh cũng bày ra một nụ cười nghịch ngợm.

Dưới ánh nắng bên vệ đường, trong thư viện, những bữa tụ tập bạn bè hay trên một mỏm đá trong công viên.

Những địa điểm khác nhau, những khoảng thời gian khác nhau nhưng lại có cùng một khuôn mặt.

Từ năm 2014 đến tận năm 2017.

Cô ấn nút xóa từng bức, từng bức một.

Đợi cho hệ thống xử lý xong toàn bộ, cô tiếp tục mở vòng tròn bạn bè trên Wechat ra.

Cùng một động tác.

Tiếp theo là Weibo.

Rồi Instagram.

...

Tới khi sắc trời đã bắt đầu tờ mờ sáng, cô cầm chặt chiếc di động nóng rẫy vì dùng quá lâu, đã gần cạn kiệt pin, mở tin nhắn Wechat.

Cô ấn vào avatar thân thuộc đến không thể thân thuộc hơn, ghi chép cuộc nói chuyện gần nhất giữa họ đã là một tháng trước, nhẹ nhàng ấn nút đỏ xóa đi.

“Nếu xóa người này sẽ đồng thời xóa tất cả lịch sử chat?”

Cô bình tĩnh xác nhận một lần nữa.

Làm xong những việc ấy, cô đút lại di động vào túi áo, bỏ lon Coca vào thùng rác.

Khi trở về tới khu nhà, cô vừa tìm được chìa khóa lấy ra khỏi túi thì nhìn thấy một nam một nữ đi từ cửa tòa nhà ra ngoài. Lốp trang điểm trên khuôn mặt cô gái đã lem luốc hoàn toàn vì nước mắt, đến bây giờ vệt nước mắt vẫn còn vương.

Còn người đàn ông thì rất cao, rất gầy, góc nghiêng rất ưa nhìn. Anh ta mặc một chiếc sơ mi cộc tay hai cúc cổ, tay kẹp một điều thuốc, sắc mặt bình thản tới độ không có một biểu cảm gì.

“Lẽ nào lương tâm của anh chưa bao giờ thấy bút rút ư?”

Nước mắt của cô gái kia một lần nữa tuôn trào như thác lũ: “Chase, chẳng lẽ anh định sống như vậy cả đời? Em có đối xử với anh tốt đến đâu cũng không thể thay đổi anh, dù chỉ là một chút”.

Người đàn ông hờ hững rít thuốc, hoàn toàn không có ý định lên tiếng.

“Em thật sự nghĩ rằng em khác với những cô gái trước kia của anh, em nghĩ rằng anh có một chút tình cảm với em.” Cuối cùng cô gái cũng không kiềm chế được, một lần nữa bật khóc tức tưởi: “Anh nhìn thấy em như vậy mà không mảy may xót xa, hối hận hay áy náy sao? Anh nói đi, một chút cũng không ư?”.

Lăng Họa cảm thấy bối rối vô cùng. Giờ họ đang đứng ngay trước cửa tòa nhà, chặn toàn bộ lối lên. Một khi cô qua đó thì phải yêu cầu họ tránh đường. Bây giờ cô tiến cũng không được, lùi cũng chẳng xong, đành bị ép buộc phải chứng kiến tình huống trước mắt.

Người đàn ông kia dường như cũng cảm nhận được ánh nhìn của cô, lúc này đang nghiêng đầu sang nhìn cô.

Bốn mắt nhìn nhau, cô nhìn rõ toàn bộ gương mặt anh ta.

Ngũ quan nổi bật, nhưng không một cảm xúc, lạnh lùng vô cùng, giống như tất cả những việc xảy ra hiện tại đều không liên quan đến mình vậy.

“Đủ rồi, cứ như vậy đi.”

Cô gái kia thấy anh hoàn toàn thể hiện ra mặt là không có cảm xúc bèn giơ tay chà thật mạnh lên mặt: “Có lẽ trên thế giới này thật sự không có một cô gái nào có thể khiến anh chân thành đối đãi dù chỉ bằng một nửa trái tim, kể cả cô ấy có tốt đẹp đến đâu đi chăng nữa. Em đã cố gắng lâu như vậy, em vẫn phải có lòng tự trọng, em không muốn làm con chó của anh nữa”.

“Chase, anh sẽ vĩnh viễn không biết yêu thương ai cả, vì anh chỉ yêu chính bản thân mình thôi.”

Nói xong câu ấy, cô ấy kia quay người bỏ đi. Khi đi ngang qua cô, vì quá kích động, cô ta còn bắt cấn huých vào cô.

Lăng Họa khó xử xoa xoa bả vai mình rồi cầm chìa khóa đi về phía cửa lớn.

Còn người đàn ông tên Chase vẫn đứng nguyên ở đó, bình tĩnh hút xong điều thuốc.

Cô đi ngang qua anh ta, lấy chìa khóa mở cửa lớn.

Kéo cửa lớn ra, cô bỗng dừng lại, quay người, nhìn về phía người đàn ông.

Anh ta đã ném đầu mẫu thuốc lá trong tay đi, lúc này đang nhìn về phía cô, cũng im lặng quan sát cô.

Cô nghiêng đầu, lẳng lặng giơ một ngón giữa về phía anh ta.

Sau đó cô nhẹ nhàng nói bằng khẩu hình miệng.

Asshole (Đồ khốn.)

Người đàn ông nhìn cô, ánh mắt hơi xao động.

Lăng Họa thu tay về, đi thẳng lên gác, không quay đầu lại...

Bạn đang đọc truyện *Mục Tiêu Của Tôi, Định Mệnh Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2: Thay Vua Đổi Chúa, Thay Tên Đổi Họ

Ba năm sau, thành phố T, nước D.

Chưa tới chín giờ sáng, Lăng Họa cầm thẻ quẹt cafe bước vào văn phòng.

Có lẽ chỉ mới được ba giây sau khi cô bỏ túi xách xuống ghế ngồi, GAGA đã lượn nhanh tới bên cạnh, đập mạnh một cái lên vai cô.

“Sao thế?” Cô giật mình, đặt cốc cafe xuống, nhìn gương mặt hết sức nặng nề, không còn vẻ tươi cười hóm hờ thường ngày của GAGA: “Ban nãy mình ra ngoài hơi vội nên không nhận được cuộc gọi của cậu, xảy ra chuyện gì rồi?”

“Sắp đảo chính rồi.”

“Gi?” Tôi qua cây phim Mỹ tới tận ba giờ sáng, lúc này cô vẫn chưa hoàn hồn lại được.

“Thay vua đổi chúa, thay tên đổi họ.”

Lăng Họa cảm thấy hơi đau đầu, không muốn nói chuyện thêm với cô ấy nữa mà cúi đầu bật máy tính: “... Có phải gần đây cậu xem hơi nhiều phim cổ trang không?”

“Rene, mình nói với cậu một cách hết sức nghiêm túc.” Ngay cả giọng nói của GAGA cũng hơi thay đổi: “Có thể hôm nay cậu sẽ đối mặt với việc thất nghiệp”.

Nghe đến hai chữ đó, cô cũng bắt đầu đánh hơi thấy mùi không bình thường rồi. GAGA là người đồng đội tốt trong số các đồng nghiệp, đã sát cánh cùng cô tròn ba năm trời, thậm chí còn là máy bay chiến đấu cơ trong số các đồng đội, bình thường mặc dù hay cười nói đùa giỡn nhưng cũng không hay mang những chuyện này ra đùa bao giờ.

“Rốt cuộc là có chuyện gì?”

GAGA thở dài, quay đầu liếc nhìn những người đang lục tục đi vào xung quanh rồi hạ thấp giọng, nói: “Sáng sớm hôm nay, còn chưa đến bảy giờ, Khang đại nhân cùng toàn bộ các lãnh đạo cấp cao đã họp kín trong phòng hội nghị. Nghe nói đêm qua có người từ nước A đến, vừa xuống máy bay đã tìm Khang đại nhân, sau đó Khang đại nhân không nói không rằng, hơn sáu giờ đã kéo tất cả các lãnh đạo tới mở cuộc họp”.

Khang đại nhân là người đứng ở trên cao nhất trong kết cấu tổ chức nơi cô đang làm việc, nắm giữ một khối quyền lực không thể tưởng tượng nổi. Tên thật của ông ấy là Gkang, nhưng bị tất cả mọi người cố tình ở sau lưng gọi là Khang đại nhân, hơn nữa quan hệ giữa GAGA và Tiểu Địch, phụ tá của Khang đại nhân lại vô cùng thân thiết, trước nay cô ấy luôn có được mọi thông tin của cơ quan ngay từ thời điểm đầu tiên.

“Sau đó thì sao?”

“Sau đó à...” GAGA buông một tiếng thở dài não nề, nghiêm túc nhìn cô: “Tiểu Địch nói, người bí mật từ nước A đến... có lẽ ngay hôm nay sẽ thay thế trực tiếp một nhân viên quản lý, bắt người cũ cuốn gói ra đi”.

Khi GAGA nói những lời này, Lăng Họa vẫn bình tĩnh nhấp hai ngụm cafe, đầu óc cũng mỗi lúc một tỉnh táo hơn, cô đã phần nào đoán ra được câu nói tiếp theo của GAGA.

“Tức là người bị thay thế là Tim?”

“... Ừm”

Tim là sếp của cô, trưởng bộ phận quan hệ ngoại giao và thông tin.

Mà cô lại là phụ tá của Tim.

Quăng cốc cafe giấy vào thùng rác, cô hít sâu một hơi: “Được, mình hiểu rồi”.

GAGA sốt ruột giậm chân: “Cậu biết gì chứ? Bây giờ phải làm sao? Vừa mới nhận được tin, mình đã gọi điện thoại ngay cho cậu. Lúc nghe Tiểu Dịch nói, mình hoàn toàn sững sờ không tin nổi. Mẹ kiếp, Tim có chỗ nào chưa tốt chứ? Cần cù tận tụy làm việc ở đây hơn chục năm rồi, sao có thể nói thay là thay...”

“Suyt, cô lớn tiếng quá rồi!” Cô vỗ vai GAGA: “Cậu quay về làm việc đi, để người ta nhìn thấy không hay đâu”.

“Nhưng mình thực sự lo cho cậu!” Đôi mắt GAGA đã hơi đỏ hồng lên: “Rene, mặc dù ở nơi đây chuyện người nghỉ người đến là quá đổi bình thường. Nhưng cậu chỉ đang chịu tội liên đới, hoàn toàn không liên quan gì tới bản thân cậu cả. Mình thật sự không chấp nhận được sự thật ngày mai tới đây không nhìn thấy cậu nữa...”

Lăng Họa cười: “Cậu nói đúng, quả thực không liên quan đến mình. Nhưng tội liên đới cũng là tội. Cậu ở đây lâu như vậy rồi, còn lâu hơn mình nhiều. Nhưng chuyện tàn nhẫn, ghê tởm hơn thế này cậu chứng kiến còn ít hay sao? Thêm mình cũng đâu có nhiều nhận gì”.

“Nhưng mà...”

“Được rồi, cậu về chỗ trước đi. Khả năng lát nữa mình sẽ bị gọi tới nói chuyện, sau khi xác nhận mọi chuyện mình sẽ gửi tin nhắn Wechat cho cậu.”

GAGA quyến luyến mãi mới rời đi được. Cô ngồi xuống trước máy tính, một lần nữa hít sâu để bình tĩnh lại.

Từ tận đáy lòng, cô thật sự cảm kích GAGA vì đã báo trước để cô được chuẩn bị tâm lý, chỉ ít cũng không khiến cô rơi vào cảnh bối rối, trở tay không kịp khi sự việc thật sự xảy ra.

Từ ngày bước vào nơi đây, dè dặt thận trọng từng bước để tồn tại được ở một nơi chênh vênh như sợi dây thép gai này, cô đã từng gặp vô số hoàn cảnh, thậm chí là những căn thận đến khó tin cũng bị rơi xuống vực thẳm, thịt nát xương tan. Hôm nay tới lượt bản thân mình, cô cũng không còn quá ngỡ ngàng.

Thời cổ đại, mỗi khi có một Hoàng đế mới đăng cơ, làm gì có vị nào sau khi lên ngôi lại không chu di cử tộc tất cả quần thần thân tín của triều trước, không để sót một ai? Thân là bậc đế vương, lúc nào cũng thoải mái khi dùng người cho chính mình bồi dưỡng, sao có thể kê cao gối ngủ khi người bên cạnh là cận thần của triều trước? Luôn ra phải tay để tránh đêm dài lắm mộng.

Thế nên một khi cây đại thụ đổ ngã thì tâm phúc của nó cũng phải ngã theo.

Tim mà đi, cô cũng phải cuốn gói.

Có thể làm việc ở một nơi như thế này, trong mắt người bình thường là một vinh dự không gì sánh nổi, là một cơ hội ngàn năm có một, tay nắm quyền lực, hô mưa gọi gió, nở mày nở mặt.

Nhưng chỉ có những người thực sự sống trong tòa thành ấy mới biết, nơi đây kỳ thực là một bàn cờ khổng lồ, ngày nào cũng phải đi những nước cờ đen trắng, một bước đi sai là một mất một còn.

***

Tin tức tới còn nhanh hơn cả dự kiến.

Sau khi từ phòng hội nghị đi ra, Tim gọi thẳng cô tới phòng làm việc.

Khép cửa lại, người đàn ông trung niên đạo mạo sắc mặt nhợt nhạt đang ngồi trên sofa, nhẹ nhàng day day hai bên thái dương, dường như đang bản khoăn suy nghĩ nên chọn từ gì để mở đầu cuộc đối thoại.

“Tim, cháu đã biết chuyện rồi.” Cô đứng bên cạnh, thẳng thắn mở lời.

Tim sững người, vội ngẩng đầu lên nhìn cô.

“Cháu chân thành cảm ơn chú ba năm qua đã bồi dưỡng và chiếu cố.” Cô hơi nghiêng người: “Chú là vị sếp không còn chỗ nào để bói móc. Nhưng trong chuyện ngày hôm nay, người nên cảm thấy buồn nhất có lẽ không phải là cháu”.

Rất lâu sau, Tim mới nhắm mắt lại: “Năm nay là năm thứ mười chín chú làm ở Kerber Palace, chú sống không thẹn với lòng”.

“Không ai hiểu rõ hơn cháu chú đã dấn vào nơi đây bao nhiêu thời gian, bao nhiêu tâm sức và nhiệt huyết. Cháu thật không hiểu rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì để phải dẫn đến kết cục như ngày hôm nay...”

“Còn nhớ một tháng trước chú đã tới nước A họp bàn chứ?” Tim nhẹ nhàng ngắt lời: “Trung tuần tháng Bảy, cuộc họp kéo dài một tuần”.

“Nhớ ạ.”

“Lần đó, chú không cẩn thận ‘giẫm phải hố bom’, nhưng ngay lúc đó chú hoàn toàn không biết sự tình, thậm chí cho đến giờ phút này, chú cũng chưa được biết nguyên nhân thực sự.”

“Nghiêm trọng tới mức bắt chú phải vĩnh viễn rời khỏi Kerber Palace ư?”

“Đối với chủ nhân của hố bom đó mà nói, có lẽ thực sự nghiêm trọng đến mức này.”

Lăng Họa cảm thấy giờ phút này cô có nói gì cũng chẳng còn ý nghĩa thực tế. Nhìn Tim thì có vẻ việc đến nước này, ván đã đóng thuyền, chú ấy cũng không còn cách thức vấn hồi nào khác nữa.

Kể ra, ở trong mắt cô, Tim là một trong ba người hành xử cẩn thận, không thẹn với lòng nhất, bất kỳ một việc gì cũng đòi hỏi sự hoàn hảo chính là tác phong lấy mình làm gương mà ông luôn dạy dỗ cô, cũng là một tấm gương khiến tất cả mọi người từ trên xuống dưới luôn ngợi khen, tán dương không ngớt.

Nhưng Kerber Palace là một nơi đáng sợ, là nơi mà bạn vĩnh viễn không thể biết trước, ngày mai ai sẽ là người bị chiếu tướng, vĩnh viễn “out” khỏi cuộc chơi.

“Rene, lần này chú nợ cháu, cháu có thể yêu cầu...”

“Boss!” Cô giơ tay lên: “Hãy cho phép cháu được gọi chú như vậy lần cuối. Cháu đã từng nói, chuyện này không liên quan gì tới chú cả. Huống hồ, với lý lịch đã từng làm ở Kerber Palace, cháu có thể dễ dàng tìm được một công việc cùng cấp bậc ở bất kỳ một nơi nào khác”.

Tim chăm chú nhìn cô hồi lâu rồi đứng lên khỏi ghế, khẽ cúi người về phía cô.

Ngay lúc này, bên ngoài có ai gõ cửa.

Lăng Họa và Tim nhìn nhau rất nhanh, rồi cô chủ động đi ra, khẽ khàng kéo cửa.

Bên ngoài là một cô gái cô chưa bao giờ nhìn thấy mặt. Người đó cao ráo, ăn mặc công sở nghiêm túc, nhìn cô với khuôn mặt không cảm xúc.

“Chase hy vọng hai tiếng đồng hồ sau, hai người sẽ rời khỏi đây.” Cô gái kia cất tiếng bằng giọng lạnh lùng.

Cô nhú mày, đứng chắn trước mặt Tim: “Một văn phòng đã sử dụng hơn mười năm không thể nào dọn dẹp xong chỉ trong vòng hai tiếng đồng hồ”.

Cô gái kia xua tay: “Vậy thì còn một cách khác đó là hai người có thể để lại hết mọi đồ đạc, đi người không ra khỏi đây luôn, như vậy càng tiết kiệm thời gian. Sau này tôi cũng sẽ gọi bộ phận hậu cần qua vứt hết đồ đạc mà thôi”.

Gân xanh trên trán Lăng Họa bỗng chốc nổi lên. Họ đứng đầu khẩu ngay trước phòng làm việc, tất cả mọi người ngồi gần đó đều đã nghe thấy, và tất cả đều quay lại nhìn họ.

“Ok.” Lát sau, cô mỉm cười nhìn cô gái lạ hoặc đó, nói bằng một giọng cực kỳ dịu dàng: “Then please fuck off!” (Vậy thì giờ mời cô cút đi cho!)”.

Cô gái kia nghe xong, sắc mặt lập tức tái mét, đang định lên tiếng nói câu gì thì cô đã thẳng thừng đóng sập cửa lại như văng vào mặt cô ta.

Quay người lại, cô thấy Tim đang đứng khoanh tay nhìn mình, lắc đầu khó xử: “Không thể không thừa nhận, cháu đã giúp chú được vênh vao một lần cuối cùng”.

Cô đắc ý huyýt sáo: “Phải xứng với biệt danh ‘Báo mẹ’ chú từng đặt cho cháu chứ!”.

***

Hai tiếng đồng hồ sau, Tim mang theo một số đồ dùng cá nhân quan trọng nhất rời khỏi phòng làm việc.

Đồ đạc của cô cũng không nhiều, hai chiếc hộp là đã xong xuôi tất cả. Tim vốn dĩ định nhờ người vận chuyển đồ của mình chuyển luôn cả cho cô nhưng cuối cùng bị cô khéo léo chối từ.

Ở nơi này, dù là một tin tức bé bằng hạt gạo thì cũng có thể lan truyền tới mọi góc ngách trong khoảng thời gian ngắn nhất. Trong lúc cô ấy dọn dẹp đồ đạc, rất nhiều người đi tới bên cạnh ôm và chào tạm biệt cô. Cô có thể nhận ra, đa số họ đều thật lòng cảm thấy buồn cho cô, xen lẫn vào đó là chút tiếc nuối và bịn rịn, giống như GAGA vậy. Cho dù cô có nghĩ việc thì tình bạn giữa cô và cô ấy cũng không mất đi. Nhưng ngược lại, cũng có một số thành phần mang theo tâm trạng xem kịch hay để tới hóng chuyện.

Con người luôn thích nhỏ cỏ nhỏ tận gốc.

Khi bê hai chiếc thùng đội thang máy đi xuống, tâm trạng của cô bất chợt bình thản một cách bất ngờ.

Có lẽ vì màn đấu quá đẹp ban nãy với cô trợ lý sai truyền đó chăng? Cô nghĩ, giá mà cô có thể cho cô ta thêm một cái bạt tai thì còn sung sướng và đã đời hơn nữa.

“Ding” một tiếng, thang máy đã đến.

Cửa thang máy bật mở, có người từ trong đi ra, cô vừa nhìn đã nhận ra cô trợ lý ban nãy, sau đó lại vô thức liếc sang phía bên cạnh cô ta.

Một người đàn ông trẻ trung tuấn tú mặc áo vest quần Âu thẳng thớm, hơi cúi đầu nói chuyện điện thoại, cùng cô gái kia sải bước ra ngoài.

Xem ra Thượng đế vĩnh viễn không đối xử tệ bạc với cô.

Có lẽ Lăng Họa chỉ suy nghĩ đúng một giây rồi thả ngay hai chiếc hộp xuống đất.

Khi người đàn ông kia đánh mắt về phía cô, cô nho nhả gờ tay lên, gờ ngón giữa một cách chính xác hướng về phía anh ta.

Làm xong động tác này, cô cúi người bê thùng lên, bước thẳng vào thang máy, không buồn ngoảnh lại.

Tâm trạng hoàn toàn mất ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Mục Tiêu Của Tôi, Định Mệnh Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Làm Thư Ký Của Chase?!

Cô lái xe về đến nhà, ngủ tới chập tối mới tỉnh dậy.

Khi tỉnh giấc, trước khi suy từ ngày mai mình phải bắt đầu gửi CV vào những đâu, Lăng Họa bỏ một phần thức ăn chín vào lò vi sóng làm nóng lại trước để dành cho bữa tối rồi bật ti vi lên.

Quả không sai, vừa chuyển ti vi tới kênh 1 đã lập tức nhìn thấy khuôn mặt Tim bất ngờ xuất hiện ở góc trái màn hình. Một gương mặt trẻ và điển trai khác nằm kế bên cạnh Tim và giữa hai bức ảnh là một ký hiệu VS cực lớn.

Dòng phụ đề bên dưới hình ảnh người dẫn chương trình cũng vô cùng có ý nghĩa: Người cũ đi, người mới đến, hướng phát triển trong tương lai của Kerber Palace.

Cô chậm rãi gặm đùi gà, vừa lắng nghe những lời văn liến thoắng, xen lẫn sự kích động của người dẫn chương trình vừa nghiêm túc quan sát khuôn mặt lạnh nhạt vô cảm ở bên cạnh Tim.

Ban nãy bước vào thang máy quá vội vàng, cô chưa nhìn rõ biểu cảm trên mặt người đàn ông đó là gì.

Nhưng!

Cô bỗng nhiên đặt bát xuống.

Theo như những gì GAGA nói, nếu người này có thể chỉ trong vòng vài phút ngăn ngừ sau khi bay từ thành phố A hạ cánh xuống sân bay đã thẳng thừng kéo Khang đại nhân đến diệt trừ Tim thì tuyệt đối không phải hạng tầm thường, có thể xem nhẹ. Trước khi nghĩ việc cô đã làm hành động đó với anh ta, lỡ như anh ta là kẻ nhỏ mọn tới mức chấp nhận với cả một nhân viên như cô, ra lệnh cho tất cả các tổ chức trong ngành không được nhận CV của cô thì phải làm sao?

Ban nãy trút giận đã đòi ra tới tận vũ trụ, tới giây phút này bỗng nhiên cảm thấy mình toi thật rồi.

Lăng Họa đặt bát ăn xuống mặt bàn, đau thương ngồi day trán.

Sau đó, cô quay lại cầm di động lên, bấm gọi một số điện thoại.

“A lô?” Đầu kia vọng tới một giọng nữ giới lạnh nhạt.

“Chúc Tịnh à...”

“Ừ?”

“Cô Chức Nữ xinh nhất trên đời của mình, Mạnh Ngưu Lang nhà cậu đã từ đầu kia thế giới trở về chưa? Sao giọng cậu nghe vẫn như quan hệ vợ chồng bị lạnh nhạt vậy?”

“Vừa về, bây giờ đang quần lấy con trai ở trong bếp kia.” Giọng Chúc Tịnh nghe vô cùng bức bối: “Thà không về còn hơn”.

Lăng Họa phá lên cười, đập lưng ghế: “Mình chỉ hỏi cậu đúng một câu thôi, hỏi xong là ngắt máy luôn, để yên cho cậu dành thời gian xử lý anh ấy”.

“Nói.”

“Nếu như sau này mình thất nghiệp cả đời, cậu có chịu nuôi mình không?”

“Nuôi.”

“Xong rồi, bye bye.”

Nói xong, cô ngắt cuộc gọi, tiếp tục gọi cho một số máy khác.

Vừa bắt máy, tiếng nhạc ồn ã ở đầu kia đã khiến màng nhĩ của cô rung lên bần bật. Chắc là người bạn này lại qua đêm ở club nào đến quên cả thế giới rồi. Cô lờ mờ nguyền gọi một tiếng: “Độc Mẫn!”

“Hả? Cái gì? Anh không nghe rõ em nói gì cả?”

“Độc Mẫn!”

“Áy, anh đây.” Bấy giờ Độc Mẫn mới rút ra khỏi đám đông: “Em đợi anh một phút, anh vào nhà vệ sinh nói chuyện với em, chỗ này ồn quá”.

Khi mắt Lăng Họa sắp trợn ngược lên tận trần nhà, đầu kia mới bớt ồn đi một chút: “Ồn rồi, ồn rồi, em làm sao?”

“Em thất nghiệp rồi.”

“Phụt... Hả?!”

“Lát nữa anh xem thời sự là hiểu liền.” Cô lười giải thích nhiều với anh ấy.

Độc Mẫn khựng lại vài giây rồi suy nghĩ: “Bây giờ anh qua đón em, đưa em đi ăn khuya nhé? Tiểu Họa, đừng có ủ dột, đây không phải chuyện gì nghiêm trọng đâu, không có gì phải buồn cả”.

“Được rồi, em không muốn đi ra ngoài đâu.” Cô nói: “Em đâu có buồn, chỉ là muốn xác nhận lại, cùng lắm thì em vẫn được tới nhà cọ toilet giùm anh đúng không?”

Độc Mẫn im lặng vài giây: “Nhà anh không thiếu người giúp việc, hay là em giúp anh hai, tư, sáu tới làm ấm giường đi?”

“...”

Lăng Họa thẳng thừng ngắt máy.

Gọi xong hai cuộc điện thoại, cô quăng di động qua một bên, tiếp tục thành thạo ăn đùi gà.

Nhưng có ai ngờ, vừa rảnh rang được một lúc, chuông điện thoại lại réo ỳnh ỏi.

Trên màn hình hiển thị một dãy số lạ hoắc mà cô chưa bao giờ nhìn thấy. Bình thường nhìn thấy những số lạ kiểu như vậy, cô đều không nhận máy, nhưng không hiểu hôm nay làm sao cô đã tiện tay ấn nghe.

“A lô?”

“Rene Ling phải không?”

Đầu kia là giọng một người đàn ông xa lạ.

“Tôi đây.” Cô giảm volume của ti vi xuống: “Xin hỏi anh là ai?”

“Đúng 8 giờ sáng mai đến lắp đặt cuộc gọi đa quốc gia cho tôi, cuộc họp sẽ bắt đầu đúng 8 giờ 10 phút.”

Lăng Họa nghe mà tròn mắt há miệng: “... Hả?”

“Sai người tới dọn toàn bộ đồ đạc của Tim đi, đến chiều ngày mai tôi không muốn còn phải nhìn thấy bất kỳ thứ đồ nào không thuộc về mình ở trong phòng làm việc.”

“Trưa mai sắp xếp cho tôi và Bill F một buổi ăn cơm, địa chỉ nhà hàng lát nữa tôi sẽ gửi tin nhắn cho cô, đặt bàn trước giúp tôi.”

“Chiều mai tôi phải ra ngoài có việc, liên lạc tài xế giúp tôi.”

...

“Khoan đã, anh đợi chút.” Lăng Họa cảm thấy đầu mình như sắp nổ tung tới nơi. Cô run run tay, đặt chiếc bát xuống, áp sát di động vào tai: “... Rốt cuộc anh là ai?”.

Đối phương trầm ngâm mấy giây.

“Cô không nên quên, tổng cộng cô đã giờ ngón giữa với tôi hai lần rồi.”

Nói xong câu này, đối phương thẳng thừng cúp máy.

Lăng Họa từ từ trượt xuống khỏi sofa, nhìn mãi di động của mình, về mặt thần thò.

... Đợi chút, để cô sắp xếp lại tư duy.

Tức là, người vừa nãy gọi, là... Chase? Nếu cô nhớ không nhầm tên của anh ta.

Cũng chính là kẻ hôm nay vừa đuổi sếp cũ của cô đi, tiện thể cho cô thất nghiệp và cũng là người vừa xuất hiện trên màn hình ti vi.

Chuyện này rốt cuộc là sao? Tức là hiện tại cô lại có việc làm rồi, chỉ có điều thay bằng một ông chủ khác?

“Ding”, “Ding”.

Thông báo di động liên tục vang lên. Từng dòng imessage không ngừng bật ra trên màn hình.

[Nhà hàng H, trên đường Cao Bưu, 12 giờ, dừng gọi bất kỳ món nào có hành, tên người đặt: Chase Qu.]

[Nick Wechat của tôi chính là số di động này.]

[Chi tiết về buổi họp sáng mai đã được gửi vào email của cô.]

Cô nhìn màn hình, đưa tay đánh mạnh lên trán mình.

Kẻ này đầu óc bị chập mạch phải không?

Gọi một người từng khinh thường anh ta như vậy về làm thư ký cho mình? Rốt cuộc anh ta đang suy nghĩ gì? Chẳng phải anh ta đã có một nữ trợ lý hung hăng vênh vảo, lại còn rất style luôn kè kè bên cạnh đó sao?

Hơn nữa, quan trọng nhất là.

Rõ ràng cô mới chỉ giờ ngón giữa về phía anh ta đúng một lần, vào sáng ngày hôm nay, vì sao ban nãy anh ta lại nói “hai lần”?

Cô nghĩ sắp nát cả óc mà vẫn thực sự không thể chấp vá những sự kiện kỳ lạ này lại. Cô chau mày cảm di động lên, mở công cụ tìm kiếm, nhập cái tên Chase Qu vào.

Vài giây sau, một loạt kết quả nhảy ra, cô nhẹ nhàng ấn vào kết quả đầu tiên.

Chase Qu, Cù Khê Ngưng.

Trước kia làm Bộ trưởng Bộ ngoại giao nước A, hiện tại giữ chức Bộ trưởng Bộ ngoại giao của Berker Palace nước D, tốt nghiệp trường đại học hàng đầu thế giới, sở hữu hai bằng thạc sỹ tiếng Pháp và Tài chính ngân hàng, thông thạo năm thứ tiếng.

Thủ đoạn hơn người, phong cách tàn độc, nhẫn tâm, trong một thời kỳ từng thao túng cả quá trình soạn thảo một số quy định pháp luật quan trọng.

Trước kia xuất thân là điệp viên, thành thạo súng đạn, biết lái máy bay và xe tăng.

Trước khi vào Berker Palace đã có một cuộc sống riêng tư đầy rẫy scandal.

...

Năm phút sau, cô bỏ di động xuống, biểu cảm như vừa ăn phải ruồi, cảm chiếc đùi gà đã gặm quá lâu kia lên ăn nốt.

Ăn xong, cô lau tay, gửi một tin nhắn Wechat cho GAGA: Hẹn gặp lại ngày mai.

Một lát sau, GAGA gọi luôn cho cô: “Cậu nói gì mà mai gặp cơ? Ngày mai tụi mình ăn uống hả? Có địa điểm chưa?”.

“Không phải.” Cô day huyệt thái dương như trong lòng đang chất chứa vô vàn thâm thù đại hận: “Ngày mai mình lại quay về Berker Palace làm việc”.

“What?!!!”

“Phải đó, mình còn ngờ hơn cậu nữa.”

“Về làm gì chứ?”

“Vị trí cũ.”

“... Ý cậu là, thư ký của Chase?!”

“Nếu như suy luận của mình không sai thì đúng thế.”

“WTF! Cậu đang chọc mình phải không?”

“Không hề.”

Cô kể lại ngắn gọn nội dung cuộc gọi cùng những tin nhắn mà Cù Khê Ngưng vừa truyền đạt cho GAGA. Ở đầu kia, GAGA trầm mặc rất lâu mới yếu ớt lên tiếng: “Mình cảm thấy chuyện này thật sự quá khủng bố, quá quái dị... Cậu, nên cẩn thận một chút”.

“Mình hiểu.”

Dù thế nào, bây giờ cô chỉ có một dự cảm cực kỳ mãnh liệt, kể từ ngày mai, cuộc sống của cô sẽ vô cùng đau khổ.

***

Bảy rưỡi sáng, Lăng Họa vẫn còn đang trong cơn buồn ngủ, bực tức bỏ hết đồ đạc trong hai chiếc hòm vừa thu dọn hôm qua, sau đó ném cả hai xuống dưới ghế ngồi, rào bước đi về phía phòng họp.

Cô nhập số điện thoại của nước D và số hiệu cùng mật mã cuộc họp của Cù Khê Ngưng, điện thoại hiện thị đã kết nối bình thường, các thư ký ở các quốc gia khác cũng đã lần lượt đăng nhập. Sau khi xác nhận tất cả đều đã online đầy đủ, cô xem lại đồng hồ rồi đi về phía văn phòng của Cù Khê Ngưng.

Đi tới văn phòng thân thuộc nhất, tấm biển với chữ “Tim” giờ đã đổi thành Chase. Cô im lặng đứng đó một lúc rồi nhẹ nhàng gõ cửa.

Mở cửa ra, một người đàn ông mặc sơ mi trắng ngồi sau máy tính, đang cầm bút viết gì đó lên giấy. Thấy cô bước vào, anh ngừng đầu quan sát cô.

Qua một ngày, bốn mắt lại một lần nữa nhìn nhau.

Cô thừa nhận, nét đẹp và thần thái của anh rất hiếm gặp. Đốc Mẫn từng là người đàn ông được coi là đẹp trai nhất trong số những người cô quen biết, vừa nho nhã vừa quyến rũ... Nhưng cảm giác mà Cù Khê Ngưng tạo ra cho cô lại hoàn toàn khác. Có lẽ vì anh ta từng làm điệp viên, từ anh ta toát ra một sự sắc bén và nhuệ khí mà người thường không thể có được.

Chỉ ngồi yên như thế cũng khiến người ta cảm thấy e sợ một cách vô cớ.

Đôi mắt đen đỏ giống như chim ưng vậy, khóa chặt trên người cô, lạnh lùng quan sát cô.

Nghĩ tới chuyện sau này ngày nào cũng phải đối mặt với kiểu phi nhân loại này, Lăng Họa thầm toát mồ hôi hột, đành cố gắng giả vờ bình tĩnh: “Chào buổi sáng, Chase”.

Cù Khê Ngưng thu lại ánh mắt của mình, buông bút xuống: “Latte Caramel”.

Cô nhận lệnh, không nói không rằng lập tức quay người chạy xuống quán cà phê ở tầng dưới.

Buổi sáng khá đông người uống cà phê, nhưng hiện tại chỉ còn chưa đầy hai mươi phút nữa là tới giờ họp, cô bắt buộc phải mua được cho anh trong vòng mười phút.

Khăn trang, vội vàng, khó khăn lắm cô mới cầm được cà phê lao vào phòng làm việc, Cù Khê Ngưng đã không còn ở đó. Cô đặt cà phê lên mặt bàn anh, liếc nhìn căn phòng, nhìn thấy trên tường vẫn treo bức tranh trước kia Tim nhờ cô cất công mua từ nước P về.

Tranh treo khá cao. Cô cố kiễng chân vươn tay mới chạm được tới khung tranh rồi cẩn thận gỡ nó xuống. Cô định lát nữa sẽ gọi chuyên phát nhanh đưa tới nhà Tim. Tim rất ưng ý bức tranh này, chắc vì hôm qua ra đi quá vội vàng nên ông chưa kịp chuyển. Cô không muốn để Cù Khê Ngưng quảng nó vào thùng rác.

Vừa quay đầu, cô chợt đứng sững tại chỗ.

Cù Khê Ngưng đã lẳng lặng khoanh tay đứng dựa vào cửa ra vào từ lúc nào không rõ, nhìn cô bằng ánh mắt sâu xa.

“Latte ở trên bàn.” Cô bị anh nhìn đến độ vô thức lùi sau một bước, giọng gao mỉm cười, ôm bức tranh trong lòng: “Cuộc họp đã được sắp xếp xong, anh vào thẳng phòng họp là được”.

Khi cô đi tới trước mặt anh, anh hơi nghiêng người, cô đành tiếp tục ôm bức tranh, cứng đờ người đi ngang qua.

Vừa ra khỏi cửa, thở phào một hơi nhẹ nhõm, cô bỗng nghe thấy sau lưng vọng tới một câu nói trầm thấp, hơi khàn, ngữ khí có phần đùa giỡn:

“Nice panties.” (Quần trong đẹp đấy.)

*Lời tác giả: Tên lưu manh thối tha Đại đế cuối cùng cũng phản kích lại hai ngón giữa của bé Tiểu Họa rồi! Một phần lý do tôi khá kích động khi viết quyển này là các nhân vật phụ đều rất mạnh, Đại Đế chỉ cần không cẩn thận, có thể bị đá đít bất cứ lúc nào!!!

Có hai câu hỏi:

Em gái Tiểu Họa mặc quần trong màu gì: Đỏ cam vàng lục lam chàm tím?

Bạn của em gái Tiểu Họa và chồng của bạn là ai đây?

Thêm nữa, nghề nghiệp Đại Đế và em Tiểu Họa mọi người đọc xong đại khái có thể hình dung ra, tôi không thể viết quá rõ ràng được...

Không hề khoa trương, thế rằng trong đầu tôi hiện giờ có đến mấy cách thức H ở các loại địa điểm khác nhau, trời đất ơi...

Bạn đang đọc truyện *Mục Tiêu Của Tôi, Định Mệnh Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4: Bầu Không Khí Ở Đây Tốt Hơn

Lăng Họa tròn tròn mắt nhìn cánh cửa phòng làm việc đã khép lại trước mặt mình.

Trở về chỗ ngồi, cô bật máy tính lên trong vô cảm, sau đó vô thức đưa tay vuốt lại vạt váy và mang tai mình.

... Tức là, nếu như cô không nghe nhầm, đây có lẽ được coi là một lời quấy rối tình dục chốn công sở?

Nếu như đăng lên Zhihu*, tiêu đề chắc hẳn nên viết là: Ngày đầu tiên đổi ông chủ mới đã bị quấy rối tình dục tại công sở, phải làm sao đây? Tôi luôn online chờ đợi chia sẻ, đang rất sốt ruột.

*Một mạng xã hội chia sẻ tại Trung Quốc.

Hơn chín giờ, GAGA vừa vào văn phòng đã lượn ngay tới bên cạnh bàn làm việc của cô, hớn hơ hớn hơ vỗ vai cô: “Xa cách mười mấy tiếng đồng hồ, chào mừng cậu một lần nữa quay trở lại, chiến hữu tốt của mình!”.

Cô thờ dài, nét mặt lộ rõ vẻ lo âu: “Nice panties?”.

GAGA giật mình, trong phút chốc chuyển sang trạng thái ngưng đọng: “Trời ơi, làm sao cậu biết hôm nay mình mặc quần lót ren màu đen hả? Hôm nay bạn trai mình vừa đi công tác về”.

Lăng Họa nhắm mắt lại: “... Nếu đây là lời sếp nói với cậu, cậu sẽ có phản ứng gì?”.

“Thần kinh à, sếp tớ là nữ, đâu phải cậu không biết.” GAGA lườm nguýt xong bỗng hoảng hốt hạ giọng xuống: “Mẹ ơi, đừng bảo là Chase đã nói với cậu như vậy?”.

Cô không lên tiếng.

GAGA quan sát biểu cảm như vừa gãi phải cút chó của cô, giờ tay xoa xoa trán cô: “Cậu có sốt không đó? Chase? Đến việc nói chuyện với phái nữ một câu anh ta còn ghét nữa là, làm gì có chuyện quấy rối tình dục cậu chứ? Bọn mình đã đồn đại anh ta là gay rồi”.

Lăng Họa day day trán, nghĩ tới dòng tít “vô số scandal tình ái” hiện lên trên thanh công cụ tìm kiếm về người đó tới qua, cô đau đầu khoát tay, ý bảo GAGA về chỗ của mình: “Thôi, cứ coi như mình bị sốt đi”.

Khi cuộc họp qua điện thoại của Cù Khê Ngưng kết thúc thì cũng đã hơn mười giờ. Cô mang theo một tập tài liệu mà Tiểu Định nói là Khang đại nhân nhờ cô chuyển giao đến phòng làm việc của anh, nhẹ nhàng gõ cửa.

Anh giờ tay lên.

Cô đặt tập tài liệu lên mặt bàn: “Đây là tài liệu GKang nhờ chuyển cho anh”.

Anh cầm qua, lật xem rất nhanh rồi bỗng nhiên lạnh giọng hỏi: “Bữa trưa đặt xong rồi chứ?”.

“Vâng, đều chọn các món trước kia anh thích ăn.”

“Tài xế thì sao?”

“Đúng hai giờ chiều sẽ có mặt để đưa anh tới đường Trung Đồng. Ngoài ra, buổi trưa khi anh ra ngoài ăn cơm, tôi sẽ yêu cầu người tới dọn dẹp sạch sẽ văn phòng, đồng thời chuyển toàn bộ đồ đạc của anh vào đây. Tôi sẽ đích thân giám sát.”

Cù Khê Ngưng không nói gì thêm.

“Tôi đã yêu cầu bộ phận IT chia sẻ thời gian biểu hằng ngày của anh cho tôi, để tôi có thể sắp xếp luôn lịch trình cho anh mà không cần phải dận dò. Thư ký trước của anh...”

“Hôm qua tôi đã thay đổi và xóa bỏ quyền hạn quản lý của cô ấy rồi.”

“Vâng.” Lăng Họa thầm nghĩ cô gái kia cũng thật đáng thương, hôm qua vẫn còn kiêu căng ngạo mạn như chỉ muốn cầm hai thỏi vàng lên đầu, hôm nay gần như đã không còn nhìn thấy bóng dáng đâu nữa. “Nếu không còn việc gì khác, tôi xin phép ra ngoài trước.”

Vừa ra tới cửa, cô liền nghe thấy giọng Cù Khê Ngưng vang lên sau lưng: “Cô chuyển chỗ tới vị trí trống trước cửa phòng tôi”.

Cô quay đầu lại.

Anh cúi đầu đọc tài liệu, giọng hồ hững: “Tôi không muốn khi nào cần tìm thư ký của mình còn phải ra ngoài rẽ hai lần mới tìm được”.

Lăng Họa xưa nay rất yêu quý vị trí hiện tại của mình, bên trái dựa vào cửa sổ, ánh nắng vừa phải, bên phải lại không có ai, làm việc gì cũng có thể hoàn toàn yên tĩnh và tập trung. Trước kia vì biết cô thích nên Tim chưa bao giờ ép cô phải chuyển ra ngồi gần ông.

Còn ông giờ này, nhìn bằng mũi cũng đủ biết không phải là người dễ thương lượng như Tim.

“Ok.” Cô đáp lại.

***

Từ đó cho tới trước bữa trưa, mọi việc đều bình an vô sự. Cù Khê Ngưng gửi mail yêu cầu cô in tài liệu, sắp xếp cuộc họp, tìm người. Cô luôn lặng lẽ hoàn thành với hiệu quả cao nhất. Còn sự kiện quần lót xảy ra ban sáng dường như cũng thật sự trở thành một giấc mơ thoáng qua của cô, sau đó dù cô có liên tục năm lần bốn lượt đi vào phòng đưa tài liệu cho anh, anh cũng không nói thêm với cô câu nào nữa.

Hơn 12 giờ, anh và Bill F cùng xuống dưới đi xe đến nhà hàng. Cô ôm cái bụng đói meo theo dõi các công nhân dọn dẹp phòng làm việc của anh, gói gói lại toàn bộ đồ đạc mà có khả năng Tim vẫn sử dụng, bao khác là các đồ sẽ vứt bỏ rồi lần lượt sắp xếp và chuyển đi.

Đúng 1 giờ 15 phút, Cù Khê Ngưng bước vào một căn phòng đã hoàn toàn mới. Anh nhìn xung quanh một lượt rồi ngồi xuống.

“Đây là tài liệu cần cho cuộc gặp chiều nay giữa anh và tổng giám đốc AME.” Ở ngoài cửa, Lăng Họa quan sát và đoán chừng ông giờ này đã hài lòng rồi bèn cố gắng lê cơ thể từ sáng tới giờ chưa được một ngụm nước, bụng đói lép kẹp, đầu vầng mắt hoa đi tới trước mặt anh, đặt tập tài liệu lên mặt bàn: “Tài xế đã đợi anh phía dưới”.

Cù Khê Ngưng bỏ tài liệu vào cặp, cầm di động, đi ra khỏi phòng.

Đoán chừng anh vừa mới tới, có lẽ cũng hoàn toàn không biết rõ xe và tài xế riêng của mình trông như thế nào, cô âm thầm đi theo phía sau, cùng anh đi xuống thang máy và chỉ đường cho anh.

Ra khỏi tòa nhà, cô dẫn anh tới bên cạnh xe, nhìn anh ngồi lên xe rồi cuối cùng mới thở hắt ra một hơi như thoát xác, dựa vào cánh cửa lớn gửi tin nhắn Wechat cho GAGA: “Xuống dưới này đi mua gì ăn với mình đi”.

GAGA cùng cô tới một quán cà phê gần đó mua một ít salad trộn, hoa quả và nước uống, ngồi trên ghế, quan sát cô ăn uống nhồm nhoàm như chết đói, mất hết cả hình tượng.

“Xin lỗi nhé, mình đói quá.” Lăng Họa vừa ăn vừa nhìn GAGA bằng ánh mắt ái ngại.

“Không sao.” GAGA chống cằm, nhìn cô với vẻ hứng thú: “Nhìn một cô gái xinh đẹp ăn uống cũng là một loại hưởng thụ”.

Cô nhét tất cả chỗ salad còn lại vào mồm: “Khen mình nhiều vào, bây giờ mình bị ngược đãi đến độ yếu ớt, tâm hồn rất cần được chở che”.

“Không cần biết Chase đẹp trai cỡ nào, mình cá với cậu là cả Berker Palace này không ai tình nguyện đến ngồi thay vị trí đó của cậu.”

“Mình cũng nghĩ vậy đấy.” Cô uống một hớp nước ép cực to, bình tĩnh lại một chút mới nói: “Đúng là tồn thọ mà”.

Vừa nói xong câu này, di động của cô đã vang lên tiếng thông báo.

Cô cầm di động mở Wechat ra, vừa liếc thì bàn tay đang cầm cốc nước đã cứng đờ lại.

Chase: Hủy toàn bộ các cuộc họp của tôi từ nay cho tới thứ Sáu, đặt cho tôi vé máy bay tới thành phố P lúc sáu giờ tối. Họp xong với AME bên này tôi sẽ ra thẳng sân bay, đặt phòng khách sạn KOMO.

GAGA cảm nhận được bầu không khí vừa mới thoải mái được giờ đã hoàn toàn tan biến bèn dè dặt hỏi: “Sao vậy? Lại là Chase à?”.

Cô đứng dậy khỏi ghế, cảm thấy đầu óc như sắp nổ tung: “Anh ta yêu cầu thay đổi tất cả các lịch trình để đi công tác đột xuất”.

“Sặc!” GAGA rảo bước cùng cô trở về tòa nhà Berker Palace: “Chuyện đó rất bình thường, mấy ông sếp lớn lịch trình cứ đổi xoành xoạch trong vài phút ấy”.

Lăng Họa vừa đi vừa nhấn lại một chữ “Vâng” nhưng trong lúc ấy dòng tin nhắn tiếp theo của Cù Khê Ngưng đã nhảy ra.

Chase: Cô cũng đi cùng.

...

Cô dừng bước, dí sát di động vào mắt, nhìn kỹ bốn chữ ấy, đọc đi đọc lại.

GAGA sốt ruột, đi phía trước chê cô: “Cậu có thể đi nhanh một chút không? Cứ như bà già vậy”.

Lăng Họa đặt tay lên bàn phím, do dự vài giây rồi trả lời: Tôi... và anh cùng tới thành phố P?

Đối phương trả lời rất nhanh: Đúng vậy.

Cô hít sâu một hơi.

Chase: Có vấn đề gì không?

Lăng Họa nghiêng răng nhấn lại hai chữ: Không có.

***

Từ lúc đặt xong máy bay, khách sạn, xe đưa đón rồi thay đổi tất cả lịch trình của Cù Khê Ngưng, tới lúc về nhà cuống cuống lấy tạm vài thứ đồ và quần áo thay giặt cần thiết, đến khi Lăng Họa nhảy lên taxi lao vội ra sân bay, cô gần như tắt thở.

Nói thật lòng, trước kia khi đi theo Tim, không phải cô chưa từng đi công tác. Tuy nhiên, thứ nhất: không thường xuyên, thứ hai: lịch trình luôn được lên kế hoạch tỉ mỉ từ trước. Những lần công tác chỉ được quyết định trong vài phút ngắn ngủi thế này, cô thật sự chưa bao giờ gặp phải.

Nhìn giờ, cô nghĩ cố gắng thì vẫn có thể kịp, vừa định thở một hơi thì tin nhắn lại kéo tới.

Chase: Giúp tôi in hai phân tài liệu ra, tôi vừa gửi vào email của cô rồi.

¥%##¥%@&*...

Cô thật sự sắp chửi bậy tới nơi rồi.

Lẽ nào anh ta không biết cô đang vội tới sân bay ư? Anh ta coi cô là Doraemon có thể rút một chiếc máy in từ trong túi ra chắc.

Khi tới sân bay, cô thẳng qua trạm kiểm tra an ninh vào phòng đợi bay, rồi tìm nhân viên phục vụ tại sân bay nhờ in tài liệu, cuối cùng lao lên máy bay năm phút trước khi cửa đóng lại.

Đi tới khoang hạng nhất cô liền nhìn thấy Cù Khê Ngưng nho nhã ngồi vắt chân ở đó, vừa uống rượu vang vừa nhàn tản đọc Kindle, trông không hề giống một người đang gấp gáp công việc chút nào.

“Chase.” Cô vuốt vuốt lại mái tóc rối bời, đi tới trước mặt, bình tĩnh giao tài liệu cho anh: “Mỗi phân hai bản, chia trang in màu”.

Anh nghe thấy tiếng của cô bèn ngẩng đầu lên nhìn rồi đón lấy phân tài liệu.

Đợi một lát không thấy anh còn cần dặn điều gì, cô khấn trương đi về chỗ ngồi của mình, đặt hành lý xuống. Chỗ của cô cách anh khoảng hai hàng, hơn nữa trùng hợp là bên cạnh không có ai.

Ở Berker Palace nhiều năm, đối mặt với nhiều sóng gió bão bùng, có được những trải nghiệm và kinh nghiệm xương máu trong công việc cũng đã giúp cô phần nào rèn luyện được sự bình tĩnh dù đối mặt với hoàn cảnh nào. Thế nên cho dù Cù Khê Ngưng trăm ngàn lần gây khó dễ, cô cũng không muốn

khuất phục, nói rằng mình không làm được.

“Bình đến nước chặn, nước đến đất đim”, chuyện tới đây hay tới đó, anh biến thái thì cô cũng không phải kẻ ăn chay.

Máy bay cất cánh rất nhanh, cô thoải mái điều chỉnh lại tư thế ngồi của mình, định yên lặng tranh thủ chợp mắt một giấc trên máy bay.

Khi máy bay đã bay ổn định, cô cũng gần như thiếp đi tới nơi thì đúng lúc này, cô bỗng cảm giác có người ngồi xuống ghế bên cạnh mình.

Gần như là phản ứng bản năng, Lăng Họa choàng tỉnh.

Cô quay sang thì thấy Cù Khê Ngưng đang ngồi bên cạnh mình, nhẹ nhàng thắt dây an toàn.

Cô tròn mắt nhìn.

“Dịch phần tài liệu này ra, xuống máy bay tôi cần dùng ngay.” Thắt dây an toàn xong, anh đưa cho cô một bản.

Cô đón lấy.

“Hơn một tiếng, chắc là đủ, cũng không nhiều chữ.” Anh ngồi với tư thế thoải mái nhất có thể, bắt đầu nhắm mắt lại nghỉ ngơi.

Lăng Họa nhìn một nửa gương mặt anh bằng tâm trạng phức tạp, trong lòng đã thâm giơ ngón giữa với anh hàng trăm lần rồi, gần như nghiền nát răng rồi nuốt vào bụng.

Được, coi như anh lợi hại.

Dịch thì dịch, nhưng chỗ của mình thì không ngồi lại chạy tới ngồi bên cạnh cô làm cái gì? Lẽ nào sợ cô không dịch lại nhảy khỏi máy bay chắc?

Cũng may, chưa đến lượt cô thắc mắc, tiếp viên hàng không đã tới trước.

“Thưa ngài Cù.” Cô tiếp viên nở nụ cười tươi như hoa nhìn Cù Khê Ngưng, hạ giọng lễ phép nói: “Thật xin lỗi đã quấy rầy ngài”.

Cù Khê Ngưng mở mắt ra.

“Xin hỏi ngài có gì chưa vừa lòng với vị trí cũ của mình không ạ?”

“Không.” Anh lãnh đạm trả lời.

“Vậy ngài chuyển chỗ qua đây là vì...”

“Không được sao?”

“Dĩ nhiên là được.” Cô tiếp viên vội khoát tay, cười lấy lòng: “Chỗ này vừa hay trống khách, nếu ngài thích ngồi đây, hoàn toàn không thành vấn đề, tôi sẽ chuyển cả rượu của ngài qua đây”.

Cù Khê Ngưng không phản đối, tiếp tục nhắm mắt lại: “Bầu không khí ở đây tốt hơn”.

...

Lăng Họa nhìn sang bên cạnh, không tin vào mắt mình.

WTF?!

*Lời của tác giả: Bạn hỏi vì sao Đại đế phải đổi chỗ, quá đơn giản, vì ở chỗ đó ngài được mùi nước hoa của Tiểu Họa chứ sao. Chúc mừng Đại đế đã “bất cóc” được người ta đi công tác “riêng”.

Bạn đang đọc truyện *Mục Tiêu Của Tôi, Định Mệnh Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Anh Sờ Rồi Chắc?!

Chưa đến một tiếng đồng hồ, Lăng Họa vừa mệt vừa buồn ngủ giao phần tài liệu đã dịch xong cho Cù Khê Ngưng vừa tỉnh lại.

Anh lướt nhanh một lượt, không nói năng gì, cứ thế cất tài liệu đi.

Cô thăm thờ phào nhẹ nhõm trong lòng, nhẹ nhàng ấn nút gọi tiếp viên hàng không, định gọi một cốc nước hoa quả để uống.

“Người hôm nay tôi tới thành phố P để gặp, cô cũng nên làm quen.”

Cô vừa uống được hai ngụm nước thì nghe thấy anh ngồi bên nói như vậy.

Cô nghi hoặc đánh mắt về phía anh.

“Gunter.”

Lăng Họa nghe xong sững người. Cái tên này đối với cô mà nói đích thực là quen tai. Nó xoay tròn rất nhanh trong đầu và rồi cô lập tức nhớ ra.

Gunter nguyên là người đứng đầu Berker Palace, cũng tức là tiền nhiệm của GKang. Khang đại nhân hai năm trước mới tới, thế nên cô và Gunter cũng có khoảng thời gian một năm tiếp xúc. Gunter đã làm ở Berker Palace 10 năm, có năng lực có thủ đoạn. Thế nên khi đó việc ông ta bất ngờ rời khỏi Berker Palace đã khiến tất cả mọi người cảm thấy sững sờ.

Nhưng chuyện này rất lạ, vì sao Cù Khê Ngưng lại đặc biệt đi gặp Gunter một cách vội vã như thế? Bất luận xét về tình hay lý, hiện giờ anh cũng là người trực thuộc ban lãnh đạo của Khang đại nhân, không nên có bất kỳ liên hệ nào với người nắm quyền tiền nhiệm nữa.

Lẽ nào hai bọn họ có mối quan hệ ngầm?

Nhưng nội dung tập tài liệu ban nãy cô dịch là hiệp ước về một công xưởng sản xuất, có lẽ là liên quan tới việc công.

Cù Khê Ngưng quan sát trọn vẹn mọi biểu cảm dù là nhỏ nhất trên khuôn mặt cô. Không cho cô thêm nhiều thời gian dư thừa để suy nghĩ, anh nói: “Tôi và Gunter sẽ bàn chuyện trong vòng ba tiếng đồng hồ. Tôi cần cô trước khi kết thúc buổi gặp mặt phải đặt xong bàn ăn tối nay cũng như sắp xếp ổn thỏa các hoạt động sau bữa tối. Ngoài tôi và Gunter ra, còn có hai người nữa phía Gunter, Moss và Mike”.

Chỉ nói đến đây, anh không cho cô thêm nhiều thông tin gì khác.

Lăng Họa nhận lời, uống một hớp hết sạch cốc nước hoa quả rồi dựa lưng vào ghế nhắm mắt lại, trong đầu thật ra lại ngổn ngang suy nghĩ.

***

Sau khi ký gửi hành lý ở khách sạn rồi đưa Cù Khê Ngưng tới một tòa nhà văn phòng ở thành P nơi Gunter đang có mặt. Cô ngồi trong quán cà phê ngay tầng 1 của tòa nhà đó, bắt đầu thực hiện một loạt các công việc tiếp theo.

Trong thời gian đó, Đốc Mẫn liên tục gọi năm cuộc điện thoại tới, cô đều ngắt máy báo bận. Khi anh ấy gọi đến cuộc thứ sáu, cuối cùng cô mới nhận máy.

“Tiểu Họa, em đang ở đâu?” Vừa bắt máy, Đốc Mẫn đã bắt đầu chất vấn.

“Thành phố P.”

“Em chạy tới đó làm gì?”

“Em đi công tác cùng sếp.”

“Chase Qu?”

“Đúng vậy.”

Đầu kia, Đốc Mẫn chợt khựng lại giây lát: “Anh gọi điện thoại tới chính là muốn nói với em về người này. mấy hôm nay anh đã hỏi thăm tình hình từ vài người bạn trong ngành sống ở nước A”.

“Em biết, chắc chắn không phải tin hay ho gì, từ vài chữ miêu tả trên công cụ tìm kiếm, em đã cảm nhận được khá khá rồi.”

“Trước kia là điệp viên, nhà từ thiện, giàu có, lãng nhãng... Hàng loạt những thân phận không thể nào đếm hết, còn vượt xa những lai lịch phức tạp mà em tưởng tượng.”

“Nhưng những thân phận đó đâu liên quan gì đến em, bây giờ thân phận đáng sợ nhất của anh ta chính là sếp của em”

“Em nhất định phải cẩn thận một chút. Nếu hấn dấn ra tay với em, anh nhất định sẽ khiến hấn...”

Lăng Họa day trán, thẳng thừng ngắt lời: “Đốc thiếu gia, anh nghĩ nhiều rồi. Thái độ của anh ta đối với em cùng lắm là như đối xử với người giúp việc thôi, mà có khi còn chưa bằng người giúp việc... Hơn nữa, hình như từ sau khi bước vào giới chính trị ở nước A, anh ta đã kiểm soát bản thân hơn nhiều rồi”.

“Em cũng nói đấy, chỉ là ‘kiểm soát’, người đàn ông này sâu không lường được.”

“Anh nói cứ như đạo hạnh của anh thì nông lắm vậy.”

“Anh biết là em muốn khen anh tinh thông đủ các tư thế quan hệ tình cảm.”

“...” Cô thẳng thừng giận dữ ấn nút tắt máy.

Nói chuyện với Đốc Mẫn, chỉ cần quá năm phút là anh ấy sẽ bắt đầu vượt biên sang các chủ đề “mặn mả”, bao nhiêu năm nay chưa hề thay đổi.

May thay cô là loại háo sắc mà Đốc Mẫn thì cực kỳ đẹp trai, nếu không cô đã chẳng chơi bời với người đàn ông từ lúc còn ngồi trong ghế nhà trường đã có ô danh “mỗi ngày một cô bạn gái” này từ cấp ba tới giờ. Sau này cô sang nước A học đại học rồi học lên nghiên cứu sinh, anh ấy cũng bám theo. Về sau này, cô từ bỏ một đề nghị làm việc cực kỳ tốt ở nước A, quyết tâm về nước, anh ấy cũng mặc kệ hết thảy, mua vé máy bay về cùng cô ngay ngày hôm sau. Lúc trước, anh ấy và bố cãi nhau rầm rì vì việc đến nước A nên không tiếp quản chuyện kinh doanh của gia đình, nhưng có ai ngờ sáu năm sau, anh ấy lại xấu hổ quay về tiếp nhận.

Thế nên, tất cả những cô gái từng mê Đốc Mẫn như điều đồ đều khẳng định anh ấy là loại đàn ông tồi tệ số một. Cô thừa nhận anh ấy quả thực phong lưu và ham chơi, nhưng trước mặt cô, anh ấy xưa nay luôn thể hiện sự bao dung và nhẹ nhàng của mình.

Từ rất lâu rất lâu trước đây, cô luôn luôn chạy đi rất xa phía trước. Nhưng chỉ cần cô chạy mệt, anh ấy nhất định sẽ là người đạp xe chậm rì rì tới đón.

Có người, có lẽ thật sự làm bạn tốt hơn làm người yêu rất nhiều. Nhưng cũng có những người, duyên phận chỉ đến đó, dù là bạn bè hay người yêu đều không thể.

***

Hơn bảy giờ, cô nhìn thấy Cù Khê Ngưng cùng Gunter bước từ trong thang máy ra, theo sau còn có hai người đàn ông cao lớn, nghiêm nghị, có lẽ chính là Mike và Moss.

Cô đi thẳng tới.

“Chào ông, Gunter!” Cô mỉm cười với Gunter.

Nhìn thấy cô, Gunter hơi ngỡ ngàng, rồi lập tức nhớ ra cô là ai, mỉm cười bắt tay lại: “Rene, đã lâu không gặp. Ban này Chase có kể với tôi, hiện giờ cô là thư ký dự bị của cậu ấy. Tôi nhất thời còn chưa nhớ ra, xin lỗi nhé”.

“Không có gì.” Cô liếc nhìn khuôn mặt không cảm xúc của Cù Khê Ngưng: “Xe đã đợi sẵn ở bên ngoài rồi, sau đây sẽ đưa mọi người tới nhà hàng G9”.

Đôi mắt Gunter ánh lên một sự tán thưởng.

“Sau khi bữa tối kết thúc, ở PTV tôi đã sắp xếp cho mọi người một phòng riêng. Bên đó sẽ có người tiếp đón đồng thời cung cấp các dịch vụ mà tôi đã đặt trước từ đầu tới cuối.” Cô đi cùng họ tới bên cạnh ô tô: “Chase, có vấn đề gì có thể liên lạc với tôi bất kỳ lúc nào”.

Trước khi ngồi lên xe, Gunter nhẹ nhàng vỗ vai cô.

Cù Khê Ngưng ngồi ngay vào xe, nhìn cô một cái rất sâu.

“Chúc mọi người một buổi tối vui vẻ!”

Chiếc xe nhanh chóng biến mất ở lối ra vào.

Cô xách theo cặp và tài liệu, cuối cùng cũng được hít một hơi sâu, thưởng thức bầu không khí ở thành phố P mà lòng không còn vương bận gì, tham lam hít hà mùi hương thơm phức ở đây.

Sau khi tới một quán mỳ kéo ở gần khách sạn ăn một bát mỳ thịt bò to ự, cô xoa xoa cái bụng no căng, ầm ập, ngâm nga một khúc hát rồi đi về khách sạn.

Thật sự chưa bao giờ cảm thấy một bát mỳ thịt bò cũng có thể ngon đến như vậy. Thật sự chưa bao giờ cảm thấy buổi tối ở một thành phố có thể đáng yêu và xinh đẹp đến như vậy.

Cô cứ thế thả lỏng cả cơ thể và tinh thần, thật sự cảm thấy quá mệt mỏi. Lịch trình ngày mai vẫn còn là con số không. Trở về khách sạn, cô khăn trương tắm rửa chuẩn bị đi ngủ sớm đã dường như. Trong lúc tắm, cô đặt di động ở nơi có thể với tay tới được, chỉ sợ Cù Khê Ngưng đột xuất gọi điện tới.

Nhưng may mắn là, tới tận chín giờ, anh không gửi thêm bất kỳ tin nhắn nào khác.

Lăng Họa dựa lưng vào giường, cảm khăn lông lau khô mái tóc ướt rượt rồi cầm di động lướt Weibo tìm con buồn ngủ.

“Kính coong...”

Chuông cửa đột ngột vang lên.

Đặt di động xuống, cô thầm nghĩ chắc là nhân viên khách sạn tới hỏi có cần phục vụ gì buổi tối không. Cô còn không buồn nhìn mắt mèo, cứ thế mở cửa luôn.

...

Con buồn ngủ ban nãy còn ngập tràn lập tức tan biến trong khoảnh khắc.

Cô há miệng nhìn người đứng trước cửa, cố gắng thu nhỏ biểu cảm sững sốt của mình hết mức có thể.

Người đứng ngoài chính là Cù Khê Ngưng.

Đáng nhẽ anh đang ở PTV với Gunter mới phải chứ?

Anh đã cởi áo vest, vắt trên cánh tay, nói lỏng cả vạt, nhẹ nhàng đẩy cánh cửa cô đang giữ khư khư để đi vào phòng.

Lăng Họa tiếp tục nhìn anh.

Cô thấy anh đi đến bên quầy rượu, nho nhã mở một chai rượu, rửa ly rồi rót rượu, sau đó cầm chiếc ly đi tới sofa, ngồi xuống.

Cả quá trình hết sức thuần thục suôn sẻ, tới mức cô những tưởng hình như mình không phải chủ nhân căn phòng này.

“Ch...” Đến gọi tên anh cô cũng cảm thấy khó khăn.

“Gunter rất vui, cả Mike và Moss nữa.” Anh nhấp một ngụm rượu, hồ hững lên tiếng: “Mọi sắp xếp tối nay đều khiến họ hài lòng, từ nhà hàng tới món ăn, rượu và các hoạt động phía sau”.

“Ồ...” Cô đứng đờ ra bên cửa, cách sofa một quãng: “Tôi có liên hệ với thư ký hiện tại của ông ấy”.

“Không chỉ vậy.”

“... Tôi còn liên lạc với thư ký trước kia làm việc cùng họ ở Berker Palace, cũng dùng mạng nội bộ tìm kiếm một số thông tin.” Khi nói ra, cô rõ ràng hơi ngượng ngập: “... Vì vậy mà cũng nắm bắt được một số thói quen... kín đáo của họ”.

Gunter đã đến tầm tuổi này nhưng vẫn chưa vợ, thực chất là gay, thích đàn ông, không có bạn đồng hành cố định, hơn nữa quan hệ xác thịt vô cùng hỗn loạn.

Mike và Moss thì công khai thích bài bạc và gái đẹp.

Họ còn một điểm chung khác, chính là rượu ngon.

Mà PTV ở thành phố P là nơi có đa dạng những trò như thế nhất: Có rượu, có sòng bạc, có nam, có nữ, thế nên họ đều là khách VIP.

Vì vậy, khi cô liên lạc đặt bàn nhà hàng và PTV hầu như không phải tốn công sức gì.

Nhưng cô vẫn cảm thấy rất kỳ lạ, vì sao Cù Khê Ngưng không cùng họ tới PTV vui vẻ mà lại xông vào phòng cô?

Không đúng, anh ta là đàn ông, nửa đêm nửa hôm tại sao lại xông vào phòng cô, còn ra cái vẻ đương nhiên như không?

“Cô nghĩ sao về con người Gunter?” Chưa đợi cô lên tiếng chất vấn, anh bỗng nhiên lạnh giọng hỏi: “Cứ nói thẳng”.

Lăng Họa nghẹn lời, suy nghĩ một chút: “... Ông ta giỏi giang, nhưng bệnh đa nghi quá nặng. Nếu nhìn từ góc độ của một người hợp tác, ông ta quả thực có thể cung cấp một sự ủng hộ có hiệu quả, nhưng cũng có thể vì những điểm nhỏ nhặt mà bất mãn để khiến việc hợp tác dẫn đến đổ bể mà không cần biết nguyên do”.

“Nói tiếp đi.”

“Hơn nữa suy nghĩ của ông ta thay đổi thường xuyên, dễ lá mặt lá trái. Thư ký của ông ta cũng có tác phong này. Từ các hạng mục xây dựng cầu dây văng và trường học khi ông ta còn ở Berker Palace là có thể nhận ra phong cách làm việc.”

Cù Khê Ngưng nhẹ nhàng xoay ly rượu trong tay, rất lâu không nói gì.

“Chase!” Cô kéo chặt áo ngủ lại, thật sự không nhìn được nữa: “Nếu anh muốn nói với tôi chuyện này, có thể để tôi thay quần áo rồi chúng ta xuống nhà uống cà phê không? Dù sao thì để ai đó vô tình nhìn thấy rồi làm bài báo quả thực không hay cho lắm”.

Có lẽ anh cũng không ngờ cô lại dám thẳng thắn nói chuyện với mình như vậy, nhìn cô bất động.

“Nếu tôi là nam giới thì không sao, nhưng tôi lại là phụ nữ.” Lăng Họa nghĩ cùng lắm thì lành làm gáo, vỡ làm muôi, cơ thể cũng không còn cứng đờ ra nữa.

Lúc này anh đặt ly rượu xuống, đứng dậy khỏi ghế.

“Thế ư?” Ánh đèn trong phòng không sáng lắm. Anh tiến vài bước tới trước mặt cô, nhìn cô từ trên xuống... đến nơi lấp ló dưới xương quai xanh: “Chỉ nhìn thôi thật sự không nhìn ra”.

Lăng Họa cảm nhận được ánh mắt anh, mặt bỗng đỏ bừng, sau đó thì phần nộ buột miệng: “Anh sờ rồi chắc?”.

Bây giờ cô đã tin chuyện quần lót sáng nay không phải mình ảo giác nữa rồi. Miếng thịt có tẻ hơn nữa cũng vẫn là thịt, phải không? Chỉ sợ bây giờ anh ta muốn ăn đêm no căng.

Nhưng nói xong câu này, cô lập tức hối hận. Đôi mắt vốn đã đen láy của anh ta giờ càng trở nên sâu không thấy đáy.

... Thất sách, cô quên mất rằng người đàn ông này chuyện gì cũng có thể làm được, vậy mà cô còn dám khiêu khích.

“Cô có thể coi như hôm nay là một buổi phỏng vấn của mình.”

Nhưng một lát sau, anh quay đi, lướt ngang qua cô, giờ tay nắm chặt tay nắm cửa: “Dẫu sao thì trước đó tôi cũng chỉ đọc sơ yếu lý lịch của cô... Cô được tuyển”.

Cô nhìn khuôn mặt nghiêng của anh, nói thẳng những lời trong lòng ra: “Tôi đã theo Tim tròn ba năm, sao anh vẫn dám dùng tôi?”.

Không sợ cô ở sau lưng giở trò, lén lút ăn trộm các tin tức sao? Quyền lực của thư ký thực ra rất lớn. Một thư ký giỏi có thể giúp người đang ngồi càng leo càng cao, nhưng một thư ký có lòng riêng cũng có thể đẩy chủ của mình vào chỗ chết chỉ trong giây lát.

Vì thư ký biết rất nhiều chuyện, dù là sạch sẽ hay bẩn thỉu.

“Chỉ có một vị vua bạc nhược mới sợ triều cũ đảo chính.”

Cù Khê Ngưng cười khê, rồi nhẹ nhàng rời khỏi phòng: “Tôi giao cả sống lưng của tôi cho cô đấy”.

*Lời tác giả: Tiểu Họa: Anh sờ rồi chắc?

Đại đế xã hội đen: Để tôi sờ, e là cô phải xuống dưới mua cái áo lót khác!!!

Tôi cảm thấy ngoài yêu Đại đế ra, các bạn cũng sẽ yêu mỗi nhân vật nam phụ trong câu chuyện này, thật đấy.

Bạn đang đọc truyện *Mục Tiêu Của Tôi, Định Mệnh Của Tôi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6: Không Bao Giờ Quay Lại Nữa

Ngày hôm ấy thật sự dài đằng đẵng.

Khi Lăng Họa tắt đèn đi, nằm thẳng cẳng trên giường, trong đầu vẫn còn vang vọng cuộc nói chuyện ban nãy giữa cô và Cù Khê Ngưng trong căn phòng này.

Cô nói Gunter là kẻ lá mặt lá trái, nhưng hành động của Cù Khê Ngưng người ngoài cũng đâu thể dự liệu trước được?

Kiểm lời, kiêu căng ngạo mạn, đôi khi lời nói sẽ có thêm chút màu sắc, nhưng đa phần cảm giác mà toàn bộ con người anh truyền đạt đến người đối diện luôn là lòng dạ sâu không lường được.

Nhưng kể từ hôm nay trở đi, cô sẽ phải bán mạng cho một con người như vậy.

Cô bắt buộc phải chăm sóc anh chu đáo, đồng thời còn phải chia sẻ với anh mọi tin tức mà mình nắm được, giúp đỡ, hỗ trợ anh bằng mọi trí tuệ và đề xuất của mình, giúp anh quét sạch mọi uy hiếp và trở ngại từ bốn phương tám hướng kéo tới, giúp anh làm một vài việc mà anh không thể tự động tay vào, giúp anh nắm giữ nhiều quyền lực hơn nữa.

Trước kia cô luôn dốc hết sức mình vì Tim như thế, đây là trách nhiệm của một phụ tá, một thư ký.

Nhưng liệu cô có thể mở rộng lòng mình, xây dựng một niềm tin vững chắc đối với một người đàn ông như Cù Khê Ngưng giống như đã từng làm với

Tìm không?

Cơ thể thì cực kỳ mệt mỏi nhưng nhắm mắt lại thì chẳng buồn ngủ chút nào.

Cô vội lấy di động, nhìn chữ số nhỏ xíu màu đỏ trên hòm mail.

Có một email mới được gửi tới hòm thư cá nhân, và người gửi không khác gì tất cả các email chưa bao giờ được đọc trước kia.

Cô yên lặng nhìn cái tên ấy rất lâu, rồi mở email mới nhất này.

Đêm qua anh lại mơ thấy em. Em cầm cốc trà xanh mát lạnh, chạy tới dãy nhà phía Tây trong trường tìm anh, trên người mặc bộ đồ màu xanh nước biển, đeo chiếc khuyên tai cũng màu lam. Tiểu Họa, anh rất nhớ em, trên thế giới này chỉ có mình anh biết bản thân nhớ em đường nào...

Lăng Họa đọc một lúc rồi thoát ra.

Cô nghĩ, có lẽ bắt đầu từ khoảng ba, bốn năm trước cô sẽ không còn biết rơi nước mắt trước những bộ phim hay hoặc những câu văn có cánh nữa, gặp những tình huống cảm động sẽ không còn biết xúc động, gặp phải một chuyện có đau khổ cỡ nào cũng sẽ không còn đau thương đến gục ngã hoàn toàn.

Có lẽ chính từ giây phút con người ấy rời khỏi cuộc đời cô, giống như mang theo một phần cơ thể cô vậy.

Mà phần ấy có lẽ sẽ không bao giờ quay lại nữa.

***

Vì trong lòng tựa như có một sợi dây thun căng chặt nên lúc ngủ cô cũng không dám ngủ quá say.

Hơn bảy giờ sáng cô đã bị đánh thức bởi tiếng thông báo. Vừa xem Wechat thì thấy Cù Khê Ngưng nói nửa tiếng nửa sẽ xuất phát tới văn phòng của Gunter để tiếp tục họp.

Cô thức dậy, đánh răng rửa mặt, thay quần áo, đi xuống dưới, quả sáng mới ăn tạm hai miếng đã nhìn thấy Cù Khê Ngưng ngồi check mail bằng laptop trên chiếc sofa trong đại sảnh. Nhìn thấy anh là cô không còn tâm trạng ăn uống gì nữa, vội đứng dậy đi tìm anh.

“Cả ngày hôm nay đều sẽ họp với Gunter, còn sắp xếp gì khác không?” Lúc ngồi vào xe rồi, cô mới hỏi.

“Đúng thế, bữa tối và các hoạt động buổi tối cô tiếp tục sắp xếp. Còn có cả các thành viên khác trong ekip của Gunter tham gia. lát nữa cô sẽ được gặp tất cả mọi người.” Anh khẽ ho một tiếng rồi tiếp tục trả lời mail, không buồn ngẩng đầu lên.

Cô gật đầu, nhìn anh thêm một chút. Chẳng hiểu sao cô cứ cảm thấy trạng thái tinh thần của anh hôm nay hơi lạ.

Tới tòa nhà của Gunter, cô còn đang nghĩ không biết mình có nên dự nghe buổi họp này không, thì Gunter vừa nhìn thấy cô đã mặc kệ ý kiến của Cù Khê Ngưng, thẳng thắn mời cô vào phòng họp ngồi.

Gunter dám làm như vậy chắc cũng vì những lời hôm qua Cù Khê Ngưng nói với cô. Cô coi như đã chính thức vượt qua được vòng phỏng vấn của anh. Vậy thì kể từ hôm nay cô sẽ có tư cách bước vào trong bàn cờ của anh, cùng anh quan sát toàn bộ cục diện.

Có cảm giác toàn bộ nội dung cuộc họp được tiếp tục triển khai theo chỗ tài liệu hôm qua cô dịch giúp anh, nói về việc hợp tác giữa Berker Palace và tổ chức mà Gunter đang làm. Nghe được một nửa, ngoài mặt không nghe ra những ẩn ý quá lớn.

Sau hai tiếng đồng hồ sau, có khoảng mười phút giải lao, cô theo Cù Khê Ngưng cùng đi ra ngoài. Ngẫm nghĩ một chút, cô vẫn gọi giật anh lại: “Chase”.

Anh quay đầu.

“Có phải anh cảm thấy trong người không khỏe không?”

Anh khẽ nhún mày.

“Lúc vừa họp, tôi đã nghe thấy anh ho mấy lần.” Cô nói: “Lúc ở trên xe cũng vậy”.

“Không có gì nghiêm trọng đâu.” Anh hồ hững đáp lại một câu rồi đi vào nhà vệ sinh.

Cuộc họp kéo dài tới tận khoảng một giờ chiều. Bữa trưa là những hộp cơm cao cấp do thư ký của Gunter đặt. Khi cầm phần cơm của mình, Cù Khê Ngưng có hơi ngập ngừng, sau đó liếc nhìn sang Lăng Họa.

“Sáng nay tôi có liên lạc với Parker.” Cô cảm nhận được ánh mắt anh, đồng thời mở hộp của mình ra: “Tôi đã xin thói quen ăn uống và một vài sở thích của anh”.

Parker là thư ký cũ của Cù Khê Ngưng, cũng chính là cô gái mà cô ghét. Mặc dù Lăng Họa hoàn toàn không muốn dính líu gì tới cô ta nữa, nhưng không còn cách nào khác. Từ giờ cô phải đi theo vị chủ nhân này, lại không phải là người có lòng kiên nhẫn để chỉ dạy cô từng chút một và phối hợp với

cô. Cô đành phải bấm bụng cố gắng thích ứng với tiết tấu của anh.

“Ngược lại cô ấy rất sẵn lòng nói với cô.” Anh nghe xong, đáp lại một câu với vẻ trêu chọc.

Lăng Họa trầm lườm nguýt, bực bội trả lời: “Mặc dù cô ta vì tôi mà đánh mất công việc cũ, nhưng anh cũng coi như đã bù đắp lại cho cô ta một công việc mới với những phúc lợi rất tốt. Vì thế, cô ta không cần, cũng không dám đắc tội với tôi”.

Khều được hai miếng com cô đã có cảm giác Cù Khê Ngưng dừng bữa. Cô kỳ lạ quay sang: “Không hợp khẩu vị sao?”.

Không thể nào, rõ ràng cô đã dựa vào thói quen ăn uống của anh để yêu cầu thư ký của Gunter giúp anh đặt một suất com yêu thích nhất mà.

“Không.” Anh day trán: “Tôi ăn không ngon miệng”.

Nhịp độ cuộc họp buổi chiều nhanh hơn buổi sáng, nhưng cho dù vậy cũng phải kéo dài tới khoảng sáu giờ tối. Trong thời gian đó, cô có chú ý tới Cù Khê Ngưng, cả quá trình anh không nói nhiều, luôn nhăn mặt nhăn mày, nhưng những khi cần biểu đạt ý kiến thì vẫn cứng rắn và kiên định như mọi khi.

Những hoạt động buổi tối đã thông báo cho tất cả mọi người vào lúc giải lao. Thế nên buổi họp vừa kết thúc là họ đã xuống nhà ngồi ô tô tới nhà hàng theo đúng lịch trình.

“Gunter.” Trước khi Gunter ra khỏi phòng hội nghị, Cù Khê Ngưng gọi ông ta lại: “Tối nay chơi vui vẻ nhé”.

Gunter dừng lại: “Tối nay cậu vẫn không đến ư?”.

“Ừm.”

“Hôm qua cậu nói vừa tới thành phố P, quá mệt nên không muốn chơi thì thôi.” Gunter vỗ vai anh, cười nói: “Sợ gây chuyện à? Mặc dù không tự do được như nước A, nhưng đây là địa bàn của tôi, dù có phóng viên nhìn thấy cũng không dám viết bừa đâu...”.

“Không.” Cù Khê Ngưng cười lạnh: “Không sợ gặp phiền phức, tôi mệt thật”.

“Gunter.” Lăng Họa ở bên thu dọn tài liệu được một nửa lúc này đi tới bên cạnh họ, hòa nhã nói với Gunter: “Chase dĩ nhiên không sợ gặp phiền phức, dẫu sao thì ở đây ông cũng một tay che trời mà. Thật ra anh ấy bị bệnh, bị sốt, từ tối qua đã bắt đầu rồi”.

Cù Khê Ngưng và Gunter đồng thời quay đầu nhìn cô.

“Thật sao?” Gunter bị Cù Khê Ngưng từ chối vốn dĩ hơi bực, nghe xong câu nói của cô thì thần sắc cũng thoải mái hơn một chút: “Vậy thì vẫn nên về sớm nghỉ ngơi là hơn”.

“Vâng, tôi sẽ chăm sóc tốt cho Chase, để anh ấy ngày mai cố gắng tiếp tục họp được. Chắc là anh ấy sốt virus. Gunter, ông cũng nên chú ý sức khỏe, đừng để bị truyền nhiễm.” Cô mỉm cười.

Đợi cho Gunter đi khỏi, trong phòng họp chỉ còn lại hai người họ, Cù Khê Ngưng nhìn chăm chú vào cô đang thu dọn nốt tài liệu: “Tối nay sắp xếp ổn thỏa rồi chứ?”.

“Vâng, đổi sang một nhà hàng khác cũng là nơi yêu thích của Gunter, sau đó cùng tới quán karaoke.” Cô thu dọn xong, đi tới bên cạnh anh: “Tôi đưa anh tới bệnh viện nhé?”.

Anh lập tức nhăn mặt: “Không đi”.

“Vậy thì về khách sạn.” Cô nói: “Ban nãy nói anh sốt không phải là tôi phán bừa đâu, lát nữa về anh đo nhiệt độ là biết, bác sỹ đã đợi sẵn rồi”.

Anh nhếch khóe môi, mặt vẫn sa sầm khó chịu, nhưng không nói gì thêm.

***

“38 độ 7.” Bác sỹ xem nhiệt kế, nói với Cù Khê Ngưng đang dựa lưng vào giường và Lăng Họa đứng bên cạnh như vậy.

“Tôi biết ngay mà.” Từ sáng sớm nay cô đã nhận ra anh không bình thường. Lúc họp thấy trán anh lấm tấm mồ hôi, cô đã đoán anh bị sốt, ngay lúc đó đã liên lạc với bác sỹ để đợi sẵn.

“Bộ trưởng Cù, với tình hình trước mặt của anh, truyền nước sẽ nhanh khỏi hơn một chút.” Bác sỹ nói: “Tôi có thể sắp xếp máy móc truyền ngay trong phòng anh”.

“Không truyền đâu.”

“Vậy tôi sẽ kê đơn thuốc hạ sốt cho anh.”

“Không uống thuốc.”

“Thế...”

“Bác sỹ.” Lăng Họa lúc này thẳng thừng ngắt ngang cuộc trò chuyện của họ, nói với bác sỹ bằng biểu cảm khó xử: “Ông cứ đưa thuốc hạ sốt cho tôi, lát nữa có tình hình gì đột xuất tôi sẽ liên lạc với ông”.

Sau khi bác sỹ đi khỏi, cô đẩy bàn ăn lúc trước nhân viên mang tới đến bên cạnh giường.

“Cả ngày anh chưa ăn gì rồi.” Cô mở nắp, nói với Cù Khê Ngưng: “Tôi đã gọi một ít cháo”.

Sau khi trở về, Cù Khê Ngưng đã thay một bộ quần áo ngủ màu xanh dương đậm. Lúc này anh ngồi trên giường, môi mím chặt, nhìn cô chăm chăm bằng gương mặt nhợt nhạt và lạnh lùng, mặc dù khí thế vẫn bức người, nhưng so với vẻ sắc bén thường ngày thì dường như anh đã bớt đi chút tàn ác, gần gũi hơn, vì thế trông cũng không còn quá khủng bố.

Lăng Họa không hiểu ánh mắt anh. Cô thẳng thừng kê chiếc bàn nhỏ lên giường, đặt bát và thìa lên bàn: “Chắc anh vẫn còn sức tự ăn chứ, tôi không phục vụ nữa nhé”.

“Cô bắt đầu bộc lộ bản tính phải không?” Anh lạnh nhạt nói.

Cô đứng bên giường, giả vờ giả vịt nhe răng cười: “Tôi xưa nay vẫn tính này”.

Anh lại nhìn cô một lúc, lát sau cầm thìa lên, bắt đầu ăn từ từ.

Trong lúc anh ăn, cô tranh thủ nghiên cứu kỹ càng loại thuốc bác sỹ vừa để lại, rồi đi rót một cốc nước ấm, sau đó đi rửa tay, lấy ra hai viên thuốc.

Đợi anh ăn xong, cô dọn bàn đi, sau đó đưa nước và thuốc cho anh.

Anh không buồn giơ tay lên: “Tôi không uống thuốc”.

“Cả ngày mai vẫn còn phải họp với Gunter, nếu tối nay anh không hạ cơn sốt đi, có thể ngày mai anh không còn sức để nói nữa đâu.” Cô nhìn anh: “Anh cảm thấy tôi có thể đại diện cho anh tham gia buổi họp này không?”.

Anh cười khẩy: “Không ai có thể đại diện cho tôi cả”.

“Vậy thì uống thuốc.”

“Uống thuốc không giải quyết được tận gốc vấn đề, ngược lại còn sinh ra kháng thể, lần sau uống sẽ vô tác dụng.”

“Anh thường xuyên bị bệnh?”

“Gần như không.”

“Vậy thì bây giờ anh uống sẽ rất có hiệu quả.”

“Không uống.”

Lăng Họa không còn sức đấu võ miệng với anh. Vốn dĩ chăm sóc anh cũng chỉ là trách nhiệm của thư ký mà thôi. Cô đặt cả nước và thuốc ở đầu giường: “Tôi ra ngoài ăn tối”.

“Ai cho cô đi chứ?” Anh cất giọng lạnh nhạt sau lưng.

Cô cứng người, quay đầu lại.

“Hát hoặc đọc sách, cô chọn đi.” Cù Khê Ngưng nhìn cô chăm chăm.

... Lăng Họa vạch đen roi đầy mặt, còn nghi ngờ không biết mình có nghe nhầm không: “Tôi? Hát? Hoặc đọc sách?”.

Cho anh nghe? Xin hỏi ông giờ này có phải bị sốt đến nổi đầu óc hư loạn rồi không?

Ai ngờ anh lại nhún vai, không hề phản đối.

“Tôi không biết hát.” Cô nhấn mặt: “Tôi... ngũ âm không đầy đủ”.

“Vậy thì đọc sách.”

“Đọc cái gì?” Cô cố gắng kiềm chế sự bức dọc trong lòng, kéo một chiếc ghế, ngồi bên cạnh giường.

Đúng là được mở mang tầm mắt, lần đầu tiên cô biết thì ra làm thư ký còn phải có khả năng đọc “Tứ thư ngũ kinh”.

“Đó là vấn đề cô cần suy nghĩ.” Anh khoanh tay nhìn cô, vào lúc cô không chú ý, bỗng rướn môi cười...

*Lời tác giả: ... Xin hãy giơ tay like mạnh mẽ cho khả năng biến hình thành “em bé” khổng lồ của Đại đế.

Không hiểu sao tôi lại vô cùng chờ đợi tới lúc viết đoạn Lộ Tân Viễn (bạn trai cũ của Tiểu Họa) và Đại đế chính thức chạm mặt, chẹp chẹp chẹp...

Bạn đang đọc truyện *Mục Tiêu Của Tôi, Định Mệnh Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7: Ăn Ý Khó Tin

Tới lúc này, Lăng Họa thật sự hối hận về bệnh nghề nghiệp của mình, trong mắt không thể chứa nổi dù chỉ một hạt cát, quá tận tâm tận lực rồi.

Nói thật, trước khi mỗi lần Tim bị bệnh, cho dù cô đề nghị được giúp đỡ, Tim cũng khéo léo chối từ, nhất quyết về nhà để vợ ông chăm sóc. Cô theo Tim đã ba năm, Tim thật sự chưa bao giờ làm phiền cô quá mức vì những việc riêng tư của mình.

Nhưng ông giờ này thì khác.

Theo quan sát cũng như dựa vào tin tình báo của GAGA, trước mắt có lẽ Cù Khê Ngưng vẫn đang độc thân, một mình đi từ nước A sang nước D. Thứ hai, người này có vẻ luôn luôn đón nhận sự chăm sóc và phục vụ của người khác như một lẽ tự nhiên.

Thế nên, vào những lúc như thế này, anh mới đưa ra những yêu cầu như vậy với cô một cách điềm nhiên.

Vì sao lúc trước cô không giả vờ như không phát hiện ra việc anh ốm nh? Chưa biết chừng anh sẽ tự sinh tự diệt...

“Tôi sẽ không đọc mấy cuốn ebook đâu.” Cảm di động lật giờ một lượt, cô bỏ máy sang một bên, nhìn anh: “Tôi sẽ nói về một vài tác phẩm khiến tôi ấn tượng sâu sắc”.

“Dương Giáng* từng nói, trên thế giới mà người người ham mê vật chất này, sống một đời quả thực là đau khổ. Nếu bạn có ý làm một người thành thật, không tranh giành với đời, người ta sẽ lợi dụng bạn, hiếp đáp bạn. Bạn có một chút tài đức phẩm hạnh diện mạo, người ta sẽ đổ kỵ và bài xích bạn. Bạn rộng lượng nhường nhịn, người ta sẽ xâm phạm bạn, tổn thương bạn. Bạn vừa phải không tranh với người lại còn phải không màng tới đời, đồng thời còn phải giữ vững thực lực để sẵn sàng chiến đấu. Nếu bạn muốn sống hòa bình với người, thì phải thân thiện với họ trước, còn phải chuẩn bị tinh thần chịu thiệt thòi bất cứ lúc nào. Câu nói này tôi đọc được khi còn học đại học, cực kỳ thích. Sau này vào Berker Palace mới nhận ra những thứ phải đối mặt còn phức tạp hơn câu nói này rất nhiều, nhưng đầu sao tôi cũng đã chuẩn bị tâm lý thế nên cũng không quá sợ hãi.”

*Dương Giáng (17/7/1911) tên thật là Dương Quý Khang, là nhà dịch thuật, soạn giả hí kịch. Chồng là Tiền Chung Thu, nhà văn, nhà nghiên cứu văn học nổi tiếng.

“Rất nhiều ví dụ đỏ máu đã chứng minh, phụ nữ không quá thích hợp làm ở Berker Palace.” Anh cất giọng tẻ nhạt.

“Anh đang khinh thường giới tính đấy.” Cô lờm ngảy: “Một trong bảy hiện tượng mới của thế giới chính là gia tăng đột biến số lượng các ông bố ở nhà chăm sóc. Chỉ số sôi nổi của phụ nữ trong công việc càng ngày càng cao. Anh không phát hiện ra bây giờ số nhân viên nữ làm ở vị trí cao trong Berker Palace mỗi ngày một nhiều sao?”

“Cô học Đại học E?”

“Ừm, ở nước A.” Cô nhún vai: “Anh từng đọc sơ yếu lý lịch của tôi mà, chắc là đều biết... Còn một đoạn ấn tượng sâu sắc nữa, thể thái nhân tình, còn phong phú dư vị hơn cả trăng thanh gió mát; có thể coi là sách để đọc, có thể coi là kịch để xem. Những miêu tả trong sách, những vai diễn trong kịch, cho dù sinh động như thật, chung quy vẫn chỉ là tác phẩm nghệ thuật; Nhân tình thể thái đều là những bộc lộ ngây thơ hồn nhiên, thường vượt ra khỏi tình và lý, kỳ lạ và mới mẻ đến mức khiến người ta sững sốt, ngạc nhiên, tạo hiệu quả sâu sắc hơn, tạo giá trị giải trí kỳ diệu hơn”.

“Trương ẩm trà, cũng của Dương Giáng.” Anh đổi lại tư thế ngồi: “Sao cô không nói những đoạn bà ấy viết về Tiền Chung Thu?”

Lăng Họa ghen lời: “... Mấy đoạn văn thâm tình đó không thích hợp trong những khung cảnh thế này thì phải?”

Họ vốn là quan hệ cấp trên cấp dưới. Hành động cô nam quả nữ ở trong một phòng khách sạn, cô đọc sách cho bệnh nhân nghe đã đủ kỳ quặc rồi... Lại còn đòi đọc sách tình cảm, thành ra thể thống gì?

Ai ngờ một giây sau, Cù Khê Ngưng bỗng rướn môi cười, bất ngờ buông một câu: “Nguyên nhân học xong nghiên cứu sinh, từ bỏ một lời mời làm việc để về nước D là vì thất tình?”

Cô ngẩng phát lên nhìn anh, về cảnh giác: "... Điều tra lý lịch hình như không có phần này phải không?"

"Đúng là không có, chỉ có điều cô gái nào cũng có những câu chuyện cũ rích lặp đi lặp lại."

Cô cắn răng, lúc này cực kỳ muốn cầm cốc nước đặt trên tủ hắt thẳng vào mặt anh.

Cô cảm thấy người đàn ông này giỏi nhất chính là có thể chọc cho người ta tức sùi bọt mép chỉ bằng vài câu chữ, vì anh quá thông minh, quá hiểu những lời nói như thế nào có thể chọc vào điểm cảm xúc của một con người.

"Tôi chỉ là một kẻ phạm phu tục tử." Lát sau, cô bình tĩnh nhún vai: "Thế nên, thật xin lỗi vì chuyện tình không mới mẻ".

"Valar Morghulis." Anh khẽ mấp máy môi: "Nhưng rất nhiều người cảm thấy, chỉ có những ai đã từng trải qua loại tình yêu cũ rích mới có được loại tình yêu sống chết một đời".

Lăng Họa sững người: "Phạm là người rồi cũng sẽ phải chết... Anh cũng xem Trò chơi vương quyền*?"

*Tên gốc: A Song of Ice and Fire.

Anh bận đến nỗi không có thời gian nghỉ ngơi như vậy mà lại có thời gian xem phim truyền hình?

Cù Khê Ngưng không nói gì nữa. Lát sau, anh cầm cốc nước và thuốc trên đầu giường lên, bỏ viên thuốc vào miệng, uống nước nuốt ực xuống.

"Ngủ thôi." Anh đặt lại cốc nước lên đầu giường.

Thấy anh tỉnh nguyện uống thuốc hạ sốt, chẳng hiểu vì sao, cô bỗng cảm thấy vui vẻ trong lòng.

Cô cứ có cảm giác cuộc nói chuyện tối nay khác với tối qua.

Nói thế nào nhỉ? Giống như cảm giác có chút máu thịt trên một bộ xương trắng mục rỗng vậy.

"Thôi, tôi cũng không muốn nói dối."

Đến khi anh đã tắt đèn, đi tới cửa phòng, cô chợt dừng bước, quay lưng lại, nói với anh: "Không phải vì tôi ngũ âm không đầy đủ, chỉ là bây giờ tôi không còn muốn hát nữa thôi".

Sau lưng yên ắng một lúc, rất lâu sau, cô nghe thấy anh nói:

"Chúc ngủ ngon."

***

Sáng sớm ngày hôm sau, Lăng Họa nhìn thấy Cù Khê Ngưng trong phòng ăn.

Có vẻ như tinh thần của anh đã khá hơn nhiều so với hôm qua. Anh đang vừa đọc báo vừa uống cà phê.

"Chase." Cô đi tới bên cạnh anh, ngấm ngấm rồi hỏi khẽ: "Anh hạ sốt chưa?"

Anh ngẩng lên nhìn cô rồi khẽ cúi đầu.

Cô thở phào một hơi.

Chỗ ngồi đối diện không có ai. Cô lấy bữa sáng rồi kéo ghế ngồi xuống đối diện anh.

Hai người nhìn nhau không nói câu nào. Thấy cô ngồi xuống, anh đẩy một tập tài liệu bên cạnh tới trước mặt cô. Cô cầm lên xem là lập tức hiểu ngay thẳng thừng đọc lướt, trích ra vài trang quan trọng rồi trả lại anh.

"Đặt vé máy bay quay về thành phố T bảy giờ tối nay." Thu dọn xong tài liệu, anh nói: "Sau khi xuống máy bay, về thẳng Berker Palace".

"Vâng." Cô đoán rằng chắc hẳn anh cần về bàn bạc với Khang đại nhân nên mới gấp gấp đi trước một ngày so với kế hoạch như vậy.

Cuộc họp ngày cuối cùng với Gunter diễn ra rất suôn sẻ. Khi kết thúc, Gunter đứng dậy, trịnh trọng bắt tay với Cù Khê Ngưng sau đó còn đích thân tiễn anh và cô xuống dưới.

Trong lòng cô quả thực có chút tò mò về mối quan hệ riêng tư giữa Cù Khê Ngưng và Gunter vì xem cách họ nói chuyện với nhau, nhìn thế nào cũng không giống hai người vừa quen biết, cô luôn suy đoán rằng phải chăng từ khi Gunter còn đương nhiệm, họ đã quen biết? Tuy vậy, cô cũng không thể nào mở lời hỏi Cù Khê Ngưng.

Trên hành trình bay về, hiếm có dịp anh không kiểm thêm phiền phức cho cô. Cô được chọn mất một giấc, rất nhanh, sau khi xuống sân bay, tài xế đón

họ trở về Berker Palace.

Tối nọ, cô những tưởng mình có thể rút về nhà ngay lập tức, dù sao thì cô cũng không thể tham gia vào cuộc nói chuyện giữa Khang đại nhân và anh. Ai ngờ, xuống đến hầm để xe, anh xuống xe trước và gọi cô đi cùng.

Lăng Họa mang theo tâm trạng thấp thỏm cùng anh đi vào tòa nhà. Anh không tới văn phòng của Khang đại nhân ngay mà về phòng làm việc của mình trước.

“Cô mang chỗ tài liệu này tới chỗ GKang trước.” Anh đưa cho cô một kẹp tài liệu từ trong cặp: “Thư ký của ông ta chắc đã về nhà rồi. Cô gõ cửa phòng, đưa thẳng cho ông ta là được, tôi còn phải tìm một tập tài liệu khác”.

Cô gật đầu, nhận lấy rồi đi đến văn phòng Khang đại nhân.

Vừa gõ cửa, Khang đại nhân nhanh chóng mở ra từ bên trong.

“Rene.” Nhìn thấy cô, ông ta mỉm cười: “Mời vào, cô vất vả rồi”.

Khang đại nhân là một người đàn ông khoảng 45 tuổi, đã có hai con một trai một gái, nhưng vẫn giữ sức khỏe rất tốt, hoàn toàn không nhận ra đã ngoài bốn mươi. Mặc dù tướng mạo ông ta không được điển trai như Cù Khê Ngưng, nhưng phong độ và thần thái toát ra vẫn tôn lên vẻ nho nhã, ung dung, vẫn khiến ông ta nổi bật giữa bao người. Đừng nói là quốc gia, chỉ trong phạm vi Berker Palace trên dưới đã có rất nhiều “fan” của Khang đại nhân.

“Không sao, không sao.” Cô hoang mang theo vào, giao tài liệu cho nhân vật tâm cỡ trong mắt mọi người: “Đây là tài liệu Chase nhờ tôi giao cho ông, anh ấy sẽ qua ngay”.

“Đi theo Chase cảm giác thế nào?” Khang đại nhân cầm lấy tài liệu, ngồi xuống ghế, vừa lật xem vừa hỏi cô: “Cậu ấy và Tim hoàn toàn là hai phong cách khác nhau đấy”.

Lăng Họa những tưởng đưa tài liệu xong có thể rút về, nhưng xem ra Khang đại nhân còn có ý nói chuyện phiếm với cô, nhưng phải biết nói chuyện với ông ta sao có thể là nói chuyện “đơn thuần”? Mỗi một câu cô nói ra đều phải được suy nghĩ tỉ mỉ trong thời gian ngắn, nếu không có thể sẽ mất mạng.

“À, nói sao nhi.” Nghĩ một chút, cô nhún vai: “Cảm giác giống như tham gia thi Hoa hậu vậy, nghĩ trăm phương ngàn kế chỉ muốn được vương miện”.

Khang đại nhân nghe xong bật cười, nói một câu ẩn ý: “Hôm nay cô có thể đứng ở đây, không phải vì cô xinh đẹp đâu”.

“Tôi hiểu, từ trên xuống dưới trong Berker Palace, chưa bao giờ thiếu những vẻ đẹp khiến người ta sùng sốt.”

Câu nói này đã khen một lượt cả Khang đại nhân và toàn thể nhân viên mà ông ta lãnh đạo, không ngoài dự kiến, ông ta đã cười.

Một lát sau, ông ta cất tài liệu đi: “Lần này hai người tới thành phố P đã nói những chuyện gì với Gunter?”.

Một hồi chuông cảnh báo vang lên trong đầu cô. Chỉ trong chớp mắt, cô trả lời nhanh gọn: “Chủ yếu bàn bạc về việc hợp tác dự án vùng ngoại thành và nông thôn, cuộc họp kết thúc thuận lợi”.

“Thế à?” Khang đại nhân xoa cằm nghĩ một lúc: “Được rồi”.

Đúng lúc chữ “Được” của ông ta vừa dứt, liền có tiếng người gõ cửa. Cô đi ra mở cửa cho Cù Khê Ngưng với tốc độ nhanh nhất có thể, cung kính chào Khang đại nhân rồi rời đi.

Cánh cửa sau lưng vừa khép lại, mồ hôi túa ra đầy lòng bàn tay cô.

Trở về chỗ ngồi của mình, cô mở laptop lên bắt đầu kiểm tra hòm mail, nhưng nhìn kỹ, tay cô vẫn run rẩy.

Thời gian chờ đợi Cù Khê Ngưng trở về, mỗi giây mỗi phút đều như bị kéo dài ra. Sóng lưng cô lạnh toát. Cô kiên trì ngồi trên ghế, cố gắng kiểm soát sự hoảng loạn của mình.

Chẳng biết đã qua bao lâu, cuối cùng cô cũng nghe thấy tiếng bước chân đi tới.

Cô đứng bật dậy khỏi ghế, rào bước đi tới đón Cù Khê Ngưng.

Khi thấy cô vẫn ở lại, Cù Khê Ngưng không hề tỏ ra bất ngờ chút nào. Sau khi anh rẽ vào trong phòng mình, cô cũng nôi gót theo, tiện tay khóa trái cửa lại.

“Ban nãy ông ta hỏi cô?” Anh bỏ tập tài liệu trong tay xuống, điềm nhiên bước tới bên cửa sổ.

“Vâng...” Cô cắn chặt răng: “Ông ta hỏi tôi, chúng ta đã nói chuyện gì với Gunter”.

Anh quay lưng về phía cô, nhẹ nhàng mở cửa sổ ra: “Cô trả lời thế nào?”.

“Tôi nói...” Cô bấu chặt từng ngón tay: “Tôi nói, bàn bạc về dự án hợp tác vùng nông thôn và ngoại thành”.

Cô tự biết cô không nói toàn bộ sự thật với Khang đại nhân, đúng là họ có nói tới vùng đất nông thôn và ngoại thành, tuy nhiên chủ đề quan trọng nhất từ đầu tới cuối đều là công xưởng.

Nhưng trực giác mách bảo cô rằng, Cù Khê Ngưng không muốn để Khang đại nhân biết chủ đề bàn bạc của họ. Có điều vì chưa thống nhất câu trả lời từ trước nên cô trời biết cô sợ hãi thế nào khi Khang đại nhân hỏi lại Cù Khê Ngưng, liệu câu trả lời của anh có giống với đáp án cô đột xuất nói ra không.

Nếu khác biệt, đó sẽ là tai họa ngập đầu.

Cù Khê Ngưng im lặng.

Gió đêm từ ngoài cửa sổ tràn vào, nhẹ nhàng lấp đầy căn phòng tĩnh lặng.

Rất lâu rất lâu sau, khi cả cơ thể cô bắt đầu cứng đờ thì anh quay lại, nhìn cô: “Giống nhau”.

Cô sững sờ nhìn anh, nhất thời chưa tỉnh ra.

Có lẽ biểu cảm ngẩn ngơ của cô trông thật đáng thương, anh bèn đi tới trước mặt, nhìn sâu vào mắt cô, lặp lại một lần nữa: “Câu trả lời của cô và tôi giống nhau”.

Cuối cùng cô cũng hiểu ra, cả người nhẹ hẫng đi như một kẻ tử tù được đại xá, suýt chút nữa thì ngã rạp xuống đất.

Tổng cộng có hơn hai mươi nội dung bàn thảo, không biết có bao nhiêu khả năng trả lời, thế mà họ lại cùng nói ra một đáp án khi chưa thống nhất bàn bạc trước với nhau.

Cô vẫn đứng sững nhìn anh như thế, bốn mắt dán chặt vào nhau, cô còn lơ mơ cảm thấy hình như anh đã cười.

Có lẽ vì bị mê hoặc bởi nụ cười xuất hiện và tan đi nhanh chóng ấy, cô hoàn toàn không có phản ứng, chỉ cảm thấy hình như gương mặt anh mỗi lúc một sát lại về phía mình.

“Còn chưa đi? Muốn được thưởng sao?”

Bờ môi anh gần như dán sát vào tai cô, cất tiếng hỏi bằng chất giọng trầm khàn quyến rũ.

*Lời tác giả: Đại để lưu manh thói tha: Muốn thưởng gì nào? Dáng ngang, dáng thẳng, nằm truyền thống, hay từ phía sau

Bạn đang đọc truyện *Mục Tiêu Của Tôi, Định Mệnh Của Tôi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: E Là Không Được

Cuối cùng, Lăng Họa cũng bị thanh âm mềm như cát và hơi thở phả vào tai đánh thức, đột ngột lùi sau một bước.

Gương mặt cô bỗng chốc đỏ hồng lên, gần như không dám tin vào cảnh tượng ban nãy.

Nhưng người đứng đối diện cô thì vẫn ung dung như thế. Nếu không phải vì đôi mắt đen thẳm của anh đang phản chiếu một thái độ đùa cợt lộ rõ, cô sẽ thật sự tưởng rằng vừa rồi chỉ là một giấc mơ.

Cô cảm thấy ở trước mặt người đàn ông này, mình quả thật giống như một con hề bị anh đùa giỡn trong lòng bàn tay, chỉ cần anh muốn khiến cô có biểu hiện hoặc biểu cảm gì, anh sẽ lập tức được như ý nguyện.

“... Tôi đi trước đây, ngày mai gặp lại.” Cô giả vờ giả vệt cúi chào anh rồi rời đi như đang chạy trốn.

Những tim đập chân run và kích thích mạo hiểm tới nay thật sự đã rút cạn chút sức lực cuối cùng còn sót lại trong người cô.

Sau khi từ Berker Palace trở về nhà, cô không buồn thay quần áo, rửa mặt, cứ thế ngã sấp xuống sofa.

Cứ nhắm mắt lại, dường như cô lại có thể nhìn thấy gã âm hồn bất tán đó... Đứng ngay ở chỗ cách cô không xa, lại còn đang cười với cô, mặc dù trông rất đẹp, quả thực là tuần tú, nhưng cũng thật sự đáng sợ.

Lăng Họa sợ hãi giật mình tỉnh lại.

Cầm đi động lên, cô thấy GAGA gửi tin nhắn Wechat tới hỏi thăm tình hình. Cô trả lời mấy câu, hỏi GAGA có muốn tới nhà cùng xem phim kinh dị với cô không. Ai ngờ GAGA thẳng thừng đáp lại một câu chặn họng cô.

GAGA: Không tới đâu, mình khác cậu, giờ này là giờ sinh hoạt tình dục.

Lăng Họa: ... Sao cậu không đi chết đi!

GAGA: Chết ngay đây, chết dưới hoa mẫu đơn.

Lăng Họa: ... Bì ổi!

Sau khi thăm giờ ngón giữa với cô gái trọng sắc khinh bạn, sử dụng các tiết mục thịt thà với tần suất ngang với Đốc Mẫn này, cô lờm ngượng tắt khung chat với GAGA.

Ngay sau đó cô lại muốn quấy rối Chúc Tịnh, nhưng nghĩ đến chuyện thời gian này Mạnh Phương Ngôn đã quay về, cô ấy phải hầu hạ một lớn một nhỏ nhất định không còn tâm trạng trò chuyện với cô. Cô muốn quấy rầy Đốc Mẫn nhưng đoán chắc anh ấy giờ này cũng giống như GAGA, lại đang lăn lộn trên giường.

... Thật là đáng thương mà

Cô cúi đầu ủ dột ôm lấy đầu gối của mình.

Bạn thân của cô đâu có giống cô? Cả ngày ngoại trừ công việc ra thì hoàn toàn không còn hoạt động vui chơi giải trí nào khác. Trước kia khi còn đi theo Tim, mặc dù cũng quần quật cả năm không nghỉ, nhưng chí ít vẫn có thể thả lỏng và thoải mái những khi cần thiết, còn bây giờ thì...

Cứ nghĩ tới Cù Khê Ngưng, cô lại thấy đau đầu. Nhưng người này thì dường như luôn sẵn sàng căng buồm, hoàn toàn không cần nghỉ ngơi. Cô thường xuyên có thể thấy anh trả lời mail vào lúc ba, bốn giờ sáng. Thấy chưa, đúng lúc này tin nhắn của anh lại nhảy ra.

Chase: Sáng ngày mai có cuộc họp với bộ trưởng ngoại giao hai nước P và B, buổi chiều có một buổi phỏng vấn với báo chí trong vòng một tiếng đúng không?

Lăng Họa: Vâng, bây giờ tôi sẽ tới khách sạn đón họ.

Chase: Không cần.

Lăng Họa: ?

Chase: Gene sẽ tới khách sạn đón họ, cô và tôi tới Berker Palace trước.

Lăng Họa: ... Gene là?

Chase: Vệ sỹ và phụ tá thân cận của tôi, hôm nay vừa từ nước A tới thành phố T.

Lăng Họa: Vâng.

Nói tới đây, cô mới đột nhiên nhớ ra lúc trước khi tra cứu về Cù Khê Ngưng trên mạng, trong các bức ảnh của anh dường như luôn có một người đàn ông đi theo. Cô kiểm tra lại lần nữa thì quả đúng như vậy... Chỉ cần là ảnh có mặt Cù Khê Ngưng, anh ta sẽ xuất hiện. Người này trông cao lớn vạm vỡ, ngũ quan lạnh lùng nghiêm nghị, trông có vẻ rất cứng rắn.

Dùng mũi để suy nghĩ cũng biết, có thể theo Cù Khê Ngưng bao năm qua, hơn nữa đến khi anh đổi trận địa cũng phải theo gót anh đến đây, người này tuyệt đối là tâm phúc mà Cù Khê Ngưng tin tưởng nhất, hơn nữa cũng chắc chắn không phân biệt trên dưới.

Cô luôn cảm thấy những thứ gây áp lực cho tinh thần của mình càng ngày càng nhiều...

***

Buổi sáng, tài xế tới đón cô đi đến nơi ở của Cù Khê Ngưng. Tới cửa, anh vừa ngồi vào trong, cô đã lập tức đưa anh quả sáng, café cùng các tài liệu đã chuẩn bị sẵn: “Bản cuối cùng lời phát biểu trong buổi phỏng vấn chiều nay”.

Anh đón lấy tài liệu đọc một lúc rồi bất thình lình lên tiếng: “Lát nữa gấp mặt, đứng xa Alba ra một chút”.

Cô ngăn người: “Alba?”.

Đó chẳng phải là Bộ trưởng ngoại giao nước B mà lát nữa anh gặp mặt ư?

“Đúng.” Anh lật bản thảo, hơi nhú mày: “Tránh xa anh ta một chút”.

“Vi sao chứ?” Một nhân vật lớn như thế, cho dù cô muốn đứng gần thì cũng có quá nhiều người và vệ sỹ để cô có được cơ hội, huống hồ số người tham gia buổi họp cũng chỉ có ba người họ mà thôi.

Cù Khê Ngưng không trả lời cô như thường lệ.

Tới Berker Palace, họ lập tức nhìn thấy một người đàn ông cao to, đang cảnh giác đưa mắt quan sát xung quanh đứng ngay trước cửa phòng tiếp khách.

Là Gene.

Gene vừa nhìn thấy họ là lập tức đi tới trước. Còn Cù Khê Ngưng đứng cạnh cô cũng hiếm có dịp ôn hòa như thế. Lúc này anh giờ tay bắt tay với Gene rất nhiệt tình.

“Chase, thật ngại quá, lỡ dở mấy ngày mới tới.” Gene thu tay về, cung kính xin lỗi anh: “Em vốn phải đi cùng anh”.

“Mọi việc thuận lợi chứ.”

“Thuận lợi.”

“Vây thì tốt.”

Việc trao đổi ánh mắt giữa hai người đàn ông diễn ra vừa nhanh vừa ăn ý. Cô đứng một bên không biết họ đang nói cái gì. Gene lúc này hơi nghiêng người về phía cô, giờ tay ra: “Gene, Mục Tịnh, chào cô, Rene”.

“Chào anh.” Lăng Họa biết đối phương nhất định từng điều tra về mình nên cũng rất bình tĩnh: “Hy vọng sau này hợp tác vui vẻ”.

“Ừm.” Mục Tịnh lạnh nhạt thu tay về.

Cuộc họp ba bên nhanh chóng được bắt đầu. Cù Khê Ngưng, Alba và Bộ trưởng bộ ngoại giao nước P - KK nói chuyện trong phòng tiếp khách. Cô và Mục Tịnh cùng những người khác ở hai nước ở bên ngoài chờ đợi.

Mặc dù người tham gia cuộc họp không phải cô, nhưng cô vẫn tập trung tinh thần cao độ, tay cầm iPad nghiêm túc kiểm tra lại bài phỏng vấn chiều nay. Hơn nữa Cù Khê Ngưng rất có thể gọi cô mang tài liệu vào bất kỳ lúc nào.

“Đi theo Chase đã quen chưa?” Lúc này, Mục Tịnh đứng bên bỗng nhiên bắt chuyện.

Cô nghiêng đầu nhìn anh ta: “Tôi vừa cùng anh ấy tới thành phố P một chuyến”.

“Tôi hoàn toàn không ngờ anh ấy lại giữ cô.” Anh ta không hề kiêng dè ánh mắt phẫn nộ của cô, cất giọng đều đều: “Trông cô chẳng có gì khá khẩm”.

“...” Lăng Họa không biết ngoài nụ cười gượng gạo giả tạo ra, mình còn có thể bày tỏ thái độ gì.

Anh ta tưởng cô muốn đi theo ông giới này chắc! Đi theo anh ta chắc chắn tuổi thọ của cô bị giảm bớt.

“Không cần biết cô đã thể hiện ưu điểm gì vượt trội trước mặt Chase, trước mặt tôi, cô chỉ là một tờ giấy trắng có bôi mèò vài chữ lên mà thôi. Berker Palace này không phải là nơi người ta tìm đến để chơi đùa. Nếu chính bản thân cô đã khó giữ được mạng cho mình thì đừng nói gì tới việc trợ giúp Chase. Bên cạnh anh ấy không cần một phế vật. Cho dù anh ấy không ra tay, tôi cũng sẽ xử lý giúp anh ấy.” Mục Tịnh nhìn cô, lạnh như băng nói.

“Nếu một ngày nào đó tôi không bảo vệ được chính mình, không cần anh ra tay, tự tôi sẽ đi.” Cô lướt ngón tay trên màn hình, cũng đáp lại một cách nhanh gọn.

Nói chuyện với vị “Ngự tiền đại tướng quân” này không hợp chút nào, cô nhìn di động liền thấy Cù Khê Ngưng gửi tin nhắn tới.

“Tôi mang tài liệu vào cho anh ấy.” Cô đưa iPad lại cho Mục Tịnh, cầm tài liệu gõ cửa phòng tiếp khách.

Ba người ngồi trên sofa, Cù Khê Ngưng ngồi chính giữa.

Khi đi về phía họ, cô cảm nhận được một ánh nhìn khó mà tàng lờ, dường như từ lúc cô bước vào đã khóa chặt trên người cô. Cô nhin vài giây, cuối cùng vẫn không nhìn được, vô thức ngẩng đầu liếc về phía ấy.

Quả nhiên, người đang ngồi bên tay trái Cù Khê Ngưng nhìn cô.

Là Alba.

Người đàn ông này trông không còn trẻ nữa, tướng mạo không thể nhận xét rõ là đẹp hay xấu. Tầm nhìn của anh ta và cô đụng phải nhau, trong giây lát cô cảm thấy không thoải mái.

“Vị này là?” Đưa xong tài liệu, cô định quay đầu đi ra thì nghe thấy Alba hỏi.

Cù Khê Ngưng nhìn cô rất nhanh: “Thư ký của tôi”.

“Trước kia không phải là Parker sao?” Alba cười: “Sao, đổi nơi làm việc là cũng phải nhập gia tùy tục đổi cả một gương mặt mới à?”.

“Dù sao thì Chase vẫn còn trẻ.” KK ngồi bên cũng bật cười: “Một người đàn ông vừa trẻ vừa hấp dẫn bên cạnh không thể thiếu vài cô gái...”.

“Tôi không coi cô ấy là phụ nữ.” Trầm ngâm vài giây, cô bỗng nghe thấy anh lạnh lùng đáp lại.

Lăng Họa suýt chút nữa thì tức hộc máu, một giây sau cô lại nghe thấy anh nói: “Tôi coi cô ấy là người có năng lực làm việc”.

Giọng anh nặng và trầm, nhất là chữ “người”, đã lập tức chặn họng KK và Alba.

Sau đó anh nhẹ nhàng giờ tay lên, bình thần nhìn cô, ra hiệu cô đã có thể rời đi.

Đóng cửa xong, cô nhẹ nhàng vỗ đầu mình. Haizz, mặt lại nóng bừng.

Cô biết xã hội ở nước B và P có hiện tượng trọng nam nghiêm trọng. Đàn ông xem nhẹ, thậm chí là khinh thường phụ nữ, cho rằng phụ nữ vĩnh viễn chỉ có thể ở nhà, làm vật đi kèm của đàn ông, là một thứ “đồ vật”, chứ không phải “con người”.

Và câu nói ban nãy của anh vừa khẳng định được cô vừa bảo vệ được cô.

Mục Tịnh đứng bên thấy cô thất thần bèn bực bội lấy iPad đập lên tay cô: “Cầm lấy”.

“Ồ.” Cô đón lấy, bỗng nhiên hạ giọng hỏi Mục Tịnh: “Con người Alba thế nào?”.

Con người Mục Tịnh đảo đảo: “Hắn khinh rẻ cô?”.

“Chuyện đó thì không.” Cô nói: “Chỉ là cảm giác anh ta quá háo sắc”.

Mục Tịnh khoanh tay, hừ một tiếng: “Một gã háo sắc có tiếng. Lần nào ra ngoài phòng vẫn cũng đều gọi một em nổi tiếng ở khu đèn đỏ vùng đó vào khách sạn bữa bãi một trận. Chase cực kỳ ghê tởm hắn”.

“Nhìn biểu cảm của anh ấy, không nhận ra điều đó.”

“Vi anh ấy kiểm soát để không thể hiện ra mặt.” Mục Tịnh nói: “Kể ra có một chuyện thú vị. Khi anh ấy vừa nhậm chức ở nước A, có một lần tổ chức cuộc họp liên hiệp đa quốc gia, khi bắt tay với đại diện các quốc gia khác, chỉ ít anh ấy cũng mỉm cười một chút. Chỉ riêng khi bắt tay với Alba là không những anh ấy tỏ ra vô cảm mà còn nhàu mày tỏ thái độ chán ghét... Lúc đó bị phóng viên chụp lại đã âm ỉ một phen, đến nỗi anh ấy còn bị Chủ tịch phê bình một trận”.

“Nhưng chuyện đó khiến danh tiếng của Chase trong giới báo chí và người dân nổi lên như cồn, lượng fan gia tăng nhanh chóng.” Trong giọng nói của Mục Tịnh xen lẫn chút tự hào: “Không phải nhân vật nào trong giới chính trị cũng dám làm vậy ở nơi công cộng”.

Cô nghe mà phì cười, tưởng tượng ra biểu cảm của Cù Khê Ngưng lúc đó, bỗng cảm thấy anh cũng có nét dễ thương.

***

Cuộc họp kết thúc, buổi trưa còn một bữa cơm.

Vì sáng nay đã được Cù Khê Ngưng nhắc nhở và Mục Tịnh phở cập, cô có ý thức tránh xa Alba cùng đoàn khách nước B.

Nhưng không hiểu sao, cô vừa ra khỏi nhà vệ sinh đã nhìn thấy Alba vốn dĩ phải ở trong phòng ăn uống lại đang đứng dựa vào cửa, giống như đợi cô đi ra vậy.

“... Chào anh.” Trong lòng cô dấy lên một hồi chuông cảnh giác, lễ phép chào Alba rồi định khăn trương chuồn lẹ.

“Chắc cô mới chỉ theo Chase một thời gian ngắn phải không?” Nhưng ai dè đối phương lại không có ý để cô đi, anh ta cứ thế đứng chặn trước mặt cô.

Cô suy nghĩ thật nhanh trong đầu các cách để thoát thân, trả lời rập khuôn: “Đúng là chưa lâu”.

“Nghe nói cô còn là thư ký của người tiền nhiệm.” Alba bật cười, cố tình tiến sát vào cô, hạ thấp giọng: “Người như anh ta mà lại giữ cô bên cạnh, lẽ nào cô có... bản lĩnh gì đặc biệt?”.

Lăng Họa rét run người vì những câu nói thô tục tràn ngập ý trêu chọc này, mặt cô gần như không còn giữ bình tĩnh được nữa. Nhưng dù sao đối phương cũng là một người có vai vế, lúc đó cô chỉ có thể bấm bụng nuốt cục tức xuống.

Đằng sau họ có vệ sỹ và thân cận của nước B, nhưng tất cả mọi người lại làm như hoàn toàn không nghe thấy những lời trêu ghẹo của Alba với cô vậy.

Lúc này đây, Mục Tịnh đã xuống dưới làm chút việc cho Cù Khê Ngưng. Bản thân anh đang ở trong phòng anh, các đồng nghiệp khác đứng cách cô

một khoảng nhất định, cô hoàn toàn đơn độc lẻ loi.

“Có lẽ là vậy.” Im lặng vài giây, cô mỉm cười: “Chỉ ít có lẽ không đến nỗi khiến Chase có hứng thú đi tán tỉnh thư ký của những người đồng cấp khác”.

Alba nghe được lời đáp cứng rắn của cô, đáy mắt bỗng sáng lên: “Cô có muốn làm thư ký của tôi không? Tôi sẽ cô một đãi ngộ tốt hơn Chase, cũng có thể không bắt cô làm thư ký nữa, mà sẽ dẫn dắt ekip riêng của mình...”.

“Alba!” Đúng lúc Lăng Họa chuẩn bị trả lời thì cô nghe thấy một giọng nói quen thuộc vang lên sau lưng.

Trái tim chợt run lên, cô nhìn thấy Cù Khê Ngưng từ trong phòng đi về phía họ.

... Sao anh bỗng nhiên lại ra đây?

“Sao? Nghe tôi và KK nói chuyện nhạt quá nên phải ra đây tìm Rene nói chuyện phiếm à?” Anh đi thẳng ra giữa họ, chắn cô sau lưng mình dùng cơ thể ngăn cách cô và Alba.

“Haha...” Cô bị anh chắn hết, chỉ còn nghe thấy tiếng cười ngượng ngập của Alba: “... Đâu có đâu có. Chỉ là vô tình gặp nhau trước cửa nhà vệ sinh thôi”.

“Nói tiếp chủ đề chúng ta đang bàn dở ban nãy.” Cù Khê Ngưng bỗng nhiên lạnh giọng: “Tiền tệ của nước B có thể tiếp tục tăng tỷ giá không?”.

“E là không được.” Không ngờ anh bỗng nhiên bàn chuyện nghiêm túc, Alba cũng lập tức bám theo nhịp độ của anh.

“Được...” Lăng Họa nhìn sống lưng thẳng tắp của anh, nghe thấy anh nói: “Vậy thì việc anh định cướp cô ấy, e là cũng không được”.

*Lời tác giả: Đại đế xã hội đen của tôi, đẹp trai đúng đắn. Bây giờ nam chính tôi thích nhất chính là anh ấy rồi! Đọc xong chương này những ai gục ngã vì Đại đế giờ tay!

Bạn đang đọc truyện *Mục Tiêu Của Tôi, Định Mệnh Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Mẹ Nói Chú Chase Rất Lãng Nhãng

Lăng Họa đứng phía sau Cù Khê Ngưng, hoàn toàn sững sờ vì câu nói ban nãy của anh.

Đừng nói là cô, ngay cả Alba cũng ngẩn ngơ.

Cô thật sự không ngờ anh lại thẳng thắn bày những tâm tư của Alba lên mặt bàn như vậy. Đối phương dù sao cũng là một nhân vật tầm cỡ của nước B, ở ngoài kia hô mưa gọi gió ai cũng phải nể mặt vài phần. Sau khi tới nước D, anh ta càng là một thượng khách mọi người đều phải đối đãi cẩn thận. Anh hoàn toàn không cần vì một củ khoai tây nhỏ bé như cô mà đắc tội với Alba.

Trái tim đập thình thịch, thình thịch dồn dập như sấm dội bên tai. Cô cũng không thể giải thích rõ là mình đang căng thẳng vì lo một giây sau Alba sẽ nổi trận lôi đình hay bối rối vì sự xuất hiện đột ngột của Cù Khê Ngưng.

“Đầu sao thì anh có nhiều sự lựa chọn như vậy mà.”

Đúng vào lúc sắc mặt Alba chuyển từ đỏ bừng sang đen xì, Cù Khê Ngưng bỗng nhẹ nhàng vỗ vai Alba: “Cô ấy miệng còn hơi sữa, chỉ riêng việc dạy cô ấy khả năng sinh tồn thôi tôi đã vất vả lắm rồi. Trí lực của cô ấy đã dùng toàn bộ vào việc công rồi, chắc khó mà có thể khiến anh cảm thấy nhẹ nhàng thoải mái thêm”.

... Lăng Họa thật không biết nên khóc hay cười.

Nhưng cô cũng hiểu, đây là cái cớ để anh làm dịu bầu không khí gượng gạo. Quả nhiên, sắc mặt Alba khá hơn một chút: “Tôi cũng chỉ nói đùa thôi”.

“Bộ trưởng Alba, sau khi kết thúc bữa tối, chúng tôi đã sắp xếp cho anh những hoạt động mà anh thích.” Đúng lúc này, Mục Tịnh ra ngoài làm việc cho Cù Khê Ngưng đã xuất hiện bên cạnh họ lúc nào mà thần không biết, quý không hay, cung kính lịch thiệp nói với Alba: “Hy vọng anh được hoàn toàn vui vẻ”.

Alba dĩ nhiên hiểu ngay ý của Mục Tịnh. Lúc này anh ta nhìn thật sâu vào mắt Cù Khê Ngưng, gật đầu rồi xoay người bỏ đi. Còn Mục Tịnh, cũng không biết tìm đâu ra hai nữ phục vụ từ trong đám đông đến vác đáng đều số một, cùng Alba đi vào trong phòng.

Thế là chỉ còn lại cô và Cù Khê Ngưng đứng trong yên lặng.

Lăng Họa khấn trương từ sau lưng tiến ra trước mặt anh, nhìn gương mặt không một gợn sóng ấy, hạ giọng nói: "... Chase, cảm ơn anh".

Nghĩ một chút, cô bổ sung thêm: "Thật ngại quá, sáng nay anh đã nhắc nhở rồi vậy mà tôi vẫn khinh suất, đã gây thêm phiền toái cho anh rồi. Không biết chuyện này liệu có ảnh hưởng tới đàm phán...".

"Không đâu." Anh lên tiếng ngay, giọng nhẹ như gió thoảng: "Hắn chưa có gan tới mức dám mang ân oán cá nhân lên bàn đàm phán đặt trước mặt tôi. Hơn nữa hắn đã biết rõ tôi rất ghê tởm thái độ sống của hắn".

Ở Berker Palace bao nhiêu năm nay, không phải cô chưa từng gặp tình huống này, việc bị người ta nói những lời khinh miệt cũng không phải là hiếm, thường thì cô có thể hóa giải ngay tại chỗ. Nhưng Alba được coi là nhân vật có quyền lực nhất trong số đó, ban nãy mặc dù cô không thể hiện ra, nhưng thật ra trong lòng rất căng thẳng.

Nhưng, có lẽ việc khiến sóng lòng của cô xao động dữ dội hơn cả là sự xuất hiện bất ngờ để giải cứu cô của người đàn ông này.

Cô những tưởng, anh vốn chỉ coi cô là quân cờ trong tay, dùng được bao nhiêu phải dùng triệt để.

Chắc hẳn anh nghĩ việc thư ký của mình bị trọc ghẹo cũng sẽ khiến mình mất hết thể diện chẳng?

"Cảm ơn anh." Cô không biết còn có thể nói lời nào khác.

"Buổi phỏng vấn chiều nay cô không cần đi theo nữa, cả bữa cơm tối nay, Gene cũng đều có mặt." Cù Khê Ngưng vừa đi vào phòng vừa nói.

Trái tim Lăng Họa như trầm xuống: "Vâng".

"Cô giúp tôi đi làm một việc khác."

"Việc gì vậy?"

Đi tới trước cửa phòng lớn anh dừng bước, dường như câu nói sau đó là một vấn đề khiến anh khá đau đầu: "... Cô giúp tôi đi đón một đứa nhỏ".

***

Khi tới trước cửa một trường mầm non tư thục ở trung tâm thành phố T, Lăng Họa mới cúi đầu nhìn giờ.

3 giờ 45 phút, còn 15 phút nữa là trường mẫu giáo tan học.

Nói thật lòng, khi Cù Khê Ngưng nói với cô về nhiệm vụ đi đón đứa bé, cô hoàn toàn sững sốt. Nhưng nói xong câu ấy là anh vào phòng ngay, cô cũng không thể quan sát được biểu cảm của anh cũng như suy đoán về mối quan hệ giữa anh và đứa bé.

Thông tin duy nhất mà cô biết chính là tin nhắn Wechat anh gửi tới: Trường mẫu giáo XX, bạn nhỏ tên là Tạ Hựu Thức, đón xong thì đưa thẳng bé về nhà, tiện thể làm cho nó bữa tối.

Còn có một bức ảnh của nó: Là một đứa bé trai, da dẻ trắng trẻo, từ đôi mày tới ánh mắt đều rất đẹp.

Về sau, Mục Tịnh có đi xuống giao cho cô hai tấm thẻ ra vào và chìa khóa nhà của Cù Khê Ngưng. Nhìn khuôn mặt khó ở như người khác nợ anh ta hàng tiền triệu ấy, cô cũng không tiện hỏi về quan hệ của họ.

Nhìn tên tuổi và diện mạo của thằng bé thì nó không giống con anh, nhưng... chưa biết chừng nó giống mẹ và theo họ mẹ thì sao?

Woa, nếu thật sự đây là con riêng của anh thì anh giấu giếm bao lâu từ nước A sang nước D mà vẫn không bị cảnh báo chí phát hiện thì quả là lợi hại.

Để cho trí tưởng tượng bay cao bay xa một lúc, các bạn nhỏ theo bố mẹ đi ra mỗi lúc một đông. Gần tới bốn giờ đúng, ai nấy đều đích thân dắt tay con cháu mình ra về. Cô vừa cầm chiếc di động đã phóng to bức ảnh vừa ngó nghiêng xung quanh tìm kiếm.

Phải một lúc khá lâu sau cô mới nhìn thấy một cậu nhóc đeo balo nhỏ xíu đi từ cửa lớn ra. Cô vội vàng bước tới, hơi cúi người xuống, dịu dàng hỏi cậu nhóc: "Xin hỏi, con có phải là Tạ Hựu Thức không?".

Cậu bé chớp chớp đôi mắt to nhìn cô một lúc, không hề sợ hãi chút nào: "Vâng, cô là người được chú Chase cử tới đón con ạ?".

Xem ra không phải con riêng...

"Phải, con có thể gọi cô là cô Tiểu Họa."

"Con tên Hựu Hựu." Tạ Hựu Thức cười tí mắt gật đầu với cô, nói năng rất đồng dạng: "Trước khi bố đi du lịch, để đề phòng con bị kẻ lạ lừa đi mất, yêu cầu con phải hỏi cô một vài câu trước rồi mới đi theo".

Ba vạch đen rơi xuống mặt Lăng Họa: “Con nói đi”.

“Chú Chase thuộc cung Hoàng đạo nào?”

“... Cung Bảo Bình.” Cũng may cô đã thuộc nằm lòng thông tin cá nhân của Cù Khê Ngưng.

“Chú ấy ghét ăn gì nhất?”

“Nấm và ớt xanh.”

Tạ Hựu Thức giờ bàn tay nhỏ xíu ra trước mặt cô: “Cô Tiểu Hoa, cảm ơn cô đã tới đón con”.

“Không phải là Tiểu Hoa, là ‘họa’, ‘họa’ trong bức tranh.” Cô vừa nắm tay cậu bé vừa xinh xắn và thông minh này vừa giải thích.

“Gọi là cô Tiểu Hoa rất dễ nghe mà. Gần đây con vừa đọc một tập truyện tranh, trong đó cũng có một cô tên Tiểu Hoa, xinh y hệt cô.” Tạ Hựu Thức nháy mắt nói.

Ông trời ơi... Lăng Họa đặt tay lên tim mình, tròn mắt nhìn cậu “thần đồng” già trước tuổi trước mặt, thầm nghĩ mấy đứa trẻ con bây giờ đều giỏi tán gái từ nhỏ như vậy sao? Sau này mà lớn lên trở thành một anh chàng đẹp trai thì phải có biết bao cô gái bám theo đây!

Tới trước cửa nhà Cù Khê Ngưng, cô nắm tay cậu bé lần lượt quẹt hai lần thẻ và thông qua kiểm tra an ninh mới được vào. Cho tới khi cầm chìa khóa mở cửa ra, cô mới nhìn rõ được nhà anh rốt cuộc giản dị và... quanh văng cỡ nào.

Cả một căn nhà rộng lớn hoàn toàn trống trải, không có lấy một chút cảm giác là nơi con người sinh sống. Phong cách đồ đạc thì cứng rắn, toàn bộ được chọn màu tối. Cô thả Tạ Hựu Thức xuống ghế sofa rồi vào bếp ngó qua tủ lạnh, mở ra rồi mới phát hiện ngoài nước ra... thì chỉ còn nước.

...

Quay lại phòng khách, cô ngồi sụp xuống trước mặt thần đồng Tạ: “Hựu Hựu, con có thể chấp nhận việc ăn đồ ở ngoài không? Cô Tiểu Hoa làm thức ăn dở tệ, tệ lắm ấy.”.

Mặc dù sống độc lập ở nước ngoài nhiều năm nay nhưng quả thật khiến người khác té ngửa, đến một món ăn cơ bản trước giờ cô vẫn không biết nấu, cũng vì lý do này mà thường xuyên bị bạn bè thân thiết chê bai là không giống con gái.

Hựu Hựu nửa hiểu nửa không: “Con thích ăn pizza, vị Hawaii”.

“Vậy được, cô sẽ gọi cho con Pizza Hawaii, ở cửa hàng ngon nhất.” Cô nói: “Con có chán không? Cô chơi trò chơi với con nhé?”.

Cô cũng không chắc ở nhà của Cù Khê Ngưng liệu có thể tìm ra một thứ đồ chơi điện tử nào giống iPad hay không...

“Con có iPad.” Ai ngờ ngay sau đó, Hựu Hựu bèn rút iPad từ trong balo của mình ra: “Cô Tiểu Hoa không cần lo cho con đâu, cô cứ làm việc của cô đi”.

Trời đất ơi, đứa bé này sao có thể hiểu chuyện như thế? Thật sự khâm phục khả năng giáo dục của bố mẹ thằng bé. Bây giờ cô vô cùng muốn gặp bố mẹ nó, hơn nữa chắc chắn là họ cũng đều rất đẹp phải không?

Sau khi gọi Pizza ở cửa hàng ngon nhất thành phố, cô lấy laptop ra xử lý công việc. Hựu Hựu ngồi bên cạnh cô chơi iPad. Hai người họ vừa yên lặng vừa ăn ý. Tối khi pizza được ship đến, họ lại hòa thuận cùng ngồi vào bàn ăn pizza.

Có lẽ là vừa ăn được một miếng thì chuông cửa vang lên. Cô nghi hoặc bước ra mở cửa, thầm nghĩ không lẽ là Cù Khê Ngưng?

... Kết quả đúng thế thật. Người này sao toàn trốn mấy bữa tiệc tiếp khách vậy. Lần trước tới chỗ Gunter đã thế, lần này không sợ Alba và KK nổi giận sao?

Người nào đó đi vào nhà, còi giày, nhìn thấy vẻ mặt ngơ ngác của cô liền khẽ đáp: “Có Gene tiếp họ”.

“Ồ...” Cô vừa đáp lại thì lập tức nghe thấy thanh âm lãnh lút của Tạ Hựu Thức vang lên sau lưng: “Chú Chase!”.

Cù Khê Ngưng bỏ cặp xuống, đi vào phòng khách, không nói năng gì, chỉ đưa tay xoa đầu Tạ Hựu Thức.

“Cô chỉ cho nó ăn cái này thôi sao?” Thu tay về, anh nhìn thấy hộp pizza trên mặt bàn ăn, bèn quay đầu hỏi cô với khuôn mặt không cảm xúc.

Lăng Họa căng thẳng, vội vàng giải thích: “... Tôi không biết nấu nướng, sợ nấu cho nó ăn sẽ bị ngộ độc”.

“Pizza ngon lắm ạ.” Lúc này Tạ Hựu Thức kéo kéo vạt áo Cù Khê Ngưng: “Con thích cô Tiểu Hoa”.

... Cô cảm động nhìn cậu bé thần đồng, chỉ thiếu nước quỳ xuống cảm ơn.

“À, vậy anh có muốn ăn cái này không? Hay để tôi gọi thêm vài món bình thường anh thích ăn nhé?” Cô đoán chắc Cù Khê Ngưng chưa ăn tối đã quay về.

Ai ngờ, anh đánh mắt nhìn cô và Tạ Hựu Thức, lát sau trả lời: “Ăn cái này đi”.

Nói rồi, anh đi vào phòng ngủ thay quần áo.

Đúng là lòng dạ đàn ông, sâu như kim đáy bể...

Cắt những run rẩy hồi hộp đi, thâm nghĩ may mà gọi thêm nhiều pizza, Lăng Họa ngồi phịch xuống ghế, giờ tay xoa đầu Tạ Hựu Thức: “Con thích đồ chơi gì, cô Tiểu Hoa mua cho con?”.

“Con thích xếp hình Lego, bộ xếp hình Người sắt và Người dơi.”

“Được, cô mua cho con.”

Tạ Hựu Thức chống tay lên đôi má phồng lên vì thức ăn, nhìn cô: “Cô Tiểu Hoa có phải cô sợ chú Chase không?”.

“... Không sợ được sao? Chú ấy hung dữ như vậy, tính tình còn kỳ quái nữa.” Cô hạ giọng nói: “Suýt, con tuyệt đối không được kể cho chú ấy nghe đâu đấy...”.

Tạ Hựu Thức gật đầu: “Mẹ con cũng cảm thấy chú ấy hung dữ, hơn nữa chú Chase còn không thích nói nhiều, nhưng có rất nhiều cô vẫn thích chú ấy”.

“Ấy? Làm sao con biết?” Cô vừa nghe đã dứt khoát bỏ ngang việc ăn pizza, nằm bò ra bàn nhìn cậu bé dễ thương, bắt đầu thăm dò thông tin: “À mà, chú ấy có quan hệ gì với bố mẹ con?”.

“Chú Chase là bạn của bố con khi còn ở nước A.” Tạ Hựu Thức nhấp một ngụm nước cam: “Bố nói khi họ còn đi học đã có rất nhiều cô theo đuổi chú Chase. Nhưng mẹ bảo, số lượng con gái tán tỉnh bố còn nhiều hơn”.

“Bố con có đẹp trai không?” Cô nghe mà phấn khích.

“Đẹp trai ạ!” Tạ Hựu Thức đáp ngay.

“Đẹp trai cỡ nào? So với chú Chase thì sao?”

Tạ Hựu Thức không hề do dự, tự hào vỗ ngực: “Bố con đẹp trai, bố con hát cũng hay nữa”.

“Thật sao?” Cô chọc chọc đôi má phúng phính của nó: “Này, vậy con có biết chú Chase có bạn gái không?”.

Tạ Hựu Thức đảo đảo con ngươi rồi nhún vai: “Con không biết, nhưng mẹ nói chú Chase rất lãng nhãng”.

Lăng Họa suýt nữa thì phun ngụm nước hoa quả trong miệng ra ngoài: “... Hựu Hựu, con có biết lãng nhãng là thế nào không?”.

“Lãng nhãng tức là hẹn hò với rất nhiều cô...”

Cô ôm bụng cười ngặt ngoẻo, nhưng một giây sau chợt vô tình liếc thấy một cái bóng phía sau Tạ Hựu Thức, cả người lập tức hóa đá.

Không biết Cù Khê Ngưng đã thay thường phục, dựa vào cửa phòng ngủ đứng nhìn từ lúc nào. Anh đang khoanh tay yên lặng quan sát họ, không gây ra bất kỳ một tiếng động nào mặt cũng không cảm xúc.

...

Toi rồi.

Toi thật rồi.

Cô nuốt nước bọt nhìn anh, một giây sau bỗng hỏi thẳng những suy nghĩ trong lòng ra: “... Anh, anh đã nghe được bao nhiêu rồi?”.

Anh dừng lại một chút rồi sai bước đi về phía họ, nấp máy môi: “Toàn bộ”.

*Lời dịch giả: Xin giới thiệu bố của bạn Tạ Hựu Thức trong chương này là Djay Tạ Tu Dực - nam chính trong bộ “Em có nghe thấy” (Can you hear me) chủ đề showbiz của Tang Giới, là một ca sỹ nổi tiếng (theo như tra cứu thì hình như chưa có ai edit).

Bạn đang đọc truyện *Mục Tiêu Của Tôi, Định Mệnh Của Tôi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Tạ Tu Dực?!

Bầu không khí hoàn toàn tĩnh lặng.

Lăng Họa nhìn thấy Cù Khê Ngưng ngồi xuống đối diện mình, bên cạnh Tạ Hựu Thức, đành vờ vịt nhẹ răng cười theo thói quen.

Hay lắm, ban này cô không chỉ lá cải về sếp mình mà còn cười cợt sếp, có lẽ lần này cô thất nghiệp thật chẳng?

“Chase...” Mặc dù đói meo cả bụng nhưng cô cảm thấy ngay cả một cái pizza ngon lành như thế cũng không thể ăn tiếp được nữa: “Hay là... tôi về trước?”.

“Cô Tiểu Hoa đừng đi.” Tạ Hựu Thức liếm ngón tay nhỏ xíu của mình, nháy mắt tỏ ra dễ thương với cô: “Cô đừng đi mà”.

Cù Khê Ngưng nhìn cô, vô cảm cầm một miếng pizza lên: “Cô đợi nó ngủ rồi hẵng về”.

“Yeah!” Tạ Hựu Thức vui sướng vỗ tay.

“Con muốn gọi video call cho bố mẹ không?” Lúc này Cù Khê Ngưng rút di động ra, hỏi thẳng bé.

“Muốn ạ, con muốn!” Tạ Hựu Thức trả lời rất nhanh, lập tức bỏ cốc nước cam xuống, cầm khăn ăn lau miệng rồi chìa tay về phía anh: “Chú đưa con đi”.

Anh cúi xuống nhẹ nhàng ấn vài cái lên màn hình rồi đưa cho Tạ Hựu Thức. Ánh sáng trong phòng hắt lên khuôn mặt anh, làm mềm đi vài phần cứng rắn thường ngày. Cũng có thể đây là lần đầu tiên cô bắt gặp anh khi không làm việc mà đang đối mặt với việc tư. Cô cảm thấy rất mới mẻ... nhất là khi đối mặt với một đứa trẻ.

Haizz, thật không ngờ, anh tình nguyện để cho cô chứng kiến khía cạnh này của mình sao?

Tiếng nhạc báo cuộc gọi video của Wechat nhanh chóng vang lên. Chuông đổ một lúc thì đầu kia bắt máy, vọng ra tiếng một người đàn ông: “A lô?”.

“Bố!” Tạ Hựu Thức kêu to lên một tiếng, cười tít cả mắt lại: “Mẹ đâu ạ?”.

“Mẹ đang ở ngoài ban công, vào ngay đây.” Giọng của người đàn ông đó quả thực rất hay, vừa trầm vừa gọi cảm. Không hiểu vì sao, còn hơi quen thuộc nữa. Lăng Họa cứ có cảm giác mình đã nghe giọng nói này ở đâu rồi.

“Hựu Hựu.” Rất nhanh, có một giọng nữ vọng vào: “Con có nghe lời chú Chase không đó?”.

“Nghe ạ!” Tạ Hựu Thức nghiêng đầu: “Còn có cô Tiểu Hoa, cô Tiểu Hoa xinh cực”.

Được cậu nhóc tình quái đó khen hết lần này đến lần khác, Lăng Họa vừa đắc ý vừa vui sướng, nhưng khi đối mặt với ánh mắt Cù Khê Ngưng nhìn qua, cô lại không dám thể hiện quá lộ liễu, đành cố gắng kiềm chế cảm xúc, thật sự nhìn đến phát rò.

“Cô Tiểu Hoa là ai vậy?” Cô gái kia hỏi.

Tạ Hựu Thức nghiêng đầu nhìn Cù Khê Ngưng ngồi bên cạnh, nhưng anh chỉ yên lặng ăn pizza, dường như không hề có ý giúp nó trả lời. Thế là nó đành nhìn Lăng Họa với vẻ cầu cứu.

“Là thư...”

Cô muốn trả lời ngay là thư ký, nhưng còn chưa kịp nói xong đã nghe thấy người đàn ông ở đầu kia bắt thành linh hỏi: “Chase, chẳng phải trước nay cậu không bao giờ đưa con gái về nhà sao?”.

... Cô ngượng ngập khựng lại.

Ánh mắt anh và cô nhẹ nhàng va phải nhau rồi tách ra. Anh lạnh nhạt đáp: “Cậu quản hơi rộng rồi đấy. Thành thôi như vậy chi bằng về sớm một hôm đi”.

“Ngày mai bọn em về rồi.” Cô gái dịu dàng trả lời: “Chase, lần này thật sự làm phiền anh quá. Anh bận rộn như vậy mà còn bắt anh lo cho Hựu Hựu một đêm. Quả thật là vì vợ chồng Lão Khúc chăm nó mấy hôm nay quả thực không chăm nổi nữa, cộng thêm Hựu Hựu thì họ phải chăm ba đứa con nít mà...”.

“Bọn em đi ít vài hôm chẳng phải là được sao?”

“Cậu không có vợ thì không cho phép mình và vợ đi du lịch nghỉ dưỡng à?” Người đàn ông đầu kia lập tức lạnh lùng oán hận.

Cù Khê Ngưng không nói gì, thẳng thừng giơ tay ấn nút tắt video call.

“Á!” Tạ Hựu Thức còn chưa nói được với bố mẹ quá mười câu, tròn mắt nhìn chiếc điện thoại trong tay.

“Chiều mai chú đưa con về nhà là con có thể gặp họ rồi.” Anh lấy lại di động: “Là đàn ông thì đừng có dính người như thế”.

Tạ Hựu Thức âm ức bĩu môi, liếc nhìn anh, nhưng không dám cãi lại.

Lăng Họa chứng kiến toàn bộ sự việc lập tức đặt một miếng pizza vào đĩa của Tạ Hựu Thức mang tính chất an ủi rồi nháy mắt với thằng bé.

Người đàn ông này thật sự quá đáng sợ rồi... Đối mặt với con trẻ mà cũng có thể tàn nhẫn tuyệt tình như gió thu càn quét lá rụng đến vậy...

***

Buổi tối, cùng Tạ Hựu Thức đọc hết câu chuyện cổ tích, giúp nó tắm rửa xong xuôi, đưa nó vào phòng của khách ngủ, đến tận khi nó say giấc rồi cô mới đi ra.

Thật ra cô vốn không phải là người giỏi chăm trẻ con. Cả nhà cô chẳng có lấy đứa trẻ con nào, bình thường cô cũng ít tiếp xúc với con nít, chỉ thi thoảng tới nước A thăm gia đình Chúc Tịnh mới chơi cùng con trai cô ấy, cũng vì thế mà cô không quá lạ lẫm khi đối mặt với một đứa trẻ.

“Ngủ rồi à?” Đi ra phòng khách, cô phát hiện Cù Khê Ngưng đang ngồi trên sofa xem ti vi.

“Ừm.” Cô vờ vọc đôi vai nhức mỏi: “Hựu Hựu rất ngoan, không nghịch ngợm, chỉ một lát là ngủ ngay”.

“Nếu là một đứa nhóc hư và nghịch, tôi chắc chắn sẽ không đồng ý đón qua đây một hôm”

Cô đứng bên cạnh sofa, ngẫm nghĩ rồi nói: “Chase, chuyện của Alba hôm nay, tôi muốn cảm ơn anh lần nữa”.

Anh nghịch chiếc điều khiển ti vi trong tay, thờ ơ đáp: “Vậy thì ngày mai cô tiếp tục báo ơn đi”.

“Hả?” Cô ngây ngốc, còn tưởng phải chăng mình nghe nhầm

“Ngày mai đợi nó tỉnh dậy tôi sẽ đưa nó qua, chiều mai bố mẹ nó mới quay về thành phố T.”

“Đưa qua đâu cơ?”

“Nhà cô.”

“...”

Xin hỏi cô có thể nói “Không” được không?

***

Sáng thứ Bảy, hơn tám giờ Lăng Họa đã ngủ dậy, trong lòng có tâm sự ngủ không ngon giấc, chỉ đợi Cù Khê Ngưng dẫn Tạ Hựu Thức qua.

Hơn chín giờ, Cù Khê Ngưng nhắn tin tới, cô chạy xuống nhà, mặt mày ngơ ngác.

Cô những tưởng chỉ có xe và Tạ Hựu Thức, ai ngờ đến bóng dáng của chiếc xe cũng không nhìn thấy... Chỉ có Tạ Hựu Thức và... một Cù Khê Ngưng đội mũ, mặc bộ đồ thể thao màu xám

Lẽ nào cô vẫn đang nằm mơ?

“Cô Tiểu Hoa!” Tạ Hựu Thức nhảy nhót qua nắm lấy tay cô: “Chú Chase nói hôm nay chú ấy không phải đi làm, nên ba chúng ta đi chơi nhé!”.

Lăng Họa nhìn Cù Khê Ngưng chăm chăm: “... Hôm nay không cần tới Berker Palace ư? Anh cùng Alba và KK còn một ngày họp”.

“Gene và mọi người sẽ truyền đạt ý của tôi, điều khiển từ xa là được rồi.” Anh thản nhiên dứt hai tay vào túi, quay người đi: “Tôi công viên thôi”.

Cô gần như không có lấy một cơ hội phản bác, cứ thế bị Tạ Hựu Thức nắm tay đi về phía trước.

“Hai chú cháu qua đây bằng cách nào vậy?” Cô nắm lấy bàn tay nhỏ bé, nhìn Cù Khê Ngưng phía trước, người mà dù đội mũ vẫn được người ta ngoái đầu lại nhìn với tần suất cực cao, hơn nữa những lần ngoái lại ấy có lẽ đều không phải vì nhận ra anh là ai.

Kiểu ăn mặc này của anh thậm chí khiến cô cảm thấy như được gặp lại mấy cậu bạn trai được chào đón nhất trong trường hồi đại học, vừa cao ráo vừa điển trai, tươi trẻ nhiệt huyết, lại có phần lạnh lùng, xa cách.

Tạ Hựu Thức cười tí mắt nói: “Chú Chase chạy bộ xong, dẫn con ra ngoài ăn sáng rồi đưa qua đây”.

Ngay gần nhà cô có một công viên, môi trường trong lành, bình thường cũng không đông người, bên trong có hồ, có thảm cỏ rộng rãi, còn có xe đạp để chạy.

Vừa vào công viên, Tạ Hựu Thức liền hưng phấn co cẳng chạy. Lăng Họa mua cho thằng bé đồ chơi thổi bong bóng rồi lại mua bóng cho nó. Thằng bé cười không khép miệng lại được.

“Cầm lấy.” Lúc này Cù Khê Ngưng bước qua, đưa cho cô một con điều không biết đã mua từ lúc nào, tới ngồi nghỉ bên một chiếc ghế gỗ, rõ ràng không có ý chơi chung.

Cô vốn dĩ còn kích động trong lòng, những tưởng anh đột xuất có ý tốt muốn giúp cô cùng trông Tạ Hựu Thức, ai ngờ thật ra người ta chỉ qua “xem” cô trông trẻ thế nào mà thôi.

Khóe miệng Lăng Họa giật giật, đành chấp nhận số phận đứng lấp điều rồi cùng thằng bé chạy thả điều trên bãi cỏ.

Hai người vừa chạy vừa đuổi vừa hò hét, toàn bộ tính khí trẻ con trong lòng cô đều được phơi bày hết ra ngoài. Cô cũng vui quên hết thầy, phải tới khi thực sự không chạy nổi nữa mới bắt đầu từ từ hạ điều xuống.

“Hựu Hựu, có mệt không?” Cô thở hồng hộc hỏi Tạ Hựu Thức đang ngồi rập trên bãi cỏ.

“Con đói...” Tạ Hựu Thức ôm bụng.

“Lát nữa cô Tiểu Hoa đi mua gì cho con ăn nhé.”

Cô vừa nói xong câu ấy thì nhìn thấy một đôi chân xuất hiện trong tầm mắt. Ngược lên thì người đó là Cù Khê Ngưng, trong tay anh còn xách một chiếc túi. Nhưng vừa nhìn thấy mặt cô, anh bỗng bùm miệng phì cười, sau đó nhanh chóng làm mặt lạnh quay đi chỗ khác.

... Trời ơi, anh vừa cười đấy ư?

Lúc này Cù Khê Ngưng kéo Tạ Hựu Thức dậy, dẫn nó vừa đi về phía ghế gỗ, vừa cúi đầu thì thầm mấy câu gì đó vào tai nó.

Tạ Hựu Thức quay đầu lại nhìn cô, ôm bụng phá lên cười: “Mặt của cô Tiểu Hoa giống một quả táo đỏ!”.

Lăng Họa khần trương lời di động ra soi gương... Trời ơi, quả nhiên là đồ không tương, đồ như sắp rỏ máu tới nơi, tóc tai cũng dính bết lên má, hoàn toàn mất hết hình tượng, thật xấu hổ. Cô đành buộc cao tóc lên, lấy khăn giấy ra lau tạm lớp mồ hôi trên mặt.

Khi tới ghế gỗ, Cù Khê Ngưng rút từ trong túi ra những hộp cơm rất đẹp, đặt làm riêng cho trẻ nhỏ cùng các loại nước ngọt và thìa đĩa, đưa cho Tạ Hựu Thức và cô.

Cô kinh ngạc nhìn anh, nhưng đối phương không để tâm tới ánh mắt của cô.

Ăn trưa xong, cô dẫn Tạ Hựu Thức đi vệ sinh. Lúc ra đã nhìn thấy Cù Khê Ngưng đứng trước hàng kem.

“Ồ! Con muốn ăn kem!” Tạ Hựu Thức lao tới bên cạnh Cù Khê Ngưng: “Con ăn vị xoài!”.

“Được, một cây kem xoài.” Nhân viên bán kem cười tí mắt nhìn họ: “Thưa anh, vợ anh muốn ăn vị gì?”.

...

Trong giây lát như có hàng ngàn con ngựa phi nước đại trong lòng cô. Cô không dám nhìn biểu cảm trên khuôn mặt Cù Khê Ngưng, mà thẳng thừng xua tay với cô bán hàng: “Tôi không lấy đâu, cảm ơn cô”.

“Lấy thêm cho tôi một que kem dâu tây.” Cù Khê Ngưng cũng làm như không nghe thấy câu nói ấy, lấy tiền ra trả cho cô bán hàng.

Một lát sau, cô ấy đưa cho anh hai que kem. Anh đưa vị xoài cho Tạ Hựu Thức còn đưa cây kem dâu tây tới trước mặt cô.

Cô nhìn tay anh, ngạc nhiên: “Anh không ăn sao?”.

Cô còn tưởng anh mua cho anh chứ.

“Tôi không ăn kem” Anh lạnh nhạt đáp.

Lăng Họa đành đưa tay đón lấy cây kem “nóng bỏng” ấy, cắn một miếng, lớp kem mát lạnh tan ngay trong miệng, nhưng cô cảm thấy cả miệng và mặt mình đều nóng bừng.

Cô thích ăn nhất là kem dâu tây, dù có bao nhiêu sự lựa chọn, cô vẫn chỉ chọn vị dâu tây, từ nhỏ đến lớn đều như vậy.

Ra khỏi công viên, xe của tài xế đã đỗ trước cửa. Sau khi lên xe, Tạ Hựu Thức nằm bò ra chân cô, nói chuyện với cô. Nhưng có thể vì buổi sáng chơi quá mệt, nói mãi nói mãi thằng nhóc cũng thiếp đi lúc nào không biết.

Trong xe yên tĩnh không một tiếng động, điều hòa được mở mát lạnh, cô cũng cảm thấy con buồn ngủ ập tới. Nhưng vì một ai đó ngồi ở đằng trước, cô không dám ngủ. Cũng may quãng đường tới nhà Tạ Hựu Thức không xa, chẳng mấy chốc xe đã đi tới một khu căn hộ cao cấp yên bình. Ba người họ cùng xuống xe. Cù Khê Ngưng đi trước, dẫn họ tòa tòa nhà đầu tiên.

Ấn chuông cửa, cánh cửa lớn nhanh chóng bật mở, họ đi thang máy một mạch lên tầng 20.

Cô vốn tưởng rằng việc hôm nay Cù Khê Ngưng đích thân cùng họ tới công viên chơi, đặt com trưa rồi mua kem đã đủ kích thích rồi. Nhưng không ngờ, quả bom cỡ nặng hoàn toàn khiến cô bùng nổ vẫn còn ở phút chót.

Tới cửa căn nhà đầu tiên, Cù Khê Ngưng nhẹ nhàng bấm chuông.

“Bố ơi! Mẹ ơi! Mau ra mở cửa!” Tạ Hựu Thức còn gõ thêm

Chẳng mấy chốc cánh cửa được mở ra. Tạ Hựu Thức lập tức lao vào trong như tên bắn, lao vào lòng một người phụ nữ khá trẻ và dịu dàng: “Mẹ, con nhớ mẹ lắm!”.

Người phụ nữ rất đẹp, quả nhiên là gen trội mạnh mẽ.

“Ai cho con vừa về đã nhào vào lòng mẹ như thế hả?”

Một giây sau, một người đàn ông cao gầy từ trong nhà đi ra. Giọng nam giới lạnh lạnh lại dễ nghe. Thế nhưng đến khi anh ấy lại gần, Lăng Họa chợt mất tròn mắt dẹt, há hốc miệng: “Á!!!”.

Tiếng hét của cô quả thực hơi lớn, ba người trong nhà và cả Cù Khê Ngưng đều đồng thời nhìn về phía cô.

Còn cô thì cứ đứng đờ ra đó nhìn người đàn ông trong nhà, đến nói năng cũng không còn gãy gọn: “D... Djay, Tạ... Tạ Tu Dực?”.

*Lời tác giả: E rằng hôm nay khu bình luận sẽ bùng nổ... Đại đế, thật sự xin lỗi, bà xã tương lai của anh hình như lại là fan nào tàn của bạn anh thì phải. Thành thật xin lỗi, hình như còn rất nhiều độc giả của tôi là fan nào tàn của bạn anh nữa. Bạn anh lợi hại vậy sao? Sao tôi chẳng có hứng thú gì anh ta vậy nhỉ

Bạn đang đọc truyện *Mục Tiêu Của Tôi, Định Mệnh Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Chỉ Là Một Quân Cờ

Mặc dù kêu xong, Lăng Họa cũng biết mình quá đà, nhưng bây giờ cả người cô đứng trước cửa nhà họ Tạ dường như đã sụp đổ.

... Trời ơi, chẳng trách! Chẳng trách tới hôm qua nghe đoạn video call giữa Tạ Hựu Thức và bố mẹ, cô cứ cảm thấy giọng người đàn ông rất quen. Nhưng cho dù như vậy, làm sao cô có thể tùy tiện tưởng tượng bố của Tạ Hựu Thức chính là Tạ Tu Dực chứ?!

Tạ Tu Dực là ai? Là một người nổi tiếng, một ngôi sao đẳng cấp Thiên vương, nam ca sỹ hàng đầu trên ca đàn hiện nay, là idol duy nhất của cô!

Phải biết rằng, cô đã bắt đầu theo đuổi Tạ Tu Dực từ hồi cấp ba. Lúc đó cô chỉ biết anh ấy tên Djay, là một ca sỹ cover và hát nhạc cổ phong nổi tiếng trên mạng. Về sau anh ấy thay đổi thân phận, chính thức ra mắt khán giả với tư cách nghệ sỹ, trở nên nổi tiếng mà không còn gì phải nghi ngờ. Cô không bỏ sót bất kỳ album nào, còn cất công bay từ nước A về nước D để tới dự liveshow của anh ấy, từ đó có thể thấy cô hâm mộ ngôi sao lớn tài mạo song toàn này đến mức nào.

Nhưng Tạ Tu Dực sống rất kín đáo, gần như không có bất kỳ buổi họp mặt FC nào. Đến cả năm mơ cô cũng không thể ngờ đời này có thể nhìn thấy anh ấy ở một khoảng cách gần đến như vậy.

Hóa ra, hóa ra anh ấy là bạn của Cù Khê Ngưng?!...

Ngoài cô ra, tất cả mọi người có mặt ở đó đã hiểu rõ tâm trạng của cô. Tạ Tu Dực rướn môi cười, liếc nhìn khuôn mặt vô cảm của Cù Khê Ngưng: “Fan của mình”.

Cù Khê Ngưng không nói gì, chỉ cười khẩy một tiếng.

Bà xã của Tạ Tu Dực, Kha Giáo, lúc này cười tít mắt quan sát Lăng Họa dường như đang sắp không thở nổi: “Cảm ơn cô đã giúp chúng tôi chăm sóc Hựu Hựu, rất vui được làm quen với cô, tôi là Kha Giáo”.

“Chào chị, chào chị, em là Lăng Họa.” Cô vội vàng bắt tay với Kha Giáo, rồi bối rối nhìn Tạ Tu Dực: “Thật ngại quá, chủ yếu là vì em thật sự không ngờ

đời này vẫn có thể nhìn thấy thần tượng của mình ở khoảng cách gần thế này, thật sự là...”.

“Cô Tiểu Hoa cũng là fan của bố kia!” Tạ Hựu Thức vừa bế Kha Giáo vừa chớp chớp đôi mắt to: “Mẹ, bố thật là nổi tiếng!”.

Kha Giáo mỉm cười vỗ đầu Tạ Hựu Thức, nói với cô: “Cô đợi một lát nhé, trong nhà vừa hay có một album bản giới hạn liveshow của anh ấy, để tôi bảo anh ấy ký tên tặng cho cô”.

“... Vâng! Cảm ơn chị!” Lúc này cô kích động sắp khóc tới nơi, hoàn toàn không còn để ý gì đến ánh mắt lạnh lùng và phức tạp của Cù Khê Ngưng.

Cho dù lát nữa bị đuổi việc cũng không sao cả, cô cảm thấy có được ngày hôm nay, sống cả đời không còn gì hối tiếc!

Kha Giáo nhanh chóng lấy album và bút ra, nói với Tạ Tu Dực: “Anh ký đi”.

Tạ Tu Dực ôm vai cô ấy: “Em mở nắp bút giúp anh”.

Kha Giáo trừng mắt nhưng vẫn làm theo, rồi nhét bút vào tay anh ấy: “Mau ký đi, đừng làm nũng nữa”.

Lăng Họa chứng kiến idol của mình cả quá trình ôm vợ ký xong album, dù phải ăn vô số “đường đắng” cũng cảm thấy ấm lòng... Trước nay vẫn nghe danh Tạ Tu Dực đối xử với bà xã của mình cực tốt, hôm nay gặp mặt mới thấy đầu thế chỉ dùng từ “tốt” để diễn tả? Quả thực dính vợ như một đứa con nít vậy, cảm giác như rời khỏi Kha Giáo là anh ấy không sống nổi vậy.

“Cảm ơn cô đã giúp đỡ chăm sóc Hựu Hựu.” Sau đó, Tạ Tu Dực đích thân đưa đĩa CD cho cô.

Lăng Họa đón lấy, nhìn khuôn mặt điển trai của Tạ Tu Dực, suýt nữa thì tuôn trào nước mắt: “... Em, em sẽ luôn ủng hộ anh!”.

“Đây coi như là quà đáp lễ cô trông con giúp chúng tôi.” Trong lúc cô đang kích động nghiên cứu chiếc đĩa CD trong tay thì Tạ Tu Dực lại nhìn chăm chăm Cù Khê Ngưng, đưa cột hát hàm về phía Lăng Họa, hạ giọng nói: “Mình đoán chắc là cậu cũng cảm thấy đủ rồi phải không, hm?”.

Cù Khê Ngưng nhìn anh ấy về khinh thường.

“Đây là...” Kha Giáo cũng lí nhí tham gia cuộc thảo luận: “Vừa trẻ trung vừa xinh đẹp, trông con người cũng tốt”.

“Chắc là thư ký mới của cậu ấy rồi.” Tạ Tu Dực nói: “Nhưng anh chưa từng thấy cậu ấy đưa cô gái nào về nhà, còn dẫn đến tận đây, xem ra...”.

“Đi thôi”

Cù Khê Ngưng không doái hoài tới họ nữa, quay người lại, lạnh giọng nói với Lăng Họa.

“Ồ ồ...” Lăng Họa nâng niu chiếc đĩa CD, quyến luyến nhìn Kha Giáo, Tạ Tu Dực và Tạ Hựu Thức, cả chân còn chưa chịu rời: “Cảm ơn anh chị, lần sau có dịp em lại tới thăm Hựu Hựu”.

“Cô Tiểu Hoa, lát nữa con sẽ bảo mẹ add nick wechat của cô!” Tạ Hựu Thức vẫy tay với cô, nháy nháy đôi mắt dễ thương: “Con sẽ tìm cô trò chuyện, cô đừng quên con nhé”.

“Ừ!”

***

Hai người họ đi xuống dưới nhà, bước lên xe. Lăng Họa vẫn còn chìm đắm trong niềm ngỡ ngàng và hạnh phúc bất ngờ. Cô cảm giác đây có lẽ là chuyện vui nhất trong năm của mình rồi, quả thực như một giấc mơ vậy... bỗng dừng lại có chút quan hệ với thần tượng.

Vừa nghĩ, cô vừa cung kính nói với Cù Khê Ngưng ngồi bên, chỉ thiếu nước quý xuống: “Chase, xin lỗi anh, vừa rồi tôi hơi thái quá. Nhưng thật lòng cảm ơn anh đã cho tôi có cơ hội gặp Tạ Tu Dực, anh ấy là thần tượng mà tôi hâm mộ nhất”.

Anh nghiêng đầu nhìn đôi mắt kích động của cô, khẽ mấp máy: “Mắt cô có vấn đề đấy”.

“Rất nghiêm trọng”

Sáu chữ chưa đủ còn phải thêm vào ba chữ, tổng cộng là chín.

...

Lăng Họa cố nhìn đến nổi mặt xanh lét, đành quay mặt ra ngoài cửa sổ, liều mạng nói rằng mình phải bình tĩnh, phải kiềm chế, tuyệt đối không được thiếu kiểm soát mà ra tay đánh người đàn ông này.

Nam thần của cô sao có thể làm bạn với người này chứ? Thật sự khiến người ta khó tin mà.

Dọc đường vuốt ve chiếc CD và bình tâm lại, không được để mình quá vui vẻ, cô hoàn toàn không chú ý tới gương mặt đen xì, nhợt như đất nồi của Cù

Khê Ngưng.

Tới Berker Palace, ekip của Mục Tịnh và Cù Khê Ngưng đã đàm phán xong một cách đẹp đẽ với Alba và KK, đã đưa đoàn ngoại giao hai nước về quốc sớm hơn dự kiến hoàn toàn thuận lợi.

“Tôi phải đi báo cáo với Chase đề tài bàn luận hôm nay, cô đi qua kiểm tra qua lịch trình tuần này của anh ấy.”

Mục Tịnh đưa cho cô laptop và iPad rồi theo Cù Khê Ngưng đi vào phòng làm việc, khép cửa lại.

Cô khó khăn lắm mới bình ổn được tâm trạng, ngồi vào vị trí của mình bắt đầu làm việc, đồng thời day day trán mình.

Từ sau khi đi theo Cù Khê Ngưng, đầu óc cô luôn ở trong trạng thái căng thẳng tốt độ, hoàn toàn không thể thả lỏng một giây một phút nào.

GAGA với tư cách là chiến hữu số một của cô, biết cô khó khăn lắm mới về văn phòng được một lần bèn lập tức xuất hiện bên cạnh bàn làm việc của cô, bạo lực đâm lên vai cô tỏ ý nhớ nhung.

“Thế nào?” GAGA liếc mắt đưa tình với cô: “Mấy ngày vừa rồi cảm giác thế nào? Có đã không?”.

“...” Cô chán ghét đẩy mặt GAGA qua một bên: “Cậu hỏi người khác câu này người ta sẽ tưởng mình và anh ấy ngủ với nhau đó”.

“Trời ơi, cậu mà ngủ được với anh ấy, ngày mai mình sẽ chuyển khoản cho cậu năm mươi ngàn tiền mặt ngay.” GAGA tỏ ra cực kỳ nghiêm túc: “Mình không bốc phét đâu, cậu nhìn lại cậu hiện giờ đi, cả ngày từ sáng tới tối chỉ bám quanh anh ấy như bông hoa hướng dương ấy, có khác gì ngủ với anh ấy đâu”.

“Đó là vì làm thư ký của ông ta chính là thách thức giới hạn của con người.” Cô hỏi ngược lại: “Cậu nhìn Gene đi, một người đàn ông, đừng nói là trung thành tuyệt đối với anh ấy mà bất kỳ giây phút nào cũng có thể vì anh ấy đỡ súng, đỡ đạn”.

Nói tới Gene, GAGA bỗng nhiên lộ đôi mắt dữ như báo: “Này, cậu bảo Gene có phải gay không? Liệu có phải vì yêu thầm Chase nên mới ngàn dặm hướng về tình lang gì gì đó...”.

Lăng Họa dụi dụi tai mình: “... Mình không muốn nói chuyện với cậu nữa, cậu đầu óc có hổ, nhìn ai cũng ra gay”.

“Cậu nghe mình nói, mình cảm thấy kiểu người vừa ưa nhìn nhưng lại không để ý đến ai này phần lớn là...”

“Khụ khụ...”

Bỗng nhiên vọng tới tiếng ho trầm lạnh của một người đàn ông.

Cánh cửa phòng làm việc của Cù Khê Ngưng chẳng biết đã bị mở ra từ khi nào. Mục Tịnh, nhân vật ban nãy bị họ nhiệt tình bàn luận đang đứng ngay trước mặt họ. Anh ta cao gần 1 mét 90, đứng từ cao nhìn xuống, quan sát họ bằng gương mặt không cảm xúc, không cần diễn tả cũng biết khủng bố cỡ nào.

... Lăng Họa đưa mắt nhìn GAGA, khuôn mặt cô ấy bỗng chốc xanh mét, vội vàng vuốt lại tóc tai của mình, nở một nụ cười vô cùng giả tạo với Mục Tịnh, chỉ còn thiếu nước đứng thẳng cúi chào mà thôi.

Ánh mắt Mục Tịnh như một lưỡi dao băng quét qua GAGA, cuối cùng rơi xuống gương mặt Lăng Họa: “Cô vào đây”.

“Chase tìm tôi?” Cô đứng ngay dậy, cầm lấy sổ tay.

“Ừm.”

Cô những tưởng là bàn về vấn đề lịch trình, không suy nghĩ gì nhiều, cứ thế nhẹ nhàng bước vào văn phòng, hoàn toàn không nhìn thấy ánh mắt sâu xa của Mục Tịnh ở sau lưng.

Đóng cửa phòng lại, cô thấy Cù Khê Ngưng đang ngồi trên sofa uống cà phê. Trong tay anh cầm một túi tài liệu màu vàng, hình như là thứ ban nãy Mục Tịnh vào đưa cho anh.

“Chase!” Cô kéo vạt váy, ngồi xuống đối diện anh: “Anh muốn bàn về lịch trình hai tuần tiếp theo sao?”.

Anh đặt tách cà phê xuống: “Không”.

Nói rồi, anh nhẹ nhàng đẩy tập tài liệu trong tay ra trước mặt cô.

Khuôn mặt anh không có một chút cảm xúc nào, cô không thể nhìn ra điều gì bất thường.

“Cô và Ken, trưởng bộ phận nhân sự có qua lại không?” Trong lúc cô mở tập tài liệu, anh nhìn vào mắt cô, hỏi khẽ.

“Không nhiều.” Đôi mắt cô mập mờ vài giây.

Thực tế là, mối quan hệ giữa cô và Ken không hề thoáng qua. Vì ông ấy không chỉ là quý nhân đã đưa cô vào Berker Palace sau vòng phỏng vấn cuối cùng mà còn là người thầy giúp cô phát triển quan trọng nhất.

Trong cả Berker Palace này, ngoại trừ sếp cũ Tim của cô ra thì Ken là nhân viên kỳ cựu tốt nhất với cô. Cho dù tần suất tiếp xúc giữa họ trong công việc không quá thường xuyên nhưng cô vẫn rất tôn trọng ý kiến của Ken, thường định kỳ tìm Ken uống cà phê và trò chuyện.

Tuổi Ken phải lớn hơn cô hai giáp, có hai cô con gái xinh xắn, cô đều từng gặp, một gia đình vô cùng hạnh phúc.

Cô không biết vì sao Cù Khê Ngưng lại đột nhiên nhắc tới Ken, với bụng dạ rối rắm của anh. Trong tiềm thức cô không hề muốn anh biết quan hệ tốt đẹp giữa mình và Ken.

Mở túi tài liệu, cô rút tập giấy bên trong ra, nhìn kỹ.

Đọc chưa hết một phút, cô đã tái nhợt mặt mày ngẩng phắt lên.

Nhìn kỹ, cả bàn tay cô cũng đang run rẩy.

Cù Khê Ngưng bình tĩnh nhìn cô từ đầu tới cuối, nhìn khuôn mặt không còn huyết sắc của cô: “Cô có người quen ở tòa soạn TAA không?”

TAA là tòa soạn lớn nhất nước D.

Cô gật đầu.

“Trước bảy giờ sáng mai, giao bài báo này cho người ấy. Tối mai, tôi hy vọng được nhìn thấy bài báo này trên mặt báo, tin tức và các trang mạng.”

Cô không nói câu nào, cắn chặt môi mình, gần như cắn đến bật cả máu.

Bài báo này toàn bộ đều nói về việc ngài Ken tôn kính trong lòng cô có một đứa con trai riêng đã hơn hai mươi tuổi.

Mẹ của cậu ấy là một gái làng chơi, là mối họa Ken gây ra khi còn trẻ. Đứa con riêng lớn lên với mẹ, giờ cũng theo ngành phục vụ câu lạc bộ. Chuyện này vẫn luôn được Ken cẩn thận giấu kín hơn hai mươi năm nay, bao gồm cả người vợ hiện tại của mình. Cô tin rằng trên đời này chắc chắn chưa có ai khác biết đến sự việc này.

Quan trọng nhất là cô biết Ken luôn có hướng nhắm vào chức Phó Chủ tịch của Berker Palace năm nay, cũng tức là chỉ đứng dưới GKang. Mục tiêu cuối cùng của ông ấy dĩ nhiên là thay thế GKang. Hơn nữa từ đủ các phương diện mà nói, một người được tất cả mọi người kính trọng và công việc thuận lợi như ông ấy đã rất gần với mục tiêu này rồi.

Nhưng, chỉ cần tin scandal khổng lồ này bùng phát thì Ken có thể thân bại danh liệt trong chốc lát, cả đời này cũng không thể ngóc đầu dậy, đừng nói tới việc giữ được vị trí hiện tại, mà liệu còn được ở lại Berker Palace hay không còn là một vấn đề.

Lát sau, Cù Khê Ngưng đứng dậy khỏi ghế: “Có vấn đề gì không?”

Ánh mắt cô đã có chút dờ dẩn. Cô nhìn gương mặt lúc sáng lúc tối của anh dưới bóng đèn, không nói thêm gì.

“Nếu không còn vấn đề gì thì cô có thể đi.” Anh quay người đi về phía bàn làm việc: “Trước khi gửi bài báo này, cô có thể tìm ân nhân của cô uống một cốc cà phê trước, vì sau tối mai, e là cô khó mà gặp lại ông ta nữa”.

Lăng Họa nhìn theo bóng lưng anh, nghe những lời anh nói mà cả người như rơi xuống vực sâu.

Thì ra anh biết.

Thì ra anh đã sớm nằm lòng ân tình của Ken đối với cô, ban nãy chỉ là thăm dò, ngay từ ban đầu anh đã quyết định để cô trở thành tên đao phủ tàn độc nhất.

Sáng nay, cô còn cảm thấy dường như mình đang được tiếp cận một mặt chân thực của anh, cho rằng có lẽ anh cũng không vô tình lạnh nhạt như mình tưởng tượng hay những lời đồn đại.

Nhưng giây phút này, cả bóng lưng anh và những lời anh nói đều như một cái bạt tai tát thẳng vào mặt cô, tuyên bố sự nông cạn và ngu muội của cô.

Cô chỉ là một trong số rất nhiều quân cờ anh nắm trong tay, không nhiều hơn một chút nào so với thân phận này...

*Lời tác giả: Đại đế có lẽ là nam chính nhiều thủ đoạn nhất, nhiều màn đóng kịch nhất trong số những người tôi từng viết, còn hơn cả Kha Khinh Đăng. Cá nhân tôi thích nhất là viết những đoạn nam nữ chính yêu nhau mà phải tàn sát nhau, thế nên Đại đế và Tiểu Họa sẽ còn từ từ tàn sát nhau, câu chuyện này nhất định là thú vị, sẽ không để các bạn cảm thấy nhạt nhòa. Sau đây, Đại đế và Tiểu Họa sẽ còn rất nhiều màn kịch ngẫu hơn, ha ha ha

Ngoài ra, Đại đế, anh dám nói Tiểu Họa làm fan nào tàn của Djay là mắt nhìn có vấn đề? Excuse me??? Còn Djay, anh ân ái trước mặt một

người chưa được chạm vào một đầu ngón tay của vợ như Đại để có nên không?

Đại để: Có vợ có con thì giỏi lắm sao?

Djay: Quá giỏi!

Bạn đang đọc truyện *Mục Tiêu Của Tôi, Định Mệnh Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Tôi Không Cho Phép Cô Hối Hận

Từ sau khi ra khỏi văn phòng của Cù Khê Ngưng, cả người Lăng Họa có phần ngẩn ngơ.

Cô thần thờ đi vào nhà vệ sinh, dùng nước lạnh vỗ lên má mình.

Một cái, hai cái... nhưng những lời anh nói và khung cảnh đó vẫn quần quanh trong đầu óc.

Ngẩng đầu lên, cô nhìn khuôn mặt dính đầy nước, nhọt nhọt của mình trong gương.

Ba năm nay, chính bản thân cô cũng không thể tưởng tượng được mình rốt cuộc đã thay đổi bao nhiêu. Cô đã không còn là một người hơi tỷ là sai khi vừa bước chân vào Berker Palace nữa. Cô đã tận mắt chứng kiến nhiều chuyện ghê tởm, âm mưu, hãm hại mà người thường không thể tưởng tượng nổi... cũng từng đích thân tham gia vài chuyện. Cô đã không thể tự xưng là một “người tốt” nữa.

Ha, nếu cô nói với Cù Khê Ngưng cô không làm chuyện này, ngay chính bản thân cô cũng sẽ khinh thường tấm bia mà cô muốn xây nên.

Ra khỏi nhà vệ sinh, cô nhìn thấy Mục Tịnh đứng ở cửa thang máy.

Sau khi nhìn thấy cô, anh ta không nói gì nhưng dường như ra hiệu cho cô cùng mình đi vào một phòng họp nhỏ không người.

Sau khi bước vào, anh ta xoay tay đóng cửa lại, khoanh tay đứng nhìn cô.

“Làm sao anh điều tra ra được chuyện của Ken?” Cô không thể hiện cảm xúc gì.

“Trên đời không có chuyện gì không thể điều tra ra, chỉ là cô có muốn hay không mà thôi.”

Lăng Họa cười một tiếng thần nhiên: “Không hổ danh là anh”.

Con người Mục Tịnh đen thẫm lại: “Bắt cô tận tay giết bạn cũ là một bài thử thách mà chủ nhân mới bắt buộc phải giao cho cô. Dù người cũ có tốt với cô bao nhiêu, thì bây giờ cô cũng chỉ có một vị chủ nhân”.

“Tôi hiểu.” Cô nhún vai: “Đây là thánh chỉ, nếu tôi không hoàn thành thì người chết chung sẽ là tôi”.

Mục Tịnh im lặng nhìn cô.

“Gene.” Cô mở cửa ra, bước ra ngoài không quay đầu lại: “Tôi mong anh đừng giả vờ có thiện chí đánh thức người tốt trong tôi. Đôi tay anh bản cỡ nào chỉ có mình anh biết. Nhưng tôi cũng không có tư cách gì nói anh, vì tôi cũng vậy”.

***

Sau khi đẩy cửa bước ra khỏi quán cà phê gần TTA là đã khoảng bảy giờ tối.

Cô đứng bên đường, nhìn theo người nhận tin đang cầm túi tài liệu biến mất ở góc tòa nhà TAA, đôi mắt chợt nhấp nháy theo ánh đèn đường.

Cô vào cửa hàng tạp hóa mua một lon bia, ngồi bên bậu cửa sổ cửa hàng, lấy điện thoại, mở Wechat.

Cô tìm tên “Ken” rồi đánh một dòng chữ, suy nghĩ rồi lại xóa đi.

Lăng Họa: Ken, gần đây ổn chứ?

Ken trả lời nhanh hơn cô tưởng tượng. Ông ấy lại gửi cho cô một bức ảnh trước. Sau khi load xong bức ảnh, cô phát hiện đó là ảnh chụp cả gia đình ông ấy đang ăn đồ nướng. Hai cô con gái đã lớn nhiều, một cô bé để tóc dài đeo mắt kính, một cô bé cắt tóc ngắn. Những cô thiếu nữ xinh xắn đoan trang trông đều rất vui vẻ, vô lo vô nghĩ. Người vợ ngồi sát cạnh ông ấy, nụ cười dịu dàng và đầm ấm.

Ken: Ngoài việc bây giờ ăn quá no thì mọi sự đều ổn. Cô thì sao?

Lăng Họa: Tôi cũng rất ổn, có điều hơi mệt.

Ken: Sao vậy Rene? Nếu cần, lát nữa chúng ta tới quán cà phê quen trò chuyện một lúc?

Cô nhìn dòng chữ ấy, cảm thấy hơi nhức mắt.

Lăng Họa: Không sao đâu, có lẽ vì gần đây cường độ công việc quá cao, về nhà ngủ một giấc là ổn thôi.

Ken: Được, có vấn đề gì khó nói cứ tìm tôi bất cứ lúc nào. Tôi biết Tim đã đi, Chase hành sự lại tàn nhẫn, cô chưa quen lắm.

Lăng Họa: Ừm, được.

Ken: Ngày mai gặp lại.

Lăng Họa: Ngày mai gặp lại.

Vừa bỏ đi động xuống, lại có một tin nhắn nhảy ra. Cô liếc nhìn, là tin nhắn do người nhận tin của TAA gửi tới.

[Vừa rồi đã đưa cho toàn bộ tòa soạn xem. Bài báo này ngày mai nhất định sẽ trở thành tin bùng nổ trên mọi phương tiện truyền thông. Cảm ơn cô nhé Rene, nhờ có cô, có thể cuối năm nay tôi lại được thăng chức rồi.]

Đọc xong dòng tin ấy, cô thẳng thừng ném đi động vào trong túi xách.

***

6 giờ 50 phút sáng, Lăng Họa không cần đồng hồ báo thức đã tỉnh dậy. Cô nằm trên giường, mở Weibo ra, cứ thế nhẹ nhàng lướt tin.

Đúng 7 giờ. Một tin mới nhảy ra.

[Chuyện tình không ngờ của đại biểu Ken, người có khả năng kế nhiệm vị trí Chủ tịch nhất trong Berker Palace Đứa con trai riêng đang làm nghề cầm?]

Cùng với đó, gần như chỉ khoảng một phút sau, rất nhiều ID mà cô theo dõi đều chia sẻ bài viết này.

Cô mở trang tin tức trên di động, nó nằm ở tit đầu tiên.

Cô mở Wechat, nó cũng chính inh ở nơi nổi bật nhất.

...

Cô ném đi động lên từ đầu giường, đi tắm rửa, mặc quần áo và ăn sáng.

Khi tới Berker Palace, từ giây phút đầu tiên bước qua cánh cửa kính, cô đã cảm nhận được sự xôn xao của tất cả mọi người. Tất cả những người đi ngang qua đều đang rù rì ghé tai nhau, cái tên Ken không biết đã vọng vào tai cô bao nhiêu lần.

Kỳ lạ là sáng nay Cù Khê Ngưng cũng có buổi họp nhưng anh lại không có mặt trong phòng họp cô đã sắp xếp cũng không có bất kỳ thông báo thay đổi lịch trình nào tới cô. Từ sáng sớm cô đã không nhận được bất kỳ tin nhắn nào của anh một cách bất thường.

Trở về chỗ ngồi của mình, cô nhìn thấy Tiểu Dịch, thư ký của GKang đi về phía mình.

“Rene.” Tiểu Dịch nghiêm mặt nói: “Chase và những người khác đều đang nhóm họp với GKang, buổi họp này e là một tiếng rưỡi nữa cũng chưa thể kết thúc. Tốt nhất cô nên thay đổi toàn bộ lịch trình ngày hôm nay của Chase”.

“Được.” Cô dứt khoát gật đầu đồng ý.

“Cô biết chuyện ấy chưa?” Tiểu Dịch ngừng một lát mới hỏi.

Cô khẽ gật đầu.

“Tôi thật sự không ngờ lại xảy ra chuyện này. Thật không biết người nào tung tin. Mấy kiểu scandal này Berker Palace không thể nhúng tay vào quản được, dù sao nó cũng nhắm vào đời tư cá nhân...” Tiểu Dịch quần quần lộn tóc: “Tôi rất bất ngờ, cũng cảm thấy tiếc lắm. Trông ông ấy không giống một người như vậy, tôi lâu nay vẫn rất kính trọng ông ấy...”.

Lăng Họa im lặng, chỉ nhếch miệng qua loa.

“Khi nào cuộc họp kết thúc tôi sẽ thông báo cho cô.” Tiểu Dịch thấy cô không có ý muốn buồn về chuyện này bèn vẫy tay chào cô.

Chẳng bao lâu sau, GAGA cũng tới tìm cô. GAGA biết rất rõ mối quan hệ giữa cô và Ken, thế nên từ đầu tới cuối không hỏi câu nào cũng không nói câu nào, chỉ vỗ vai cô, đặt bánh gato và cafe lên bàn rồi đi luôn.

Từ sáng tới trưa, tận khi mặt trời khuất núi.

Cù Khê Ngưng vẫn chưa xuất hiện lần nào, các quản lý cấp cao khác cũng vậy. Mọi người xung quanh đã bắt đầu bàn tán chuyện của Ken với âm lượng bình thường một cách không hề kiêng dè. Cô không tham gia bất kỳ một nhóm bàn luận nào.

Hơn tám giờ, phòng làm việc gần như không còn một ai. Cô vẫn ngồi nguyên ở chỗ của mình, xử lý công việc như gỗ đá. Bữa trưa cô khều vài miếng cơm, bữa tối tới giờ vẫn chưa ăn nhưng cũng không cảm thấy đói.

Đúng lúc này, Tiểu Dịch gửi tin nhắn Wechat tới: Họ kết thúc rồi.

Nhìn thấy dòng tin đó, cô run rẩy gấp máy tính lại, đứng dậy đi về phía phòng làm việc của Ken.

Đi tới gần cô liền nhìn thấy thư ký của Ken đang đứng trước cửa, dưới đất đặt rất nhiều hộp dùng để thu dọn. Người phụ nữ hơn bốn mươi tuổi bình tĩnh và điềm đạm ấy bê một chiếc hộp trong tay, nhìn văn phòng của Ken, âm thầm rơi nước mắt.

Có một vài cán bộ lục tục ra vào để bắt tay tạm biệt ông ấy, nhưng cũng có những người lại đi vòng qua như sợ rần rết, dường như đến nhìn ông ấy thêm một lần cũng không muốn.

Cô vẫn luôn đứng gần đó chờ đợi, đợi cho tất cả mọi người đi khỏi, bao gồm cả GKang, và cuối cùng là Cù Khê Ngưng.

Anh bắt tay với Ken, thấp giọng nói vài câu với ông ấy. Ken vẫn mỉm cười từ đầu tới cuối, đáp lại anh còn nhìn theo tiễn anh đi.

Khi đi ra ngoài, Cù Khê Ngưng liền nhìn thấy cô đứng gần đó.

Bốn mắt nhìn nhau, trong đôi mắt anh là những cảm xúc không thể đọc hết. Ánh mắt cô cũng bình tĩnh lãnh đạm. Tầm nhìn của họ giao nhau trong vài tích tắc rồi anh quay người bỏ đi, làm như không nhìn thấy cô.

Lăng Họa cảm thấy những cảm xúc cổ nén nhịn cả một ngày trời, sau cái nhìn của anh, đã hoàn toàn sụp đổ.

Cô vẫn đứng đực ở đó, cứ thế nhìn như vậy và vẫn chưa cất bước đi về phía phòng Ken.

Ken đứng trong văn phòng an ủi thư ký của mình, sau đó bắt đầu tháo những bức ảnh và con dấu treo trên tường xuống. Trong lúc ấy, Ken liếc mắt, nhìn thấy cô đứng gần đó.

Khi ánh mắt Ken vừa chạm phải, cô gần như không do dự một giây, quay người bỏ đi.

Khoảng cách vài bước, cô càng đi càng nhanh, gầy cao gót vì những bước chân nặng nề khiến trương tạo ra một loạt âm thanh vang trên sàn nhà. Cô cắn chặt răng, tới cuối cùng gần như chạy bước nhỏ, không dám quay đầu lại.

Khi sắp đi tới cửa văn phòng Cù Khê Ngưng, bỗng có một đôi tay đầy sức mạnh kéo cô vào phòng.

Cùng với tiếng sập cửa nặng nề, cô hoảng sợ nhìn về phía chủ nhân cánh tay kia, liền đó rơi vào một ánh mắt không thể quen thuộc hơn.

Phòng làm việc không bật đèn, đôi tay ấy giữ chặt cánh tay cô. Cô thử giãy giụa nhưng anh không buông.

Lăng Họa cảm nhận được nhiệt độ nóng rực từ lòng bàn tay anh, vì vừa chạy và tâm lý căng thẳng, hơi thở của cô có phần gấp gáp. Cô trầm mặc đứng đơ người tại chỗ, điên cuồng suy nghĩ xem anh định làm gì.

Sau đó, cô nghe thấy anh nói bằng chất giọng lạnh nhạt thường ngày: “Bài báo đã được truyền đi khắp các kênh thông tin, gây ra phản ứng đúng như tôi kỳ vọng. Thực ra đây chỉ chuyện riêng tư của một nhân vật tầm cỡ trong Berker Palace, không phải lỗ hổng gì trong chiến lược, nhưng cũng lại là một scandal không thể xóa nhòa. Quần chúng sẽ không bao giờ chấp nhận một người như vậy lãnh đạo mình”.

“Qua buổi thảo luận cả ngày hôm nay, tất cả đã nhất trí yêu cầu ông ấy rời khỏi Berker Palace.”

Từ khi quen anh tới giờ đây có lẽ là lần cô nghe anh nói nhiều nhất.

Mà từ giây phút đưa bài báo cho người nhận tin, cô cũng đã dự liệu được anh sẽ nói những lời này.

“Cô làm rất tốt, không một kẻ hờ. Đây chính là kết quả tôi mong muốn.”

Cô những tưởng anh đã nói xong, nhưng ai ngờ, anh thêm vào một câu cuối cùng như vậy.

Trái tim Lăng Họa đập mỗi lúc một nhanh.

Cô nghĩ, kể từ ngày đầu tiên bị anh gây khó dễ, một người không chịu khuất phục như cô đã luôn nỗ lực, điều muốn nghe nhất chính là sự thừa nhận và

khẳng định của anh.

Bây giờ, cô đã được nghe thấy, cô tưởng mình sẽ rất vui.

Đã kích biết bao.

“Xin hỏi tôi đi được chưa?” Lát sau cô hạ giọng hỏi.

Cù Khê Ngưng không nói gì, chỉ chăm chú nhìn cô qua ánh đèn đường hắt vào cửa sổ.

Cô vùng vẫy nhưng anh vẫn không buông tay.

“Phải, tôi làm rất tốt.” Nhìn đến nỗi gần như cắn gãy răng, cuối cùng cô vẫn ngẩng lên, nhìn anh bằng đôi mắt đỏ rực: “Tôi cũng không ngờ mình có thể làm gọn gàng dứt khoát đến vậy, có thể hại người đối tốt với tôi đến bước này mà không hề chớp mắt”.

“Anh biết không? Không có ông ấy, hôm nay tôi không thể đứng ở đây. Trước kia tôi từng nhiều lần phạm sai lầm, đều là ông ấy và Tim cứu tôi... Vậy mà hôm nay tôi đã kẻ dao đâm vào ngực ông ấy. Cả đời này ông ấy cũng không thể thực hiện được giấc mơ đã gần trong gang tấc nữa, hơn nữa còn bị người ta chê cười. Cả những người thân vốn đang sống trong bình yên và hạnh phúc của anh ấy cũng sẽ vĩnh viễn sống trong cái bóng xấu xí này!”

“Tôi là một tên đao phủ, tôi đã hại cả gia đình ông ấy...”

Ban đầu, giọng cô còn bình tĩnh, nhưng về sau đã hoàn toàn cao lên thành tiếng nấc.

Nhịn lâu như vậy, từ hôm qua tới tận hôm nay, cuối cùng cô vẫn không nhịn được. Hơn nữa, cô lại bộc phát với người không nên nhất.

“Có lẽ anh cảm thấy nực cười, phải, bao nhiêu năm nay tay tôi dính còn ít máu sao? Có dính thêm vài giọt thì có gì đáng kể đâu...”

Cô chưa kịp nói hết câu, bàn tay đang giữ chặt cô bỗng dùng lực, cả người cô đổ nhào về phía trước.

Sau đó, cô ngã mạnh vào một vòng tay vừa rắn chắc vừa ấm áp.

...

Cả người Lăng Họa chợt ngơ ngẩn.

Trong phòng làm việc tối đen như mực, Cù Khê Ngưng một tay nhẹ nhàng ôm lưng cô, vỗ về.

Cô tròn xoe mắt, nước mắt vô thức lăn xuống, thấm ướt áo sơ mi của anh.

Sau đó, cô nghe thấy anh khẽ thì thầm bên tai cô.

“Cô sở hữu cả tấm lưng của tôi, tôi cũng không cho phép cô hối hận.”

*Lời tác giả: Tình cảm của Đại đế, cảm giác vừa tát một cái thì lại cho ăn một quả ngọt.

Lần nào cũng đến lúc hận anh ấy muốn chết, cảm giác anh ấy đối xử với Tiểu Họa rất tệ thì anh ấy luôn dùng một câu nói để khiến người ta đầu hàng. Vậy phải làm sao đây? Dù sao sau này cũng là bà xã rồi, ngược đãi Tiểu Họa một chút trước chắc không sao chứ?? (Phải, không sai, tôi vĩnh viễn chỉ ngược nữ chính thôi, mấy người đánh tôi đi!)

Bạn đang đọc truyện *Mục Tiêu Của Tôi, Định Mệnh Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 13: Em Cũng Từng Rất Gần Nơi An Nghỉ Rồi

Giọng của anh vẫn như mọi khi, sắc và lạnh, ngữ khí cũng chiếm thế thượng phong. Nhưng khi câu nói này rơi vào tai lại khiến con tim cô đau nhói, như bị ai dùng sức bóp chặt vậy.

Sẽ không ai hiểu được cô đau khổ nhường nào đối với việc của Ken. Thậm chí cả đêm qua cô đã mơ thấy ác mộng, ban nãy cô còn không có dũng khí nói chuyện với Ken.

Thế mà người ra lệnh cho cô làm chuyện ấy lại vừa hay là người hiểu rõ nỗi đau của cô nhất trên đời.

Anh hiểu cô đau khổ cỡ nào, hiểu cô tự trách cỡ nào. Nhưng vì sao anh vẫn kiên quyết bắt cô làm chuyện này? Có thể giống như ban nãy anh nói, chính

vì cô là sống lưng của anh, cô mới nhất định phải tự mình giành lấy mục tiêu mà anh muốn đạt được, cho dù là chuyện khiến cô phải đau khổ, hơn nữa, anh cũng không cho phép cô hối hận.

Chỉ cần cô còn đứng cạnh anh ngày nào thì máu dính vào tay cô sẽ mỗi ngày một nhiều, cho dù đó là máu của những người có quan hệ mật thiết nhất với cô... nếu người đó ngăn đường anh.

Nhưng, một người như anh vì sao lại kiên nhẫn nhắc lại cho cô nghe sứ mệnh của mình? Vì sao vào lúc cô đau khổ nhất, anh lại là người xuất hiện bên cạnh cô?

Đây có lẽ là thủ đoạn cao siêu để anh lôi kéo lòng người chẳng, thế nên ở bên cạnh anh mới có một Mục Tịnh xuất sắc sẵn sàng bán mạng như vậy?

Rất lâu sau, anh nhẹ nhàng buông cô ra, làm như ban nãy chưa hề có chuyện gì xảy ra vậy.

Lăng Họa đứng trước mặt anh, cô giơ tay lên, thẳng thừng quệt dòng nước mắt vương trên má.

“Xin lỗi.” Cô đã khôi phục lại lý trí của mình: “Chase, xin lỗi, nhưng tôi cần nghỉ ngơi”.

“Một ngày.” Anh đáp rất nhanh: “Tôi cho cô thời gian tròn một ngày”.

“Được.”

Cô đồng ý, nhưng không dám nhìn thẳng vào mắt anh, cũng không nói thêm câu nào mà quay người đi ra khỏi phòng.

Ra khỏi Berker Palace, ông trời vẫn còn trêu ngạo cô một vỏ, cô bắt gặp Ken đang chuẩn bị lên xe rời đi.

Có một khoảnh khắc, đầu óc cô trống rỗng. Cô cố gắng ép con run rẩy nơi khóe miệng và lòng bàn tay lại, tiến lên một bước, đi về phía Ken, người đang nhìn mình.

Dường như chỉ sau một ngày, Ken đã già đi chục tuổi. Ông ấy tiêu tụy hẳn nhưng vẫn được chống đỡ bởi những từng trải thương ngày nên không hoàn toàn ngã gục.

“Ken!” Cô chào ông ấy, giọng vẫn còn khàn đặc.

“Rene.” Ken mỉm cười hòa nhã, nói: “Tôi phải đi đây”.

Khó khăn lắm cô mới kìm chế được dòng nước mắt dâng lên sau bốn chữ ấy, mắt cô một lần nữa đổ lên giữa bóng đêm.

“Bảo trọng nhé, Ken.” Trầm mặc một lát, cô cố gắng mỉm cười: “Hy vọng mọi sự tốt lành đến với ông”.

Ken nhìn cô: “Sẽ như vậy thôi, cuộc chiến nơi đây đã kết thúc thì vẫn còn những chiến trường khác. Đòi người chính là như vậy, vĩnh viễn không bao giờ để bạn may mắn thoát được những thứ mà bạn phải gánh chịu, nhưng chung quy nó vẫn giúp cô có sức mạnh để bò dậy, tiếp tục bước đi”.

Sau đó ông ta đưa tay vỗ vai cô như một bậc cha chú hiền từ: “Rene, cô sẽ càng ngày càng phát triển, rất tốt, giống như tôi và Tim luôn kỳ vọng”.

Lăng Họa nhắm mắt lại, khẽ gạt đầu, nước mắt đọng lại nơi khóe mắt, cuối cùng vẫn không rơi xuống.

“Tạm biệt.”

Cô đứng nguyên tại chỗ nhìn cho đến khi chiếc xe của Ken biến mất trong bóng tối, rất lâu rất lâu sau mới quay người rời đi.

***

Sau khi trở về nhà, cô đã ngủ một giấc tưởng như dài vô tận.

Dường như lâu lắm rồi cô không được ngủ bình yên như thế, cho tới khi ánh nắng chói chang xiên vào mắt ép cô phải tỉnh dậy, cô mới nhận ra đã là bốn giờ chiều.

Cô đã ngủ gần hai mươi tiếng đồng hồ.

Cô cảm di động lên, không có tin tức, không có tin nhắn, cô không check mail mà gọi thẳng cho Đốc Mẫn.

“Ôi, người mất tích cuối cùng cũng quay về rồi!” Đốc Mẫn nhận điện thoại trong tích tắc, kêu lên một tiếng kỳ quái.

Lăng Họa lườm nguyệt: “Sao hôm nay anh nhận điện thoại nhanh vậy? Em còn tưởng anh đang ở trong vòng tay người đẹp nào?”.

“Làm gì có ai mới bốn giờ chiều đã ngồi trong vòng tay người đẹp chứ? Mấy chuyện đó cứ phải tới tối mới có sức hiểu không?” Đốc thiếu gia uể oải đáp: “Sao hà, bỗng dưng hôm nay lại gọi điện tới, lúc trước chẳng phải bị Chase Qu hành đến sống không yên ư?”.

“Đi ăn đồ nướng với em đi.”

“Hôm nay em không đến Berker Palace sao?”

“Em nghỉ.”

Hiệu suất của Đốc Mẫn rất cao, nửa tiếng sau là đã có mặt ở dưới nhà cô. Đi gặp “ngôi sao lấm người hâm mộ” này, Lăng Họa không bao giờ phải trang điểm. Cô mặc đại một chiếc áo phong có mũ, quần đùi và giày thể thao rồi chạy xuống nhà.

Từ xa, cô đã nhìn thấy Đốc Mẫn ngồi trong chiếc xe mui trần, huyết sắc về phía cô như một gã lưu manh. Các cô gái xung quanh thi thoảng lại quay đầu nhìn, ngay cả bảo vệ khu nhà cũng nhìn cô bằng ánh mắt mờ ám.

“Anh thần kinh hả!” Cô không lên xe mà đứng bên cạnh cầm mắt kính lườm anh ấy: “Cứ thế này đi ăn đồ nướng?”.

“Lâu lắm không gặp em rồi, kích động khó kiềm chế.” Đốc Mẫn nhìn cô cười hi hi, lúm đồng tiền bên má trái khiến người ta đảo điên: “Được rồi, em đừng giận. Anh để xe ở chỗ em, chúng ta đi bộ ra đó là được chứ gì?”.

Đốc Mẫn cao khoảng 1 mét 86, vóc dáng người mẫu, dù có mặc áo rách thì cũng đủ sức khiến mấy cô gái nhỏ quỳ rạp. Mỗi lần đi đường cùng anh ấy, cô đều cảm thấy phiền, vì cô cảm giác tất cả mọi người đều đang nhìn mình, hôm nay cũng không phải ngoại lệ.

“Tiểu Họa, sao anh có cảm giác hôm nay em nóng tính quá vậy?” Đi trên đường, Đốc Mẫn nhìn khuôn mặt bức dọc của cô: “Có phải em chậm kinh một tháng rồi không? Có bầu rồi?”.

Lăng Họa nghiêng răng quay đầu lại, nhe răng cười với anh ấy: “Cảm ơn anh, chắc là em quan hệ với ma đấy mà”.

Tới quán nướng, cô vung tay, yêu cầu với chủ quán cả một đồng hồ, khiến Đốc Mẫn nhướn mày: “Em ăn hết từng ấy thứ hả?”.

“Mặc kệ, chi là muốn ăn thôi, ăn rồi tâm tình sẽ tốt hơn.”

Đốc Mẫn lắc đầu: “Anh nói cho em nghe, bây giờ công việc đang chiếm sự toàn bộ tinh thần của em. Em như vậy sẽ rối loạn nội tiết tố rồi thành bà già khó tính đấy”.

“Câm miệng.” Cô lườm anh.

“Chase Qu đối xử với em thế nào?”

Cô vừa nghe, trong đầu lập tức hiện lên cảnh tượng anh đứng ôm mình trong văn phòng tối qua, biểu cảm trên gương mặt lập tức trở nên cứng đờ.

Đốc Mẫn và cô quả thực quá thân, vừa nhìn thấy biểu cảm đó, anh ấy đã hỏi ngay: “Hắn ngủ với em rồi?”.

“Cút.”

“Tin tức tối qua cũng do hắn động tay động chân phải không?” Đốc Mẫn bật nước ngọt cho cô, tùy tiện nhắc đến: “Trước kia chắc Ken rất mong được làm người kế nhiệm”.

Lăng Họa im lặng giây lát: “Có thể đừng nói mấy chuyện này không?”.

“Được được được.” Đốc Mẫn thấy vậy lập tức gơ tay: “Em muốn nói gì cứ nói, anh không nhiều lời nữa”.

“Nói về anh đi.”

“Haizz...” Anh ấy thờ dài, day day thái dương: “Anh thì có gì để nói đâu. Gần đây bố anh cứ giục anh kết hôn suốt, ông ấy muốn bế cháu nội ấy mà”.

“Phụt...” Cô suýt nữa phun nguyên ngụm nước ngọt trong miệng ra.

“Có buồn cười đến vậy không?” Đốc Mẫn nhìn cô chăm chăm như ôm cả thâm thù đại hận: “Lẽ nào em không cảm thấy đau khổ và phẫn nộ sao? Anh sắp bị ép chết rồi. Cứ mỗi lần anh về nhà là bố mẹ lại lần lượt niệm chú bên tai anh, vừa niệm vừa cho anh xem cả đồng ảnh gái trong Wechat... Mà chưa hết đâu, anh mà không về họ sẽ bom anh trên Wechat, còn nhằm lúc anh đang làm việc, mẹ ơi, suýt nữa anh tưởng mình liệt dương...”.

Lăng Họa bỏ rạp ra bàn, cười không ngồi dậy được.

“Em cứ cười đi.” Đốc Mẫn vừa nói vừa bức bối cầm cái cánh gà rán nhân viên phục vụ vừa bê lên, đặt trước mặt cô: “Tóm lại là em luôn thích gây dựng niềm vui của mình trên nỗi đau của anh”.

“Vậy em hỏi anh, khi nào thì anh định lấy vợ?” Cô cầm cánh gà lên.

“Anh hả?” Đốc Mẫn dựa lưng vào ghế, rướn môi cười: “Chưa biết nữa, tóm lại bây giờ chưa muốn, anh còn chưa đến ba mươi tuổi cơ mà”.

“Nhưng anh cứ chơi bởi mãi như vậy cũng không phải cách, trừ phi anh định chơi cả đời.”

“Anh không định chơi cả đời.” Thứ gì đó tận sâu trong đáy mắt bị che giấu bởi biểu cảm hồ hững của anh: “Nhưng chỉ ít thì người cùng anh xuống mồ phải là cô gái anh thật lòng yêu thương”.

“Anh từng thật lòng yêu thương ai chưa?” Lăng Họa chống tay lên má: “Nào, để em nghĩ xem, từ hồi cấp ba... cô Tiểu A đó?”.

Độc Mẫn lắc đầu.

“Cici?”

Anh ấy lại lắc đầu.

Cô đã liệt kê mấy cô bạn gái coi như đã hẹn hò với Độc Mẫn một khoảng thời gian mà không phải dựa trên nền tảng xác thật nhưng đều bị anh ấy phủ nhận.

“Mà thôi, quan trọng là anh vui vẻ.” Cô tiếp tục ăn cánh gà: “Nhưng câu vừa rồi của anh em đồng tình”.

Ngẫm nghĩ một chút, mắt cô chợt sáng lên: “Mà em cũng đã từng rất gần với nơi yên nghỉ cuối cùng rồi đấy”.

Nhìn khuôn mặt trầm xuống của cô, Độc Mẫn khẽ hỏi: “Hắn từng tới tìm em?”.

Cô “ừm” đáp lại.

Biểu cảm của Độc Mẫn trong giây lát không còn ôn hòa dịu dàng như mọi khi mà toát ra chút không vui: “Nghe đám bạn trong ngành ở nước A nói sau này có khả năng hắn định quay về thành phố T”.

Cô gạt đầu, mỉm cười thản nhiên: “Thành phố T lớn như vậy, em không tin là sẽ gặp lại”.

“Gặp rồi sẽ thế nào?” Anh ấy nhìn thẳng vào mắt cô.

“Chẳng thế nào cả.” Cô đặt chiếc cánh còn lại vào đĩa của Độc Mẫn: “Có thể thế nào được đây?”.

***

Ăn uống xong, họ đi dạo một vòng bên bờ sông, mua cốc Smoothie mà Lăng Họa tâm niệm muốn ăn mãi rồi mới từ từ tản bộ đi về.

Đêm đã khuya, được sống một ngày không căng thẳng, cô hoàn toàn thả lỏng cơ thể.

Nhưng khi Độc Mẫn và cô cùng đi tới trước cửa tiểu khu, cả người cô lại run lên như bị ai đánh một gậy vậy, cô dừng phát lại.

“Áy?” Độc Mẫn quay đầu lại: “Em sao thế?”.

Cô nhìn chiếc xe đỗ trước cửa khu nhà, dụi dụi mắt để nhìn cho rõ biển số.

“Độc Mẫn...” Lát sau cô hít sâu: “Anh về đi, khăn trương để mà còn ngả vào vòng tay người đẹp”.

“Hả?” Độc Mẫn chẳng hiểu gì.

“... Anh ấy đến rồi.” Lăng Họa cảm thấy đầu mình sắp nổ tung.

“Hắn là ai?”

“Chase.” Cô cứng đờ giọng gào cử động khóe môi, ra hiệu cho anh ấy nhìn về phía chiếc xe: “Đó là xe của anh ấy”.

Nói rồi, cô để Độc Mẫn đó, đi về phía xe của Cù Khê Ngưng, bây giờ trong đầu cô chỉ có một trăm dấu ? và dấu ! to vật. Nửa đêm nửa hôm, anh hạ cổ tới nhà cô làm gì?!

Cô vừa đi tới bên cạnh xe, cánh cửa sau liền từ từ hạ xuống, khuôn mặt của Cù Khê Ngưng hiện rõ trước mắt cô.

“Chase.” Cô tin rằng lúc này biểu cảm trên mặt mình vô cùng bình tĩnh: “Chào anh”.

“Bảo bối...”

Nhưng ai ngờ, một giây sau, xung hô trầm bổng du dương của Độc Mẫn đã khiến mọi sự cố gắng của cô bị phá vỡ.

Theo sau đó, một cánh tay từ sau lưng cô vòng ra, nhẹ nhàng ôm lấy cổ cô.

Lăng Họa quay mắt phát sang nhìn anh ấy với nét mặt “Anh chết chắc rồi”, gặn dừ lườm Đốc Mẫn, tỏ ý bảo anh ấy mau rút xa.

“Anh lên nhà đợi em, em đừng để anh đợi lâu quá nha.” Đốc Mẫn cười gian xảo với cô bằng khuôn mặt “hồ ly tinh” của anh ấy, làm như hoàn toàn không nhìn thấy Cù Khê Ngưng ngồi trong xe vậy.

Cô bỗng dừng hết tóc gáy lên, một là vì ghế người bởi câu nói của Đốc Mẫn, hai là... hai là vì sao cô lại có cảm giác như bị bắt gian tại giường thế này?

Đốc thiếu gia phong tình nói xong bèn điềm nhiên rời khỏi nơi “phát nổ”, để lại một Lăng Họa vô duyên vô cớ cảm thấy chột dạ và một Cù Khê Ngưng ngồi trong xe mặt không cảm xúc.

Anh dùng đôi mắt như chim ưng của mình nhìn cô chăm chăm mấy giây rồi đưa phong bì trong tay cho cô.

Lăng Họa đón lấy, nhẹ nhàng mở ra, lấy ra hai thứ giống như vé vào cửa.

Mượn ánh đèn đường để xem xét một chút, cô bỗng ngẩng phát lên, tròn xoe mắt nhìn anh, trong ánh mắt dần dần có những vụn sáng tung ra.

Mẹ ơi, cô quả thật không dám tin vào mắt mình! Thứ anh vừa cho cô, thứ đó là... là vé VIP buổi liveshow của Tạ Tu Dực tại thành phố T vào tối ngày kia!

Cù Khê Ngưng không đợi những phản ứng khác của cô, khinh thường nâng cửa xe lên, trước khi chiếc xe lao vút đi, anh buông một câu: “Tôi hiểu rồi, hóa ra cô thích mấy tay ái nam ái nữ”.

*Lời tác giả: Đại đế: Để đồ con gái đang tôn thương cách gì là tốt nhất?

Djay: Vé vào cửa liveshow của mình!

Đại đế: Vì sao mình phải lấy người đàn ông khác ra để chọc vui người con gái của mình?

Djay: Cậu có lấy hay không?

Đại đế: ... Đưa đây, đồ ái nam ái nữ!

Oa, Đại đế dám mắng Djay và Đốc Mẫn là ái nam ái nữ!!!

Tôi có đôi lời, chương trước mọi người đọc khoanh khắc cuối cùng có thể cảm thấy sao Đại đế bỗng nhiên thân mật với Tiểu Họa nhanh như vậy? Ồi, vậy thì có thể chỉ một giây sau các bạn đã thấy họ trở mặt, mỗi người mỗi ngả *Nhún vai*. Thế nên cứ bình tĩnh mà xem, hihi. Con người Đại đế ấy mà, bụng dạ tâm tư đến tối khó dò, cực kỳ khủng bố (xếp số 1 trong số các nam chính của tôi). Để leo lên được vị trí ngày hôm nay thì mỗi bước anh ấy làm mà các bạn nhìn thấy đều có lý do, đều là thủ đoạn. Trên vũ đài chính trị, những thủ đoạn dơ bẩn là cực kỳ nhiều, nếu mình sống thì kẻ khác phải chết. Tôi vốn không muốn viết ra quá rõ ràng như vậy, vì cuốn sách này là chính trị chứ không phải thương trường, nhưng đọc được những bình luận kịch liệt và khó nghe, tôi vẫn phải lên tiếng. Đọc truyện vốn dĩ luôn phải giữ cho tâm trạng vui vẻ. Nhưng ai hiểu tôi đều biết tôi rất thương độc giả, rất mong các bạn đọc truyện cũng được vui vẻ

Bạn đang đọc truyện *Mục Tiêu Của Tôi, Định Mệnh Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Sẽ Chỉ Nhớ Tới Nụ Hôn Này

Câu nói cuối cùng của Cù Khê Ngưng Lăng Họa đã không còn nghe thấy nữa.

Cô cảm phong bì và vé vào cửa rồi lao như bay tới trước mặt Đốc Mẫn đang dựa vào xe đợi cô, ép anh ấy giơ tay lên high-five với mình.

“Em lên con thân kinh gì vậy?” Đốc Mẫn giữ chặt tay cô, vừa nhìn cô bằng biểu cảm “Em ngốc rồi há” vừa rút thứ trong tay cô ra, nhìn lướt qua rồi ngẩng lên với nét mặt phức tạp: “... Đây là thứ Chase Qu đưa cho em?”.

Cô gật đầu, đứng trước mặt bạn thân đã không còn kiềm chế được tiếng hét của mình nữa: “Khu VIP, hàng đầu tiên, ghế ở giữa! Trời ơi là trời! Á!!!!”.

Phải biết rằng, ngày xưa mỗi lần liveshow mở bán vé vào cửa, cô ngồi lướt di động mắt một tiếng mà vẫn không mua được vì quá chậm tay. Cô vốn định hai tuần trước liveshow sẽ tìm mua vé chợ đen, nhưng quả thực vì dạo gần đây bị Cù Khê Ngưng vắt kiệt hết tinh thần và sức lực nên cô đã hoàn toàn quên khuấy mất!

Vì vậy, có trời biết, khi nhìn thấy hai chiếc vé này cô đã vui mừng cỡ nào, hơn nữa theo đuổi Tạ Tu Dực bao năm qua cô chưa bao giờ mua được vé ngồi hàng đầu!

Độc Mẫn quen biết với cô đã lâu cũng rất hiếm khi thấy cô hưng phấn như đứa trẻ thế này, biểu cảm của anh ấy càng khó coi hơn: “Tiểu Họa”.

“Dạ?”

“Vì sao hần lại đưa em thứ này?”

Cô xoay vòng vòng tại chỗ liên tục, khoa tay múa chân: “Anh ấy là bạn thân của Tạ Tu Dực. Chắc là vợ của Tạ Tu Dực bảo anh ấy mang cho em. Vì trước đó em có giúp họ trông con trai, cậu nhóc tinh ranh đó đáng yêu cực”.

Độc Mẫn trả lại vé cho cô, ngữ khí châm chọc: “Nhưng vì sao phải đem hôm hần mới mang tới nhà em? Hần tốt vậy sao?”.

Câu hỏi này của anh ấy quả thực đã làm khó cô rồi: “Em không biết, có thể là vừa từ nhà Tạ Tu Dực ra, tiện đường thì ghé?”.

Độc Mẫn tỉ mỉ quan sát cô một lượt: “Em nghĩ hần nhận rồi vậy sao? Tiểu thư à, mong em hãy trưởng thành lên một chút. Người đàn ông này không phải người bình thường, mỗi một việc làm của hần đều có nguyên do cả đấy”.

“Vậy thì chắc là muốn lấy lòng em, vỗ về em? Dù sao thì hôm qua em cũng làm tay sai cho anh ấy, giúp anh ấy diệt trừ một người ngáng đường tương lai, cho dù người ấy có on với em” Nhắc tới chuyện hôm qua, sắc mặt Lăng Họa vẫn không tốt lắm. Im lặng một lúc, cô mới nhìn Độc Mẫn, hỏi ngược lại: “Lẽ nào ý anh à Cù Khê Ngưng muốn tán em?”.

Anh ấy ngồi vào trong xe, khởi động máy: “Ai mà biết được?”.

Cô nhún vai, gõ tay lên cửa sổ xe: “Anh đi xem với em không? Tối ngày kia đấy”.

“Anh đâu có hâm mộ.” Độc Mẫn làm mặt khinh thường: “Và lại, trông anh cũng đâu có thua kém Tạ Tu Dực, thà về nhà soi gương tự ngắm còn hơn”.

“Nhưng anh hát khó nghe hơn anh ấy nhiều.” Cô dứt tay vào túi áo: “Mau về với các em của anh đi, bye bye”.

“Lâu lắm rồi em không yêu đương hẹn hò gì, đừng nghĩ mọi việc quá đơn giản.” Trước khi lái xe đi, Độc Mẫn còn quay đầu lại, nghiêm túc dặn dò cô một câu: “Đàn ông kẻ nào cũng xấu xa hết, mà gã Cù Khê Ngưng đó còn lại đỉnh cao của xấu xa nữa”.

“Con biết rồi, thưa bố.” Cô sột ruột vẫy tay.

Tiền Độc Mẫn đi rồi về nhà, cô lấy di động ra, soạn một tin nhắn gửi cho Cù Khê Ngưng, chỉ có hai chữ: Cảm ơn.

Sau khi bình tĩnh lại, không phải cô không suy nghĩ tới lời Độc Mẫn nói, nhưng cô vẫn cho rằng Cù Khê Ngưng chỉ đang lợi dụng tài nguyên tới triệt để mà thôi. Dù sao thì anh cũng biết rõ chuyện của Ken gây ra một đả kích rất lớn với cô. Đây lại là điều anh sợ hãi. Vì muốn cô tiếp tục cam tâm tình nguyện bán mạng cho mình, anh đã đưa cô một mồi nhử duy nhất có thể khiến cô hứng thú.

Cầm tờ vé lần đi lần lại trên giường, cô đi gọi điện cho GAGA, hỏi cô ấy có muốn cùng đi xem liveshow của Tạ Tu Dực không. Kết quả là cuối tuần GAGA lại phải cùng bạn trai ra ngoài chơi, mà ngoài Độc Mẫn và GAGA ra thì ở thành phố T cô không còn người bạn đặc biệt thân thiết nào khác. Chiếc vé còn lại trở thành một chuyện đau đầu.

Tám xong đi ra, cô bất ngờ nhìn thấy Cù Khê Ngưng trả lời tin nhắn.

Chase: Thứ Bảy mấy giờ bắt đầu?

Lăng Họa: Mấy giờ gì cơ?

Chase: Liveshow.

Lăng Họa: Bấy rưỡi.

Trả lời xong, cô bỗng cảm thấy nghi hoặc, anh hỏi chuyện này làm gì chứ?

Chase: Vé tạm thời để ở chỗ cô.

Lăng Họa: Há?

Chase: Vé còn lại là của tôi đấy.

... Nhìn thấy hàng chữ này, di động của cô rơi thẳng xuống giường.

WTF?!

Cô mắt tròn mắt dẹt đờ đẫn nhìn dòng tin trên màn hình, quả thật không dám tin vào mắt mình.

Thế tức là, buổi livestream tối thứ Bảy mà cô tâm tâm niệm niệm sẽ phải cùng xem với Cù Khê Ngưng?!! Có nhầm không vậy?!

***

Một đêm ngủ ngon hoàn toàn biến mất, hôm sau cô mang theo hai chiếc ghế rất to bước vào Berker Palace. Muốn quan sát Cù Khê Ngưng, nhưng từ sáng tới tối lịch trình của anh đều được xếp đầy, cả ngày chưa nói được với cô quá năm câu, cả khi rời khỏi Berker Palace cũng đều do Mục Tịnh đưa đón, đến cả bóng dáng anh cô cũng không nhìn thấy.

Trên đường về nhà, cô không nhận được nữa nên gửi tin nhắn cho Kha Giáo, vợ của Tạ Tu Dực, muốn tìm hiểu xem Kha Giáo biết những gì.

Lăng Họa: Hôm qua em được cầm vé VIP của livestream, thật sự rất cảm ơn anh chị.

Rau chân vịt: Đừng khách sáo, em thích là được. Em không biết đâu, Hựu Hựu ngày nào cũng nhắc em.

Lăng Họa: Em cũng nhớ Hựu Hựu!

Rau chân vịt: À, hôm qua lúc nhận vé, Chase quyết đòi hai vé, nói rằng mình cũng đi, làm chị và anh hoảng hốt. Phải biết là bao nhiêu năm nay anh ấy còn chưa từng nghe nửa bài hát nào của Tạ Tu Dực.

Đọc xong dòng ấy, cô tuyệt vọng chống tay lên trán.

Nhưng còn chưa kịp nhắn lại cho Kha Giáo thì đã có một tin nhắn mới nhảy ra trước.

Chase: Bảy giờ ngày mai, cửa soát vé VIP.

... Lần này cô tin thật rồi, chắc chắn là anh cố ý.

Buổi livestream này còn xem thế nào nữa? Anh ngồi bên cạnh cô, cô còn la hét inh ỏi được không? Còn có thể cùng thần tượng vừa hát vừa nhảy được không? Há? Cùng sếp của mình đi xem livestream của idol, đây có khác nào hành hình không?

***

Khi Lăng Họa tới kịp cửa lớn của livestream, mặt cô vẫn ngập đầy lo âu.

Nhưng điều đáng lo hơn vẫn còn ở phía sau, khi sắp đi đến cửa VIP, cô liền cảm thấy có rất nhiều cô gái phấn khích đứng nói chuyện. Quả không sai, vừa ngẩng đầu liền nhìn thấy Cù Khê Ngưng mặc quần áo thoải mái đang đứng trước cửa. Cho dù anh có đội một chiếc mũ có thể che đi một phần ba khuôn mặt thì vẫn không hề giảm bớt chút sức hút nào đối với phái nữ, người không biết còn tưởng Tạ Tu Dực xuất hiện ở cửa soát vé VIP.

Cô đau đầu rảo bước qua đó, sợ anh bị người khác nhận ra.

Nhìn thấy cô, anh không tỏ thái độ gì, chỉ giơ tay ra, tỏ ý muốn cô đưa vé cho mình.

Cô đưa cho anh một vé, cùng anh đi vào bên trong: “Tôi nghe Kha Giáo nói, nửa bài hát của Tạ Tu Dực anh cũng chưa từng nghe qua”.

Anh kéo thấp mũ xuống, lạnh nhạt đáp: “Ừm”.

“Vậy há chẳng phải đang lãng phí thời giờ vàng bạc của anh sao?”

Anh nghiêng đầu nhìn cô, ngữ khí vô cùng thờ ơ: “Tôi muốn khảo sát trình độ thưởng thức âm nhạc của người dân hiện đại”.

“...” Cô phục, cô không nói lại được câu nào.

Sau khi ngồi vào chỗ, cô dáo dác nhìn xung quanh, nhanh chóng phát hiện ra Kha Giáo dẫn theo Tạ Hựu Thức và một đôi vợ chồng trẻ cô không quen ngồi sáu chiếc ghế ở hàng đằng sau cô, bên tay trái.

Kha Giáo nhìn thấy cô, len lén chào hỏi cô. Tạ Hựu Thức cũng đã nhìn thấy cô, nó lập tức phấn khích nói bằng câu khẩu hình miệng xưng hô “cô Tiểu Hoa”. Mặc dù cô rất muốn qua đó nói chuyện với họ nhưng cô hiểu cả Kha Giáo và Tạ Hựu Thức đều muốn kín đáo, nếu không rất dễ bị đám paparazzi bắt được.

Vốn dĩ phải ngồi cạnh “ông Phật Lớn” này cô còn cảm thấy cả người cứng đờ, nhưng ngay khi livestream bắt đầu, cô đã thả lỏng trong khoảnh khắc.

Từ giây phút nhạc nền của bài hát đầu tiên vang lên, Lăng Họa chỉ muốn nhảy lên khỏi ghế ngay lập tức. Bên phải và đằng sau lưng cô, các khán giả đã bắt đầu reo hò. Cô chỉ có thể ngồi nghiêm chỉnh trên ghế, nhìn đến khó chịu cả người.

Ai ngờ, lúc này trước mắt đột nhiên xuất hiện một bàn tay cầm theo hai chiếc lightstick.

Cô kinh ngạc quay sang, thấy Cù Khê Ngưng đang nhìn mình.

Một giây sau, anh đặt hai chiếc lightstick lên đùi cô.

Lăng Họa cảm lên, nhìn anh, cảm thấy bỗng dưng tim đập nhanh hẳn lên.

“Đừng có làm tôi điếc tai là được.” Anh quay đi, nhíu mày tỏ vẻ ghét bỏ.

Cô hít sâu một hơi, một lần nữa nhìn chăm chú lên sân khấu, tập trung vào Tạ Tu Dục đang rực rỡ lấp lánh như một vị thần, cuối cùng cũng bắt đầu hoàn toàn hòa mình vào liveshow giống như bao người.

Bỏ đi, mất hình tượng thì mất hình tượng, chẳng lẽ anh còn quay lại cảnh cô gào thét như một con rồ để mang tới chiếu tại Berker Palace?

Từng bài từng bài nối tiếp nhau, dù là bài cũ hay bài mới gần như bài nào mọi người cũng hát theo, cả hội trường nhiệt tình gần như muốn lật tung nóc nhà, khiến người ta gần như cảm thấy thời gian ngừng trôi. Mặc dù Cù Khê Ngưng đã cảnh cáo cô, nhưng cô vẫn hết lực cả giọng.

Cho tới khi nhạc dạo của bài hát cuối cùng vang lên, bàn tay cô bỗng nhiên khựng lại.

Có người nói, ca khúc chất chứa một phần kỷ niệm của con người. Có thời kỳ bạn thường xuyên nghe một bài gì đấy thì nó sẽ đọng đầy cảm xúc ban đầu chân thực nhất của bạn ở thời kỳ ấy.

Giọng hát của Tạ Tu Dục nhanh chóng lấp đầy sân khấu, trầm lạnh mà tình cảm, nhẹ nhàng mà sâu sắc, từng câu từng câu như rót thẳng vào huyết mạch của cô.

Bài hát này là ca khúc vài năm trước khi còn học ở nước A, có một dạo ngày nào cô cũng bật đi bật lại.

Lúc đó, người thường nhân lúc cô vừa nghe nhạc vừa viết luận văn lên lên ngồi xuống bên cạnh cô, vừa chê cô nghe không biết chán vừa gỡ một bên tai nghe của cô xuống, cùng cô nghe bài ca mãi không chán này. Thậm chí có lúc hai người ở bên nhau, người ấy còn bỗng nhiên ngậm nga cho cô nghe.

Nhưng từ sau khi tới thành phố T, ba năm nay, cô chưa từng nghe lại.

Cô không dám nghe, vì chỉ cần nghe là sẽ nhớ lại rất nhiều, rất nhiều. Nhớ lại quãng thời gian trước khi người ấy rời xa cô, những điều vui vẻ, những điều bi thương... Người ấy đã chiếm cứ từng góc ngách trong những năm tháng tuổi xuân ấy của cô, khiến cô trở thành một kẻ hèn nhát đến cả những quán cà phê họ từng đến cũng không dám bước chân vào.

“Lăng Họa.”

Khi đôi mắt dần căng ra, dường như cô nghe thấy có ai đang gọi mình.

Cô quay đầu lại thì thấy Cù Khê Ngưng đang nhìn mình: “Sao vậy?”

Anh yên lặng nhìn cô chăm chú, chỉ vào tai mình, tỏ ý anh không nghe rõ cô nói gì.

Cô không còn cách nào khác, đành ghé sát về phía anh hơn một chút: “Bây giờ đã nghe rõ hơn chưa?”

“Chưa được.”

“Thế này thì sao?”

Cô có chút nghi hoặc, cảm giác mặt mình sắp dính vào mặt anh tới nơi.

Anh bỗng nhiên chỉ tay về góc trái phía trước mình.

Lăng Họa nhìn theo hướng tay anh chỉ, còn tưởng là Tạ Tu Dục đi tới trước mặt họ. Nhưng một giây sau cô bỗng thấy phía trước tối đen.

Một gương mặt tuần tú đột ngột phóng to cực đại trước mắt cô. Trong chớp mắt, cô chỉ cảm nhận được môi mình bị một đôi môi lạnh lẽo khác bịt kín.

Một tiếng nổ lớn vang lên trong đầu, chiếc lightstick trong tay cô rơi xuống đất.

Mọi âm thanh xung quanh dường như ngừng lặng. Cô không còn nghe được tiếng hát của Tạ Tu Dục nữa, cũng không còn nghe được tiếng hát vang của mọi người nữa... Anh đèn, tất cả mọi ánh sáng tựa hồ đều biến mất, chỉ còn lại xúc cảm trên bờ môi và hơi thở của anh là chân thực.

Vì đội mũ nên anh nghiêng mặt, yên lặng hôn cô giữa tiếng reo hò của vô số người.

Chẳng biết đã qua bao lâu, cuối cùng Cù Khê Ngưng mới rời khỏi môi cô.

Anh nhìn khuôn mặt như đã đông cứng của cô, kéo thấp vành mũ, giờ tay chạm lên môi mình như đang đùa giỡn:

“Từ nay về sau, khi nghe bài hát này, em sẽ chỉ nhớ đến nụ hôn này.”

*Lời tác giả: Dạy: Cậu quen mình mười mấy năm mà chưa từng nghe nữa bài hát của mình, vì sao bỗng nhiên đòi tới liveshow?

Đại đế: Cần cậu quan tâm?

Ai lại một lần nữa chết ngất vì Đại đế giờ tay

Bạn đang đọc truyện *Mục Tiêu Của Tôi, Định Mệnh Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15: Anh... Muốn Tán Tôi Sao?

Sau khi nốt nhạc cuối cùng của bài hát cuối cùng vang lên, tất cả mọi người đều đồng thanh kêu hát tiếp.

Lăng Họa ngồi im trên ghế, hoàn toàn tách biệt với đám đông đang reo hò nhiệt tình sau lưng mình. Mắt cô nhìn lên Tạ Tu Dực trên sân khấu nhưng não bộ thì vẫn đứng sững.

Tạ Tu Dực rạng rỡ chói sáng, dường như đang cầm micro nói với fan điều gì đó. Nhưng cô không nghe được một chữ nào. Lúc này, dường như vạn vật trên thế gian chỉ còn người đàn ông bên cạnh là có sự tồn tại mãnh liệt nhất.

Nhưng cô không nhìn anh thêm lần nào nữa.

Một lát sau, Tạ Tu Dực thực sự không chối từ được yêu cầu của fan, cuối cùng lại hát thêm một bài rồi mới chính thức chào cảm ơn. Tất cả ánh đèn tối đi, bấy giờ mọi người mới bịn rịn đứng dậy ra về.

Cô cùng dòng người bắt đầu đi ra ngoài, Cù Khê Ngưng đi trước mặt cô.

“Lăng Họa.” Phía sau có người nhẹ nhàng vỗ vai cô.

Cô quay đầu, nhìn thấy Kha Giáo đội mũ lưỡi trai đang nháy mắt với cô: “Bye bye, lần sau rảnh lại tới nhà chúng tôi chơi nhé”.

“Vâng, nhất định ạ!” Cô mỉm cười chào tạm biệt Kha Giáo.

“Cô Tiểu Hoa!” Tạ Hựu Thức được Kha Giáo nắm tay lúc này bỗng níu lấy vạt áo cô, chớp mắt: “Cô Tiểu Hoa, con có chuyện muốn nói với cô”.

“Sao vậy?” Người ở khu ghế VIP gần như đã về hết cả, có lẽ không còn ai chú ý tới họ nữa. Cô dứt khoát ngồi xuống, xoa đầu Tạ Hựu Thức: “Hựu Hựu, con muốn nói gì?”.

Tạ Hựu Thức đảo đảo đôi đồng tử, ngược lên nhìn mẹ rồi ghé sát khuôn mặt nhỏ vào tai cô, thì thầm nói chỉ để hai người họ nghe thấy: “Con vừa nhìn thấy chú Chase hôn cô rồi”.

...

Khuôn mặt Lăng Họa bỗng chốc tái mét.

Có lẽ đã im lặng vài giây, cô nhìn Tạ Hựu Thức như nhìn khuôn mặt của một thiên thần nhỏ, hít thở sâu rồi cũng thì thầm vào tai thằng bé: “Hựu Hựu, ban nãy chú Chase chỉ đùa với cô Tiểu Hoa thôi, không phải hôn thật đâu”.

“Thật không ạ?” Tạ Hựu Thức nhìn cô chăm chú bằng đôi mắt xinh xắn.

“Thật mà.” Cô thom một cái lên má nó: “Nhưng đây là bí mật giữa con và cô Tiểu Hoa, con sẽ giữ bí mật cho cô chứ?”.

“Đương nhiên ạ.” Thằng bé vỗ mạnh lên ngực mình, rồi đặt ngón tay lên môi: “Suyt”.

Kha Giáo đứng nhìn mà không hiểu chuyện gì, hoàn toàn không biết cậu con trai của mình rốt cuộc đã nói những gì, đành dắt cậu bé với khuôn mặt ra về thần bí ấy đi.

Khi ra khỏi sân khấu, tới khu đỗ xe VIP, Lăng Họa nghĩ một lát, cuối cùng lên tiếng gọi giật Cù Khê Ngưng gần đi về phía ô tô của mình lại: “Chase”.

Anh quay đầu.

Cô rảo bước tới trước mặt anh.

“Anh...” Cô ngẩng lên, nhìn thẳng vào mắt anh: “... muốn tán tôi sao?”.

Đầu mày anh hơi động đấy, sau đó cô nhìn thấy anh bày ra một biểu cảm rất sâu xa, không thể nói là tức giận hay kinh ngạc, tóm lại là khiến đối phương rất khó đoán.

“Cô muốn nghe được câu trả lời thế nào.” Anh rướn môi.

Cô ngập ngừng giây lát: “Tôi không muốn nghe câu trả lời nào cả”.

Cù Khê Ngưng nghe xong lời cô nói bèn nhìn cô một lúc.

Sau đó, chưa đợi cô phản ứng lại, anh khẽ cúi người, ghé sát mặt vào tai cô, nói bằng chất giọng trầm mà quyến rũ: “Vậy thì, chúc ngủ ngon”.

Giọng nói ấy có thể xuyên qua màng nhĩ người ta, khi khuôn mặt cô dần dần nóng bừng lên trong bóng tối thì anh đã lên xe lao vút đi từ lâu.

***

Chậm chạp về đến nhà, cô vút túi xách xuống, ngã lăn ra giường.

Vùi mặt vào trong chăn, cô nhắm mắt lại bỗng phát hiện mình không còn nhớ quá rõ tối nay Tạ Tu Dục đã hát những bài nào nữa.

Cô lật người, rút di động ra, mở app nghe nhạc lên, thẳng thừng gõ tên ca khúc cuối cùng anh ấy hát.

Tiếng nhạc vọng ra qua loa điện thoại, cô mở mắt, im lặng nhìn trần nhà.

Sau ba lần phát đi phát lại bài này, cô lật người, một lần nữa thu mình trong chăn.

Cô biết rất rõ, chỉ một chiếc đinh ốc lỏng lẻo cũng có thể khiến cả chiếc máy bay rơi tan nát trong khoảnh khắc. Thế nên dù gan to, cô cũng không dám động tới chiếc đinh ốc đó, thậm chí đến chạm vào cũng không.

Nhưng phải làm sao đây?

Bây giờ nghe bài hát mà trước kia chỉ cần nhạc vang lên cô sẽ chìm vào hồi ức này thì trong đầu chỉ ngập tràn hình ảnh nụ hôn ấy.

***

Buổi sáng thức dậy, tin nhắn và email của Cù Khê Ngưng vẫn chất đầy như mọi khi. Cô vừa xử lý vừa vội tới Berker Palace. Anh vẫn không ngừng gửi một loạt công việc tới, cường độ công việc của cô không hề thay đổi chút nào sau tình huống tối qua.

Xem ra người rối loạn tinh thần, bất bình thường chỉ có mình cô mà thôi.

Tới trước cửa phòng làm việc của anh, cô điều chỉnh lại nhịp thở, muốn gõ cửa đi vào bỗng phát hiện cánh cửa không đóng chặt. Tiếng trò chuyện của Cù Khê Ngưng và Mục Tịnh từ trong vọng ra.

“Em đã gửi CV của cô ấy qua đó rồi, tiếp theo đây sẽ khăn trương sắp xếp phỏng vấn, mà cũng chỉ là hình thức thôi.”

“Ừm.”

“P có lẽ sẽ dứt khoát chọn cô ấy. Lúc trước khi em và P nói chuyện, P đã thể hiện rõ thái độ hứng thú với cô ấy, thế nên rất có thể sẽ vì tìm kiếm kích thích mà bất chấp mạo hiểm”

“Ừm.”

“Anh cảm thấy liệu cô ấy có đồng ý không?”

Cô nghe không hiểu đoạn hội thoại này lắm, nhưng nói tới đây, Cù Khê Ngưng dứt khoát từ trả lời một chữ đơn điệu biến thành im lặng hoàn toàn.

Tài liệu cô đang cầm đang cần gấp nên cô cũng không đợi thêm mà thẳng thừng gõ cửa.

Bước vào phòng, cô nhìn thấy Cù Khê Ngưng đang ngồi trên sofa. Mục Tịnh đứng trước mặt anh. Vừa thấy cô vào, Mục Tịnh bèn lẳng lẳng nhét tập tài liệu trong tay vào kẹp tài liệu, mặt không cảm xúc.

“Chase, tài liệu anh cần.” Cô đưa tài liệu cho Cù Khê Ngưng rồi nhanh chóng quay đi.

Anh đón lấy, cúi xuống xem: “Cô giúp Gene cùng sắp xếp buổi tiệc trao thưởng và tuyên dương tối thứ Sáu này. Gene sẽ nói cụ thể cho cô biết cần phải làm những gì”.

“Vâng.” Cô đồng ý sau thì lập tức quay người rời đi, không ở lại thêm một giây nào.

Mục Tịnh hết nhìn Cù Khê Ngưng lại nhìn cô, ánh mắt hơi sáng lên rồi cũng cùng cô đi ra ngoài.

Ra khỏi văn phòng, cô đi vào phòng họp nhỏ, Mục Tịnh mang theo laptop đi theo sau.

Đóng cửa lại, Mục Tịnh không ngồi xuống mà đứng nhìn cô, lên tiếng: “Cô và Chase đã xảy ra chuyện gì?”.

Lăng Họa không khỏi giật mình vì khả năng nhạy bén và sức quan sát tinh anh của anh ta, từng người giãy lắt nhưng không lên tiếng phủ nhận.

Mục Tịnh bật cười: “Tôi cảnh cáo cô, đừng có gây thêm rắc rối cho anh ấy, và đừng có nảy sinh những ý nghĩ không đâu. Cô không hiểu gì về anh ấy đâu, tôi khuyên cô nên biết tự lượng sức mình”.

Cô nghe xong, không giận dữ mà chỉ nghiêng đầu: “Mục Tịnh, anh thích đàn ông à, không, anh thích Chase?”.

Cô vận dụng suy nghĩ của GAGA, rất hài lòng khi thấy gương mặt Mục Tịnh xám ngoét lại.

“Nhưng chuyện mà anh lo lắng hiện tại chưa xảy ra.” Cô vẫy tay ra hiệu cho anh ngồi xuống: “Sau này cũng sẽ không xảy ra”.

Mục Tịnh nhìn cô về thăm dò một lúc, lát sau kéo ghế ngồi xuống.

“Tôi thứ Sáu này sẽ tổ chức bữa tiệc tuyên dương và trao thưởng tại Berker Palace, việc chuẩn bị bố trí hội trường đã xong xuôi. Cô phụ trách kiểm tra lượng khách đến và sắp xếp chỗ ngồi. Chú ý, ngoài năm vị được tuyên dương trao thưởng ra, còn có đại diện của vài gia tộc có quan hệ hợp tác với Berker Palace có mặt.” Anh ta mở laptop lên, gửi tài liệu cho cô: “Mỗi một gia tộc đều cực kỳ quan trọng, mà ngay cả Berker Palace cũng không được làm họ phật lòng”.

Cô lướt nhanh một lượt tên các vị khách quý, bỗng nhiên chú ý tới một cái tên.

“Có danh sách nào viết đầy đủ tên họ của họ không?” Cô nhìn thấy một người tên là XY Lu, bèn hỏi Mục Tịnh.

“Không có, vì đồng thời liên quan đến công việc điều khiển của các bộ phận khác, để tránh rò rỉ thông tin, họ chỉ dùng tên viết tắt.”

“Thôi được rồi.” Cô gật đầu, một lần nữa nhìn kỹ cái tên ấy.

Không thể nào, cho dù đúng toàn bộ tên viết tắt cũng không thể là người ấy. Đây là buổi tiệc nội bộ của Berker Palace, không liên quan chút nào đến lĩnh vực mà người ấy theo đuổi, cô thật sự suy nghĩ quá nhiều rồi.

“Tôi đã giúp Chase đặt áo sơ mi và vest cho buổi tiệc, cô đến địa chỉ này lấy về cho anh ấy.” Mục Tịnh đưa cho cô một mảnh giấy, trước khi đi còn sầm mặt nói: “Hãy chú ý khoảng cách giữa hai người”.

...

Cô tới tiệm cắt may quần áo nổi tiếng nhất thành phố theo địa chỉ mà Mục Tịnh để lại, bước vào và báo với nhân viên tên của Mục Tịnh.

Rất nhanh, nhân viên đưa cho cô một chiếc sơ mi trắng và một bộ vest đen được cắt may tinh xảo: “Thưa chị, mời chị kiểm tra lại xem quần áo có vấn đề gì không”.

“Vâng, cảm ơn cô.” Cô cầm quần áo lên, tỉ mỉ xem xét xem có chỗ nào bung chỉ hay sai sót không.

“Đúng rồi, xin hỏi chị có phải chị Lăng không ạ?” Lúc này người nhân viên bỗng lên tiếng hỏi.

“Vâng.” Cô ngẩng đầu lên: “Sao vậy?”.

“À, là thế này.” Người nhân viên ra hiệu cho cô đợi một lát rồi quay người đi mở tủ, lấy ra một chiếc hộp màu trắng, đưa cho cô: “Có một anh nhờ chúng tôi, nói là khi nào chị đến thì gửi chị thứ này, trong hộp là chiếc váy cửa hàng chúng tôi may”.

Lăng Họa ngây người, đón lấy chiếc hộp và hỏi: “Người ấy tên là gì?”.

“Anh ấy không tiết lộ tên họ, chỉ chọn kiểu váy trong catalogue của chúng tôi rồi thanh toán từ xa sau đó nhờ chúng tôi gửi chị.”

Cô nhìn người nhân viên với nét mặt hơi nghi hoặc, nhưng lát nữa phải về Berker Palace họp, cô đành gác lại chuyện này sang một bên. Kiểm tra xong quần áo cho Cù Khê Ngưng, cô quay về.

Dọc đường, cô vẫn không nén nổi tò mò, bắt đầu mở hộp.

Vừa mở ra, ánh mắt cô lập tức bị thu hút. Chiếc váy màu đen tuyền, còn thêu ren hai bên và những hoa văn cực tinh xảo, vừa nhìn là biết không hề rẻ. Chiếc váy còn thiết kế hờ lưng một khoảng lớn. Cô cảm lên tỉ mỉ ngắm nghía, kinh ngạc phát hiện kích cỡ của nó hoàn toàn vừa vặn với người mình.

Cô không thể không thừa nhận người chọn váy có mắt thẩm mỹ cực tốt, mà cô cũng đoán ra người này là ai rồi.

Nhưng cô thật lòng mong mình đoán nhầm.

Tới Berker Palace, cô xem thời gian biểu của Cù Khê Ngưng, biết anh đang họp, định âm thầm vào phòng để quần áo của anh lên mặt bàn, tránh phải đối mặt với anh.

Nhưng cô vừa tự cho là mình thông minh đẩy cửa bước vào thì thấy anh đang đứng bên cửa sổ, điện thoại trong phòng bật chế độ loa ngoài và anh đang nói chuyện.

... Người này quả thật không bao giờ thực hiện theo đúng lịch trình.

Lăng Họa ngưng ngáp đứng bên cửa. Cù Khê Ngưng nghe thấy tiếng bèn quay qua nhìn cô. Cái nhìn ấy buộc cô phải bước vào.

Thế là cô cúi đầu, bấm bụng đi tới trước bàn làm việc của anh với tốc độ nhanh nhất rồi đặt chiếc túi trong tay lên mặt bàn.

Một giây sau, cô liền cảm giác có người lại gần từ sau lưng.

Quay người lại, Cù Khê Ngưng ban nãy còn ở bên cửa sổ lúc này đã đi tới trước mặt cô, hai cánh tay anh chống hai bên người cô, khóa chặt cô lại, không sao nhúc nhích được.

Hơi thở của cô lập tức hỗn loạn.

Gương mặt điển trai đỏ gân trong gang tấc, anh như chèn ép, bao bọc lấy cô. Cô nhìn vào con ngươi đen láy của anh, trong tư thế mờ ám này, chỉ còn cách cố gắng giữ bình tĩnh hết mức có thể.

“Nhìn thấy chiếc váy chưa?” Mặc kệ tiếng thảo luận ở đầu kia điện thoại, anh thấp giọng hỏi.

... Chiếc váy này đúng là do anh chọn thật.

Cô cắn chặt răng: “Làm sao anh biết size của tôi?”.

Mấy thứ như số đo ba vòng nếu cô không đích thân nói cho đối phương thì gần như không ai có thể đoán chuẩn, hơn nữa mấy thông tin riêng tư kiểu này cũng không thể xuất hiện trên lí lịch của cô.

Cù Khê Ngưng rướn môi cười: “Nhìn là biết”.

... Lăng Họa không nhịn được, suýt nữa thì chửi thề.

“Mặc nó tham gia buổi tiệc tối thứ Sáu.”

“Vì sao?”

Anh chưa trả lời, đầu kia điện thoại đã vọng tới tiếng hỏi của người tham gia buổi họp: “Chase, anh có đồng ý quyết sách này không?”.

“Tôi nói rồi, điều lệ này nhiều nhất chỉ có thể duy trì trong vòng năm năm, mong các anh lựa chọn đồng ý hoặc soạn lại một dự thảo điều lệ mới.” Ánh mắt anh khóa chặt trên người cô, nhanh chóng trả lời họ rồi ghé sát miệng vào tai cô:

“Dù sao thì quần lót của cô và nó cũng cực kỳ hợp nhau, không phải sao?”

*Lời tác giả: Đại đế xã hội đen của tôi, nhìn là biết được ba vòng...

Chiếc quần lót các bạn tò mò mười mấy chương cuối cùng cũng được tiết lộ, ai đã đoán đúng là màu đen??

Tôi hỏi hộp lấm rồi. Đàn ông tặng quần áo cho phụ nữ hầu như đều vì muốn tự tay cởi quần áo cho cô ấy, không biết Tiểu Họa có thắng tay tặng anh ấy một cái tát không?

Bạn đang đọc truyện *Mục Tiêu Của Tôi, Định Mệnh Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Lộ Tân Viên

Trong phòng làm việc yên ắng, mặt Lăng Họa chuyển từ đỏ sang đen, từ đen hóa tím, từ tím tới xanh.

Cù Khê Ngưng nhìn khuôn mặt không ngừng thay đổi trạng thái của cô, vẫn duy trì tư thế đứng ấy, không dịch chuyển chút nào.

“Chase... Chúng tôi chấp nhận năm năm, sẽ dự thảo điều lệ theo yêu cầu của anh.” Anh không cần nói thêm câu nào nữa, người ở đầu kia đã tự động giương cờ trắng.

“Cuộc họp kết thúc.” Anh khẽ đáp.

Những người tham gia lần lượt rời khỏi cuộc gọi nhóm. Điện thoại vọng ra một tiếng máy bận. Anh yên lặng quan sát đôi mắt cô, nâng cảm lên: “Có mặc không?”.

Trong đôi mắt anh luôn luôn là quyền lực tối cao. Cô đoán từ ngày đầu tiên đến với thế giới này, có lẽ anh chưa từng nếm thử mùi vị của thất bại và lùi bước. Mỗi một trận chiến anh đều là người chiến thắng, anh vĩnh viễn chỉ chấp nhận phục tùng.

Rất lâu sau cô mới lên tiếng.

“Tôi mặc.” Dưới cái nhìn của anh, cô dám dùng chân cọ nhẹ lên chân anh, động tác này ngập tràn tính ám thị dục vọng không cần nói rõ.

Một giây sau, cô nhìn thấy yết hầu anh khẽ lên xuống, con ngươi trở nên sâu lạ thường.

Trong lòng lóe lên một tia đắc ý, sau đó, cô cũng như anh, ghé sát mặt mình vào tai anh, hạ thấp giọng: “Tôi sẽ vẫn mặc chiếc quần lót hiệu đó... cảm ơn ý tốt của anh”.

Nói xong câu này, cô gơ tay đẩy anh ra, không mạnh không nhẹ, rồi sai bước đi ra khỏi.

Cánh cửa phòng làm việc được khép lại, Cù Khê Ngưng đứng bên cạnh bàn, tập trung nhìn vào cánh cửa đã bị cô đóng chặt.

Một lát sau, anh gơ tay xoa cằm, nhẹ nhàng liếm môi, rồi gật đầu tán thưởng.

“Nice shot.”

...

Mấy ngày sau đó, cô và Cù Khê Ngưng giao lưu cực ít.

Anh đang chuẩn bị bài phát biểu và các hoạt động quảng bá cho buổi công bố điều lệ mới, bận bù đầu. Cô cũng theo anh chạy đông chạy tây, tìm cho anh một số nguồn lực, chuẩn bị ổn thỏa mọi tài liệu, cũng gần như là chống bốn chân lên trời.

Cho dù không muốn thừa nhận nhưng cô buộc phải nói rằng hệ số ăn ý giữa họ càng ngày càng cao.

Sự ăn ý này thể hiện ở chỗ, có lúc anh không cần dặn dò cô cũng có thể đặt thứ anh cần trước mặt anh chỉ trong vòng vài phút. Hoặc có lúc anh muốn tìm một người thì cô đã đưa sẵn người đó đến đợi ở văn phòng anh.

Công việc này cô đã nghiên cứu lên một cấp độ mới. Cô chuyển hóa toàn bộ tâm trí suy nghĩ về mối quan hệ kỳ lạ giữa họ thành động lực trong công việc. Công việc đơn giản hơn anh nhiều.

Còn anh thì vẫn vậy, cô vĩnh viễn không thể nhìn ra bất kỳ điều gì khác thường từ khuôn mặt và biểu cảm của anh.

Cô nghĩ cả hai người họ đều là những diễn viên cực kỳ có thiên phú. Sau khi trải qua màn giao chiến đó, ngoài mặt giữa họ vẫn sóng yên biển lặng, thậm chí khiến Mục Tịnh ngày ngày ở bên cạnh cũng không phát giác ra điều gì bất thường.

Thoát cái đã tới tới thứ Sáu. Chiều hôm đó cô chạy lại chương trình một lượt tại hội trường. Sau khi nhắc nhở các nhân viên về trách nhiệm của họ, cô bèn cầm váy vào phòng thay đồ.

Cô thay váy vào, trang điểm, đeo chiếc vòng tay, dây chuyền, khuyên tai hợp với bộ váy rồi đứng trước gương xoay một vòng, tự ngắm lại mình.

Ừm, ngoài quần thâm trên mắt hơi nghiêm trọng ra thì không có vấn đề gì quá lộ liễu.

Sáu rưỡi, cô có mặt trước cửa phòng tiệc đúng giờ, bắt đầu tiếp đón những vị khách và đại diện đã lục tục tới dự.

Vì cô là thư ký, có rất nhiều cán bộ và quản lý tại Berker Palace đều nhận ra cô, có một vài người khá thân nhìn thấy cô đều không nhận được, phải trêu đùa.

“Rene, ăn mặc xinh đẹp quá, hôm nay cô được trao thưởng à?”

“Dù sao cô cũng là gương mặt đại diện cho Chase, khá lắm, khá lắm.”

“Woa, hôm nay dường như bạn đôi của ai cũng không sánh bằng cô.”

...

Cô được khen đến xấu hổ, vừa nói chuyện vừa đưa họ vào trong hội trường.

Vừa vào hội trường, rất nhiều ánh mắt đều tập trung về phía cô. Cô cảm nhận được một ánh mắt cực kỳ mãnh liệt, dường như xuất phát từ một vị trí gần bục phát biểu.

Ngẩng đầu nhìn qua cô liền bắt gặp Cù Khê Ngưng trong bộ vest được cắt may, tuấn tú tới mức khiến mọi người không thể rời mắt, tay cầm ly rượu, đứng dựa bên cạnh bục phát biểu, đang yên lặng ngắm nhìn cô trong bộ lễ phục anh đã chọn.

Cho dù cách xa như thế cô vẫn cảm nhận được ánh mắt như có khả năng xuyên thấu có thể thu toàn bộ cơ thể cô từ trên xuống dưới vào tầm mắt.

Hơn nữa, ánh mắt anh dường như giống tất cả những người đàn ông khác mà dường như lại có chút khác biệt. Cô không sợ những ánh nhìn khác, duy chỉ khi nào đối diện với anh là lại cảm thấy khắp người nóng lên một cách thiếu tự nhiên.

Sau đó, cô nhìn thấy Cù Khê Ngưng tao nhã nâng ly rượu lên hướng về phía mình.

Lăng Họa khẩn trương quay đi, rào bước đi ra ngoài hội trường.

6 giờ 50 phút, còn mười phút nữa là buổi tiệc chính thức bắt đầu. Chỉ còn vài vị khách nữa chưa xuất hiện. Cô giải tán các nhân viên để họ tới các vị trí khác giúp đỡ, một mình ngồi trước chiếc bàn dài ngoài cửa chờ đợi.

Rất nhanh, trước mặt có một bàn tay rất đẹp, các khớp xương rõ ràng nhẹ nhàng chia thiệp mời ra. Cô thuần thục đón lấy, mở phong bì, lấy bút chuẩn bị ghi chép. Cô chưa ngẩng đầu lên đã hỏi ngay: “Xin hỏi tên của ngài là?”.

“XY Lu.”

“Vâng.” Cô tích vào cái tên trên danh sách sau đó mở phong bì.

Tay cô chợt khựng lại.

Cô từ từ ngẩng đầu lên, run rẩy nhìn người đang đứng trước mặt.

Người đàn ông cao lớn này mặc áo sơ mi trắng và bộ Âu phục kẻ sọc đen, gương mặt ôn hòa, đang yên lặng nhìn cô.

Giống như vô số lần trước đây vậy.

Cô nghĩ, cho dù cô quên hết diện mạo của tất cả mọi người thì có lẽ cũng sẽ không quên tướng mạo của người này.

“Tiểu Họa.” Người đàn ông nhìn cô, ánh mắt ngập đầy dịu dàng: “Anh về rồi đây”.

XY Lu. Lộ Tân Viễn.

Trên thế giới này còn người thứ hai không?

Sẽ không đâu, trên thế giới này làm sao còn có người thứ hai giống như anh ấy, cùng cô trải qua những năm tháng khô khan, dài đằng đẳng, trải qua quãng thời gian đẹp nhất đời người, sau đó lại khiến cô chỉ có thể đứng mãi tại chỗ suốt ba năm sau khi chia tay?

Anh ấy là hồi ức đẹp nhất.

***

Sau khi đăng ký, Lăng Họa không nói với Lộ Tân Viễn câu nào.

Cô đưa anh ấy vào hội trường, giống như đối với một vị khách xa lạ, sau đó rời đi, không quay đầu lại.

Lúc này cô mới cảm thấy mình thật sự quá xem thường cuộc đời. Lúc trước khi nói chuyện với Đốc Mẫn, cô nói thành phố T lớn như vậy, cho dù Lộ Tân Viễn từ thành phố A trở về thì cô sao có thể gặp lại anh ấy?

Nhưng hiện thực luôn là vậy, những chuyện, những người bạn muốn né tránh, Thượng đế sẽ luôn bắt bạn một lần nữa đối mặt.

Nhưng Lộ Tân Viễn rõ ràng sẽ không để mặc cô đi như vậy, anh ấy lập tức gọi giật cô lại.

“Tiểu Họa.” Anh ấy dịu dàng nói: “Sau khi buổi tiệc kết thúc, em có rảnh nói chuyện với anh đôi ba câu không?”.

“Anh nghĩ, rất nhiều chuyện không phải chỉ vài ba câu là có thể nói rõ và giải quyết triệt để nhưng anh đã chuẩn bị tinh thần để quay lại. Anh chỉ mong em cho anh một cơ hội là đủ rồi.”

Cô quay lưng lại, nghe giọng nói quen thuộc đến không thể quen thuộc hơn, trái tim run lên từng cơn.

Im lặng một lúc, cô gật đầu rồi rảo bước rời đi.

Ra khỏi hội trường, cô ngồi xuống sau chiếc bàn dài, lấy di động ra, gửi cho Mục Tịnh một tin nhắn.

Lăng Họa: XY Lu không phải người của Berker Palace, vậy thì hôm nay anh ấy đến đây với tư cách gì?

Mục Tịnh trả lời rất nhanh.

Gene: Đại diện cho gia tộc Lộ Thị, từ năm nay trở đi, Lộ Thị bắt đầu trở thành người ủng hộ đắc lực cho những hạng mục mới của Berker Palace.

Đọc xong dòng tin ấy, cô lẳng lặng siết chặt tay mình.

...

Sau khi tất cả khách khứa đều đã có mặt, Lăng Họa cũng bước vào cánh gà bên cạnh bục phát biểu từ cửa ngách.

GKang và Phó Chủ tịch Berker Palace, Paul là hai người trao thưởng hôm nay. Dưới sự dẫn dắt của Cù Khê Ngưng, họ bước lên cùng năm người khác bắt tay và trao thưởng. Ánh đèn flash chớp nháy không ngừng, tất cả mọi người đều chăm chú vỗ tay chúc mừng họ.

Toàn bộ nghi lễ trao thưởng được tiến hành hết sức thuận lợi. Sau khi nghi lễ kết thúc, GKang đại diện cho Berker Palace bày tỏ lời biết ơn tới các vị khách quý có mặt hôm nay đồng thời tuyên bố buổi tiệc chính thức bắt đầu.

Theo đúng kế hoạch, sau khi mấy vị cán bộ cấp cao đi xuống, Lăng Họa sẽ dẫn họ cùng GKang, Paul tới phòng tiếp khách bên cạnh để báo chí tiến hành phỏng vấn độc lập.

Sau khi đưa họ tới nơi, Paul, người đi cuối cùng bỗng gọi giật cô lại.

“Rene?” Paul nhìn cô, lên tiếng hỏi.

“Là tôi.” Cô trả lời: “Paul, tôi có thể giúp gì cho ông không?”.

Ở Berker Palace, Paul là người chỉ đứng sau GKang, tuổi tác lớn hơn GKang một chút, nghe đồn thường ngày hành sự khá ôn hòa, quan hệ với mọi người cũng tốt, nhưng cô và Paul lại không quá thân thiết.

Lúc này Paul gật đầu, mỉm cười với cô: “Chờ đợi sự thể hiện của cô”.

Cô nghe mà không hiểu chuyện gì, nhưng nói xong câu ấy Paul bèn đi vào phòng, khiến cô không thể tìm hiểu thêm.

Chờ đợi sự thể hiện của cô? Sự thể hiện gì? Gần đây trong công việc, cô và Paul hoàn toàn không liên quan mà.

Không kịp nghĩ về câu nói của Paul, sau khi chắc chắn buổi phỏng vấn của báo chí đã chính thức bắt đầu thuận lợi, cô định gọi nhân viên tới bố trí ngoại cảnh. Ai ngờ vừa đi vào chỗ rẽ thì bỗng nhiên bị một cánh tay giữ chặt cổ tay, kéo về phía gần một cánh cửa ngấm khuất nẻo.

Tiếng hét của cô ngừng lại bên miệng, khi tầm mắt chạm phải người đó, tất cả biến thành một từ đơn duy nhất.

“Fuck!”

“Ồ?” Cù Khê Ngưng nhìn cô, từ nắm tay chuyển sang giữ lấy eo cô, kéo cô lại gần mình: “Cô chắc chắn muốn ở đây chứ?”.

“Anh...” Lăng Họa nhìn trân trân gương mặt đáng ghét kia, còn chưa kịp nói gì, đã bị anh ấn mạnh lên tường, hôn mạnh mẽ.

Nụ hôn lần này hoàn toàn khác với nụ hôn ở liveshow.

Cả người cô như bị bao bọc trong hơi thở của anh, không còn chỗ trốn, những nơi có thể nhìn thấy, chạm tới đều là anh.

Cánh cửa này nói là ở ngã rẽ nhưng việc có người vô tình xông vào là hoàn toàn có thể. Bên này không có đèn. Cô bị anh đè chặt, cơ thể dính vào cơ thể, răng lười tựa vào nhau, bên tai nghe thấy bên ngoài không ngừng vang lên tiếng người đi qua đi lại, cười cười nói nói, gần như căng thẳng tới run bần bật.

Còn anh dĩ nhiên cũng cảm nhận được cơn run rẩy của cô, dường như càng trở nên vui vẻ hơn. Lúc này một tay anh ôm eo cô, tay kia nhẹ nhàng vuốt lên phần lưng để hở, vuốt từ trên xuống, từ từ chạm tới phần xương hông.

Lòng bàn tay anh chất chứa đầy dục vọng.

Cả người Lăng Họa run lên, dường như cảm nhận được điều gì đó, giây phút bàn tay anh tiếp tục đi xuống, cô cắn vào môi anh rồi dùng sức vùng thoát

ra, định giờ tay tát anh.

Cù Khê Ngưng sao có thể để cô được thế. Anh nhanh mắt, giữ chặt tay cô lại.

“Cù Khê Ngưng!”

Cô nghiêng răng nghiêng lợi gọi cả họ cả tên anh, bàn tay bị anh giữ chặt biến thành tư thế giờ một ngón giữa lên.

Anh nhìn ngón tay cô nhẹ nhàng nhướn mày: “Đây là lần thứ ba rồi, cô thích kiểu giờ tay này đến vậy cơ à?”.

Cô cười khẩy.

“Nếu cô đã thích như vậy...” Anh khẽ nheo mắt, “Thì cô phải làm với tôi đúng ba lần, một lần cũng không được thiếu”.

*Lời tác giả: Thủ đoạn của Đại đế thật là vô cùng vô tận!!!

Cuối cùng! Vị đầu tiên ngay từ đầu đã xuất hiện trong danh sách nhân vật, bạn trai cũ Lộ Tân Viễn đã xuất hiện! Chờ đợi đại chiến thế kỷ, ha ha ha!

Đại đế của tôi: Hôm nay ba lần, sau này bắt đầu mỗi ngày gia tăng theo cấp số nhân, thế nào

Bạn đang đọc truyện *Mục Tiêu Của Tôi, Định Mệnh Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Rất Thích

Trong góc khuất vừa u tối vừa yên tĩnh, tư thế thân mật này của hai người gần như dính sát vào nhau, nhưng sự trao đổi qua ánh mắt dường như không hoàn toàn giống vậy.

Chẳng biết đã qua bao lâu, Lăng Họa nhếch môi cười, khiêu khích lại anh: “Ba lần là đủ sao?”.

“Nhiều hơn tôi cũng không ngại.” Cù Khê Ngưng tao nhã nhún vai.

“Tôi biết, trên đời có rất nhiều cô gái nhìn thấy anh là sẽ nhào tới lấy lòng và muốn được lên giường cùng anh, nhưng rất xin lỗi, bây giờ tôi không muốn.” Cô nói rành mạch từng chữ rồi bổ sung một cách chắc chắn như đinh đóng cột: “Còn nữa, anh nhớ nhầm rồi, tôi tổng cộng chỉ giờ tay kiểu này với anh hai lần”.

“Ba năm trước...”

Lúc này cuối cùng anh cũng buông cô ra, nhẹ nhàng sửa lại cổ áo của mình, lãnh đạm nói: “Có lẽ là đêm cuối cùng trước khi rời nước A trở về thành phố T sau khi cô và Lộ Tân Viễn chia tay”.

Lăng Họa nghe anh nói, đôi mắt từ từ tròn tròn.

Ba năm trước...

Cô nhớ ra rồi.

Hình như đúng là có chuyện này. Hôm đó sắp xếp xong hành lý, cô ra ngoài đi dạo một vòng rồi quay về nhà. Ở dưới, cô gặp một cô gái đang sụp đổ và một người đàn ông đang bày ra vẻ mặt mọi chuyện không liên quan đến mình, trước khi đi lên cô còn chửi người đàn ông đó là đồ tồi cho bỏ tức.

Trời đất, thì ra người đàn ông đó là anh?!

Cô quan sát anh bằng ánh mắt phức tạp, cảm thấy dòng tí “scandal tình cảm nhiều vô số” trên công cụ tìm kiếm hôm nào đã được chứng thực. Hơn nữa người đàn ông này còn thật sự nhỏ mọn đến đáng sợ: “... Thế mà anh vẫn nhớ mãi?”.

“Rất khó quên.” Anh bắt đầu đi ra ngoài góc tối, giọng nói một lần nữa trở về thái độ lạnh nhạt: “Dù sao thì trên đời này, người con gái giờ ngón giữa lên với tôi chỉ có mình cô”.

Một chút sung sướng lướt nhanh qua trong lòng. Cô vuốt lại mái tóc và vạt váy hơi xộc xệch, rồi loạn sau màn động chạm ban nãy rồi cũng đi ra theo.

Vừa ra khỏi góc tối, bước chân cô bỗng khựng lại: “Đợi chút”.

Anh quay đầu.

“... Làm sao anh biết anh ấy?” Ban nãy anh nhắc đến cái tên Lộ Tân Viễn, cô nghe rất rõ ràng.

Ánh mắt Cù Khê Ngưng nhìn không ra độ sâu và những gợn sóng dưới ánh đèn hành lang: “Không thể không thừa nhận lại lần nữa, mắt nhìn người của cô rất có vấn đề”.

... Cô còn nhớ lần trước anh nói câu này là khi đánh giá Tạ Tu Dực cùng Đốc Mẫn đều không “man”.

“Thế ư?” Ánh mắt họ kèn cựa nhau giấy lát, rồi cô đi tới bên cạnh anh: “Tôi cảm thấy chỉ ít mắt nhìn người của tôi tốt hơn mấy cô gái đã từng phải khóc lóc tèm lem mặt mũi vì anh”.

“Không sai, tay tôi rất bẩn, ở Berker Palace này đã làm vô số những chuyện bẩn thỉu mà tôi không đếm hết được, dù có quan hệ không trong sáng với anh thì cũng chẳng nhằm nhò gì.”

Sau đó, cô lùi sau một bước, nhìn anh với vẻ vô cảm, đáp lại bằng sự lạnh nhạt và mạnh mẽ chưa từng có khi đối diện anh: “Tôi cũng đúng là ăn miếng trả miếng những trêu chọc của anh. Nhưng trước mắt tôi cảm thấy khoảng cách giữa chúng ta lúc này đã là giới hạn. Nếu anh cố tình muốn tiếp tục phá vỡ giới hạn này thì tôi nghĩ tôi sẽ không tiếp tục ở lại vị trí hiện tại của mình nữa, cho dù tôi có thể học được từ anh rất nhiều thứ”.

Ánh mắt Cù Khê Ngưng hơi sáng lên. Lát sau, anh quay đầu đi thẳng về phía trước: “Rồi cô sẽ được như ý”.

Khi hai người cùng nhau trở về hội trường thì thấy trước cửa đang có hai người đứng, một trong số đó khiến Lăng Họa vừa nhìn đã vô thức run rẩy.

Lộ Tân Viễn đang cầm ly rượu đứng nói chuyện cùng Mục Tịnh thì nhìn thấy họ, thần sắc có chút thay đổi.

Gần như không có bất kỳ không gian nào để né tránh, tổ hợp bốn người quai đản trong mắt Lăng Họa cứ thế oan gia ngõ hẹp ngay trước cửa hội trường.

Người đầu tiên mở lời là Lộ Tân Viễn.

Anh ấy giờ tay về phía Cù Khê Ngưng, ôn hòa mỉm cười: “Chào anh, Chase, nghe danh đã lâu”.

Lăng Họa đứng bên cạnh thì hoàn toàn không chia tay, chỉ khẽ gật đầu.

Còn ánh mắt Mục Tịnh thì dừng hình trên khuôn mặt Cù Khê Ngưng và biểu cảm cô làm ra về bình tĩnh của Lăng Họa vài giây, rồi lấy một tờ khăn giấy, cung kính đưa cho Cù Khê Ngưng, sau đó giờ tay chạm lên môi mình.

Nhìn thấy động tác này của Mục Tịnh, lòng mắng khắp người Lăng Họa lập tức dựng đứng, khăn trương quay đầu lại nhìn Cù Khê Ngưng.

...

Khóe miệng anh vẫn còn lưu lại vết son môi lúc hôn cô, cực kỳ cực kỳ rõ nét.

Như một lẽ đương nhiên, một giây sau, giữa bốn người rơi vào một bầu không khí trầm mặc không thể kỳ quái hơn.

Thật ra là một màn kịch đặc sắc của năm.

Trên gương mặt Mục Tịnh lộ ra một biểu cảm vô cùng vi diệu. Lộ Tân Viễn mím môi nhìn chằm chằm Cù Khê Ngưng, ánh mắt từ từ lạnh đi từng chút một. Cù Khê Ngưng thì tao nhã, điềm nhiên quệt nó đi một cách chậm chạp.

Còn về cô, cô muốn nổ tung ngay tại chỗ, chỉ có thể cố gắng duy trì sự bình thản trên gương mặt mình.

Cô không hiểu, với EQ của Mục Tịnh, cho dù có đoán được ban nãy giữa họ đã xảy ra chuyện gì, anh ta cũng không cần vạch trần ngay tại chỗ. Còn nữa, với IQ của Cù Khê Ngưng, ban nãy hôn xong, anh không thể nào quên lau vết son của cô đi, cho dù cách nhau một thời gian rất ngắn đi chăng nữa.

Thế nên, Mục Tịnh có lẽ cũng biết quan hệ trước kia giữa cô và Lộ Tân Viễn.

Còn về phần Cù Khê Ngưng, cô thật sự không hiểu anh rút cuộc định làm gì?

Lau xong vết son, Cù Khê Ngưng đặt tờ giấy qua một bên. Mục Tịnh thấy vậy liền giờ ly rượu lên trước mặt Lộ Tân Viễn: “Tổng giám đốc Lộ, Berker Palace chân thành kỳ vọng vào sự hợp tác sắp tới giữa chúng tôi và gia tộc Lộ Thị”.

Lộ Tân Viễn cũng lịch sự nâng ly nhưng ánh mắt lại hướng về phía Cù Khê Ngưng: “Lộ Thị sẽ dốc hết sức mình để hợp tác với Berker Palace với tư cách một tập đoàn kinh tế hàng đầu. Sau này có lẽ sẽ thường xuyên gặp các vị”.

Cù Khê Ngưng vẫn không nói gì. Anh liếc nhìn Lộ Tân Viễn rồi cùng Mục Tịnh rời khỏi khu vực cửa hội trường.

Lăng Họa nhắm mắt lại, cũng muốn đi nhưng bị Lộ Tân Viễn nhẹ nhàng giờ tay ngăn cản.

“Tiểu Họa.” Anh ấy nhìn cô chăm chú: “Bây giờ chúng ta sẽ nói chuyện”.

“Em chỉ có mười phút.” Cô bình tĩnh đáp: “Em còn phải bố trí ngoại cảnh cho buổi phỏng vấn”.

“Vây là đủ rồi.” Lộ Tân Viễn cất bước đi về phía vườn hoa đằng sau Berker Palace.

***

Trong vườn hoa rộng lớn của Berker Palace, lúc này chỉ còn lại khung cảnh bình yên và tĩnh lặng dưới trăng.

Đi tới giữa vườn hoa, Lộ Tân Viễn mới dừng bước.

Cô nhìn bóng anh từ sau lưng, rồi đưa tay dụi mắt.

Bóng lưng thân thuộc, dịu dàng, tàn nhẫn này, khi vừa quay về thành phố T đã bao đêm cô mơ thấy, có lúc thậm chí còn khóc đến bưng tình giấc, sau đó trần trọc mãi không yên.

Trước kia khi chưa gặp Lộ Tân Viễn, cô và Chúc Tịnh luôn trêu nhau là vô duyên với tình yêu. Cô còn tự xưng là một người không cần tình yêu. Nhưng làm sao cô ngờ được, sau này trên thế giới lại xuất hiện một Lộ Tân Viễn, khiến cô trở thành một người con gái chịu cuối đầu trước tình yêu?

“Tiểu Họa.” Anh quay lại, giọng nói có chút chua xót: “Những email anh gửi, em có từng đọc không?”.

Cô nhắm mắt lại, im lặng gật đầu.

“Một năm sau khi chia tay, anh đã nghĩ đến chuyện tìm lại em. Nhưng lúc đó em đã đi khỏi nước A, thay đổi cách thức liên lạc. Chúc Tịnh, Đốc Mẫn và tất cả những người bạn của em đều hận anh, không nói cho anh biết tung tích của em. Anh hết cách, đành từ từ chờ đợi. Về sau có người biết em ở thành phố T đã nói cho anh biết, anh liền lập tức quay về.” Anh đi về phía cô, đứng trước mặt cô, chân thành nhìn cô: “Tiểu Họa, anh biết những tổn thương anh mang tới cho em không cách nào bù đắp. Kể từ giây phút đánh mất em, có thể anh sẽ không bao giờ tìm lại được nữa, nhưng anh vẫn tham lam muốn thử một lần”.

“Có cần thiết không?” Cô ngẩng đầu lên nhìn anh rồi lắc đầu: “Ban đầu anh đã lựa chọn rời xa, anh nên tôn trọng quyết định của mình từ đầu đến cuối...”.

“Lúc đó anh quá trẻ.” Anh nhẹ nhàng ngắt lời cô: “Anh những tưởng mình không có em vẫn có thể sống tốt. Lúc đó ở trong lòng anh, tâm nguyện muốn giành lấy một khoảng trời quá mãnh liệt. Em biết mà, anh không muốn dựa vào gia đình, không muốn dựa dẫm bất kỳ ai. Anh cảm thấy trong giai đoạn đó việc quan trọng nhất đối với anh là lập nghiệp”.

“Thế nên, nếu lúc đó em đã không phải là chuyện quan trọng nhất với anh thì bây giờ thật ra cũng vậy.” Cô cười thản nhiên: “Lộ Tân Viễn, việc đó chứng tỏ em chưa bao giờ tồn tại trong kế hoạch cuộc đời anh”.

“Vì lúc đó anh không hiểu chuyện tình cảm. Anh nghĩ rằng tình yêu thì ai cũng có thể thay thế, nhưng về sau thực tế chứng minh là anh đã sai.”

Anh hơi cúi xuống, nhìn vào mắt cô, nói từng câu từng chữ: “Lăng Họa, ba năm nay anh chưa một phút nào quên em, dù em có tin hay không thì anh cũng chưa từng yêu một ai khác ngoài em”.

Nghe được câu nói này của anh, mũi cô hơi cay cay. Cô cố gắng bấu lấy lòng bàn tay mình, không để anh nhận ra bất kỳ phản ứng nào của mình.

Khi mới chia tay, cô từng nghĩ vô số lần xem còn cách gì để quay trở lại hỏi họ còn yêu. Cô thậm chí còn từng đi tìm riêng bạn bè của anh, hỏi thăm xem Lộ Tân Viễn có người yêu mới hay không. Nghe họ nói không, cô còn cảm thấy rất vui. Nhưng cô biết, chính anh nói chia tay thì anh sẽ không quay đầu, thế nên cô cũng không dám thử vấn hỏi.

Không ai biết khoảng thời gian khi mới thất tình cô đã sống thế nào. Mọi kỷ niệm trong cuộc sống đều liên quan đến người ấy. Đi tới đâu cô cũng khóc, cô thậm chí không hiểu từ khi nào mình trở thành một kẻ yếu đuối đến vậy?

Nhưng sau này cô cũng từ từ quen với cuộc sống mới, người này dần nhạt nhòa đi trong cuộc đời cô. Chuyện tình cảm cô đã từng nghĩ cả đời cũng không quên được cũng đã thật sự tan biến dần cùng với sự vồ về của thời gian.

Mãi sau này, anh bắt đầu gửi email cho cô, kể lại việc nhớ cô thế nào, kể lại những hối hận năm xưa, cầu mong cô hồi tâm chuyển ý. Nếu nói đọc được những dòng tin ấy, cõi lòng cô không xao động chút nào thì là nói dối. Nhưng đọc những dòng chữ ấy, nghe những tin nhắn thoại ấy, trái tim cô lại mỗi ngày một tê dại hơn với người này.

Thật bi ai biết bao.

Một người cô từng yêu đến thế, dành tất cả nhiệt huyết tuổi xuân cho anh, từng muốn sống trọn đời trọn kiếp với anh, từng muốn cùng anh xây dựng một gia đình, từng muốn mỗi ngày mở mắt ra luôn nhìn thấy anh đầu tiên. Anh ra đi, cô đau đớn tưởng chết.

Nhưng bây giờ khi người này thật sự xuất hiện trước mắt một lần nữa, cô đã không còn tìm thấy tình cảm của mình ở đâu nữa.

“Tiểu Họa, anh rất cảm kích vì em cho anh được đứng trước mặt nói với em những lời này, vì bây giờ anh có thể nói rõ với em rằng: Anh rời xa em không vì một ai khác, sau em anh cũng không có một ai khác. Quá khứ của anh sạch sẽ, chỉ có sự tồn tại của em. Tương lai anh cũng đã chuẩn bị sẵn sàng, mà em là một phần quan trọng nhất.”

Anh từ từ thu lại nét dịu dàng, thể hiện rõ toàn bộ sự kiên định: “Anh muốn theo đuổi lại em. Anh muốn bù đắp những sai lầm thời trai trẻ. Anh cảm thấy bây giờ vẫn chưa muộn, có đúng không?”.

Ánh mắt cô hơi run lên. Cách nói chuyện của anh hiện tại chính là cách nói chuyện những ngày đầu tiên, anh mà cô từng rung động. Anh quả thực là một người ôn hòa, không có tính công kích nào, nhưng tận sâu trong cốt tủy là một sự cứng cỏi và kiêu ngạo, điều này khiến cô si mê.

“Em không thể nói không được.” Rất lâu, rất lâu sau, cuối cùng cô cũng lên tiếng, giọng khàn khàn: “Đây là quyền của anh, em không thể can thiệp”.

Một giây sau, cô nhìn thấy những niềm vui lấp lánh như sao trời ánh lên trong mắt Lộ Tân Viễn, kiểu ánh mắt như con nít ấy khiến cô càng thêm chua xót.

“Nhưng đáp lại thế nào là việc của em. Em cũng hy vọng anh đừng dùng bất kỳ thủ đoạn nào để can dự vào sự hồi đáp của em.” Cô tiếp tục nói, giọng bình thản và điềm tĩnh: “Dù sao thì sau này chúng ta còn phải làm việc qua lại với nhau, em không muốn vì chuyện riêng tư mà ảnh hưởng tới công việc”.

“Em rất thích công việc này, phải không?” Lộ Tân Viễn hỏi.

Cô ngừng lại một chút: “Rất thích”.

Ở trong lòng cô, trên thế giới này không còn nơi nào có thể giúp cô phát huy năng lực hơn Berker Palace nữa, cũng không còn nơi nào có thể khiến trái tim cô sôi sục như nơi đây nữa. Thế nên khi Cù Khê Ngưng yêu cầu phục chức cô mới quay về không chút do dự.

Cô đã trở thành hình tượng Tim và Ken đặt nhiều kỳ vọng nhất, dù cái giá phải trả là phản bội họ.

Anh nhìn cô, đôi mắt từ từ trầm xuống: “Tiểu Họa, em khác trước rồi, chính môi trường ở Berker Palace khiến em thay đổi ư?”.

“Nhất định là khác rồi.”

Cô cúi đầu nhìn đồng hồ, quay người chuẩn bị rời đi: “Nếu anh muốn tìm hình bóng quá khứ của em thì xin lỗi, chắc là không có nữa. Hơn nữa em cảm thấy Berker Palace không thay đổi em, chỉ là đánh thức những thứ nằm sâu trong nội tâm của em thôi”.

Lộ Tân Viễn nhìn bóng cô từ từ rời xa, lặng lẽ cuộn chặt tay lại thành nắm đấm.

Lăng Họa mới đi được vài bước thì nghe thấy tiếng anh một lần nữa vang lên sau lưng:

“Tiểu Họa, tránh xa Chase Qu một chút.” Anh nói rành mạch: “Anh là đàn ông nên anh hiểu đàn ông, anh có thể đọc được những thứ anh ta muốn qua đôi mắt của anh ta”.

“Đối với em, anh ta quá nguy hiểm”

“Anh ta rất nguy hiểm” Lăng Họa không quay lại, cũng không dừng bước: “Nhưng anh ta không thể tổn thương em được”.

*Lời tác giả: Đại kịch đặc sắc của năm: Tôi và sếp tôi hôn nhau bị bạn trai cũ và đồng nghiệp phát hiện, phải làm sao?

Đại đế là người đàn ông xấu xa nhất trên đời, nhưng các bạn không cảm thấy Tiểu Họa cũng dần bị bôi đen rồi sao? Quá vui đi, lát đường 1 quyển cuối cùng cũng tới phần Đại đế xé tan tình địch, quả thực là hưng phấn... (Thật ra tên Mục Tịnh kia cũng xấu lắm, dù sao cũng là tâm phúc của Đại đế cơ mà)

Thế nào, hãy nêu cảm nghĩ về anh người yêu cũ đi chứ!!!

*Lời dịch giả: Mọi người đoán thử xem Mục Tịnh oan gia với ai?

Bạn đang đọc truyện *Mục Tiêu Của Tôi, Định Mệnh Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18: Cảm Ơn Anh Đã Dạy Tôi Rất Nhiều

Tối tận khi kết thúc buổi tiệc tối hôm đó, dù là Cù Khê Ngưng hay Lộ Tân Viễn thì cũng không tới quấy rầy suy nghĩ của cô nữa.

Bình an vô sự.

Đêm khuya, đám đông bắt đầu rời khỏi Berker Palace. Cô đứng trước cửa, nhìn theo chiếc xe của Lộ Tân Viễn rời đi, cũng chứng kiến Mục Tịnh đưa Cù Khê Ngưng lên xe.

Sau khi sắp xếp xong các nhân viên dọn dẹp hội trường, bàn giao lại các việc sau khi kết thúc buổi tiệc, cô xách váy đi tới tận đầu hành lang trống vắng, cời giày cao gót, bước chân trần lên ban công.

Quá mệt.

Mệt đến nỗi động đậy một ngón tay cũng cảm thấy rã rời. Dù là di chứng sau khi thoát mái hoàn thành xong một hạng mục công việc hay vì những chuyện xảy ra tối nay cũng đều khiến cô cảm thấy mỗi mệt vô cùng.

Một mình cô đứng đó cho đầu óc thả lỏng một lúc, bỗng nghe thấy tiếng điện thoại rung.

Rút ra, là một tin nhắn Cù Khê Ngưng gửi tới.

Chase: Bây giờ sáng mai tới văn phòng của Paul.

Đọc xong dòng tin nhắn này, cô bỗng mơ hồ cảm thấy dường như có chỗ nào bất thường, nhưng lại không nói rõ được nguyên do. Cô vẫn lập tức nhấn lại một chữ “Ok” theo bản năng.

Nhắn xong, như đá chìm xuống biển, Cù Khê Ngưng cũng không trình bày thêm chi tiết.

Một lát sau, cô lại nhận được tin nhắn từ một dãy số lạ.

Nhưng vừa đọc xong, đôi đồng tử của cô bỗng run lên vô cớ.

[Tiểu Họa, được gặp lại em thật là tuyệt, chúc em có giấc mơ đẹp.]

Lăng Họa giờ tay lên dụi mắt, suy nghĩ giây lát rồi nhập số điện thoại này vào danh bạ của mình.

Cô cắt di động đi, lấy ra một viên kẹo, bóc vỏ, bỏ vào miệng.

Kẹo rõ ràng là ngọt nhưng ăn vào miệng lại chỉ nếm thấy vị đắng chát.

...

6 giờ 45 phút sáng, cô có mặt trước cửa văn phòng Paul đúng thời gian quy định.

Cánh cửa dễ mở, bên trong chỉ có một mình Paul. Ông đang ngồi xem máy tính. Cô nhẹ nhàng đứng sát vào gần cửa, không tạo ra bất kỳ tiếng động nào làm ảnh hưởng tới ông, định đợi tới khi Cù Khê Ngưng xuất hiện rồi cùng vào.

Nhưng đợi mãi đợi mãi, dù là Cù Khê Ngưng hay Mục Tịnh cũng đều không thấy bóng dáng đâu. Đúng là tối qua Cù Khê Ngưng không yêu cầu cô sắp xếp tài xế đón anh, trong lịch trình của anh cũng không có dòng tới gặp Paul. Nhưng việc này chẳng thể giải thích được, lẽ nào anh bắt cô một mình tới tìm Paul? Làm sao có thể? Ở Berker Palace, Paul đứng dưới một người, đứng trên vạn người, chỉ kém Khang đại nhân. Một nhân vật bé nhỏ như cô có thể nói gì với Paul chứ?

Chưa đợi cô có thời gian tiếp tục suy nghĩ, Paul ngồi bên trong đã phát hiện ra cô.

“Rene.” Paul gấp máy tính lại, vẫy tay với cô một cách thân thiện: “Nào, mời vào”.

“Vâng.” Cô mỉm cười cẩn trọng rồi khấn trương bước vào trong.

“Đóng cửa lại đi.” Paul lại nói.

Trái tim cô thất lại, cô đáng lẽ phải quay lại khép cửa nhưng sống lưng bỗng lạnh toát.

Xem ra đây đích thực là cuộc nói chuyện riêng giữa hai người họ.

Paul gọi cô tới ngồi đối diện mình, đồng thời rót cho cô một cốc café.

“Thoải mái một chút.” Ông cũng ngồi xuống, mỉm cười nhìn cô, nếp nhăn nơi khóe mắt khiến ông trông thân thiện khác hẳn với quyền lực mà mình nắm giữ: “Chắc tôi không đáng sợ bằng Chase chứ?”.

Cô gượng gạo cười, đợi chủ đề chính của ông.

“Tôi đã đọc CV của cô.” Paul dựa cả người ra sau, tạo ra một tư thế thoải mái, đan hai tay vào nhau, đặt lên đầu gối: “Lý lịch trong sạch, kỹ năng mềm xuất sắc. Mặc dù kinh nghiệm làm việc tại Berker Palace chưa lâu nhưng nhận xét của các đồng nghiệp đều rất tốt, dù là các đồng nghiệp từng cộng tác

với cô hay các quản lý cấp cao, thậm chí bao gồm cả Chase đều vô cùng tán thưởng cô”.

Nghe giọng đoạn nhận xét này, trái tim cô như lỡ nhịp, nhất là khi nghe thấy cái tên cuối cùng, tay cô run lên.

Cô nên cảm thấy vui vì lời khen xuất phát từ một người quyền lực như Paul, nhưng lúc này đây, trong lòng cô lại không có một chút vui mừng nào hết.

Trong mơ hồ, sự việc mà cô luôn suy đoán trong lòng đã bắt đầu từ từ nổi lên mặt nước.

“Không biết cô có rõ thông tin này không. Thư ký trước của tôi vì nguyên nhân gia đình một thời gian trước đã rời khỏi Berker Palace. Tôi đã gặp không dưới mười ứng viên, dù là trong nội bộ Berker Palace hay ở ngoài.” Ông tiếp tục nói: “Những người đó không một ai kém cô, thậm chí tuyệt đại đa số còn có kinh nghiệm phong phú hơn cô rất nhiều”.

Sắc mặt Lăng Họa từ từ biến đổi, nhưng cô lập tức điều chỉnh lại tư thế ngồi, không muốn để Paul nhìn ra những cảm xúc dữ dội cuộn cuộn trong lòng cô lúc này.

“Hơn nữa, trong một khoảng thời gian cực ngắn, cô đã trước sau thay đổi hai đời sếp, tính ổn định cực thấp. Nếu chỉ xét riêng về độ trung thành, có lẽ cô đã bị loại thẳng ra khỏi phạm vi xem xét của tôi từ lúc đọc CV.” Ông ta rướn môi, giọng nói sang sảng, tự tin: “Nhưng tôi lại rất tò mò. Rốt cuộc là một người thế nào lại có thể khiến một người đã tâm, hà khắc, suy nghĩ tỉ mỉ tới mức gần như hoàn hảo như Chase gọi về phục chức? Với tính cách của cậu ấy, cậu ấy tuyệt đối sẽ không dùng lại tâm phúc của người trước. Từ trên xuống dưới trong Berker Palace, chưa ai dám mạo hiểm như vậy”.

Giây phút này, suy đoán của cô đã hoàn toàn được chứng thực.

Mọi chi tiết đều vô hình được chấp nối lại, dù là cuộc đối thoại mơ hồ giữa Cù Khê Ngưng và Mục Tịnh trước đó trong phòng làm việc, liên quan đến việc giao CV của cô cho Paul mà cô nghe trộm được, hay đến tối qua khi nhìn thấy cô, Paul nói sẽ kỳ vọng vào sự thể hiện của cô, tất cả đều đã được giải thích rõ ràng.

Dưới mặt bàn, cô lấy móng tay găm sâu vào lòng bàn tay mình. Nỗi đau giúp cô thức tỉnh, để cô ý thức được mọi chuyện trong khoảnh khắc này đều là sự thật.

“Thế nên, nếu cậu ấy dám mạo hiểm thì tôi cũng dám.”

Ông cười sáng khoái: “Kể ra cậu ấy đối xử với cô cũng không bạc. Ngay khi biết tôi đang tìm kiếm thư ký mới, cậu ấy đã lập tức đề cử cô Cậu ấy đang tìm một cơ hội tốt hơn cho cô, để cô càng leo càng cao, điều này càng thôi thúc tôi gặp cô một lần”.

Trong một khoảng thời gian cực ngắn, vô số suy nghĩ đã lướt qua đầu óc Lăng Họa, nổ liên tiếp như pháo hoa. Cô khẽ cup mắt xuống, hít sâu một hơi, cố gắng kiềm chế.

Lúc này Paul thu lại nụ cười, nghiêm túc nhìn cô: “Đến lượt cô”.

“Đầu tiên, cảm ơn ông đã cho tôi cơ hội này.”

Trầm ngâm giây lát, cô ngước lên, ánh mắt bình tĩnh mà có lực: “Tôi nguyện dành ra gấp mười vạn lần tinh lực so với bây giờ để trợ giúp ông, chỉ cần ông chấp nhận tin tưởng tôi”.

“Về mặt kinh nghiệm, có thể tôi còn thua kém mọi người một chút, nhưng tôi cảm thấy tôi có được thứ mà hầu như họ đều thiếu.” Ánh mắt cô ánh lên những tia sáng vụn vặt: “Tôi cho rằng người thư ký không chỉ cần sự trung thành, trí thông minh và khả năng làm việc mà hơn hết là khao khát”.

Ánh mắt Paul chợt lóe sáng.

“Khao khát của tôi dành cho quyền lực có lẽ nhiều hơn bất kỳ ai trong số họ.” Cô từ tốn nói, từng từ từng chữ vang vọng trong căn phòng lớn: “Hầu hết các thư ký giỏi giang đều hạn chế trong việc chỉ làm một cái máy biết nghe lời hoặc một cánh tay. Nhưng tôi không chỉ muốn làm cái máy, vì khát vọng của tôi đối với quyền lực thậm chí không thua kém gì ông. Khi ông có được nhiều quyền lực hơn cũng là khi tôi có được nhiều quyền lực hơn. Thế nên tôi sẽ dốc hết sức mình giúp ông đạt được mục đích, đồng thời cũng là vì tôi. Khát vọng này là động lực thúc đẩy tôi tiến bước, có ích hơn bất kỳ kích động hay khen thưởng nào”.

“Cho dù làm tổn thương người có tình cảm với cô?” Trong ánh mắt Paul là sự kiên định của kẻ dạn dày kinh nghiệm.

Cô cuộn chặt tay lại, khẽ gật đầu: “Cho dù tổn thương tới người có tình cảm với tôi”.

“Cho dù tôi gây khó dễ với cô trăm ngàn lần?”

Cô nhún vai: “Những khó khăn tôi từng chịu đựng không ít hơn tượng tượng của ông”.

Một khoảng thời gian dài sau đó, cả căn phòng rơi vào thinh lặng.

Ánh mắt cô không chao đảo, nhìn thẳng vào Paul.

Rất lâu sau, ông mới ngồi thẳng dậy: “Hai giờ chiều nay, cô dọn hết đồ đạc tới vị trí trước cửa phòng tôi, thủ tục tôi sẽ yêu cầu những người khác thực

hiện”.

Đôi mi Lãng Họa hơi động dậy. Cô đứng dậy khỏi ghế, cúi gập người chào ông.

“Rene, chào mừng cô gia nhập phòng làm việc của Phó Chủ tịch.” Paul cũng đứng dậy, bắt tay với cô.

“Cảm ơn ông.” Cô một lần nữa cảm ơn Paul.

***

Bước ra khỏi phòng làm việc của Paul, cô liền xem giờ.

Tám giờ.

Cô cất bước đi về vị trí của mình. Khi gần tới nơi, cô phát hiện Mục Tịnh đang đứng gần đó, nhìn là biết đang đợi cô quay về.

“Chúc mừng cô.” Khi cô đi tới trước mặt anh ta, anh ta gật đầu với cô.

“Tin tức của anh nhanh nhạy thật.” Cô nở một nụ cười vừa phải: “Cảm ơn anh đã giúp tôi liên lạc với Paul”.

“Đây là những gì cô muốn sao?” Mục Tịnh thu tay về, hờ hững nhìn cô.

“Vói tư cách là một quân trên bàn cờ, tôi không có tư cách nói từ ‘muốn’.”

Anh ta nghiêm túc nhìn cô vài giây: “Ban đầu tôi xem nhẹ cô rồi”.

“Không sao.” Cô thờ ơ nhún vai, bắt đầu dọn đồ của mình: “Hôm nay tôi đi, anh cũng không cần lo tôi và Chase sẽ còn gì dính líu”.

Mặt Mục Tịnh hơi tái đi: “Tất cả các công việc trong tay cô có liên quan đến Chase tôi đều có bản dự phòng, lát nữa cô chỉ cần bảo bộ phận IT xóa toàn bộ thông tin của mình đi là được”.

“Tôi không cần bàn giao với người kế nhiệm?” Cô cúi đầu, vô thức hỏi.

“Không cần.” Mục Tịnh chỉ đáp lại như vậy.

“Cũng phải, dù sao cũng còn một người toàn năng như anh ở đây, dù người kế nhiệm của tôi có là ai đều có thể thành thạo công việc trong vài phút.”
Ngữ điệu của cô nghe rất thoải mái.

“Cô có muốn nói vài lời với Chase không?” Mục Tịnh vô cảm nhìn đồng hồ: “Còn mấy phút nữa là tới buổi họp kế tiếp của anh ấy”.

Trái tim cô run lên. Im lặng hai giây, cô vẫn bỏ những thứ trong tay xuống.

Bước vào văn phòng của Cù Khê Ngưng, cô nhìn thấy anh đang ngồi trên sofa xem tài liệu. Nghe thấy tiếng bước chân của cô, anh ngẩng đầu lên, ánh mắt vẫn bình thản như bao ngày.

“Cách.”

Mục Tịnh ở sau đóng cửa lại từ bên ngoài.

Sự im ắng và yên tĩnh bất thường trong phòng khiến người ta khó chịu. Cô đứng nguyên tại chỗ, xoa lòng bàn tay mình, bỗng nhiên cảm thấy trong lòng dâng lên một cảm giác căng thẳng và hệt hẫng hoàn toàn không hề có khi ở trong văn phòng Paul khi nãy.

Anh nhìn cô một cái rồi lại cúi đầu xuống.

“Chase.” Cô cắn chặt răng, nhìn một nửa gương mặt tuần tú của anh: “Cảm ơn anh đã giúp tôi giành vị trí này”.

Anh không nói gì.

“Cảm ơn anh đã dạy tôi rất nhiều điều...” Cô cứng nhắc nói, trong đầu không hiểu vì sao lại xuất hiện rất nhiều hình ảnh. Lúc anh bị ốm, cô ngồi ở đầu giường đọc sách cho anh, anh vì cô đối đầu với Alba mang ý đồ xấu, cô đưa Tạ Hựu Thức tới nhà anh, họ cùng đưa thẳng bé đến công viên, cùng tham gia liveshow của Tạ Tu Dực, và còn vài lần trực ghẹo một cách dụ dỗ... Nhiều như vậy nhưng không chuyện nào liên quan đến công việc cả.

Cô bỗng nhiên phát hiện ra một sự thật khiến cô cảm thấy sợ hãi.

Chẳng biết từ khi nào, dường như những chuyện có liên quan đến anh lại chiếm cứ phần lớn cuộc sống và ký ức của cô... Thậm chí có thể là toàn bộ.

“Cô được như ý rồi.” Lát sau, anh cúi đầu, khẽ lên tiếng.

Lăng Họa hít sâu, cất giọng khàn khàn: “Phải”.

Cô nhớ lại những lời hôm qua nói với anh, cô nói cô hy vọng khoảng cách giữa họ mãi mãi như vậy. Nếu anh muốn phá vỡ, thì cô sẽ ra đi, còn anh nói sẽ để cô được như ý nguyện.

Mà bây giờ cô đã thật sự rời xa anh, hơn nữa còn do chính tay anh tiễn đi.

Nói xong câu đó, anh không nói thêm, mà cô cũng cảm thấy mình không ở lại thêm được nữa, bèn cảm ơn anh rồi quay người rời khỏi văn phòng.

Sau khi thu dọn xong đồ đạc, cô chuẩn bị dọn tới vị trí trước phòng làm việc của Paul, trước khi cô đi, Mục Tịnh gọi cô lại.

“Đây là thứ Chase đưa cô.” Anh ta đặt một cuốn sổ lên bàn cô, sắc mặt có phần kỳ lạ.

Cô cầm sổ lên, lật ra, phát hiện đây là một cuốn sổ ghi chép bình thường giản dị.

“Cảm ơn anh.” Cô ngẩng đầu nói với Mục Tịnh.

Mục Tịnh đáp lại rồi nhanh chóng bỏ đi. Cô bỏ cuốn sổ vào hộp, đứng lên.

Hai giây sau, cô bỗng mở nó ra lần nữa.

Cô lật tới trang cuối cùng, phát hiện có một tấm thẻ không nổi bật được kẹp trong khe.

Lấy tấm thẻ ra, sắc mặt Lăng Họa hoàn toàn thay đổi.

Trên đó vẽ một thanh kiếm sắc nhọn, chuôi kiếm màu vàng và bên dưới có một dòng chữ nhỏ: Excalibur.

Vừa nhìn là biết dòng chữ cho chính tay anh viết, và cô cũng hiểu ngay bức tranh cùng dòng chữ.

Đây là thanh kiếm trong đá của vị vua Arthur Pendragon mà cô ngưỡng mộ nhất. Hồi còn học đại học, từng có một dạo cô ngồi trong thư viện điên cuồng đọc đủ các truyền thuyết liên quan đến vua Arthur và kỵ sỹ bàn tròn.

Mà thanh kiếm này là kiếm thánh đã từng cùng vua Arthur chinh chiến khắp các trận mạc, giống như chủ đề của bản thân truyền thuyết này, đại diện cho sắp đặt và phá hoại.

Tượng trưng cho bậc đế vương vĩnh viễn và quyền lực tối cao.

Lăng Họa đặt tấm thẻ về chỗ cũ, nhẹ nhàng gấp cuốn sổ lại.

Cô thật sự mong sao cô không hiểu dụng ý của anh.

*Lời tác giả: Phần thượng đã kết thúc, bắt đầu bước vào phần chiến đấu quyền lực đầy kịch tính và sôi sục, giải đáp mọi nghi vấn của các bạn, bao gồm việc Đại đế có thật lòng với Tiểu Họa không hay chỉ là lợi dụng (tình cảm bắt đầu khi nào) blabla... Tiểu Họa sau khi đến tới đi sẽ đối mặt với Đại đế ra sao. Họ sẽ gặp phải những nguy hiểm gì.

Djay, Mạnh Phương Ngôn sẽ làm cameo trong tình huống nào.

Không biết các bạn đã hiểu ý nghĩa tấm thẻ Đại đế để lại hay chưa, ha ha ha

Bạn đang đọc truyện *Mục Tiêu Của Tôi, Định Mệnh Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19: Em Đang Ghen?

Suốt ba năm bước vào Berker Palace, hoàn toàn có thể nói Paul là vị sếp dễ chăm sóc nhất mà không phải hồ thẹn.

Tìm đối với cô rất tốt, nhưng vì tính cách của ông ấy quá để ý đến tiểu tiết, yêu cầu cầu toàn và hoàn hảo đối với rất nhiều chuyện thế nên có lúc khiến cô ít nhiều cảm thấy mệt mỏi. Còn Cù Khê Ngưng... dĩ nhiên không cần nói. Từ trên xuống dưới trong Berker Palace, bao gồm cả Khang đại nhân, đều không có ai khó hầu hơn anh. Thế nên, bây giờ bắt ngờ được chuyển sang phục vụ Paul, cô càng cảm nhận rõ rệt sự khác biệt.

Mặc dù lúc này Paul ở vị trí quyền lực như vậy nhưng lại có một tính cách tùy hứng đến bất ngờ. Trước kia cô từng nghe nói nhưng vẫn nửa tin nửa ngờ, bây giờ theo ông rồi mới biết ông không hề giả vờ. Dù là đối với người làm trong hay làm ngoài Berker Palace, ông đều tỏ ra thân thiện và ôn hòa. Cô thậm chí còn từng nhìn thấy ông cùng với các đầu bếp của Berker Palace ngồi uống rượu đàm đạo, nói cười vui vẻ suốt đêm.

Nếu để người khác nhìn thấy, chắc chắn sẽ cho rằng ông đang làm một chuyện đánh mất thân phận của mình. Đường đường là một Phó Chủ tịch nhưng không hề kiêu căng ngạo mạn. Có một lần cô cuối cùng không nhịn nổi, trong lúc nghỉ giải lao của buổi họp đã hỏi Paul vấn đề này, Paul trả lời cô rằng:

“Trên thế giới này, mọi người đều bình đẳng, dù họ có thân phận gì. Có thể trong mắt người khác tôi là ‘cửu ngũ chí tôn’, thừa hưởng quyền lực, sự kính trọng và những lời tán thưởng, cuộc sống hoàn hảo không tỳ vết. Nhưng ở trong mắt tôi, tôi lại cảm thấy một cuộc sống tự do như họ mới đáng được ngưỡng mộ. Thế nên tôi muốn tìm hiểu cuộc sống của mỗi một con người, để giống như mình cũng được sống một lần như vậy.”

Nghe xong, cô cảm thấy có lẽ đây chính là lý do vì sao tại đây người đi người tới như nước chảy bèo trôi mà Paul lại có thể vững vàng ngồi tại vị trí của mình, không hề suy suyển.

Thế nên, một con người như Paul khi đối mặt với những sai lầm nhỏ nhất của cô khi vừa tiếp quản công việc mới cũng tự nhiên tỏ thái độ bao dung vô cùng. Sự kiên nhẫn của ông càng gia tăng lòng áy náy và quyết tâm muốn nhanh chóng nắm bắt được toàn bộ công việc của cô.

Buổi trưa cùng GAGA đi ăn cơm, đối mặt với việc điều động vị trí của cô, GAGA cũng tỏ thái độ chúc mừng, vì ở trong mắt bất kỳ ai, đây cũng đều là chuyện thăng chức tuyệt vời.

“Minh thấy sắc mặt cậu so với khoảng thời gian trước đây tốt hơn nhiều rồi đấy.” Xiên một miếng thịt bò bỏ vào miệng, GAGA quan sát cô: “Lúc trước khi đi theo Chase cậu thật sự giống một bà cô già ế chồng chờ không ai thèm”.

“... Cảm ơn cậu.”

“Này cậu nói cho mình biết trước đã.” GAGA lúc này bỗng buông đĩa xuống, nhìn cô về gian xảo: “Anh chàng đẹp trai mấy ngày gần đây tới tận đây đón cậu là ai vậy? Hm? Thành thật khai báo mau”.

Lăng Họa bỗng chốc cảm thấy không tự nhiên. Cô sặc nước bọt, ho sù sụ, rồi nhũn mày xua tay với GAGA.

“Gi?” GAGA cố làm ra vẻ kinh ngạc: “Bạn giưòng?”.

Cô trừng mắt với GAGA: “Cậu coi mình giống cậu với Mục Tịnh hả?”.

“Mẹ ơi!” Nghe xong câu này, GAGA suýt nữa đứng bật dậy, vội vàng bịt chặt miệng cô lại: “Trời đất, cậu đang nói cái gì vậy?”.

“Lẽ nào không đúng?”

Khuôn mặt của một kẻ kẻ đời như GAGA bỗng nhiên đỏ bừng. Hai giây sau, cô ấy chống tay ôm trán, giọng thấp hần đi: “... Làm... làm sao cậu biết?”.

“À, thì ra là thật.”

GAGA lập tức trắng bệch mặt, thì ra cô đang gài bẫy. Cô ấy tức giận giậm chân bình bịch, phần nộ giờ ngón giữa với cô.

“Nếu không phải vì mình quá hiểu cậu, có lẽ mình cũng không thể nghĩ tới chuyện này đâu.” Lăng Họa bình thản đẩy tay cô ấy ra: “Mấy ngày gần đây có mấy lần mình bắt gặp cậu trên hành lang, cứ nhìn thấy anh ta là cậu lại quay mặt đi một cách thiếu tự nhiên... Chu Đa Dư tiểu thư, cậu lợi hại thật, đến anh ta mà cũng dám ngu? Chẳng phải trước đây cậu cảm thấy anh ta là gay sao?”.

GAGA thở dài ôm mặt: “Bây giờ biết là không phải rồi, anh ấy thẳng đuột ấy...”.

“Bạn trai cậu thì sao?”

“Chia tay rồi.” GAGA vò vò mái tóc mình: “Anh ta chê mình quá bận không có thời gian ở bên anh ta, mình đau khổ quá độ... có lần uống nhiều nên đã...”.

“Cậu liền dây dưa với Mục Tịnh?”

“Cậu tưởng mình muốn sao?” GAGA đập bàn, miệng vẫn còn lẩm bẩm: “Chẳng phải vì tương mạo, vóc dáng anh ta đều là gu của mình. Hơn nữa, hơn nữa... trong chuyện đó hai bên còn rất tâm đầu ý hợp, thế là tình một đêm biến thành nhiều đêm...”.

Lăng Họa cảm thấy rất đau đầu: “Cậu là đàn ông sao? Không kiểm chế được nửa thân dưới của mình? Anh ta là người thế nào? Bụng dạ anh ta y hệt như Chase”.

Ánh mắt GAGA có chút lạc lõng: “Mình cũng không định có gì với anh ấy cả, chỉ... như vậy thôi”.

Mấy năm nay cô cùng hội cùng thuyền với GAGA, cực kỳ hiểu về cô ấy. Cô không ngờ một GAGA trước đó luôn chê bai Mục Tịnh lòng dạ thâm sâu, có thể còn yêu thầm Cù Khê Ngưng, mà bỗng nhiên lại có thêm một mối quan hệ như vậy với Mục Tịnh, hơn nữa xem ra GAGA đã có chút động lòng rồi.

“Anh ta đã có bạn gái hay lấy vợ chưa?”

“Chắc là chưa, mình cũng đã ngầm điều tra rồi.”

“Hết sức cẩn thận, đừng để người khác phát hiện ra. Ở nơi này đâu đâu cũng là tai mắt đấy.” Cô lắc đầu rồi vỗ vào tay GAGA: “Chuyện này vốn dĩ là đùa với lửa, thế nên, tốt nhất là cậu nên sớm cắt đứt mối quan hệ này”.

“Ừm.” GAGA cúi đầu lẩm bẩm: “Mình hiểu”.

“Mục Tịnh giỏi thật.” Lăng Họa lờ mờ nghĩ: “Anh ta bảo vệ Chase như bảo vệ con mình ấy, chỉ sợ mình và Chase đây đưa quan hệ, bản thân thì lãng nhãng với bạn thân của mình mà vẫn bình yên vô sự”.

Thật sự mỗi lần bắt gặp Chase, cô đều muốn chất vấn tên mặt người dạ thú đó. Sao có thể vừa ăn cướp vừa la làng một cách đạo mạo như thế. Nhưng cũng phải, ai bảo chủ nhân của anh ta là Cù Khê Ngưng cơ chứ?

Chủ đề này bỗng chốc khiến bầu không khí trở nên gượng gạo. Hai người im lặng ăn một lúc, GAGA mới giả vờ hi hi ha ha lên tiếng lần nữa: “Mà cậu có nhìn thấy thư ký mới của Chase không?”.

Bàn tay đang xiên thức ăn của Lăng Họa khựng lại: “Ừm, hai hôm trước nhìn thấy rồi”.

Thư ký mới của Cù Khê Ngưng hai tuần sau khi cô đi mới chính thức nhậm chức. Cô từng chạm mặt vài lần, là một phụ nữ dịu dàng hiền thực lại rất ôn trọng, tuổi tác lớn hơn cô một chút, hoàn toàn khác với phong cách của cô hay người tiền nhiệm kia.

“Mình và chị ấy từng tiếp xúc, cảm giác con người cũng nhẹ nhàng.” GAGA nói: “Cũng không biết liệu có chịu được kiểu hành hạ khủng khiếp của Chase không”.

“Một người anh ta và Mục Tịnh đã cùng lựa chọn thì chắc không tệ.” Cô cúi xuống xiên một miếng rau cải.

“Sau này Chase còn tiếp xúc gì với cậu không?”

“Không.”

Đúng là không có, thậm chí có lúc gặp nhau trong phòng làm việc hoặc văn phòng anh đều đi lướt qua cô như chưa từng quen biết, đến một câu dư thừa cũng không nói. Gần như khiến mọi người không dám tin mới chỉ vài tuần trước họ vẫn là quan hệ cộng sự.

Giống như một giấc mơ cực kỳ ngắn ngủi, hai đường thẳng song song vốn chẳng dính líu gì tới nhau bỗng nhiên có chút giao thoa, và giờ lại tiếp tục trở về với quỹ đạo của riêng mình...

***

Hơn tám giờ, tiễn Paul lên ô tô trở về nhà xong, cô trở lại bàn lấy đồ đạc rồi ra khỏi Berker Palace thì nhìn thấy Lộ Tân Viễn đang đứng dựa vào xe, yên lặng chờ mình bên đường đối diện như hai hôm trước.

Tình trạng đó đã duy trì hơn một tuần rồi. Ban đầu, anh hỏi cô có thể tới đón cô đi ăn cơm không. Cô đã từ chối mấy lần, sau đó có một lần cuối cùng cô cũng đồng ý, anh vui mừng lắm. Thế rồi mấy ngày gần đây theo đà cô không phản đối, gần như ngày nào anh cũng tới.

Lúc này, đèn đường hắt xuống khuôn mặt anh trắng sáng êm dịu, Lộ Tân Viễn yên lặng đợi cô.

Lăng Họa đứng đối diện có phần ngơ ngẩn.

Cô nhớ lại hồi họ còn học đại học. Cô tới thư viện tự học, còn anh đi đánh bóng, khi cô ra khỏi thư viện thì trời đã tối mịt, anh cũng như vậy, dựa vào cột đèn và xe đạp yên lặng chờ cô, không nghịch đi động cũng không ngó trước ngó sau. Dù có đợi lâu hơn nữa cũng không hề oán trách nửa lời.

Anh là một người yêu hoàn hảo, trước khi anh ra đi, cô luôn cho là như vậy.

Vừa nhìn thấy cô xuất hiện, đôi mắt Lộ Tân Viễn lập tức sáng lên.

“Hôm nay tới nhà hàng Kaiseki mới mở được không?” Lên xe rồi, anh dịu dàng hỏi cô.

“Ừm.” Cô gật đầu.

“Anh bảo họ phối hợp một menu đặc biệt, sẽ không có những món em không thích.” Anh lại nói.

Cô cảm ơn anh.

“Nhà này làm Tempura rất ngon.”

“Chẳng phải anh không thích ăn tôm ư?”

Vừa nghe thấy cô nói câu này, Lộ Tân Viễn liền hé môi cười, giọng trầm xuống: “Thì ra em vẫn nhớ”.

Cô mím môi, cảm khái mình trả lời hơi nhanh quá, đành im lặng nhìn ra ngoài cửa sổ.

Bản thân Lộ Tân Viễn cũng thông minh không tiếp tục chủ đề này nữa.

Tới nhà hàng, người phục vụ lịch sự dẫn họ vào trong phòng VIP. Khi đi ngang qua một căn phòng, cô vô tình liếc vào, cả người bỗng cứng đờ.

Vì phục vụ không đóng kỹ cửa phòng nên cô có thể nhìn rõ những người ngồi trong.

Là Cù Khê Ngưng và một cô gái xa lạ.

Nhìn từ góc nghiêng, diện mạo của cô gái đó khá xinh xắn. Lúc này cô gái đó đang cười tươi rói, đôi mắt nhìn Cù Khê Ngưng sáng lấp lánh.

Mà điều khiến cô bất ngờ nhất là trên khuôn mặt Cù Khê Ngưng lại là những biểu cảm cô chưa từng nhìn thấy.

Trước lúc này, cô tuyệt đối không thể tin rằng, cô còn có thể nhìn thấy từ anh sự chuyên chú, chân thành và một nụ cười chân thật.

Bước chân của cô chậm lại, Lộ Tân Viễn đi phía trước nghỉ hoặc quay đầu: “Tiểu Họa?”.

Người ngồi trong phòng nghe thấy tiếng động bên ngoài cũng tự động quay ra.

Khi Cù Khê Ngưng nhìn thấy cô, nụ cười lập tức tan biến. Ánh mắt anh hơi sáng lên, không nhìn ra có cảm xúc gì.

Cô cười lên lưng còng khó xuống, đành mím cười nhẹ nhàng với anh và cô gái xinh đẹp kia, sau đó rảo bước đi về phía Lộ Tân Viễn.

Nhà hàng này quả thực làm món ăn rất ngon. Cô vừa ăn vừa nghe Lộ Tân Viễn nói chuyện. Khi anh hỏi thì cô trả lời, ngoài ra không chủ động gọi mở chủ đề nào khác. Còn anh vẫn như trước đây, luôn có những chuyện thú vị có thể khiến cô bật cười.

“Tiểu Họa.” Anh chống cằm, nhìn cô bằng đôi mắt đong đầy nụ cười: “Lâu lắm rồi anh không thấy em cười”.

“Em rất khó cười mà.” Cô uống canh và trả lời.

“Nên nói là lâu lắm rồi anh không nhìn thấy em cười với anh.” Anh lắc đầu: “Anh cảm thấy bây giờ mình giống... nói thế nào nhỉ? Như một học sinh cấp ba chưa sành sự đời, vì muốn chọc cô gái mình thích được vui mà chuyện ngốc nghếch gì cũng chịu làm”.

Cô khẽ cười: “Đường đường là đại diện của gia tộc Lộ Thị, thật ra chỉ là một anh chàng ngọt ngào ngốc nghếch?”.

“Chỉ cần anh chàng đó có thể khiến em vui.”

“Đòn ra ngoài người ta cười cho đấy.” Cô nhẹ nhàng đẩy về.

“Anh không sợ người ta cười.” Anh nhìn vào mắt cô, nói rành mạch: “Anh chỉ sợ em không để tâm đến anh”.

Tình ý trong mắt anh cho dù cúi đầu cô vẫn cảm nhận được, hoàn toàn bao bọc lấy cô. Có lúc cô thậm chí sẽ có cảm giác sai lầm, tựa như ba năm chia xa chỉ là giấc mơ của một mình cô mà thôi. Khi tỉnh lại vẫn là ba năm trước, anh luôn ở bên cô, chưa từng rời xa.

“Em vào nhà vệ sinh một chút.” Cô không trả lời anh.

Đứng dậy rời khỏi phòng, khi ngang qua phòng của Cù Khê Ngưng, cô vô thức bước nhanh hơn.

Từ nhà vệ sinh bước ra, cô ngẩng đầu lên liền nhìn thấy người lúc này cô không muốn thấy nhất, đang dựa vào cột trụ phía đối diện. Có lẽ anh đã về nhà thay quần áo, lúc này đang mặc chiếc sơ mi nhân nhả, khuôn mặt tuấn tú vẫn không thay đổi.

Suy nghĩ khoảng vài giây, cô đi ngang qua anh, mặt không cảm xúc.

“Em vẫn chưa đồng ý quay trở lại với Lộ Tân Viễn?”

Khi bước qua, cô nghe thấy giọng anh khẽ vang lên bên tai.

“Việc này không liên quan đến anh thì phải.” Cô trả lời: “Ông-chủ-củ”.

Cù Khê Ngưng nghiêng người nhìn cô, nhíu mày: “Thái độ này là?”.

“Dù sao thì ở Berker Palace anh cũng giả vờ không thấy tôi mà.”

Anh đưa tay xoa cằm mình, bỗng nhiên rướn môi: “Em đang ghen?”.

*Lời tác giả: Hôm nay có hai trọng điểm: Ai đã đoán trúng Mục Tịnh và GAGA có gian tình? Đại đế đang cùng cô gái nào dùng bữa? Các

bạn thích Đại đế hơn hay bạn trai Lộ hơn?

Tôi muốn hỏi kín, mấy thành phần bây giờ đã comment nói muốn xem 18 tư thế giữa GAGA và Mục Tịnh đang suy nghĩ cái gì trong đầu!!!

Bạn đang đọc truyện *Mục Tiêu Của Tôi, Định Mệnh Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 20: Em Tưởng Tôi Định Hôn Em?

Lăng Họa mở to mắt nhìn biểu cảm cười mà như không cười của Cù Khê Ngưng.

“Em vừa đi tôi đã tìm một thư ký mới thay em, bây giờ còn ngồi đây nói cười vui vẻ với cô gái khác.” Anh chống một tay lên bức tường sau lưng cô, hạ thấp giọng: “Hối hận không?”

Ban đầu cô chưa kịp hiểu ngay. Một lát sau, cô cười khẩy, đẩy tay anh ra rồi bỏ đi.

Trở về phòng ăn, điểm tâm đã được bày lên bàn. Cô ngồi xuống chiếc chiếu Tatami, cầm thìa lên ăn bánh, nhưng tâm tư lại bay tạt đâu đâu.

“Tiểu Họa.” Cô nghe thấy Lộ Tân Viễn gọi tên mình.

“Hm?” Cô ngẩng đầu lên nhìn anh.

Lộ Tân Viễn đang định lên tiếng thì nghe thấy tiếng ai gõ cửa.

“Mời vào.” Lộ Tân Viễn nói.

Cánh cửa được nhẹ nhàng đẩy ra. Người phục vụ bê vào một bát chè bánh trôi đậu đỏ, đặt trước mặt Lăng Họa: “Chào cô, đây là món ngài Chase ở phòng 02 bên cạnh gọi cho cô”.

Sắc mặt cô và Lộ Tân Viễn đều lập tức thay đổi.

Nhưng vẫn chưa hết, người phục vụ đưa đồ ngọt xong định rời đi, đang chuẩn bị đóng cửa lại thì một bàn tay đẹp, các khớp xương rõ ràng bỗng chặn lại.

Cù Khê Ngưng và cô gái xa lạ đó đứng ngoài cửa. Một tay anh cầm áo khoác của mình, trên cánh tay kia có một cánh tay mảnh dẻ khác.

Lăng Họa nhìn thấy rõ cô gái kia đang khoác tay anh.

“Hi.” Lộ Tân Viễn nhìn thấy Cù Khê Ngưng đứng ngoài cửa, bèn mỉm cười, thật ra nơi đáy mắt không hề có chút ý cười nào: “Thật trùng hợp”.

Cù Khê Ngưng hơi cúi đầu: “Lại gặp nhau rồi”.

“Tôi đã gọi bánh cho Tiểu Họa rồi, anh còn tặng thêm một phần, thật là có lòng.” Lộ Tân Viễn từ tốn nói: “Là sếp cũ của cô ấy, anh thật sự hết lòng quan tâm tới nhân viên trước đây của mình... không giống tác phong của anh lắm”.

“Dù sao thì vị sếp hiện tại của cô ấy đối xử với cô ấy nhẹ nhàng như gió xuân. Là một người sếp cũ, mặc dù tôi mang tiếng xấu, nhưng cũng không muốn thua kém quá nhiều.” Cù Khê Ngưng khẽ nói, nhưng mắt thì nhìn về phía cô: “Ai cũng nói quần áo loại mới thì tốt, bạn bè người cũ mới vui mà”.

“Câu này tôi thích.” Lộ Tân Viễn cười, có ý ám chỉ: “Người cũ mới vui”.

“Có điều một thứ có tốt cách mấy, ăn nhiều cũng sẽ ngán, người cũ nhìn lâu quá rồi sẽ chẳng còn tình cảm gì.” Lúc này Cù Khê Ngưng rướn môi cười: “Cũng giống như việc anh vẫn tưởng cô ấy vẫn còn thích ăn dương chi cam lộ như vài năm trước, nhưng không thể ngờ cô ấy đã đổi sang bánh trôi đậu đỏ”.

Sắc mặt Lộ Tân Viễn lập tức trở nên khó coi.

Lăng Họa im lặng nghe toàn bộ câu chuyện, ánh nhìn chuyển từ cánh tay đang khoác tay Cù Khê Ngưng sang biểu cảm mơ hồ của cô gái kia rồi tới vẻ mặt như nắm chắc phần thắng của anh. Cô bật ra mấy chữ từ kẽ răng: “Cảm ơn anh”.

“Không có gì.” Anh vỗ tay cô gái kia, tỏ ý có thể đi rồi: “Chúc hai người một buổi tối vui vẻ”.

Cô nhìn theo bóng họ đến khi biến mất trên hành lang rồi yêu cầu người phục vụ đóng cửa lại.

Cô cúi đầu nhìn bát canh đậu đỏ trước mặt mình một lúc, cuối cùng vẫn cầm thìa lên.

Cho dù anh nói sai một trăm câu, thì anh cũng không đưa sai bát bánh trôi đậu đỏ mà bây giờ cô thích.

Cô đã không còn muốn tìm hiểu sâu rốt cuộc vì sao anh luôn nắm rõ mọi chuyện của cô như lòng bàn tay vậy. So sánh ra, những gì cô hiểu về anh thật như muối bỏ bể.

Căn phòng hoàn toàn im ắng. Lăng Họa giờ tay lên, định nói trước Lộ Tân Viễn: “Anh đừng hỏi những chuyện liên quan đến anh ta, cho dù anh có hỏi, em cũng sẽ không trả lời”.

Ánh mắt Lộ Tân Viễn tối đi: “Được”.

Cô “ùm” một tiếng đáp lại rồi cúi đầu ăn.

“Tiểu Họa.” Cô nghe thấy Lộ Tân Viễn nói: “Anh có đầy đủ sự kiên nhẫn, anh càng không nỡ ép em”.

Cô không lên tiếng.

“Thật ra vừa nãy anh muốn hỏi em sinh nhật thứ Sáu tuần sau em có sắp xếp gì không?”

Cô ngẫm nghĩ rồi lắc đầu.

Lộ Tân Viễn chợt nở nụ cười: “Được, nếu em chưa có kế hoạch gì, anh muốn đặt trước ngày này của em được không?”.

Có lẽ vì nụ cười của Lộ Tân Viễn quá nhẫn nhịn cũng có thể vì hiện tại khi đối mặt với anh, cô vẫn chưa đủ cứng rắn, cô suy nghĩ vài giây, cuối cùng vẫn gật đầu.

...

Khi về tới nhà, Chúc Tịnh ở nước A xa xôi kéo cô và Đốc Mẫn vào nhóm chat rồi gửi tin nhắn thoại.

“Sao hôm nay em lại rảnh tới làm phiền bọn anh thế này?” Cô đặt di động lên bàn uống nước, nằm lên sofa, nghe chất giọng khàn khàn yêu nghiệt của Đốc Mẫn.

“Được rồi, anh nghỉ chút đi, không sợ thận hư à?” Chúc Tịnh lạnh lùng mắng anh ấy một câu: “Hôm nay em nghỉ, Mạnh Phương Ngôn đưa con trai ra ngoài chơi rồi”.

“Anh đây mà biết hư hả? Anh ấy một đêm mười lần, không thua kém Chiến thần nhà em ha~”

“Một loại ngựa.”

“Vậy thì cũng là loại ngựa đẹp trai nhất thế giới.”

“Vô liêm sỉ.”

“Chúc nữ ngàn năm.”

...

Cô nằm nghiêng nghe hai người nọ chửi qua chửi lại, không hề lên tiếng.

“Lăng Họa.” Đầu kia Chúc Tịnh bỗng gọi cô: “Cậu sao vậy? Sao không nói câu nào?”.

“Mệt...” Cô thở dài: “À cậu và Mạnh Phương Ngôn, cả Mạnh Kỳ Tịch nữa vẫn bình an chứ? Cảm giác gần đây nước A khá hỗn loạn”.

“Cảm ơn cậu quan tâm, không chết được đâu.” Cô gái Chúc Tịnh này ăn nói thật là độc: “Cậu đừng nói với mình đêm qua cậu cũng mười lần”.

Cô không trả lời, Đốc Mẫn bất thành linh trầm giọng xuống: “Lộ Tân Viễn tới tìm em rồi, đừng không?”.

Cô lừa ai cũng sẽ không lừa họ, bèn đáp lại.

“Hắn quay lại thừa kế Lộ Thị. Lúc ở nước A đã tìm tới Berker Palace yêu cầu đưa Lộ Thị gia nhập các tập đoàn hàng đầu. Hôm nay anh đi gặp đám bạn, họ kể lại.”

“Ừm.” Giọng cô không cao không thấp: “Lúc trước anh ấy đã tham gia buổi tiệc tuyên dương khen thưởng, sau này có lẽ cũng sẽ thường xuyên tới Berker Palace”.

“Hắn muốn thông qua thủ đoạn này để thâm nhập vào cuộc sống của em mà thần không biết, quỷ không hay.” Đốc Mẫn cười khẩy: “Thật là mặt dày”.

“Lăng Họa.” Lúc này Chúc Tịnh từ từ lên tiếng: “Cậu nghĩ sao?”.

“Mình chẳng nghĩ thế nào cả.” Cô giờ tay lên bịt mắt: “Tịnh gia, mình biết cậu định nói gì, năm xưa lúc mình bỏ ra nhà cậu khóc như một con chó, cậu đã từng uy hiếp mình, nếu mình dám quay lại với anh ấy, cậu sẽ nhốt mình vào lồng nhốt lợn”.

“Cậu biết là tốt.”

“Những chuyện này đều đã thực sự xảy ra. Anh ấy có lau kiểu gì cũng không lau nổi.” Cô nói: “Nhưng cậu bắt mình bây giờ coi anh ấy như không khí, không đoái không hoài thì mình thật sự không làm được”.

Dù sao cũng là người đã từng hết lòng yêu thương, nếu nói bây giờ anh xuất hiện lòng cô không gọn chút sóng nào là giả, cũng chỉ là tự lừa mình lừa người. Hiện tại đối mặt với anh, cho dù cuối cùng quyết định không chấp nhận tâm ý của anh thì anh cũng là một người cũ, một người bạn.

Đầu kia, Đốc Mẫn và Chúc Tịnh nghe cô nói xong đều rơi vào im lặng.

Họ vẫn là người hiểu cô nhất trên đời, thế nên họ quá rõ tâm trạng phức tạp của cô hiện tại.

“Mình đi ngủ trước đây, không muốn mang chuyện này ra phá hoại tâm trạng của mọi người. Nhưng mọi người cứ yên tâm, mình sẽ không hành động khinh suất đâu.” Cô cầm di động lên, chúc họ ngủ ngon.

***

Thật ra Lăng Họa không thể ngờ, ngày hôm sau ở Berker Palace, cô lại nhìn thấy cô gái hôm qua gặp trong nhà hàng.

Đúng lúc cô giúp Paul mang tài liệu tới cho GKang, khi sắp đi qua văn phòng của Cù Khê Ngưng thì vừa hay nhìn thấy Mục Tịnh dẫn cô gái đó đường hoàng đi vào. Mục Tịnh vô tình nhìn thấy cô, còn gật đầu.

Hôm nay cô gái đó ăn mặc thoải mái, buộc tóc đuôi ngựa, nhảy nhót hớn hờ đi vào phòng Cù Khê Ngưng, tự nhiên như mình mới là chủ nhân căn phòng đó vậy.

Thật là trêu người.

Đến bây giờ cô vẫn còn nhớ rất rõ, trước kia có một lần, một thành viên trong ekip của Cù Khê Ngưng quên không ăn mặc nghiêm chỉnh đến làm, đã bị anh trách phạt, lập tức về nhà nghỉ việc một tuần. Đối với bản thân hay các nhân viên anh đều rất hà khắc, vậy mà hôm nay lại cho phép một cô gái ăn mặc như thế đường hoàng xông vào Berker Palace, rồi vào phòng làm việc của anh.

Đây có lẽ là một mối quan hệ hơn mức bình thường? Lẽ nào là tình yêu đích thực?

Cô tự cười khẩy một tiếng rồi đưa tài liệu cho Tiểu Dịch, nhờ Tiểu Dịch chuyển cho GKang, sau đó đi về, định đi vào phòng trà lấy nước.

Vừa vào trong, cô liền nhìn thấy Mục Tịnh đang pha cà phê. Cả một căn phòng lớn chỉ có hai người họ. Lúc này cô lùi ra cũng chẳng ra thể thống gì, đành bình thân đi vào trong.

“Làm việc với Paul có thuận lợi không?” Ai bận việc người ấy, Mục Tịnh quay lưng về phía cô, lịch sự lên tiếng trước.

“Khá thuận lợi.” Cô trả lời: “Có lẽ đã quen việc rồi”.

“Paul đối xử với cô không tệ phải không?”

“Ừm, rất tốt.”

Im ắng.

Rót nước xong, cô cầm cốc lên, không muốn ở lại thêm chút nào.

“Nhà hàng hôm qua cô và Lộ Tân Viễn tới, Chase cũng tới.” Vào lúc cô sắp đi ra, Mục Tịnh bất ngờ ở đằng sau nói một câu: “Không biết hai người có gặp nhau không?”.

Lăng Họa nghe xong, cả người run lên. Cô suy nghĩ hai giây rồi quay người lại đối mặt với Mục Tịnh: “Ý của anh là Chase biết hôm qua tôi sẽ tới nhà hàng đó?”.

Mục Tịnh nhún vai: “Anh ấy có thể biết tất cả, chỉ cần anh ấy muốn”.

Cô nghiêng rằng: “Anh ta muốn làm gì?”.

“Cô có hỏi tôi, tôi cũng không biết.”

Nhìn một lúc, cuối cùng cô không nhịn nổi nữa: “Cô gái đó, cô gái mà hôm qua và hôm nay đều ở bên cạnh anh ta, là ai?”.

Mục Tịnh mỉm cười: “Cô nghĩ liệu tôi có trả lời câu hỏi này không?”.

“Anh không trả lời hả?” Cô khoanh tay nhìn thẳng vào đôi mắt cười của anh ta: “Cũng được thôi. Vậy thì tôi sẽ khuyên GAGA không quan hệ với anh nữa. Dù sao cũng chỉ là bạn giường thôi mà, đúng không?”.

Cô nói xong câu ấy liền nhìn thấy khuôn mặt băng giá ngàn năm của Mục Tịnh lóe lên một chút xao động thoáng qua.

“Mục Tịnh, anh cảm thấy bản thân mình cực kỳ thông minh, cảm thấy tôi không uy hiếp được anh. Nhưng bây giờ anh đúng là đang có một điểm yếu nằm trong tay tôi, không cần biết anh có coi nó là điểm yếu hay không. Mặc dù tôi sẽ không làm những chuyện tổn thương GAGA, nhưng ngăn chân anh một chút thì không thành vấn đề đâu, anh tin không?”

Mục Tịnh hừ một tiếng lạnh lùng: “Cô học được từ Chase không ít thứ đấy”.

“Sự phụ đón vào cửa, còn tu hành là việc của mình.” Cô nhún vai: “Trước kia anh nghĩ trăm phương ngàn kế không muốn để tôi dính líu tới Chase. Bây giờ xem ra anh có tư cách gì để làm vệ sỹ của nhân dân đây?”.

Mục Tịnh chớp mắt, định nói câu gì đó nhưng ánh mắt bỗng rơi vào khoảng không sau lưng cô.

Lăng Họa quay người lại theo tầm nhìn của anh ta, liền bắt gặp Cù Khê Ngưng tay cầm tách cà phê đứng dựa vào cửa nhìn họ, không biết đã nghe được bao nhiêu.

... Người này sao luôn xuất hiện như ma. Chẳng phải ban nãy anh đang ở trong văn phòng với cô gái kia ư?

Cô thật sự muốn đẩy cửa xông ra trong giây lát. Nhưng Mục Tịnh nhanh lẹ hơn cô, nhìn thấy Cù Khê Ngưng cứ như nhìn thấy cứu tinh của mình vậy, trao đổi ánh mắt với anh rồi rời khỏi đó trong tích tắc.

Thế là chỉ một lúc sau chỉ còn lại mình Cù Khê Ngưng đứng ngoài cửa và cô – một con rùa trong hồ.

“Xem ra em có lời muốn hỏi tôi.”

Hai ánh mắt giao nhau trong khoảnh khắc. Anh khoanh tay, yên lặng quan sát cô như nhìn một con hề.

Tới nước này rồi, cô cũng bình tĩnh lại: “Anh nghe nhầm đấy”.

“Thế à?” Anh từng bước từng bước tiến lại gần cô, cái bóng cao lớn che hoàn toàn ánh sáng trước mắt cô: “Lẽ nào không phải em muốn hỏi... cô gái đó là ai? Và có quan hệ gì với tôi?”.

Cô im lặng.

Anh trở tay khóa cửa phòng lại, ép sát về phía cô.

Lăng Họa nhìn anh trân trân. Khi anh đi tới gần, cô gợn tay bịt miệng mình lại.

Cù Khê Ngưng thấy vậy, đáy mắt chợt sượt qua chút ý cười, sau đó anh cất giọng lạnh lạnh: “Em tưởng tôi định hôn em?”.

Cô cười ngoài mặt, giọng nói bật ra sau lồng bàn tay: “Dù sao anh cũng có tiền án rồi”.

Anh nhìn cô một lúc, hơi sát lại gần rồi đưa tay mạnh mẽ gạt tay cô xuống.

Lăng Họa dùng sức vẫn không đầu lại anh, nhưng đồng thời lúc ấy, cô cảm nhận được có thứ gì hơi lạnh chạm vào lòng bàn tay mình.

“Đi đâu cũng phải mang theo nó.”

Một giây sau, anh để lại câu ấy rồi bỏ đi.

Cô gợn tay lên, nhìn thấy một chiếc USB nhỏ xíu, lạnh lẽo...

*Lời tác giả: Luôn cảm thấy loại tình địch như Lộ gặp Đại đế vẫn quá yếu ớt... Chương sau kích thích cao độ, mong mọi người chuẩn bị sẵn kính 3D và một trái tim ổn định... Các bạn sẽ được gặp lại rất nhiều gương mặt thân quen.

*Lời dịch giả: Không nói gì hết, chỉ xì poi chút thôi:

“Cô đừng nghe mấy lời vớ vẩn rằng phải bảo vệ Phó Chủ tịch của các cô gì gì đó mà cậu ấy vừa nói. Cậu ấy chẳng để mấy người đó vào mắt đâu. Từ đầu tới cuối cậu ấy chỉ muốn bảo vệ một mình cô thôi.”

Bạn đang đọc truyện *Mục Tiêu Của Tôi, Định Mệnh Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 21: Có Tôi Đây Rồi

Vài ngày sau đó, cô không còn nhìn thấy cô gái kia xuất hiện trong Berker Palace nữa. Buổi tối có tới một vài nhà hàng cũng sẽ không bắt gặp Cù Khê Ngưng và cô gái kia “cô tình” xuất hiện.

Chiếc USB mà anh đưa cô đã mở ra xem. Cô những tưởng bên trong chứa tài liệu bí mật gì, ai ngờ lại hoàn toàn trống không. Cô vốn định vứt đại vào trong ngăn kéo tủ. Nhưng nghĩ đi nghĩ lại, cuối cùng cô vẫn móc nó vào chum thè quẹt phòng mà mình luôn mang theo người một cách không mấy tình nguyện.

Dĩ nhiên, cô cũng không còn tâm tư suy nghĩ thêm về chuyện này nữa, vì Paul bất ngờ quyết định đẩy chuyến công tác tới thăm nước A vốn dĩ sẽ diễn ra vào một tháng sau sớm lên thành tuần tới, cô cũng sẽ đi cùng.

Vì chuyện này, cô buộc phải lùi toàn bộ lịch trình của Paul trong tuần sau xuống, đồng thời liên lạc với Chính phủ nước A tổ chức sắp xếp tất cả các buổi họp, buổi gặp và chỗ ăn ở, nghỉ ngơi cho Paul.

Trong suốt một tuần, từ thứ Hai tới Chủ Nhật.

Cũng tức là, buổi tiệc sinh nhật thứ Sáu tuần sau của cô cũng sẽ phải tổ chức tại nước A.

Nghe được tin này, ngoài việc phải bắt đầu bận rộn tới tấp để giải quyết các công việc, không hiểu vì sao cô còn vô duyên vô cớ thờ phào nhẹ nhõm.

Vì như vậy cô sẽ có đầy đủ những lý do hợp tình hợp lý để nói với Lộ Tân Viễn rằng: Cô không thể đi hẹn hò với anh ấy được nữa.

Buổi tối, Lộ Tân Viễn muốn hẹn cô đi ăn cơm nhưng bị cô từ chối, nhưng vẫn kiên trì nói muốn tới Berker Palace đón cô về nhà.

“Thứ Sáu tuần sau anh tới đón em, sau đó có lẽ chúng ta sẽ tới một nơi tương đối xa.” Vừa lái xe, anh vừa nghiêng đầu sang nhìn cô, mỉm cười nói: “Nhưng em yên tâm, dù muộn cỡ nào anh cũng sẽ đưa em về”.

“Lộ Tân Viễn.” Cô vốn đang im lặng nghe anh nói, lúc này bỗng lên tiếng gọi tên anh.

“Ừ?”

Giọng mũi của anh cũng cực kỳ dịu dàng dễ nghe, trái tim cô khẽ run lên, nhưng vẫn bình tĩnh nhìn về phía trước và nói: “Tuần sau em không thể đón sinh nhật với anh được nữa”.

Cô cảm nhận được rõ ràng bàn tay đang nắm vô lăng của anh hơi run lên khi nghe cô nói câu này.

“Không sao.” Một lát sau, anh mới vừa lịch sự vừa kiềm chế đáp: “Em có sắp xếp khác phải không?”.

“Em phải cùng Paul ghé thăm nước A.”

Vừa nghe được không phải vì cô có cuộc hẹn khác, cả người Lộ Tân Viễn như thả lỏng hẳn ra. Anh nhẹ nhàng thở hắt ra một hơi: “Được, em chú ý an toàn, nước A gần đây không được bình ổn cho lắm”.

“Ừm, em có nghe nói rồi.”

Gần đây, các phần tử khủng bố tại nước A liên tục hoành hành một cách hung hăng. Một thời gian trước vừa xảy ra vụ khủng bố làm nổ bom toàn bộ nhà hát kịch mà ai nghe cũng phải rụng rời, làm bị thương hàng trăm người. Mới cách đây hai hôm lại có vụ nổ bom tại ga tàu điện ngầm, khiến lòng người hoảng hốt. Chính phủ nước A cũng vô cùng đau đầu. Chính vì như vậy, việc Paul chọn ghé thăm nước A trong thời gian này quả thực hơi bất hợp lý, khiến phía đó cũng oán thán không ngừng, một là lo sợ thời điểm này Paul tới thăm sẽ vô cùng nguy hiểm, hai là họ còn phải rút ra một lực lượng tập trung bảo vệ Paul.

“Ồ bên đó anh có người quen. Trong tòa nhà Chính phủ nước A cũng có tai mắt của anh. Em có bất cứ chuyện gì cũng có thể tìm họ. Trước khi em đi, anh sẽ có lời với họ.”

Cô thầm thở dài trong lòng. Cô muốn nói có thể bảo vệ tốt bản thân mình, dẫu sao thì cô cũng đi cùng Paul, người sở hữu một đội ngũ vệ sỹ lớn mạnh như vậy. Trong tình hình ấy mà vẫn còn gặp nạn thì cô cũng đành chấp nhận. Nhưng ngoài miệng cô vẫn nói lời cảm ơn.

Chẳng mấy chốc, xe của anh đã vững vàng đỗ dưới tòa nhà của cô. Cô tháo dây an toàn, định bước xuống bỗng bị anh nhẹ nhàng giữ lấy cánh tay.

“Sao vậy?” Cô quay đầu.

Khoang xe hoàn toàn yên tĩnh, trong đôi mắt đẹp của Lộ Tân Viễn chỉ còn gương mặt cô. Anh nhìn cô rồi đưa tay về phía cô.

“Cạch” một tiếng.

Anh giúp cô mở cửa xe cũng đồng thời hôn phớt một cái lên trán.

“Chúc ngủ ngon, Tiểu Họa.” Lộ Tân Viễn thu tay về, nét mặt vẫn vô cùng bình thản: “Nhớ sau khi tới nước A phải báo bình an cho anh đấy”.

Cơ thể chợt cứng đờ trong khoảnh khắc. Trên trán vẫn còn lưu lại nhiệt độ của nụ hôn ấy, trông bề ngoài cô vẫn bình tĩnh gạt đầu với anh, rồi xuống xe, đi lên nhà.

Khi ở trong thang máy, cô nghĩ, nếu là trước kia, mỗi lần chia tay anh cô đều quyến luyến bịn rịn, ôm anh rất lâu cũng không muốn buông tay. Nhưng đến giờ, anh làm một hành động vừa thân thiết vừa gọi tình như vậy, đẩy lòng cô lại không hề xao động chút nào, thậm chí còn có chút tránh né.

Không hiểu vì sao, lúc này cô lại vô thức nhớ về người đó.

Hai lần hôn người đó, bây giờ mỗi khi nhớ lại vẫn còn cảm giác bờ môi thoảng hơi thở của anh, cơ thể vẫn còn những run rẩy khi anh chạm vào. Đôi mắt sâu không thấy đáy của anh như một vùng xoáy, chỉ cần nhớ lại dường như nó lập tức cuốn cô vào trong.

Thang máy đã đến nơi, cô bước ra, ra sức lắc đầu thật mạnh.

***

Sáng sớm thứ Hai, cô bước lên máy bay tới nước A đúng giờ.

Trước khi xuất phát, Lăng Họa đã đặc biệt gửi tin nhắn cho Chúc Tịnh, nói rằng mình sẽ tới thăm cô ấy và Tiểu Kỳ Tịch. Mặc dù lịch trình tuần này ngày nào cũng khá bận rộn, nhưng đến tối muộn, để dành ra một hai tiếng tới thăm gia đình họ là hoàn toàn có thể.

Còn Lộ Tân Viễn đã gửi cho cô toàn bộ phương thức liên lạc với những người quen của anh ấy ở nước A, dặn đi dặn lại cô phải chú ý an toàn, đồng thời nói rằng hy vọng ngày nào cô cũng gửi cho anh ấy một tin nhắn báo bình an.

Lòng tốt của anh dành cho cô không cần lời nói cũng cảm nhận được. Trái tim cô cũng không phải làm bằng sắt đá, đã mấy lần có chút cảm động vì những tí mĩ chi tiết của anh ấy. Anh ấy của hiện tại và quá khứ chồng khít lên nhau, có lúc thật sự sẽ mê hoặc phán đoán của cô. Nhưng bất luận thế nào, từ đầu tới cuối, cô đều không cho anh ấy bất kỳ lời hồi đáp nào liên quan đến tình yêu.

Từ cổ chí kim, người ta vẫn nói “ngựa khôn không ăn cỏ cũ”. Một tuần đến nước A vừa hay là thời gian tốt nhất để cô bình tâm lại.

Sau khi hạ cánh, phía nước A vừa đón họ xong thì lập tức trở về văn phòng Chính phủ, tiết kiệm luôn cả khoảng thời gian đưa họ về khách sạn. Tới nơi thì trực tiếp mở cuộc họp bàn với đội ngũ cán bộ cấp cao của nước A, bận không ngừng nghỉ. Suốt cả quá trình đi theo Paul, cô cũng không dám lơ là, mặc dù bụng đã đói meo, nhưng vẫn kiên trì đứng bên, để chuẩn bị cho bất kỳ yêu cầu nào của Paul vào mọi thời điểm.

Buổi họp ngày đầu tiên diễn ra đến tận tám giờ tối cuối cùng mới tạm kết thúc một phần. Paul và những người đồng cấp phía nước bạn hàn huyên đôi ba câu. Chủ tịch nước A nói đã chuẩn bị một bữa tiệc ở khách sạn, đội xe cũng đã ở dưới tầng đợi sẵn, rồi mời họ đi xuống.

Theo kế hoạch, Lăng Họa, Paul, Chủ tịch nước A và thư ký của ông ta ngồi một xe. Lên xe rồi, Lăng Họa ngồi một bên theo đúng quy tắc, mắt nhìn mũi, mũi nhìn miệng, ngoan ngoãn đóng vai như không khí.

“Đối với những sự việc xảy ra ở nước A gần đây...” Paul nói với Mark, chủ tịch: “SHADOW có tìm được manh mối gì không? Đằng sau chuyện này có lẽ là một kẻ lên kế hoạch chính”.

“Việc điều tra đã có manh mối rồi, khoanh vùng hai tổ chức khả nghi, cũng đã cử người âm thầm xâm nhập. Nếu như chúng tiếp tục có hành động gì khác thường, chúng ta cũng có thể lập tức bao vây bắt gọn.” Mark trông có vẻ rất tự tin và chắc chắn.

“Chuyện xảy ra một thời gian trước quả thật đã gây ra một hệ lụy vô cùng tệ hại đối với kinh tế xã hội.” Paul nhíu mày: “Nếu sau này còn tiếp tục tái diễn, rất có thể sẽ khiến dân chúng bất mãn với nhà nước”.

Mark vỗ vai ông: “Paul, trước kia chúng tôi chưa lường được thủ đoạn tàn nhẫn và phương thức gây án của bọn chúng, bây giờ đã có kế sách đối phó rồi. Dù là SHADOW hay đội đặc công quốc gia thì cũng luôn ở trong tình trạng sẵn sàng 24/24. Giống như bây giờ, anh hoàn toàn không biết, ngoài cả đội xe của chúng ta ra thì các tòa nhà, các con đường hoặc trên khu vực bầu trời gần đây, thậm chí là bất kỳ góc nào trong khách sạn nơi anh chuẩn bị nghỉ lại cũng đều có đặc công bảo vệ, thế nên sẽ không có chuyện gì đâu”.

Thấy Paul không nói gì, Mark mỉm cười lắc đầu: “Anh trở nên nhát gan như vậy từ khi nào thế? Trước kia khi còn ở nước A, người bạo dạn hào sảng nhất là anh cơ mà, trời có sập xuống thì trông anh vẫn giống như luôn có cách giải quyết”.

“Có thể vì cao tuổi rồi chăng?” Paul cũng bật cười: “Không còn ích nữa, sợ chết”.

Lăng Họa đóng tai nghe cuộc nói chuyện giữa họ, mắt nhìn ra ngoài cửa xe. Đêm đã khuya, trên đường phố lúc này không còn mấy người đi bộ, trông

cực kỳ yên ắng. Nước A và nước D có sự khác biệt, ở đây không quá huyền ảo, có phần bình yên hơn.

Tới bây giờ, thật ra cô đã hoàn toàn thả lỏng cơ thể. Sự mệt mỏi sau mười mấy tiếng ngồi máy bay, liên tục làm việc với cường độ cao hay những căng thẳng quá độ trong đầu óc cuối cùng cũng từ từ chậm lại.

Nói thật, cô có cảm giác mình sắp ngủ gật rồi.

Đúng lúc này, cô bỗng nghe thấy tiếng ô tô cực kỳ vang bên ngoài.

Đáng nhẽ ra, qua một lớp cửa xe dày như vậy sẽ hoàn toàn không thể nghe thấy âm thanh đó. Nhưng không hiểu vì sao, tiếng còi xe kia lại inh ỏi đến vậy, hơn nữa còn liên tục không dứt.

Mark đưa tay gõ lớp kính cách âm màu đen ngăn giữa ghế trước và ghế sau. Lớp kính từ từ hạ xuống. Ông ta hỏi vệ sỹ ngồi phía trước: “Có chuyện gì vậy?”.

“Thưa ngài Chủ tịch.” Người vệ sỹ lắng nghe báo cáo của cấp dưới qua bộ đàm gắn bên tai rồi quay người lại, cung kính nói với Mark: “Phía trước, trên đường số 2, có một nhóm đua xe bay, nhưng đã bị đặc công phía ta khống chế, đang chuẩn sang các hướng khác”.

Mark nhíu mày: “Vì sao trên đường chúng ta đi lại bỗng nhiên xuất hiện xe bay? Về kế hoạch có lẽ đã phải dọn dẹp toàn bộ lộ trình rồi chứ?”.

“Thật xin lỗi ngài Chủ tịch.” Người vệ sỹ vội vàng xin lỗi: “Vị đội xe bay này không xuất hiện trên đường mà từ một tòa nhà gần đây...”.

“Rầm!”

Một âm thanh đinh tai nhức óc vang lên.

Người vệ sỹ chưa kịp nói xong, ngay phía trước cách xe của họ không xa bỗng xảy ra một vụ nổ lớn. Khói đen bay và lửa bay tận trời cao. Vài chiếc xe ở phía trước họ do chịu ảnh hưởng của trận nổ mà hết xe này đến xe khác bị lật tung. Lăng Họa giương mắt nhìn thấy chúng bay về phía này.

“Cẩn thận! Xoay vô lăng!”

Người vệ sỹ hét lên một tiếng. Một giây sau, chiếc xe kia đập thẳng vào sườn xe họ. Tài xế và vệ sỹ đều máu thịt bầy nhầy ngay trong giây lát. Cũng may vì có một lớp ngăn nên Mark, Paul và cô cùng thư ký của Mark đều may mắn thoát chết trong gang tấc, tuy nhiên xe họ cũng bị va đập rất mạnh, bay về phía sau, đập mạnh lên mũi kính xe đằng sau.

Lăng Họa thề rằng cả đời này cô chưa bao giờ chứng kiến khoảnh khắc nào đáng sợ như thế. Cô nằm trên lớp kính vỡ vụn, sợ đến nỗi toàn thân run rẩy, đầu óc gần như trống rỗng.

Những sự việc những tưởng chỉ tồn tại trên ti vi và phim ảnh ban nãy đã thật sự xảy ra trước mắt. Từ thần dường như đứng ngay gần đó, quan sát cô. Có thể chỉ sơ xảy một chút thôi thì lúc này cô đã không còn sống nữa. Khắp người đau nhức tới không kêu lên được, cô cảm nhận được máu trên trán chảy ra, bèn run rẩy đưa tay lên sờ, tay lập tức bết máu.

Cô hoảng sợ đến mức nào chỉ có mình cô biết, nhưng cô càng hiểu rõ mình phải thoát ra ngoài.

“Paul!” Paul bên cạnh cô nhắm nghiền mắt, đã hôn mê do chịu chấn động quá mãnh liệt. Còn thư ký của Mark vì ngồi ở phía trước nên chịu đả kích lớn nhất, toàn thân đầy máu, trông có vẻ đã hấp hối rồi. Mark dường như là người bị thương nhẹ nhất, có điều cũng rất sợ hãi và đau đớn.

Cô nhìn ra ngoài xe, nơi khói bụi đầy trời. Có tiếng súng, tiếng còi xe rít gào của đội đặc công vang đến, còn cả tiếng quát tháo gằn dữ và tiếng la hét thất thanh... Cô cố cử động cơ thể đã đau đến không nói được, tự nhủ rằng mình nhất định phải đưa Paul và Mark rời khỏi đây. Cô cảm thấy không thể nào chỉ có một trận nổ bom, tiếp theo đây rất có thể còn có những chuyện đáng sợ hơn.

“Lăng Họa!”

Đúng lúc ấy, cô nghe thấy một giọng nói thân thuộc tuyệt đối không thể xuất hiện tại đây, vào thời khắc này.

Cô quay phắt qua, liền nhìn thấy người đó ở ngoài dùng lực kéo bật cánh cửa đã vỡ tan ra, quăng xuống đất sau đó kéo cô ra khỏi xe.

Cô rơi vào đôi mắt thân thuộc, sâu hút ấy, chỉ biết tròn mắt há miệng không dám tin.

Cù Khê Ngưng nhìn sâu vào mắt cô, lập tức giơ tay lau đi vết máu trên trán cô, rồi rút ra một chiếc khăn vải sạch sẽ từ trong người nhét vào tay cô, cầm lấy tay cô ấn chặt lên trán. Anh đẩy cô ra sau, liền đó có vài đặc công khác dẫn cô ra sức chạy về phía sau. Cô vừa chạy vừa ngoái lại nhìn, thấy Cù Khê Ngưng đang lom khom tiếp tục khiêng Paul ra ngoài.

Anh mặc bộ đồng phục đen, đi ủng cao thẳng tắp, không phải áo vest, cũng không phải quần áo thường ngày mà là đồng phục giống như các đặc công, anh tuấn khí khái, nhưng cũng lại có phần xa lạ.

... Sao anh lại có mặt ở nước A? Sao anh lại vội tới đây? Vì sao anh lại mặc quần áo kiểu này?

Trong đầu chỉ còn lại thăng thốt, nghi hoặc, tất cả đều hòa trộn cùng khiếp đảm. Đặc công đưa cô lên một chiếc xe cứu thương, đắp chăn cho cô. Bác sỹ trên xe khẩn trương xử lý vết thương cho cô. Cô đờ đẫn nhìn ra ngoài cửa sổ. Chẳng mấy chốc đã nhìn thấy Cù Khê Ngưng cổng Paul, diu Mark đi cả nhắc về phía xe cứu hộ.

Xem ra người thư ký của Mark đã qua đời thật rồi.

Đặc công giúp Cù Khê Ngưng chuyển cả Paul và Mark lên xe, đóng cửa lại rồi lập tức chuyển bánh.

Các nhân viên y tế trên xe bắt đầu giúp Mark trị thương, đồng thời cấp cứu cho Paul. Vết thương trên đầu cô đã được băng bó đơn giản. Cô ôm đầu gối, nhìn họ bận rộn trước sau, đến nỗi Cù Khê Ngưng đã đi tới bên cạnh từ lúc nào cô cũng không hề hay biết.

Anh đứng im một lúc, cô cắn chặt đôi môi khô rát, từ từ ngẩng đầu lên nhìn anh.

Anh lúc nào cũng vậy, dù xảy ra chuyện gì, dù anh đã làm gì, anh cũng không bao giờ giải thích, luôn luôn tỏ ra đó là một lẽ đương nhiên.

Nhưng sự bình tĩnh ấy đã thật sự khiến cô yên tâm dần một cách vô cớ sau khi trải qua những giây phút đối mặt với thần Chết vừa rồi.

Họ cứ nhìn nhau bất động như thế.

Chẳng biết đã qua bao lâu, cô cảm thấy anh hơi cúi xuống.

Sau đó, anh vuốt ve trán cô, đặt lên trán cô một nụ hôn cực nhẹ, gần như hoàn toàn không cảm nhận được, rồi dùng tay lau đi một giọt nước mắt rất khó nhìn rơi khóe mắt cô.

“Có tôi đây rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Mục Tiêu Của Tôi, Định Mệnh Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 22: Quen Biết Thế Nào?

Lăng Họa ngồi ở vị trí sát phía trên nhất trong ô tô, còn một mình Cù Khê Ngưng đứng trước mặt cô, vậy là đủ để chắn mọi ánh nhìn sau lưng họ.

Cô hơi ngầy người giây lát. Trong lúc đó, anh đã đứng lên. Tất cả mọi người ở đằng kia đều đang bận rộn cấp cứu, sẽ không có ai chú ý tới việc ban nãy giữa họ vừa xảy ra chuyện gì.

Anh nhìn cô thêm một chút rồi quay đi kiểm tra tình hình của Mark và Paul.

Cô ngồi yên tại chỗ như một khúc gỗ, kéo chặt chiếc chăn trên người lên.

Rất nhanh, xe cấp cứu đã đi vào bệnh viện cao cấp và bí mật nhất được xây dựng đặc biệt trong khuôn viên tòa nhà Chính phủ. Vừa xuống xe, các nhân viên y tế đã đẩy thẳng Paul vào phòng cấp cứu, đồng thời, một nhóm bác sỹ khác cùng với sự trợ giúp của các đặc công vây lại, bảo vệ Mark đi lên phòng bệnh được thiết kế trên cao nhất.

Lăng Họa cũng được vài bác sỹ khác dẫn tới một phòng khám khác để kiểm tra lại lần nữa một cách tỉ mỉ. May mắn thay cô chỉ bị thương ngoài da. Bác sỹ băng lại vết thương trên trán cho cô rồi sắp xếp cô vào nằm trong một phòng bệnh độc lập và yên tĩnh.

Cô dựa vào giường, vẫn chưa thể bình tĩnh lại sau dư chấn.

Cứ nhắm mắt lại, cảnh tượng người tài xế và người vệ sỹ ngồi ở ghế đằng trước bị đâm nát bét lại lập tức hiện lên trước mặt cô. Còn ngay bên cạnh cô, thư ký của Mark nằm giữa vùng máu lênh láng. Thực tế là, chính người thư ký ấy đã chắn cho cô phần lớn lực sát thương và xung lực từ đằng trước đập tới, nên cô mới may mắn chỉ bị thương ngoài da.

Một mạng đổi một mạng, mạng sống của cô được thừa hưởng từ chính người ấy.

Cô cắn chặt răng, lần tìm chiếc di động đang không ngừng rung lên trong túi áo, không buồn nhìn xem người gọi là ai mà lập tức bắt máy.

“Tiểu Họa.” Chất giọng khàn của Lộ Tân Viễn ngập đầy lo lắng và thất vọng: “Tiểu Họa, em vẫn ổn chứ? Anh nghe nói có vụ nổ bom xảy ra với đoàn xe, em sao rồi? Có bị thương không?”.

Anh ấy hỏi rất nhiều vấn đề, nhưng cô chẳng nghe rõ câu nào. Rất lâu sau cô mới nấp máy môi: “Em không sao”.

“Vậy thì tốt.” Anh ấy dứt khoát nói: “Tiểu Họa, em đừng sợ. Giờ anh đang vội ra sân bay, anh sẽ tới tìm em ngay...”.

“Không.” Lần này cô trả lời ngay: “Anh không cần tới đây đâu. Xin lỗi, trong tình hình hiện tại em không có tâm trạng cũng không thể tiếp đón anh được”.

Hơi thở của Lộ Tân Viễn như ngừng lại trong khoảnh khắc: “Tiếp đón? Tiểu Họa, anh không phải người ngoài, ban nãy xảy ra một chuyện nguy hiểm như vậy, em cần anh, em cũng có thể dựa vào anh mà...”.

“Cảm ơn anh.” Cô một lần nữa ngắt lời anh ấy, ánh mắt bình thản và xa cách: “Nhưng không cần đâu. Dù có anh ở bên hay không, em vẫn luôn dựa vào chính mình để sống”.

Nói xong câu này, cô liền thẳng thừng ngắt điện thoại.

Điện thoại vừa ngắt, cuộc gọi của Đốc Mẫn và Chúc Tịnh lập tức ập tới. Cô lần lượt thông báo cho họ mình vẫn bình an. Trước khi ngắt cuộc gọi của Chúc Tịnh, cô ấy bình tĩnh nói một câu khiến cô cảm thấy vô cùng bất ngờ nhưng thực ra cũng hoàn toàn hợp tình hợp lý:

“Lát nữa Mạnh Phương Ngôn sẽ đưa thẳng cậu tới nhà mình.”

Mạnh Phương Ngôn chịu sự quản lý của tổ chức Shadow (Mị Ảnh) mà mọi người vẫn hay đồn đại, biệt danh Mars (Chiến thần). Shadow là một tổ chức tồn tại độc lập với tất cả các Cục an ninh của các quốc gia trên thế giới, một tổ chức duy trì hòa bình và an ninh thế giới, hơn nữa không tiếp nhận sự bao bọc và sở hữu của bất kỳ quốc gia nào. Lần này, người đứng đầu nước A và người đứng thứ hai nước D đều suýt nữa bị hạ thủ một cách tàn độc ngay tại nước A. Cô cảm thấy sự việc nổ bom lần này cùng với một loạt các hoạt động khủng bố trước đó nhất định đều do cùng một tổ chức thực hiện. Shadow đã can dự vào chuyện này từ sớm, thế nên hiện tại việc Mạnh Phương Ngôn xuất hiện trong tòa nhà Chính phủ cũng không có gì kỳ lạ.

Phải, không sai, chồng của bạn thân cô, Chúc Tịnh, chính là nhân vật tưởng chừng chỉ sống trong lời đồn của những người dân nhưng thực chất luôn tồn tại một cách chân thực ấy.

Trên đầu vẫn còn chảy máu, cô cảm thấy cả người hơi lao đao. Chẳng biết đã qua bao lâu, đến việc Cù Khê Ngưng bước vào phòng bệnh từ lúc nào cô cũng hoàn toàn không hay biết.

“Đi được không?”

Cô giật mình, nghe thấy một chất giọng lạnh lạnh vang lên bên giường.

Lăng Họa ngẩng đầu lên, nhìn Cù Khê Ngưng bằng khuôn mặt vô cảm, rồi từ từ gạt đầu.

“Paul đã tỉnh lại rồi, Mark cũng ở đó. GKang vừa gọi điện tới, gọi cô qua cùng nghe.”

Nghe xong lời anh nói, cô bèn nghiêng người dậy khỏi giường.

Chân vừa giẫm xuống nền nhà, cô liền cảm giác có một bàn tay hơi lạnh mà mạnh mẽ giữ chặt eo cô không cần lý do. Nhiệt độ nơi lòng bàn tay anh dường như in hằn lên da thịt qua cô lớp quần áo.

Cô trừng mắt nhìn anh, nhưng đã nửa kéo nửa ôm dẫn cô ra khỏi phòng bệnh.

Mặc dù trông anh dùng khá nhiều sức, thực tế là chỉ mình cô biết anh đang kiểm soát lực của mình, cẩn thận chống đỡ một người không còn sức như cô bước đi.

Tới trước cửa phòng bệnh của Paul, anh mới buông cô ra, đẩy cửa.

Vừa vào cô liền nhìn thấy khuôn mặt của GKang hiện ra trên màn hình HD trong phòng. Thấy cô đi vào, GKang lập tức nói: “Rene, sức khỏe vẫn ổn chứ?”.

“Vâng.” Cô vừa nhìn thấy khuôn mặt GKang là lập tức lấy lại tinh thần để trả lời: “Đều là vết thương ngoài da, không có gì đáng ngại”.

Nghe xong, GKang cười: “Cô dũng cảm lắm, cũng làm rất tốt, cảm ơn cô”.

Không ngờ GKang vừa bước vào đã khen mình. Cô hơi khó hiểu, lập tức quay đầu lại thì nhìn thấy Paul nằm trên giường và Mark ngồi bên cạnh.

“Mark và Paul ban nãy đã nói cho tôi nghe rồi. Sau khi xảy ra vụ nổ, cô vẫn nghĩ tới việc cứu họ cùng ra. Khi Chase tới nơi, cô cũng phản ứng rất nhanh để rút ra ngoài. Không mấy người có thể giữ được bình tĩnh trong những giây phút như thế.”

“Không.” Cô lắc đầu, cười với sắc mặt nhợt nhạt: “Thật ra tôi cực kỳ sợ hãi, đều nhờ phương án cứu người của Chase, chúng tôi mới được an toàn”.

“Sự xuất hiện của Chase không khác gì thiên tướng kỳ binh.” Mark ở bên cạnh ho khẽ một tiếng, ánh mắt không khỏi lộ rõ sự tán thưởng: “Ban nãy ở trên xe tôi còn đang khoác lác với Paul, với những phương án an toàn của chúng tôi sẽ không thể nào xảy ra sự cố, vậy mà ngay sau đó đã có chuyện. Nếu không có Chase, có thể chúng ta đã gặp nạn hết rồi, cậu ấy đúng là anh hùng”.

“Chase.” GKang ở đầu kia sắc bèn nhìn Cù Khê Ngưng rồi hành lễ: “Tôi đại diện cho Berker Palace và toàn thể nhân dân hai nước dành tặng cậu lời

cảm ơn và tán thưởng chân thành nhất”.

Cù Khê Ngưng ung dung chào lại, rồi khẽ nói: “Được bảo vệ ngài Chủ tịch và Phó Chủ tịch đây là vinh hạnh của tôi. Cảm ơn các ngài đã không trách cứ tôi lo chuyện bao đồng. Dẫu sao thì việc tôi âm thầm đến nước A lần này không có trong kế hoạch của Berker Palace”.

“Một lần nữa cảm ơn cậu, Chase.” Paul nằm trên giường bệnh lúc này hướng ánh mắt về phía anh, nhìn chăm chú rồi hỏi: “Nhưng tôi nghĩ, cậu bất ngờ xuất hiện ở đây, hơn nữa lại mặc đồng phục đặc công, chứng tỏ cậu đã có dự liệu trước về sự việc lần này?”.

Những người có mặt ở đây đều là các cao thủ âm mưu tính toán. Paul cũng đã lên tiếng hỏi vấn đề mà Lăng Họa khúc mắc nhất trong lòng. Vì sao anh lại xuất hiện ở đây rồi còn cứu họ như một anh hùng?

Cù Khê Ngưng dừng lại một chút mới đáp: “Tôi đã từng làm trong tòa nhà Chính phủ nước A một khoảng thời gian, luôn nắm rõ thông tin ở đây. Tình hình nước A gần đây đã khiến tôi chú ý. Có thể vì lợi ích của cả nhân tôi, tôi luôn có một khứu giác nhạy cảm đối với nguy hiểm. Tôi nghi ngờ đằng sau một loạt sự cố này có kẻ khác, hơn nữa một trong số chúng rất có thể làm nội gián trong Chính phủ”.

Anh vừa nói xong, sắc mặt tất cả đều thay đổi.

Ý của anh là nếu trong tình huống các đặc công đã có sự chuẩn bị mà kế hoạch của nhóm khủng bố vẫn diễn ra thì chứng tỏ trong Chính phủ có nội gián để trong ứng ngoài hợp với tổ chức khủng bố.

“Chúng tôi đã có người tuần thông tin về kế hoạch an toàn của đội đặc công ra ngoài, hơn nữa người này phải nắm một chức vụ quan trọng. Tại tòa nhà Chính phủ nước A, đội đặc công hay tổ chức Shadow tôi đều có bạn cũ, thế nên đã âm thầm tới đây, muốn giúp mọi người cùng bắt tên sâu độc này. Chính phủ các nước cân sát cánh bên nhau, một nước hỗn loạn thì các nước khác cũng có trách nhiệm nặng nề. Hơn nữa một người có ảnh hưởng lớn tới nước D như Paul đang ghé thăm tại đây, tôi buộc phải đảm bảo cho Paul được trở về nước an toàn.”

Nếu như vậy thì cách trả lời của anh thật sự rất có lý. Câu nói ấy vừa hoàn hảo giải thích được lý do anh đột ngột có mặt tại đây lại thẳng cấp cho những quyết định của anh. Cô quan sát tỉ mỉ biểu cảm của GKang, ông ta không hề che giấu, hoàn toàn bộc lộ sự khẳng định và tán thưởng.

Nhưng đối với những gì cô hiểu về anh, anh tuyệt đối sẽ không hy sinh phí hoài, vô ích. Anh bỏ rất nhiều công việc của mình để tới nước A lo chuyện bao đồng, sao có thể “vĩ đại” như cái có mà anh nói? Theo cô thấy, có lẽ lần này anh muốn thể hiện trước mặt Mark và GKang, tiện thể bản lĩnh này của anh, ở một mức độ nào đó thật ra cũng đang làm nổi bật sự yếu thế của Paul, hoàn toàn cộng điểm cho mình trước mặt GKang.

Nhưng dù thế nào thì anh cũng đã cứu mạng họ, đây là một sự thật không thể phủ nhận.

“Chase, đối với việc bắt gián điệp, cậu chắc chắn được mấy phần?” Rất lâu sau, Mark trầm giọng hỏi.

“Chín phần.”

“Vậy thì tôi và Mark ủy nhiệm cậu âm thầm chỉ huy hành động lần này. Cậu có quyền trực tiếp điều động đội đặc công, nhất định phải bắt được kẻ đầu têu.” Một lát sau, GKang truyền đạt mệnh lệnh ấy trong một căn phòng vắng.

“Rõ.” Cù Khê Ngưng nghiêm giọng đáp.

***

Giao lưu trong phòng bệnh của Paul một lát, để không làm phiền hai người họ nghỉ ngơi, GKang kết thúc cuộc nói chuyện, Cù Khê Ngưng và Lăng Họa cùng lui ra.

Vừa đi được mấy bước trên hành lang, Lăng Họa bỗng phát hiện có một cánh tay nhẹ nhàng vỗ lên vai cô.

Cô ngẩng đầu liền nhìn thấy khuôn mặt tuấn tú mà yêu nghiệt lần nào gặp cũng khiến người ta hết hồn của Mạnh Phương Ngôn.

“Tiểu Hoa Hoa, lâu lắm không gặp.” Mạnh Phương Ngôn huýt sáo, cười tít mắt búng tay một cái.

Gặp được người bạn thân, cô vẫn không kiềm chế được, để lộ nụ cười đầu tiên trong ngày: “Mạnh phiền phức, đã lâu không gặp”.

“Cũng may em không gặp chuyện gì nghiêm trọng.” Mạnh Phương Ngôn kiểm tra vết thương của cô rồi lắc đầu: “Em không biết đâu, ban nãy Chúc Tịnh gọi điện đến với tông giọng anh suýt điếc tai. Cô ấy bảo em mà có mệnh hệ gì thì anh chết chắc... Cô ấy dám làm đấy”.

“Đúng vậy, em đúng là mạng lớn.” Cô lắc đầu với khuôn mặt tươi cười: “Tối bây giờ em vẫn cảm thấy mình quá may mắn”.

Mạnh Phương Ngôn nhìn cô rồi nhìn Cù Khê Ngưng đi bên cạnh cô, nhướn mày: “Em yên tâm, có tên kia ở đây, làm sao cậu ta để em bị...”.

“Im lặng.” Anh ấy chưa nói hết câu, Cù Khê Ngưng đã lạnh lùng ngắt lời.

Sau đó anh chìa tay ra trước mặt Mạnh Phương Ngôn, bật ra hai chữ với vẻ sốt ruột: “Đưa đây”.

Mạnh Phương Ngôn bữu môi tỏ thái độ không tình nguyện rồi ném cho Cù Khê Ngưng một chiếc tai nghe nhỏ xíu đang đeo trên tai.

Lăng Họa đứng sững tại chỗ.

... Chuyện gì thế này? Cù Khê Ngưng và Mạnh Phương Ngôn cũng quen biết nhau?!

Sao ai anh cũng quen vậy? Đầu tiên là Tạ Tu Dực, bây giờ lại tới Mạnh Phương Ngôn, toàn là người bắn ba bảy tám đại bác vẫn không thấy có liên quan.

Mạnh Phương Ngôn thấy Cù Khê Ngưng đi về phía trước bèn lập tức giơ tay giữ cô lại, cố tình kéo cô lùi về sau để nói xấu Cù Khê Ngưng: “Gã đó đáng ghét thật”.

Cô cảm thấy càng lúc càng đau đầu: “Hai anh rốt cuộc quen nhau kiểu gì vậy?”.

“Em tưởng anh muốn quen cậu ta hả?” Mạnh Phương Ngôn hừ một tiếng: “Thật ra bọn anh quen nhau rất nhiều, rất nhiều năm rồi, chỉ có điều bình thường không liên lạc, thế nên anh cũng chẳng nhớ ra để kể cho em và Tịnh Tịnh nghe”.

“Hả?”

“Em nghĩ coi, cậu ta có lai lịch là đặc công, trước kia đội đặc công nước A thường xuyên hợp tác với Shadow. Hồi đó cậu ta là đội trưởng đội Điều hầu trắng. Có mấy lần trong các nhiệm vụ anh và cậu ta hợp tác cùng nhau. Thế nên chuyện lần này, cậu ta cũng nói trước với anh, dù sao thì Shadow cũng cần sự hợp tác của Chính phủ mới có thể liên thủ đá bật kẻ thù.”

“Thôi được rồi...” Cô cảm thấy đầu óc mình thật sự không đủ dùng, đành cố gắng hết sức để suy nghĩ: “Vậy thì, em có một câu hỏi, vì sao anh ấy biết chính xác em ở trong chiếc xe đó?”.

Mạnh Phương Ngôn đảo mắt, hất cằm về phía chiếc thẻ quẹt phòng của cô.

Lăng Họa vô thức cúi đầu xuống nhìn. Bên trên còn treo chiếc USB mà Cù Khê Ngưng dặn cô “phải luôn mang theo”.

“Định vị GPS?” Giọng cô hơi bay bổng.

“Ừm, toàn cầu đấy, chuẩn đến từng góc ngách.”

“Còn tính năng gì khác không?”

“... Em không muốn biết đâu.”

Cô nhớ tới chiếc tai nghe siêu nhỏ ban nãy, thậm chí đoán thứ đồ này chắc chắn có khả năng nghe trộm.

Mẹ kiếp, thế tức là từ sau khi mang theo cái thứ chết giấm này mọi hành tung và cuộc sống của cô đều nằm trong lòng bàn tay của anh?

“Nhưng mà, em đừng đánh anh...” Mạnh Phương Ngôn giơ tay xin hàng: “Thật ra món đồ này là anh đưa cho cậu ta...”.

Lăng Họa bày ra biểu cảm WTF!

“Vì cậu ta nói phải bảo đảm an toàn của em thì anh mới đồng ý gửi qua.” Mạnh Phương Ngôn lườm nguýt: “Em đừng có nghe mấy lời vớ vẩn ban nãy của cậu ta, nào là bảo vệ Chủ tịch với Phó Chủ tịch gì gì đó. Cậu ta chẳng để mấy người đó vào mắt đâu. Họ sống hay chết đều chẳng liên quan gì đến cậu ta cả. Từ đầu tới cuối, cậu ta chỉ muốn bảo vệ một mình em thôi”.

Trái tim cô vì câu nói của Mạnh Phương Ngôn chợt xao động, ngẩng phắt lên nhìn theo bóng lưng Cù Khê Ngưng ở phía trước.

Từ giây phút anh xuất hiện, cô đã đoán mục đích anh tới đây. Anh có vô số lý do đường hoàng để làm một anh hùng, nhưng điều duy nhất cô không dám nghĩ chính là lý do mà Mạnh Phương Ngôn nói.

“Tiểu Hoa Hoa.” Lúc này Mạnh Phương Ngôn nửa đùa nửa thật ghé vào tai cô, thì thầm “Anh lấy năm cái bánh ga tô của Tiểu Kỳ Tịch để cá với em, 86% Cù Khê Ngưng đang tán em đấy”.

Bạn đang đọc truyện *Mục Tiêu Của Tôi, Định Mệnh Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23: Tôi Chỉ Biết Bây Giờ Tôi Muốn Ngủ Với Anh

Đoạn đường từ tòa nhà Chính phủ tới nhà Mạnh Phương Ngôn và Chúc Tịnh không hề xa.

Lăng Họa ngồi ở ghế sau, nhìn ra con đường tĩnh mịch về đêm ngoài cửa sổ. Cô đã từng sống ở đây mấy năm trời, hôm nay gặp lại tựa như đã qua mấy đời.

Thật ra cũng chỉ mới xa cách hơn ba năm chứ mấy, vì sao lại cảm thấy như đã qua cả trăm năm dài đằng đẵng?

Cô thu lại tầm mắt, nhìn Mạnh Phương Ngôn đang tao nhã lái xe rồi lại nhìn sang ghế lái phụ, không hiểu vì sao Cù Khê Ngưng lại theo tới đây.

Đây thật sự là một tổ hợp không thể thần kỳ hơn.

Cô nhìn một nửa gương mặt vẫn trầm mặc như mọi ngày của Cù Khê Ngưng, trong lòng thầm nghĩ, hình như từ ngày đầu tiên quen anh, cuộc sống của cô bắt đầu trải qua những kích thích và mạo hiểm không thể ngờ tới, gần như không có căng thẳng nhất, chỉ có căng thẳng hơn.

Tới nhà, Mạnh Phương Ngôn đỗ xe vào garage rồi dẫn họ đi vào cửa lớn. Chúc Tịnh dường như đã sớm biết họ sẽ tới. Từ xa, Lăng Họa đã nhìn thấy cô ấy đứng khoanh tay trước cửa lớn chờ đợi.

Đi được vài bước, Lăng Họa không nói không rằng, lập tức chạy bước nhỏ về phía Chúc Tịnh.

Thấy cô chạy tới, Chúc Tịnh lập tức dang rộng đôi tay, ôm chặt cô vào lòng.

“Không phải sợ nữa.” Cô nghe thấy giọng Chúc Tịnh thì thầm bên tai: “Bọn mình sẽ luôn bảo vệ cậu”.

Cô dựa lên bờ vai Chúc Tịnh, nhẹ nhàng gật đầu. Mọi lời họ muốn nói với nhau đều đã hòa vào cái ôm này.

Sau khi trải qua sự việc vừa rồi, giờ được gặp lại Chúc Tịnh, mọi kiên cường cô cố gắng chống đỡ dường như hoàn toàn sụp đổ.

Trên thế giới này không còn chuyện gì may mắn hơn là có một người bạn thân luôn ủng hộ và bảo vệ bạn vô điều kiện, sau khi bị tổn thương bạn có thể gào khóc thoải mái bên cạnh cô ấy.

Chúc Tịnh cũng giống như Đốc Mẫn, đã chứng kiến mọi con người bên trong cô, và cũng bao dung hết thảy.

“Vết thương trên đầu có đau lắm không?” Chúc Tịnh buông cô ra, quan sát vết thương một lúc.

Cô bật cười: “Vẫn ổn, cũng giống trước kia giúp cậu đánh mấy thằng say rượu đi trên gái thôi”.

Chúc Tịnh giờ ngón cái lên với cô, sau đó tự nhiên hướng ánh mắt ra sau lưng cô.

“Bà xã.” Mạnh Phương Ngôn đang ở đằng sau khoa tay múa chân: “Anh cũng muốn ôm”.

“Cút.” Chúc Tịnh không thèm để ý đến anh ấy, ánh mắt thẳng thừng khóa trên người Cù Khê Ngưng.

Lăng Họa cảm nhận được rõ ràng cái nhìn của cô ấy trở nên sắc bén hơn.

Cô bỗng dưng thấy chột dạ, cảm giác y như lần trước Đốc Mẫn gặp Cù Khê Ngưng ở dưới nhà vậy...

“Tôi là Chúc Tịnh, bạn thân của Lăng Họa.” Chúc Tịnh nhìn Cù Khê Ngưng, lạnh nhạt nói.

“Cù Khê Ngưng.” Anh vẫn kiêu lời như vàng.

Nhìn thấy bầu không khí trở nên gượng gạo một cách rõ ràng, Mạnh Phương Ngôn lập tức ra mặt hòa hoãn: “Bà xã, trong nhà còn đồ gì ăn khuya được, anh đói meo rồi...”.

“Trong bếp có, anh tự tìm đi. Mà này, lát nữa anh phải giải thích rõ ràng cho em nghe đấy.” Chúc Tịnh bực dọc lườm Mạnh Phương Ngôn rồi kéo Lăng Họa vào nhà: “Mình làm cho cậu bát canh nóng”.

Vừa vào trong, Lăng Họa liền nhìn thấy Phó Úc và cậu con trai của Chúc Tịnh, Mạnh Kỳ Tịch.

“Cô Tiểu Họa!” Tiểu Kỳ Tịch nhìn thấy cô vui không tả nổi, lập tức chạy đến ôm chầm lấy: “Con nhớ cô lắm!”.

“Tiểu Kỳ Tịch.” Cô ngồi xuống thom vào khuôn mặt nhỏ xíu của thằng bé: “Con càng ngày càng giống bố đấy”.

Tiểu Kỳ Tịch ngẩng đầu, cực kỳ kiêu hãnh: “Vâng, bố con đẹp trai mà!”.

“Thật không hiểu nổi thường ngày Mạnh Phương Ngôn tiêm nhiễm gì vào đầu thằng bé...” Chúc Tịnh đi ngang qua vào trong bếp bực bội trừng mắt.

“Lăng Họa.” Phó Úc cũng chào cô: “Ban nãy xem được tin có vụ nổ trên thời sự, mọi người đều rất lo cho em, may mà em không gặp chuyện gì nghiêm trọng”.

Phó Úc là bạn của Mạnh Phương Ngôn, một giáo sư Toán học vô cùng nổi tiếng. Trước đây khi cô vẫn còn ở nước A, họ thường xuyên tụ tập chơi với nhau, sau này Phó Úc gần như cũng tới nước D cùng thời gian với cô. Anh ấy có một IQ hơn người là chuyện hiển nhiên, tướng mạo lại cũng rất tuấn tú, chỉ tiếc là đã sớm là hoa có chủ, một người vợ yêu kiều và một cậu con trai dễ thương, còn rất yêu chiều vợ con, thật sự là một người đàn ông hiếm có trên đời.

“Sao muộn rồi mà anh vẫn còn ở đây?” Lăng Họa dẫn Tiểu Kỳ Tích ngồi xuống bên cạnh anh ấy.

“Anh qua dạy Toán cho Kỳ Tích, dạy xong nó lại không cho anh về, nhất quyết đòi anh ở lại chơi cùng.” Phó Úc cúi đầu xem giờ: “Muộn quá rồi, thật sự phải về rồi, Tiểu Vũ còn đang đợi anh”.

Mạnh Phương Ngôn vừa ăn hotdog vừa đi từ trong bếp ra, tới bên cạnh sofa, ngồi xuống bên Cù Khê Ngưng, vỗ vai anh, lắc đầu trêu chọc: “Cậu nhìn kia, cô gái của cậu cả ngày chỉ chú ý tới người đàn ông khác thôi, sao cậu đáng thương quá vậy?”.

Nói tới đây, Cù Khê Ngưng nãy giờ vẫn đang chăm chú nhìn Lăng Họa bèn đưa tay tung một cú đấm lên mặt Mạnh Phương Ngôn, bị Mạnh Phương Ngôn nhanh tay nhanh mắt đỡ được: “Mình còn nghe Tịnh Tịnh nói cô ấy hâm mộ cả Tạ Tu Dực. Chẹp chẹp... Giờ cậu đang đợi nguyên cả thảo nguyên Mông Cổ lên đầu phải không?”.

“Cậu có biết trên đời có bao nhiêu kẻ chết vì nhiều chuyện không?” Cù Khê Ngưng thu tay về.

“Dạy cậu một chiêu, cậu có biết bình thường các loài động vật tuyên bố chủ quyền thế nào không?” Mạnh Phương Ngôn cầm ly rượu trên bàn lên, nhấp một ngụm, cười tươi rói: “Mùi hương, ký hiệu”.

Cù Khê Ngưng một tay chống cằm, mặt vô cảm, nhân lúc anh ấy không để ý, thẳng thừng đá cho một cái.

Mạnh Phương Ngôn đau đón gọi tên Chúc Tịnh. Chúc Tịnh làm như không nghe thấy, bê bát canh kéo Lăng Họa vào phòng sách nói chuyện riêng.

Vừa đóng cửa lại, Chúc Tịnh đã buông ngay một câu phủ đầu: “Đã ngủ với nhau chưa?”.

Lăng Họa ngậm một ngụm canh trong miệng, nuốt thì sặc. Vài giây sau cô mới lắc đầu.

“Vậy thì tốt.” Chúc Tịnh ngồi xuống đối diện với cô: “Tránh xa anh ta, càng xa càng tốt”.

Cô cúi xuống húp canh: “Mình cũng muốn”.

“So với Lộ Tân Viễn, anh ta còn đáng sợ hơn nhiều. Nên nói là, hai người họ hoàn toàn không cùng một tầng lớp.” Chúc Tịnh nói rành mạch: “Cả đời này cậu cũng không thể là đối thủ của anh ta. Nếu ví rằng mất đi Lộ Tân Viễn cậu như bị tróc một lớp da thì nếu cậu dây dưa với anh ta, để rồi bị đá thì chắc là cậu sẽ mất mạng đấy”.

“Có đáng sợ vậy không?” Cô ngẩng đầu lên nhìn Chúc Tịnh, khẽ cười: “Sau hôm nay mình bỗng cảm thấy, sống chết cũng chỉ là chuyện trong khoảnh khắc, sợ hãi hay né tránh đều vô ích, đó là số mệnh rồi”.

Chúc Tịnh nhìn sâu vào đôi mắt trầm mặc của cô, cảm thấy thương vô cùng: “Hay là cậu về nước A đi, sống bên cạnh mình? Mình và Mạnh Phương Ngôn có thể cùng bảo vệ cậu...”.

“Cậu còn Mạnh Phương Ngôn và Kỳ Tích, và còn biết bao nhiêu bệnh nhân cần cậu giúp đỡ. Cậu không phải là Chúc Tịnh của riêng mình.” Uống xong canh, cô khẽ khàng đặt thìa xuống: “Cậu chấp nhận để mình dựa dẫm mình đã cảm thấy mãn nguyện lắm rồi. Tịnh gia, con đường này do chính mình lựa chọn, mình cũng muốn tự đi đến cuối cùng”.

Căn phòng im ắng, Chúc Tịnh chăm chú nhìn cô rất lâu.

“Lăng Họa, cậu biết không?” Chúc Tịnh bỗng nhiên mỉm cười lắc đầu: “Từ rất lâu trước đây mình đã cảm thấy, từ trước đến nay, mặc dù nhìn bề ngoài là mình và Đốc Mẫn bảo vệ cậu, nhưng thường thì những lúc quan trọng nhất luôn là cậu đứng đầu tiên. Thế nên việc cậu chọn vào làm trong Berker Palace mình không hề ngạc nhiên”.

“Sau này mình mới nhận ra, cậu bẩm sinh đã là một người phụ nữ tinh ranh. Trông cậu có vẻ rất hiền lành, nhưng thực chất là lòng dạ cứng rắn hơn ai hết, máu lạnh hơn ai hết.”

Lăng Họa nhún vai: “Cảm ơn, nhì?”.

Hai người ăn ý nhìn nhau rồi cùng bật cười.

***

Từ nhà Chúc Tịnh đi ra đã là nửa đêm, Tiểu Kỳ Tích đã nằm bò ra sofa ngủ từ lâu. Mạnh Phương Ngôn ném chìa khóa xe cho Cù Khê Ngưng để anh tự lái về, nói là sáng mai sẽ qua lấy.

Con đường khuya khoắt không một chướng ngại vật. Cù Khê Ngưng lái xe tới khách sạn mà lần này họ đã đặt trước, trong ngoài đều được kiểm soát nghiêm ngặt. Cả hai đều phải xuất trình giấy tờ mới được vào. Còn không được đưa xe xuống hầm mà để đội đặc công quản lý.

Lấy thẻ phòng từ chỗ tiếp đón đặc biệt, họ cùng đi thang máy lên gác.

Lên đến nơi, cô lấy thẻ mở cửa phòng, đi thẳng tới bên bàn làm việc, cầm chai rượu đặt trên bàn lên, cả quá trình không hề ngắt quãng.

Mở chai rượu ra, cô tu thẳng mấy ngụm rồi cầm chai rượu ngồi xuống sofa.

“Vào đây đi.” Lát sau, cô ngẩng đầu, nói với Cù Khê Ngưng đang đứng bên cửa nhìn mình.

Anh xoay tay khép cửa lại, đi về phía cô.

“Uống không?” Cô đưa chai rượu cho anh: “Ngon ra phết”.

Cù Khê Ngưng đón lấy, cũng tu thẳng mấy ngụm rồi trả cô.

Im lặng một lát, cô cất giọng hơi khàn: “Nhận được tin của Paul, ngày mai tiếp tục họp bàn, có điều chuyển địa điểm tới bệnh viện. Anh có tham gia không?”.

“Không.” Anh đáp thẳng: “Tôi còn việc khác”.

“Ồ, anh không nói tôi suýt quên mất.” Cô ngả người ra sau, dựa lưng vào ghế, nhắm mắt lại: “Dù sao thì anh còn có một cái danh là tổng tư lệnh giải quyết vụ khủng bố”.

Cô nhắm mắt lại, muốn mượn men rượu để chuốc say chính mình, nhưng đầu óc tới cuối cùng vẫn hoàn toàn tỉnh táo, mọi việc xảy ra ngày hôm nay vẫn rành rành trước mắt.

Một lát sau, cô cảm nhận được một thứ gì rơi vào lòng bàn tay mình.

Cô mở mắt, giơ tay lên, phát hiện Cù Khê Ngưng đặt vào đó một sợi dây chuyền. Dây chuyền hơi cũ, dường như đã đeo một vài năm nhất định, mặt ngoài đã xước và xỉn màu thấy rõ.

“Đây là sợi dây chuyền trên người thư ký của Mark. Trước khi qua đời tôi đã lấy xuống, có lẽ là tín vật của cô ấy.” Anh khẽ nói: “Chiều tối mai sẽ cử hành tang lễ”.

Cô ngắm nhìn sợi dây trong tay mình, trầm ngâm giây lát: “Anh đã sớm quen với những chuyện kiểu này rồi phải không?”.

Anh từng làm một công việc tương tự Mạnh Phương Ngôn, máu me, dao súng, sống chết... Cô nghĩ có lẽ anh đã tê bì, bình tĩnh đối mặt với những chuyện này từ lâu.

Cù Khê Ngưng không phủ nhận.

“Tôi cũng sẽ học cách làm quen.” Cô cẩn thận cất sợi dây đi, cất giọng trống rỗng: “Dù sao thì là người phạm rồi cũng phải chết”.

Nói xong câu này, tay trái cô bất ngờ bị một bàn tay cũng lạnh giá khác nắm chặt. Cô ngước lên, chỉ thấy một đôi đồng tử u tối, chăm chú.

Đầu óc Lăng Họa bỗng ngập ngừng giây lát. Nhưng ngay sau đó, cô ghé sát về phía anh, thẳng thừng hôn lên môi anh.

Cô nhìn thấy anh khẽ nheo mắt lại.

Cô đặt chai rượu trong tay lên bàn, đứng dậy vắt chân ngồi thẳng lên người Cù Khê Ngưng, nhẹ nhàng cởi bỏ áo khoác của mình.

Sau lưng họ là cửa sổ, ánh trăng giữa trời đêm hắt vào phòng, trải xuống một quãng sáng, nhưng cũng đủ để Cù Khê Ngưng nhìn thấy rõ toàn bộ cảnh sắc kiều diễm.

Cô ném áo khoác xuống đất, sau đó tới sơ mi và áo lót.

Cuối cùng, cô ngồi lên đùi anh, nửa người trên không một mảnh vải.

Anh yên lặng nhìn cô, ánh mắt di chuyển từ trên xuống dưới không chút kiêng dè.

“Đẹp không?” Cô hất tóc mình ra sau lưng.

Yết hầu Cù Khê Ngưng trượt lên trượt xuống, anh đưa tay chạm vào vòng eo mềm mại trắng trẻo của cô.

“Có đẹp hơn những cô gái trước đây của anh không?”

“Có đẹp hơn cô gái anh đưa vào Berker Palace không?”

...

Anh không lên tiếng, từ cổ họng bật ra một tiếng cười trầm khể, sau đó hôn mạnh lên trán cô mấy cái, như lau đi dấu vết gì đó vậy.

“Nói đi chứ.” Cô sốt ruột vỗ vai anh.

Anh vẫn không lên tiếng, tiếp tục cúi đầu hôn lên xương quai xanh của cô.

“Này!”

“Em say rồi.” Anh ngẩng lên, giọng nói cũng chưa bao giờ khàn đến thế.

Cô lắc đầu: “Bây giờ tôi có thể đọc thuộc 15 số đầu tiên sau dấu phẩy của số Pi, anh tin không?”.

Cuối cùng anh cũng nở một nụ cười rõ ràng: “Có nhớ trước đây em từng nói, khoảng cách giữa chúng ta đã là cực hạn rồi, nếu còn tiếp tục sẽ là ‘âm’ đó”.

“Đúng là tôi có nói.” Cô gơ tay gọn gàng cời từng chiếc cúc áo của anh, thản nhiên đáp lại câu nói đầy mùi ‘thịt’: “Tôi thật sự muốn biết anh có thể làm được đến âm mấy?”.

Cù Khê Ngưng nhẹ nhàng giữ lấy tay cô, nhìn gò má hơi đỏ hồng của cô: “Em có biết bây giờ em đang làm gì không?”.

“Biết chứ.”

“Em có biết sẽ gây ra hậu quả gì không?”

“Không biết.” Cô cời áo của anh, giằng tay anh ra, rồi vuốt ve khuôn mặt anh, khẽ thờ dài, như đùa như thật: “Tất cả mọi người đều nói tôi phải tránh xa anh ra một chút, càng xa càng tốt. Bản thân tôi cũng biết... Nhưng, anh thật sự đáng sợ đến vậy sao? Chạm vào anh rồi sẽ thế nào?”.

Cô từng kiên trì giữ nghiêm trận địa, sợ hãi vì anh mà sẽ vạn kiếp bất phục. Nhưng đời người có hạn, thế nên cô rất muốn biết nếu cô lựa chọn cứng rắn đối mặt, kết quả sẽ ra sao?

Thế sự vô thường, trắng đen đảo lộn. Vui vẻ nhất thời, cạn cốc rượu độc không thuốc chữa này của anh thì đã sao?

Nụ cười nơi khóe miệng anh nổi lúc một lớn dần, giọng trầm khàn gọi cảm: “Em nghĩ sao?”.

Cô nhìn vào mắt anh vài giây, lát sau cúi đầu cắn lên vai anh: “Tôi chỉ biết bây giờ tôi muốn ngủ với anh, ngủ cả đêm”.

*Lời tác giả: Viết chung các soái ca lại với nhau, bạn thấy ai đẹp trai nhất?

Chiến thần vừa yêu nghiệt vừa hài hước, diện mạo số một.

Phó Úc vừa đẹp trai vừa dịu dàng, quả thực là người bạn trai hoàn hảo.

Còn Đại đế của tôi, vừa man vừa ngầu, không phải người thường.

Tôi mặc kệ, dù sao cũng đều là của tôi

Bạn đang đọc truyện *Mục Tiêu Của Tôi, Định Mệnh Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 24: Chase, Tôi Mệt Rồi

Cù Khê Ngưng mặt cho cô cắn vai mình, bàn tay vốn đang mon man quanh eo cô lúc này cũng lảng lảng trượt xuống, giống như lần trước ở buổi tiệc tuyên dương trao thưởng vậy.

Nhưng điểm khác là, lần này cô không ngăn anh lại.

Cả một căn phòng rộng lớn không một tiếng động. Tay anh nhẹ nhàng linh hoạt cời bỏ váy của cô, lần sâu vào bên trong. Cơ thể cô mềm mại, mịn màng. Từng làn lướt tay đi, giọng anh cũng không khỏi nặng nề hơn.

Còn cô thì phủ phục trên vai anh, cho dù nhắm nhin nhưng vẫn bật ra những tiếng thờ dốc khê khằng cùng những động tác của anh. Đối mặt với khoái cảm trí mạng này, cô không có khả năng chống cự, chỉ còn cách cắn mạnh lên bả vai anh lên giải hạn.

“Em tuổi Tuất đấy à?” Anh ghé vào tai cô, thì thầm.

“Tôi tuổi Sư tử đấy.” Cô liếm môi mình.

Nơi đáy mắt Cù Khê Ngưng sáng rực lên như muốn đốt cháy đối phương. Anh nhìn vào mắt cô, đặt cô nằm bằng lên sofa rồi đè lên người cô.

Tay cô đồng thời cời thất lưng cho anh. Khó khăn lắm mới cời xong thì cô cũng đã sốt ruột bèn lấy chân thẳng thừng đá bay quần anh ra, khiến anh trên chộc: “Sốt ruột muốn nghiệm hàng vậy sao?”.

Cô nhìn anh, đưa tay về phía đó.

Anh khẽ nheo mắt lại.

“Phải.” Cô thu tay về.

“Hm?” Anh nhướn mày.

“Phải.”

Hai người dựa vào một chữ đơn duy nhất đó chơi một trò chơi bí hiểm. Anh lác đầu, rồi cúi xuống mạnh mẽ hôn lên môi cô.

Lăng Họa vòng tay ôm lấy cổ anh, cảm nhận những vằn vò qua lại của anh nơi bờ môi cùng bàn tay không ngừng thăm dò tìm kiếm ấy, bật ra một tiếng ngâm nga.

“Thoải mái không?” Khi gần đưa cô lên tới đỉnh, anh cọ cọ vào khóe miệng cô, thủ thi.

Cô nhìn thấy những giọt mồ hôi túa ra vì nhẩn nhện trên trán anh. Khuôn mặt lạnh gọi cảm tới mức người ta không thể rời mắt. Nhưng đã đến mức này rồi, cô vẫn không hiểu vì sao anh không hoàn toàn chiếm lấy cô.

“Lẽ nào đến quần lót anh cũng bắt tôi giúp?” Cô ngoắc hai chân vào hông anh, thờ dõc nói.

Anh im lặng, sau khi đưa thẳng cô lên tận tầng mây, anh lại thở hồn hển, đứng lên rồi khỏi người cô.

Lăng Họa tròn tròn mắt.

Một giây sau, Cù Khê Ngưng lật người ngồi dậy khỏi sofa, lấy chiếc chăn mỏng trên giường qua đắp lên người cô rồi cầm chiếc quần của mình ở dưới đất lên.

“... Cù Khê Ngưng, anh... bắt lực?” Con nóng bỏng và dục vọng tan biến trong khoảnh khắc, cô dựa vào ghế ngồi dậy, nhìn anh nhanh gọn mặc quần áo, từ trái tim đến chân đều trở nên lạnh ngắt.

Anh hơi xoay người, không hề nổi giận, chỉ khẽ nói: “Hôm nay em bị thương”.

“Anh trên tôi đấy à?” Cô quan sát một nơi nào đó trên cơ thể anh, dù đã mặc quần nhưng vẫn không chịu cúi đầu, rồi nhìn anh vẻ khó tin: “Tôi bị thương trên đầu, chứ đâu phải...”.

Tới giây phút này cô mới hoàn toàn lĩnh giáo điểm đáng sợ của người đàn ông này... Sức kiểm chế của anh mạnh mẽ tới mức đã tới lúc tên nằm trên cung, buộc phải bắn rồi mà anh vẫn có thể phanh lại được.

Anh không nói gì, tiếp tục mặc quần áo.

“Ha...” Cô đè nén cảm giác khó chịu nơi lồng ngực, cười khẩy: “Anh đừng có nói với tôi anh chỉ quan hệ với người anh yêu đấy? Cứ cho là anh mặt dày dám nói, tôi cũng xấu hổ thay anh”.

Anh khoác áo lên người, không đáp lại câu khiêu khích của cô mà đi thẳng ra cửa, không quay đầu lại: “Nghỉ ngơi sớm đi, tôi ở ngay phòng bên cạnh. Gần đây có người canh phòng, không cần lo lắng vấn đề an toàn”.

Cánh cửa phòng được mở ra rồi đóng lại. Cô cắn chặt môi, vò trán, nhìn chăm chăm ra cửa, gần như có thể khoét một lỗ trên đó bằng ánh mắt.

Cô không hiểu, vì sao anh bỗng nhiên dừng lại vào giây phút cuối cùng?

Nếu một người đàn ông không có dục vọng với cô, cô luôn nhìn ra được. Nhưng Cù Khê Ngưng, cô biết là anh có, hơn nữa còn rất khao khát. Anh đã từng nghĩ ra âm mưu để có được cô, chính cô đã ba lần bốn lượt từ chối. Vậy mà bây giờ cô nằm trước mặt anh không hề chống cự, anh lại đẩy cô ra.

Cô biết anh hoàn toàn không để tâm tới cái nhìn của bất kỳ ai, càng không thể bị bất kỳ quy tắc hay nguyên tắc nào trong Berker Palace, thậm chí là xã hội, trói buộc hành vi của mình. Hôm nay sở dĩ anh lựa chọn dừng lại, nhất định chỉ vì chính bản thân anh muốn thế.

Nhưng vì sao chứ? Đã tới bước này rồi, lẽ nào đây không phải là điều anh muốn ư?

Tư duy càng lúc càng hỗn loạn, những cảm xúc phức tạp rối rắm đan xen vào nhau.

Nhưng cô hiểu rõ, cảm giác này hoàn toàn khác khi còn ở bên Lộ Tân Viễn, là một loại tình cảm cô chưa bao giờ được trải nghiệm.

...

Còn lúc này, Cù Khê Ngưng vừa ra khỏi phòng cô đi về phòng mình đang ở trong phòng tắm, bật vòi nước, dùng nước lạnh xối vào mặt.

Tiếng nước chảy ào ào. Lát nữa anh dừng lại, ngẩng đầu nhìn khuôn mặt mình trong gương.

Anh nhớ lại dáng vẻ lá lốt quyến rũ của cô ban nãy khi ở phía dưới anh, nhớ lại ánh mắt cô nhìn mình lúc động tình, nhớ lại giây phút trước khi anh đi, nụ cười khẩy buồn bã mà vẫn cố tỏ ra bình tĩnh, khiêu khích của cô.

Chẳng biết đã qua bao lâu, anh tắt vòi nước, khẽ cuộn chặt tay lại...

***

Cả một đêm không chợp mắt, mới tờ mờ sáng, Lăng Họa đã xuống dưới ngòi xe của đặc công tới tòa nhà Chính phủ.

Paul vẫn đang nằm trên giường bệnh. Cô cầm sổ ghi chép, liệt kê tất cả các ý Paul muốn biểu đạt ra để đối chiếu với ông, sau đó khi bước vào cuộc họp chính thức, cô sẽ có toàn quyền nói thay Paul và có toàn quyền tranh cãi, đấu võ mồm với các quan chức hàng đầu nước A.

Giờ nghỉ trưa, Paul nhân lúc mọi người chuẩn bị đi ăn cơm bèn gọi cô lại, vỗ vai: “Rene, vất vả cho cô rồi, cô thể hiện rất tốt, có tiến bộ vượt bậc so với trước kia”.

Cô cất sổ đi, cười khẽ nói cảm ơn.

“So với cô của ba năm trước khi mới vào Berker Palace, giờ cô đã là một con người hoàn toàn khác rồi.” Paul cười ôn hòa: “Lúc đó cô nhìn thấy tôi còn không dám chào hỏi”.

Cô ung dung trả lời: “Chính ông và các tiền bối đi trước đã dạy bảo và cho tôi cơ hội”.

“Sau này cô sẽ càng ngày càng có lập trường riêng của mình.” Paul nghiêm túc nhìn cô: “Lần này trở về, tôi có một công việc cực kỳ quan trọng giao cho cô”.

“Rất cảm ơn sự tin tưởng của ông.” Cô bình tĩnh cúi đầu với Paul: “Ngoài ra, hôm nay tôi phải về sớm một chút để tham dự tang lễ vụ nổ bom”.

“Thay tôi gửi lời chia buồn sâu sắc.”

“Vâng.”

Sau đó, cuộc họp buổi chiều cũng nhanh chóng kết thúc. Cù Khê Ngưng quả nhiên không xuất hiện đúng như lời anh nói. Cô thu dọn xong đồ đạc, chào tạm biệt Paul rồi ngồi lên xe tới nhà tang lễ.

Khi tới nơi, sắc trời đã nhá nhem tối, còn có một cơn mưa nhỏ rả rích. Cô không mang ô, cũng từ chối đề nghị che ô của các đặc công, tay cầm hai bó hoa, sau khi xuống xe thì một mình chậm chậm đi dưới mưa tiến về phía cửa chính.

Cô từ từ đi vào trong thì thấy trên bãi cỏ nơi diễn ra tang lễ có đặt một hàng quan tài đen nặng nề. Người nhà của các đặc công và nhân viên Chính phủ hy sinh trong vụ nổ bom đều đứng một bên, hoặc trang nghiêm hoặc khẽ thút thít.

Cô đi tới một góc đám đông, yên lặng chờ đợi mục sư bắt đầu cử hành nghi lễ.

Nghi lễ bắt đầu, tiếng niệm điệu văn của mục sư vang lên. Một người nhà đứng bên cạnh cô đã không cầm được nước mắt.

“Anh ấy mới 22 tuổi...”

Cô nghe thấy người phụ nữ ôm chồng mình khóc không thành tiếng: “Cuộc đời của anh ấy chỉ mới bắt đầu. Sáng hôm qua trước khi đi làm anh ấy còn nói với tôi, cuối tuần này sẽ đưa tôi tới vườn thực vật mới mở. Sao có thể chứ? Tôi không dám tin, hôm qua tôi còn ôm anh ấy...”.

Lăng Họa im lặng lắng nghe, trái tim như thắt lại.

Ở đây nằm rất nhiều người. Hôm qua cô đều tận mắt chứng kiến. Đa phần trong số họ còn khá trẻ, nhiệt huyết dâng tràn. Nhưng họ đồng thời theo đuổi công việc nguy hiểm nhất trên thế giới này, hơn nữa ngay từ đầu đã lập lời thề sẽ dùng tính mạng để bảo vệ những người xa lạ mà họ không quen biết.

Mỗi người trong số họ đều có gia đình của mình, cuộc đời của mình, câu chuyện của mình, người yêu của mình, nhưng tất cả đã chấm dứt vào ngày hôm qua.

Ánh sáng mà các bạn được nhìn thấy hằng ngày do chính họ dùng tính mạng che khuất bóng tối mà thành.

Mục sư đọc xong bài điều văn dài, hoàn thành toàn bộ nghi lễ, mưa cũng càng lúc càng nặng hạt.

Cô cất bước, đi tới trước mặt một đôi vợ chồng và một người đàn ông.

“Chào các vị.” Cô cài mái tóc ướt ra sau tai, nói với họ: “Tôi là Rene, khi xảy ra vụ nổ hôm qua, tôi và Lina ngồi chung một chiếc xe”.

Đôi vợ chồng lớn tuổi đôi mắt đỏ sọng, gần như không nói được tiếng nào. Người đàn ông tiều tụy gật đầu với cô, giọng khàn đặc: “Chào cô”.

Cô nhẹ nhàng đặt hai bó hoa lên quan tài Lina, sau đó lấy sợi dây chuyền hôm qua Cù Khê Ngưng đưa từ trong túi áo ra.

Cô đưa hai tay cho chồng của Lina: “Cô ấy sẽ mãi mãi ở bên các vị, chúng ta cũng sẽ không bao giờ quên cô ấy”.

Chồng của Lina vừa nhìn thấy sợi dây chuyền thì hàng nước mắt nóng hổi kiềm nén bấy giờ đã lăn xuống. Một người đàn ông chín chắn hơn ba mươi tuổi, cao to rắn rỏi lại khóc như một đứa trẻ giữa cơn mưa.

“Sợi dây chuyền này là món quà tôi tặng cô ấy ngày kết hôn...” Chồng Lina nói ngắt quãng: “Cô ấy... chưa bao giờ tháo nó ra”.

Lăng Họa cắn chặt răng, sống mũi cũng cay cay.

“Rene.” Mẹ của Lina lúc này cũng nắm lấy tay cô, nghẹn ngào: “Hãy hứa với bác, cố gắng sống thật hạnh phúc, thật vui vẻ, hãy làm tất cả những việc mà cháu muốn làm”.

“Vâng.” Cô ôm chặt lấy bà, nước mắt lặng lẽ chảy xuống mái tóc dài.

Trời đã tối hẳn, dòng người từ từ ra về. Lăng Họa dừng bước trước quan tài của Lina, mặc cho cơn mưa lớn làm cô ướt sũng.

Chẳng biết đã qua bao lâu, cô mới phát hiện không còn hạt mưa nào rơi xuống người mình nữa.

Cô quay đầu lại liền nhìn thấy Cù Khê Ngưng đang đứng bên. Anh vẫn mặc đồng phục đặc công, tay cầm một chiếc ô màu đen, tựa như hòa làm một với bầu trời đen kịt.

“Hôm nay anh đang truy bắt nội gián phải không?” Cô khẽ hỏi.

“Ừm.”

Cô cắn môi, nghiêng đầu chân thành nhìn vào mắt anh: “Anh sẽ bắt được hắn và cả những tên khủng bố kia, phải không?”.

Anh cũng quay sang, nhìn cô: “Phải”.

“Anh sẽ bắt chúng không bao giờ được ra tù tàn sát người vô tội nữa, sẽ không để chúng phá vỡ hạnh phúc của những gia đình khác nữa, đúng không?”

“Đúng.”

“Được.” Cô nói rành mạch: “Cảm ơn anh”.

...

Cù Khê Ngưng đưa cô về khách sạn.

Vào phòng rồi, cô cởi áo ngoài và sơ mi ướt đầm ra, quay người lại, phát hiện anh vẫn đang đứng trong phòng.

“Sao, anh định cứ đứng nhìn như thế à?” Cô giờ tay cởi áo lót của mình, đồng thời cố tình đè nặng vài chữ: “Y như hôm qua?”.

Anh yên lặng nhìn cô, đôi đồng tử đen thẫm như sắc trời trước ngày đông bão.

“Nhưng xin lỗi nhé, hôm nay tôi không có tâm trạng cho anh nhìn nữa đâu.”

Cô quay lưng về phía anh, cởi chiếc quần ướt nước mưa, rồi cầm áo tắm khoác lên người: “Tôi cũng không còn tâm trạng suy đoán mấy vấn đề liên quan kiểu như khi nào anh sẽ xuất hiện bên cạnh tôi, vì sao lại bỗng dưng xuất hiện và rồi khi nào sẽ đột ngột biến mất...”.

Cô không nhìn thấy đáy mắt như chứa cả trời bão tố của anh sau lưng.

“Chase, tôi mệt rồi.” Cô bước vào phòng tắm, đóng cửa lại.

***

Cù Khê Ngưng đi xuống, chui vào xe, khởi động máy.

Xe vừa khởi động, bàn tay cảm vô lăng chợt khựng lại. Anh ngẩng đầu nhìn gương chiếu hậu.

Trong gương chẳng biết từ khi nào có thêm Mạnh Phương Ngôn đang vắt chân dựa vào ghế sau uể oải nhìn anh, xuất hiện trong một chiếc ô tô khóa kín như một trò ảo thuật.

“Tất cả các địa điểm truy bắt đều lấp đặt ổn thỏa rồi chứ?” Anh không hề kinh ngạc, cup mắt xuống, vô cảm nhún ga.

“Ừm.” Mạnh Phương Ngôn búng ngón tay: “Cả địa điểm của tên phản bội cũng đã được lục soát triệt để. Người của hân hoàn toàn không chịu được thẩm vấn, chỉ dùng roi điện hù một chút là đã khai toàn bộ địa điểm hân ẩn nấp ra”.

“Tìm được chưa?”

“Còn thiếu hai căn cứ cuối cùng.”

Anh không nói gì nữa, giờ một tay lên day huyết thái dương.

“Minh nói...” Mạnh Phương Ngôn thờ dãi nhìn anh: “Cậu hà tất phải khổ vậy chứ?”

Cù Khê Ngưng không lên tiếng.

“Có khó đến vậy không? Có khó bằng mình ngày trước không?”

Mạnh Phương Ngôn vỗ lưng ghế, ngồi thẳng dậy, lần đầu tiên hoàn toàn nghiêm túc: “Cậu có biết lúc trước mình rơi vào hoàn cảnh gì không? Vì Chúc Tịnh ở bên mình sẽ gặp nguy hiểm tới tính mạng mình mới buộc phải từ bỏ cô ấy. Nhưng cuối cùng mình phát hiện mình thà để cô ấy chết bên cạnh mình cũng không muốn thấy cô ấy sống cả đời này mà không có sự tồn tại của mình”.

“Cù Khê Ngưng, trên đời có một người mà cho dù cậu từ bỏ tất cả thì cũng không thể từ bỏ cô ấy được. Cậu hiểu không? Trò chơi quyền lực mà cậu nói khi so với cô ấy thật sự chỉ như muối bỏ bể thôi.”

Chẳng biết đã qua bao lâu, Cù Khê Ngưng mới bình tĩnh lắc đầu: “Điều này là không thể”.

*Lời tác giả: Cảm giác Chiến thần nhà ta nhìn thấy Đại đế hiện tại như nhìn thấy mình của quá khứ...

Bạn đang đọc truyện *Mục Tiêu Của Tôi, Định Mệnh Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Món Quà Sinh Nhật

“Được.”

Mạnh Phương Ngôn nghe xong lời anh nói, thẳng thừng vỗ tay: “Vậy thì cậu đừng trách mình không nhắc nhở cậu. Nếu cậu đã nhận định rõ ràng mối quan hệ giữa hai người chỉ là một vòng trong trò chơi của cậu thì cậu chớ có động vào Lăng Họa. Cậu mà đụng vào, tới lúc đó Chúc Tịnh sẽ lột da cậu, cậu cũng đừng trách mình đưa dao cho cô ấy”.

Cù Khê Ngưng nhanh chóng đánh tay lái giữa cơn mưa, xe lao đi rất nhanh.

Mạnh Phương Ngôn ngồi vắt chân, đấm mắt chỉ còn lại tiếng thờ dãi: “Cù Khê Ngưng, bây giờ mình không giải thích nhiều với cậu nữa. Cậu sống từ trước đến giờ nhất định luôn cảm thấy mình không gì là không thể, không đặt bất kỳ chuyện gì hay người nào vào lòng. Đến một ngày nào đó khi cậu bỗng nhiên bắt lức với một chuyện nào đó, chúng ta tiếp tục thảo luận cũng chưa muộn”.

Từ đầu tới cuối, anh không đáp lại câu nói của Mạnh Phương Ngôn, chỉ hỏi: “Khu B2?”

“Ừm.” Mạnh Phương Ngôn cũng không tiếp tục chủ đề ấy nữa, lấy một chiếc mắt kính ra đeo lên, bắt đầu sử dụng thiết bị bay không người lái thâm nhập vào sào huyệt nội gián trong tòa nhà Chính phủ.

...

Hai ngày sau, Cù Khê Ngưng và Mạnh Phương Ngôn lãnh đạo đội đặc công Chính phủ và các điệp viên của Shadow đồng thời bắt giữ thành công kẻ nội gián cùng tổ chức khủng bố đã gây ra một loạt các vụ khủng bố tại một công xưởng bỏ hoang ở ngoại ô thành phố.

Thì ra tên nội gián chính là Phó chỉ huy đội đặc công Chính phủ. Hắn đã cấu kết với tổ chức khủng bố từ rất lâu trước đây, giành được một món lợi lớn từ việc giao dịch vũ khí với chúng, sau này thậm chí còn phát triển đến mức thành công giúp bọn chúng lên kế hoạch thực hiện các vụ khủng bố, thật sự là điên rồ, đánh mất tính người.

Khi đó, cô đang họp trong bệnh viện. Vừa nhận tin, tất cả mọi người tham dự cuộc họp đều lập tức đứng lên vỗ tay hoan hô. Mark và Paul cũng vô cùng vui mừng, đồng thời lệnh cho các bộ phận ngoại giao Chính phủ lập tức tổ chức họp báo công bố tin tức đến người dân trong cả nước.

Lăng Họa xem đoạn băng tin tức trên di động. Cù Khê Ngưng đang áp giải tên nội gián lên xe. Anh ung dung trong bộ đồng phục đặc công, vô cùng nổi bật.

Từ sau hôm tang lễ đó, đã hai ngày rồi cô không gặp anh, cũng không nhận tin gì qua lại với anh. Anh không hề xuất hiện trong tòa nhà Chính phủ, cũng không về khách sạn.

Nghe Chúc Tịnh nói, Mạnh Phương Ngôn cũng đi biệt, chỉ là ngày ngày vẫn báo bình an đều đặn.

Cho dù cô giả vờ không để ý chút nào tới anh, nhưng tới giây phút này, khi nhìn thấy anh vẫn sống động xuất hiện trên màn ảnh, cô mới cảm nhận được hòn đá tảng đè nặng trong lòng hai ngày qua cuối cùng cũng rơi xuống.

Anh đã giữ đúng lời hứa sẽ bắt những tên khủng bố đó, cũng bình an quay trở về.

“Giờ Chase thành ngôi sao rồi.” Mark đứng bên cười đùa nói với mọi người: “Mấy trang mạng xã hội ngập đầy hình ảnh và tin tức của cậu ấy. Một chính khách làm việc trong Chính phủ lại bỗng dưng được theo đuổi như một ngôi sao giới showbiz, thật là...”.

“Ai bảo Chase vừa có bản lĩnh lại còn đẹp trai?” Paul bật cười, quay đầu nhìn về phía Lăng Họa: “Rene, cô nói có phải không?”.

Bỗng nhiên bị chỉ mặt gọi tên, cô hơi bất ngờ, nhìn thẳng vào mắt Paul, đành giả vờ bình tĩnh mỉm cười.

***

Buổi tối trở về khách sạn, cô tắm rửa xong nằm yên trên giường một lúc, cảm thấy con đau đầu kéo dài một ngày vẫn chưa tan. Cô vớ đại một bộ quần áo chui đầu bên cạnh mặc vào người rồi cầm thẻ phòng đi xuống nhà.

Xuống quán bar ở tầng 1, cô tìm một sofa khuất nhất và tương đối yên tĩnh để ngồi, gọi một ly rượu rồi im lặng uống một mình, cũng không xem di động hay đọc bất kỳ tin tức nào.

Một lát sau, cô cảm nhận được có một người vừa ngồi xuống đối diện mình.

Ngẩng đầu lên, đôi mắt cô lấp lánh.

Hóa ra chính là cô gái cô từng gặp hai lần ở nhà hàng và Berker Palace, có vẻ như có quan hệ rất thân thiết với Cù Khê Ngưng.

Hôm nay cô gái ấy buộc tóc đuôi ngựa, không son phấn gì, trông vừa xinh xắn vừa có khí chất. Hơn nữa đường nét của cô ấy luôn khiến cô cảm thấy có nét nào đó rất giống với ai kia.

Có điều, sự xuất hiện đột ngột của cô gái này khiến tâm lý của cô càng trở nên phức tạp hơn.

Cô cũng không biết mục đích của đối phương là gì.

Sau một lúc cô và đối phương đồng thời quan sát nhau, cô gái đó lại lên tiếng chào hỏi cô trước: “Hi”.

“Chào cô.” Cô trầm ngâm mấy giây rồi trả lời một cách khách khí.

Một giây sau, cô gái xin lỗi rồi lắc đầu với cô, sau đó lưu loát nói tiếng Anh: “Xin lỗi chị, em nghe không hiểu tiếng Trung”.

Lăng Họa ù ù cạc cạc.

“Chị là bạn gái của anh trai sao?” Chưa đợi cô lên tiếng, cô gái đã nháy mắt với cô.

Cô khẽ nhủ mảy, suy nghĩ một chút rồi bỗng chốc hiểu ra, đành phải hỏi lại bằng tiếng Anh: “... Anh cô là?”.

Chẳng trách ban đầu cô đã cảm thấy cô gái này hơi giống ai đó, thì ra là hơi giống Cù Khê Ngưng, nhất là đôi mắt và cái mũi, gần như giống y tạc. Hơn nữa giờ nhớ lại lần gặp nhau ở nhà hàng, biểu cảm chẳng hiểu chuyện gì của cô gái này khi nghe họ nói chuyện... Thì ra là cô ấy không hiểu tiếng Trung.

“Chase đó.” Cô gái nhấp một ngụm rượu trong cốc, đùa nghịch lê lưỡi: “Em tên Molly, là em gái của Chase. Nhưng từ nhỏ em đã lớn lên ở nước A, cũng sống thường xuyên ở đây, mấy hôm trước có qua nước D tìm anh trai”.

Quá nhiều thông tin cùng lúc ập tới, mắt một lúc Lăng Họa mới tiêu hóa được. Không hiểu vì sao cô bỗng cảm thấy nhẹ nhõm hơn đôi chút.

Thì ra cô gái này không phải là “tình yêu đích thực” của anh mà là em gái anh. Thế nên anh mới cưng chiều vô hạn như thế, đến mức để cho cô bé ra vào Berker Palace một cách tự do tự tại. Hơn nữa trông cô ấy cũng trong sáng ngây thơ, có lẽ từ nhỏ đã được anh nâng như nâng trứng rồi.

“Thế là, chị và anh trai em rốt cuộc có quan hệ gì?” Molly xoa cằm, cười xấu xa nhìn cô: “Em luôn cảm thấy anh em đối xử với chị rất khác biệt”.

“Cô mới chỉ gặp tôi một lần, sao đã biết là khác?” Cô nhún vai, cũng khẽ cười với Molly.

Molly dùng ngón tay gõ nhẹ lên ly rượu: “Ánh mắt anh ấy nhìn chị”.

Đôi mắt Lăng Họa lóe sáng lên vài giây: “Chắc phải khiến cô thất vọng rồi, tôi không phải bạn gái của anh ấy, chỉ là cấp dưới trước kia thôi”.

Molly rõ ràng có chút kinh ngạc: “Thật không?”.

Cô gật đầu.

“Em không tin.” Molly nhún vai: “Chỉ ít thì em cảm thấy quan hệ giữa hai người tuyệt đối không chỉ là đồng nghiệp”.

Lăng Họa đặt ly rượu xuống, nhìn cô gái lạnh lợi trước mặt: “Về nhà sớm một chút đi, anh trai cô mà biết đêm hôm có lên tới đây chắc sẽ giận đấy”.

Molly đảo đảo mắt, rốt cuộc vẫn hơi sợ Cù Khê Ngưng bèn nhìn cô ngập ngừng hỏi: “Chị không thích anh ấy sao? Tất cả các cô gái xung quanh đều thích anh ấy”.

“Tôi biết là tất cả phụ nữ đều thích anh ấy.”

“Nhưng anh ấy chưa từng thích ai cả.” Molly nghiêm túc nhấn mạnh, rồi thầm lẩm bẩm một mình: “Thế mà trong di động của anh ấy có ảnh của chị đây...”.

Cô không nghe rõ nửa câu sau của Molly, chỉ trầm mặc không nói.

“Vây em về trước đây, chị đừng kể với anh ấy là em tới tìm chị nhé.” Thấy cô cứng rắn như tường sắt, biết không thể moi được thêm thông tin gì, Molly ngẫm nghĩ rồi từ bỏ: “Em chỉ muốn đến xem chị dâu tương lai của em là người như thế nào thôi”.

“Tôi sẽ không nói với anh ấy đâu.” Cô mỉm cười lắc đầu: “Đi đường cẩn thận”.

Nhưng thực tế là, tiểu Molly đáng yêu không biết rằng, cho dù cô không nói cho anh biết anh cũng đều nắm rõ mọi việc trong lòng bàn tay.

Molly đứng dậy khỏi ghế, nhưng sau đó lại hỏi: “Rene, chị tốt nghiệp Đại học H phải không?”.

Lăng Họa gật đầu: “Phải”.

“À...” Molly như đã hiểu ra chuyện gì: “Bye bye”.

“Bye bye.”

Nhìn theo bóng cô gái nhỏ cho đến khi đi khuất, trái tim cô bỗng mỗi lúc một nặng thêm, đến men rượu cũng không thể làm tê dại cơn đau đầu như búa bổ một lần nữa phát tác.

Cô còn không biết bắt đầu từ khi nào anh bỗng khiến cô phiền não, khiến cô nghi hoặc, khiến cô khó chịu, càng khiến cô không thể ngừng suy nghĩ mọi việc về anh.

Cho dù cô hoàn toàn không muốn vậy.

...

Thứ Sáu.

Vì biết hôm nay là sinh nhật của cô, sau khi gặp mặt nhà kinh doanh hàng đầu nước A, Paul báo cô đang đứng bên cạnh ghi chép rằng hãy tan sớm để đón sinh nhật, mọi việc tiếp theo ông có thể tự giải quyết mà hoàn toàn không có vấn đề gì.

Cô suy nghĩ, cuối cùng cũng không từ chối, còn cảm kích Paul, người đã tặng cho cô một chiếc bút máy bản giới hạn làm quà sinh nhật rồi xuống dưới bắt xe tới nhà Chúc Tịnh.

Đến nơi, người ra mở cửa cho cô là Tiểu Kỳ Tích. Tiểu hoàng tử khôi ngô nắm lấy tay cô, kéo cô ngồi sụp xuống, ôm mặt cô hôn “chụt” một cái: “Cô Tiểu Họa, chúc cô sinh nhật vui vẻ!”.

“Cảm ơn con!” Cô cũng thơm lại Mạnh Kỳ Tích rồi nói với Chúc Tịnh đang bê đồ ăn từ trong bếp ra: “Đời thứ hai của Mạnh phiền phức nhà cậu sau này lớn lên không phải dạng vừa đâu, các cô gái trong vòng mười dặm đổ lại đều sẽ đuổi theo nó cho mà xem”.

“Ha.” Chúc Tịnh lườm nguyệt: “Thế thì cậu xem thường nó rồi. Ngay bây giờ thôi, ở trường mẫu giáo nó đã là đối tượng bị các bạn quây chặt rồi. Mà bố nó tới đón thì các cô lại vây lấy bố nó”.

“Ngài sống thật không dễ dàng gì, một lớn một bé ra khỏi dụ bướm dẫn ong, mà ngài vẫn đứng vững không lay động, tại hạ khâm phục, khâm phục.”
Lăng Họa bế Mạnh Kỳ Tịch đi vào trong nhà, vừa đi vừa đầu vồ mồm với Chúc Tịnh.

Trong phòng khách, Phó Úc và vợ, Ông Vũ, đang ngồi trên sofa, thấy Lăng Họa đi vào đều mỉm cười chào hỏi.

“Này Peter Pan, sao không thấy Phó Tân Vũ đi cùng hai vợ chồng đến đây?” Cô ngồi xuống sofa, hỏi Ông Vũ.

“Chính nó không muốn đi ấy. Bọn em để nó ở nhà ông bà nội rồi.” Ông Vũ đã chuẩn bị xong một phần quà rất đẹp, đưa cho cô: “Tiểu Họa, chúc chị sinh nhật vui vẻ”.

“Cảm ơn em.” Cô mở quà ngay trước mặt họ, phát hiện đó là một bộ đồ trang điểm và một cuốn sách Chính trị học.

“Bộ đồ trang điểm em mua lúc trước khi bay sang nước T, nghe nói là sản phẩm mới được ưa chuộng nhất năm nay.” Ông Vũ là tiếp viên hàng không, thường xuyên bay tuyến quốc tế, tính cách vừa dịu dàng vô hại lại mềm mại, đáng yêu, có phần giống tiểu bạch thỏ: “Còn sách là Phó Úc nhà em chuẩn bị, cũng không biết chị có thích không”.

Cô cười tí mắt cắt quà đi: “Dĩ nhiên rồi, đều rất hữu dụng mà”.

“Này, sao cậu không nói ở đây cũng có một kẻ dụ ong dẫn bướm?” Chúc Tịnh bẻ một ít điểm tâm đặt lên mặt bàn rồi vỗ vai Phó Úc: “Phải không đại ma vương? Nghe nói ở trường ngày nào cũng có sinh viên nữ tỏ tình với anh?”.

Phó Úc khó xử lắc đầu, sợ bị Ông Vũ, người mình sùng tạc tận trời, sẽ tức giận: “Em đừng có nói trước mặt vợ anh. Mạnh Phương Ngôn thì sao? Khi nào tới?”.

“Em không biết.” Chúc Tịnh lấy di động ra xem: “Hôm qua vừa bắt được kẻ đầu sỏ, anh ấy đang bận thăm vấn, nhưng anh ấy nói với em rằng sẽ cố gắng về đúng bữa cơm”.

Mọi người quyết định đợi Mạnh Phương Ngôn cùng về ăn cơm, bèn tập trung ngồi trên sofa ăn điểm tâm và trò chuyện. Lăng Họa và họ nói chuyện rất vui vẻ, nhưng đôi khi lại thất thần vô thức.

Khoảng hơn tám giờ, chuông vừa vang lên.

“Anh ấy về đây.” Chúc Tịnh đứng dậy khỏi ghế, nhìn Lăng Họa thêm một chút: “Mình ra mở cửa”.

Lăng Họa cắn môi, thấp thỏm nhìn ra phía cửa.

Cửa mở ra, bên ngoài chỉ có một mình Mạnh Phương Ngôn. Trái tim cô không khỏi trầm xuống, ánh mắt cũng chột tới đi.

Nhưng Mạnh Phương Ngôn vừa nhìn thấy Chúc Tịnh liền nhào tới ôm chặt: “Bà xã, anh nhớ em chết mất”.

“Ra kia, ra kia.” Chúc Tịnh ghét bỏ đẩy anh: “Còn chưa tắm rửa, người anh hôi rình ấy”.

“Anh hôi chỗ nào?” Mạnh Phương Ngôn nhìn cô ấy, từ từ nở một nụ cười đều đặn: “Cả ngày anh ở trong phòng thăm vấn xoay vần với mấy tên khốn đó đến bặt cả mếp. Vả lại, em không biết anh thơm cỡ nào hả, hm?”.

Chúc Tịnh chịu không nổi, lườm nguyệt đẩy anh ấy ra rồi nhìn ra sau lưng: “Cái gì đó?”.

Mạnh Phương Ngôn nhìn về phía sau, rồi hướng ánh mắt ra phía Lăng Họa: “Tiểu Hoa Hoa, em qua đây chút”.

Lăng Họa đứng dậy đi ra. Mạnh Phương Ngôn cùng lúc đó chuyển một vật gì qua cánh cửa.

“Này.” Mạnh Phương Ngôn chỉ vào bao và bĩu môi: “Anh làm nhân viên chuyển phát mang tới cho em đấy, nặng sắp chết đến nơi”.

Lăng Họa khẽ cúi người xuống, quan sát chiếc túi được bọc rất đẹp ấy. Nó hình chữ nhật, trông có vẻ là một vật đồ sộ.

Mạnh Phương Ngôn tỉ mỉ quan sát biểu cảm trên mặt cô rồi đánh mắt với Chúc Tịnh, thờ dài: “Em biết là ai tặng rồi đấy”.

Cô không nói gì chỉ chậm rãi bóc ra.

Sau khi toàn bộ lớp giấy bọc được tháo hết, cô phát hiện đó là một bức tranh được đặt trong một khung tranh rất tinh xảo.

Nhìn thấy bức tranh, sắc mặt cô hơi thay đổi, cả biểu cảm của Mạnh Phương Ngôn và Chúc Tịnh cũng có phần khác thường.

Người trên tranh vừa nhìn đã biết là cô, có điều không phải cô của hiện tại.

Tóc đen, ngắn đến mang tai, hăng hái hứng khởi, nụ cười tươi rói, vô lo vô nghĩ.

Đây là cô của nhiều năm về trước khi còn học đại học ở nước A...

*Lời tác giả: Chương này nhiều thông tin mới lắm. Chương sau lái xe tốc độ 680km/h, các bạn có tin không?!!

Bạn đang đọc truyện *Mục Tiêu Của Tôi, Định Mệnh Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Có Làm Hay Không?

Lăng Họa từ từ đứng lên, cuối cùng cũng không nhìn bức tranh chăm chú nữa.

“Anh ấy đâu?” Cô nhẹ nhàng đặt bức tranh sang một bên, nhìn về phía Mạnh Phương Ngôn, bình tĩnh hỏi.

Mạnh Phương Ngôn nhìn Chúc Tịnh trước rồi quay đầu lại nói với cô: “Từ sau khi bọn anh ra khỏi phòng thẩm vấn, anh có hỏi cậu ấy định tới không. Cậu ấy nói có việc khác cần đi, chỉ nhờ anh mang cái này đến cho em”.

Cô gật đầu, không nhận ra bất kỳ cảm xúc vui buồn mừng giận nào trên mặt.

“Chúng ta ăn cơm đi.” Mạnh Phương Ngôn một tay ôm Chúc Tịnh, vội vàng làm dịu bầu không khí: “Bà xã, anh sắp đói chết rồi, bây giờ anh có thể ăn nguyên một cái đầu bò”.

Chúc Tịnh chăm chú nhìn Lăng Họa rồi nhẹ nhàng vỗ lên đầu Mạnh Phương Ngôn: “Em nhìn anh ăn, không ăn hết tối nay anh ngủ phòng sách cho em”.

Hôm nay Chúc Tịnh tan làm sớm ở bệnh viện để về nhà, làm cả một bàn đầy thức ăn ngon, còn uống kèm với rượu vang. Mọi người ngồi quây xung quanh, vui vẻ nâng ly.

“Nào, chúc nhân vật chính của chúng ta sinh nhật vui vẻ!” Chúc Tịnh ho một tiếng, nói với mọi người: “Hy vọng cô ấy năm nào cũng 18 tuổi, được như ý nguyện, ôm hết mỹ nữ trên đời”.

“Cheers!” Lăng Họa cười tí mắt uống cùng mọi người: “Cảm ơn người bạn thân nhất, Tịnh gia đại nhân, Mạnh phiên phúc, Tiểu Kỳ Tích đáng yêu, còn cả A Úc và Peter Pan nữa. Cảm ơn mọi người đã ở đây cùng mình đón sinh nhật. Mình thật không ngờ sinh nhật năm nay lại được ở bên mọi người ở nước A, mình rất vui”.

“Cheers!”

Tiểu Kỳ Tích nhỏ tuổi nhất, người cũng bé, nhưng sức ăn thì kinh hoàng, gần như tương đương với lượng ăn của bố nó. Nó nhai cơm trong miệng mà còn âm ỉ đòi cắt bánh gato.

Đến khi thấy mọi người cũng đã ăn gần xong, Chúc Tịnh chuẩn bị xuống bếp lấy bánh. Lăng Họa đứng lên, cùng cô ấy đi vào bếp.

“Là Tiramisu phải không?” Cô ghé vào bếp, ngó đông ngó tây.

“Vâng, dĩ nhiên là vị tiramisu cậu thích nhất rồi.” Chúc Tịnh lấy bánh gato từ trong tủ lạnh ra đặt lên bệ, quay người lại nói với cô: “Hôm qua mình dẫn Kỳ Tích vào siêu thị mua nguyên liệu, hôm nay về nhà làm cho cậu. Bao nhiêu năm qua mình chưa làm cho Mạnh Phương Ngôn nữa cái bánh nào, lát nữa chắc anh ấy sẽ khóc ngất cho coi”.

“Tịnh gia, mình yêu cậu.” Lăng Họa ôm chặt Chúc Tịnh, cọ cọ mặt vào cổ cô ấy.

“Được rồi, sao giờ cậu làm nũng thế hả?”

“Quà của mình đâu?” Cô cười tí mắt xòe tay ra trước mặt Chúc Tịnh.

Chúc Tịnh lờ mờ cô: “Chưa thấy ai đòi người ta quà sinh nhật thẳng thắn như cậu đấy”.

Cô nhún vai: “Cậu cứ nói thẳng đi, tặng mình lì xì dày không? Hay là mua cái túi xách?”.

“Mình không lì xì cậu, cũng không mua túi cho cậu, mấy thứ đó cậu đâu thiếu.” Chúc Tịnh nghiêm túc nhìn cô: “Quà sinh nhật của mình là vé máy bay một chiều từ nước D về nước A. Chỉ cần ngày nào sống ở đó cậu không còn vui nữa, hay bất kỳ khi nào khác, chỉ cần gọi điện thoại cho mình, mình sẽ mua vé máy bay cho cậu. Cậu có thể lựa chọn từ đó về sau không bao giờ quay trở lại nữa”.

“Vẫn câu hỏi cũ, cậu nuôi mình chứ.”

“Mình nuôi cậu.”

Lăng Họa nhìn Chúc Tịnh, cảm thấy sống mũi hơi cay, nhưng vẫn kiềm chế, mỉm cười lắc đầu: “Trước kia cậu có bao giờ biết lăng mạn đâu. Chúc Tịnh, cậu khác rồi, sau khi làm mẹ hiền vợ đảm, cậu thật sự rất ‘chua’”.

Chúc Tịnh khoanh tay nhún vai: “Vậy thì còn một câu cuối cùng chua hơn, cậu nghe cho rõ đây”.

“Lăng Họa, cứ làm những gì cậu muốn làm, nếu sai đó là lỗi của mình.”

Đây là người bạn tốt nhất của cô, cũng là người hiểu cô nhất trên đời này. Từ trước tới nay, người này quá hiểu cô muốn làm gì, bứt rứt chuyện gì, buồn bã chuyện gì, cho dù cô không nói, cô ấy cũng hiểu.

Phải, có gì đáng sợ đâu, sai thì sao chứ? Thua cuộc thì sao chứ?

Lăng Họa im lặng vài giây, không nói gì nữa, chỉ ôm Chúc Tịnh thật chặt: “Được, vậy cậu hãy đợi điện thoại của mình. Tới lúc đó dù cậu có thấy phiền muốn đuổi mình đi, mình cũng sẽ không đi đâu”.

“Đến đi.” Chúc Tịnh bật cười, vỗ lưng cô: “Đùa à, làm sao cậu phiền bằng tay họ Mạnh kia chứ”.

...

Mọi người cùng nhau thổi nến, ăn bánh gato. Lăng Họa nhìn đồng hồ, đã gần 11 giờ rồi.

Phó Úc và Ông Vũ hôm sau phải bay gấp về nước D nên ra về trước. Tiểu Kỳ Tích ăn no nên buồn ngủ. Mạnh Phương Ngôn bèn chăm sóc cậu con trai tắm rửa nghỉ ngơi. Chúc Tịnh cùng cô đi bắt xe.

Trước khi cô lên xe, Chúc Tịnh không nói gì cả, chỉ ôm chặt cô lần nữa. Lên xe rồi, cô suy nghĩ một lát rồi nói với bác tài: “Phiên anh cho tôi tới Đại học H”.

“Vườn trường Đại học H chắc là đóng cửa lâu rồi thì phải.” Trước khi lái xe đi, tài xế nghi hoặc hỏi: “Nửa đêm nửa hôm rồi”.

“Không sao ạ.” Cô nói: “Cứ đến Đại học H”.

Mặc dù nghi hoặc nhưng người tài xế vẫn đi theo. Đại học H không xa nhà Chúc Tịnh, chưa đầy nửa tiếng đã đến nơi.

Sau khi xuống xe, Lăng Họa nhìn ngôi trường mình đã học suốt bốn năm trời đang chìm trong bóng tối, bỗng chốc mọi kỷ niệm chợt ùa về.

Tình cảm của cô với trường cũ rất sâu đậm. Ở đây, cô đã hoàn thành bốn năm học nhiều kiến thức, kết bạn với rất nhiều người, làm vô số chuyện thú vị. Nhưng cũng vì nơi đây có quá nhiều kỷ ức với Lộ Tân Viễn nên sau khi họ chia tay, cô không dám quay lại thăm lấy một lần.

Đứng trước cửa ngắm nhìn một lúc, cô thuận thực đi cửa ngách vào trong trường. Theo kinh nghiệm nhiều năm của cô, cánh cửa này thường xuyên không khóa. Cô đẩy nhẹ một cái, quả nhiên đã bật ra.

Vườn trường về đêm yên ắng tĩnh mịch. Khu ký túc xá cách khu giảng đường một khoảng nhất định. Thường thì giờ này trong trường không còn ai, cô cũng không cố giấu giếm bước chân của mình, cứ thế chậm chậm tản bộ.

Đi qua hồ nhân tạo, qua sân bóng rổ, qua sân tennis, qua căng tin rồi qua thư viện.

Cô nhớ lại, cô và Lộ Tân Viễn đã từng ngày ngày đi trên con đường này. Vì cô thích ngủ nướng nên anh ấy thường mua sẵn quà sáng để cô vừa đi vừa ăn. Sau đó anh ấy sẽ ở bên cạnh đợi đang vỗ lưng cho cô. Còn có lúc tan học về, Đốc Mẫn sẽ cùng cô đánh tennis. Trong lúc đánh, cả đám các em thần tượng Đốc Mẫn sẽ vây lấy cổ vũ cho anh ấy.

Đúng lúc này, chuông điện thoại của cô reo vang. Cô lấy ra nhìn rồi bắt máy.

“Chúc mừng sinh nhật.” Đầu kia, giọng Đốc Mẫn ồ ồ vang lên.

“Anh chúc cũng muộn quá đấy.” Cô lắc đầu: “Thế này là vừa ra khỏi vòng tay em nào, rảnh quá nên mới nhớ ra chứ gì”.

“Em không biết hả, anh cố tình đấy.” Đốc Mẫn khề ho một tiếng: “Anh thích làm người chúc cuối cùng, bọn họ toàn tranh làm người chúc đầu tiên, nhưng người cuối cùng mới là đặc biệt nhất”.

“Được, vậy-cảm-on-anh!” Cô cố tình kéo dài giọng.

Đốc Mẫn bật cười, giọng lè nhè: “Anh mua xong quà sinh nhật cho em rồi, máy chơi game VR bản mới nhất mà em ao ước, khi nào em về anh mang qua”.

Cô cười tươi rói: “Đốc thiếu gia đẹp trai nhất trên đời”.

“Hơn Tạ Tu Dực chứ?”

“... À thì... vẫn là Tạ Tu Dực đẹp hơn.”

“... Lòng lang dạ sói!”

Cô bật cười: “Anh đoán coi em đang ở đâu?”.

“Hm?”

“Ở Đại học H.”

Đầu kia, rõ ràng Đốc Mẫn đã trầm mặc mấy giây: “Em chạy qua đó làm gì?”.

“Chỉ là muốn về thăm thôi, thật sự... cảm thấy mình già rồi.” Cô đứng trước cửa thư viện xoay một vòng: “Anh còn nhớ khi xưa trước kỳ thi chúng ta hay tới thư viện làm đề, làm đêm làm ngày đến khi trời sang không?”.

“Nhớ, có một tối em uống kỷ lục tới bảy cốc café, cuối cùng vẫn ngủ gục.”

“... Anh thật sự rất phiền.”

“Hahaha...” Đốc Mẫn phá lên cười: “Khi nào em về?”.

“Chủ Nhật.”

“Được, Chủ Nhật gặp lại, anh tới đón em.”

Ngắt máy, cô chuẩn bị đi vào trong khu giảng đường.

Đi được vài bước, cô bỗng dừng lại, quay người.

Chẳng biết từ lúc nào Cù Khê Ngưng đã xuất hiện sau lưng cô. Trong bóng tối, anh mặc đồng phục đặc công, hai chân tách ra, uể oải ngồi trên bậc thềm vườn hoa sau lưng, yên lặng nhìn cô.

Lăng Họa giờ tay lên xem giờ.

Chỉ còn ba phút nữa là tới 12 giờ, sinh nhật của cô sắp qua, ngày hôm sau đã sắp đến.

“Tranh của anh đã được mang đến rồi, tôi nghĩ có lẽ anh sẽ không xuất hiện nữa.” Cô đứng nguyên tại chỗ, nói.

Ánh mắt Cù Khê Ngưng dừng lại trên chiếc USB nhỏ xíu trên người cô: “Em biết tôi sẽ tới?”.

Rõ ràng cô biết anh nắm rõ hành tung của cô trong lòng bàn tay, cô cố tình dụ anh đến đây.

Lăng Họa khẽ cười, chậm chậm đi về phía anh, đứng trước mặt anh: “Cù Khê Ngưng, có phải từ rất lâu trước kia anh đã gặp tôi rồi không?”.

“Trước khi gặp ở Berker Palace, trước cuộc gặp dưới khu nhà ở nước A ba năm trước, thậm chí là rất lâu rất lâu về trước anh đã biết tôi rồi phải không?”

Anh khẽ ngẩng đầu lên, nhìn cô: “Phải”.

“Khi tôi còn đang học đại học anh đã gặp tôi rồi, đúng không?” Ánh mắt cô bình thản, nhìn thẳng vào mắt anh.

“Phải.”

Giọng anh hơi khàn, biểu cảm cũng vẫn điềm tĩnh như mọi khi.

“Cảm ơn món quà của anh.” Rất lâu sau, cô nhẹ nhàng quay người, chuẩn bị rời đi.

Cô biết rõ, cho dù cô muốn biết mọi duyên phận và khởi đầu, anh cũng sẽ không kể với cô.

Còn chưa kịp, cánh tay đã bị anh từ sau giữ lại.

Cô không động dậy, cũng không quay lại. Anh bèn kéo thẳng người cô lại, ép cô đứng đối diện mình. Anh bọc cô trong vòng tay mình, hai tay nhẹ nhàng nắm lấy tay cô.

“Nơi này đều là ký ức giữa em và anh.” Anh bỗng nhiên cất lời bằng giọng không cảm xúc.

Lăng Họa sững người rồi nói tiếp: “Vậy thì sao?”.

Anh rướn môi cười: “Em quên lúc ở liveshow của Tạ Tu Dục tôi đã làm gì sao?”.

Cô cười thân nhiên: “Lần này anh lại định phủ lấp ký ức của tôi và anh ấy sao?”.

Anh không nói gì chỉ đứng dậy kéo cô tới một góc không người gần vườn hoa. Ở đó có một chiếc ghế đá nhỏ, xung quanh toàn cây và hoa, một chút gió cũng không có, im phăng phắc.

Cù Khê Ngưng ngồi xuống ghế đá, một tay dùng sức kéo cô qua, khiến cô buộc phải ngồi lên đùi anh, giống như lần trước ở khách sạn.

Bốn mắt nhìn nhau giữa đêm đen tĩnh mịch, anh nhìn vào mắt cô, gờ tay vuốt tóc cô, vài giây sau, cất giọng khàn khàn: “Sinh nhật vui vẻ”.

Chỉ bốn chữ đơn giản, hôm nay cô đã nghe quá nhiều người nói, cả những phiên bản bằng các thứ tiếng khác nhau của đồng nghiệp ở tòa nhà Chính phủ, cũng có những câu chúc của bạn bè, còn cả những người bạn nhắn tin chúc qua điện thoại... Nhưng không hiểu vì sao, giây phút câu nói này bật ra từ anh, cô lại cảm thấy con tim mình run rẩy.

Cô nghĩ, có thể cuối cùng cô cũng đã phần nào hiểu ra tâm trạng phức tạp mấy ngày nay của mình là gì.

Do dự, ngập ngừng, chò đợi, buồn bã, mông lung, giằng vặt... Lúc này đây, khi anh xuất hiện trước mắt, tất cả đều đã có đáp án.

Đáp án này đã từng là điều cô không mong muốn.

Nói xong câu này, Cù Khê Ngưng nhìn sâu vào mắt cô.

Nhiều mây, cô chột như hiểu ra điều gì: “Không lẽ anh định...”.

Cô còn chưa nói tiếp, anh đã rướn môi, hôn lên môi cô, tay kia chậm rãi lần vào trong vạt áo của cô.

Lăng Họa cảm nhận được bàn tay anh thuần thực lần ra sau lưng cô. Anh nhẹ nhàng cởi áo lót của cô, sau đó di chuyển tới dưới xương quai xanh, vân vê, vuốt ve. Cô thấy vậy liền cắn vào môi anh một cái, không mạnh không nhẹ.

Cô hơi đẩy anh ra một chút, gờ tay giữ chặt cằm anh, thờ không ổn định: “Lần này nếu vẫn chỉ muốn làm dạo đầu thì anh có thể rút ngay bây giờ cho tôi”.

Cù Khê Ngưng nhượng mảy, không hề nổi giận vì hành động cợt nhả của cô: “Giờ ngón giữa, giữ cằm, em được lắm”.

“Từ ngày đầu tiên nhìn thấy tôi, anh nên biết tôi là người thế nào.” Cô hừ một tiếng, hướng tay xuống dưới, “soạt” một tiếng, cời phăng khóa quần của anh ra.

Anh một lần nữa giữ tay cô lại.

“Có làm không?” Cô nhìn thấy một ngọn lửa nhỏ cùng một chút giằng co, do dự thoáng qua nơi đáy mắt anh.

Cù Khê Ngưng nuốt nước bọt, vô cùng gọi cảm.

“Có làm hay không?” Bàn tay không bị anh giữ của cô như một con rắn linh hoạt quấn vào nơi khóa quần của anh, rồi luồn vào trong.

Dục vọng đang bùng bị cắt đứt của cô hôm đó đã hoàn toàn được châm lên. Cho dù cô có nằm mơ cũng chưa từng nghĩ mình lại dám làm mấy chuyện bại hoại này ngay tại ngôi trường đã học bốn năm trời, một việc làm mà sau này bình tĩnh lại cô sẽ hối hận... Nhưng bây giờ cô không muốn dừng lại chút nào.

Cổ họng anh bật ra một âm thanh trầm thấp, một tiếng thờ thoải mái.

Cảm nhận được sức chống đỡ của anh mỗi lúc một yếu dần, cô nâng người ngả về phía trước, dựa sát vào anh. Vì hôm nay cô mặc váy, nên gần như không cời đã có thể thoải mái nhẹ nhàng hoàn thành việc này.

Mồ hôi trên trán Cù Khê Ngưng rõ xuống cánh tay cô.

Cô nhìn khuôn mặt khao khát dục vọng và chút không chế cuối cùng của anh, đưa lưỡi, nhẹ nhàng liếm cằm anh, công kích cú trí mạng cuối cùng.

“Anh có muốn tôi không?”

Một giây sau, đáy mắt anh nổi con bão tố.

Anh ôm chặt eo cô, ấn cả người cô xuống...

*Lời tác giả: Các bạn chỉ cần để lại năm chữ thôi: Tang đại vương uy vũ!

Tình gia có phải bạn tốt số 1 trên đời không? Đại đế mặc áo đặc công có đẹp trai không? Và... Tiểu Họa khi trở thành hồ ly tinh có phải rất gợi cảm không...

Bạn đang đọc truyện *Mục Tiêu Của Tôi, Định Mệnh Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 27: Chỉ Còn Hoài Niệm, Không Còn Tình Yêu

Từ ngoài nhìn vào, quần áo trên người họ vẫn rất chỉnh tề. Nhưng chỉ có bản thân họ biết, dưới vạt váy của cô đang có chuyện gì xảy ra.

Để cổ gồng không phát ra tiếng động, cô cố cắn chặt môi mình, dùng cơ thể phối hợp với động tác của anh. Một tay anh giữ chặt lấy vòng eo thon của cô, một tay kia thì mon man trên bắp đùi trắng muốt.

Nhìn vẻ yêu kiều của cô, ngọn lửa nơi đáy mắt anh mỗi lúc một rực rỡ hơn.

“Thoải mái không?” Cô khẽ thờ dốc, thì thầm bên tai anh.

Một giây sau, anh nặng nề nâng cơ thể của mình lên, hài lòng khi thấy cả người cô mềm nhũn ra.

Sao cô có thể là đối thủ của anh được?

“Xem ra em thích được ở trên.”

Cù Khê Ngưng nhẹ nhàng xoay chuyển cục diện, ngữ khí cứng rắn: “Thật trùng hợp, tôi cũng thích em ở trên tôi”.

Tiếp sau đó, động tác của anh như cuồng phong vũ bão, hung hãn dữ dội, đòn nào cũng trí mạng.

Cô cảm nhận được sự kháng khí giữa hai cơ thể, ánh mắt lưu luyến khóa chặt trên khuôn mặt anh.

Eo gần như bị anh kẹp đứt, cô không thể kiểm soát được chính mình, đành dựa vào vai anh để kiềm chế tiếng kêu và ngấm nga của bản thân, mặc cho sự dẫn dắt của anh kéo cô lên tới đỉnh.

Lăng Họa vừa mệt vừa tức, ý muốn làm chủ cả quá trình vui vẻ lần này đã hoàn toàn tan thành bong bóng.

Vốn dĩ, cô cho rằng sự do dự lần trước của Cù Khê Ngưng ắt phải có nguyên nhân. Cô nghĩ mãi vẫn không hiểu nguyên nhân đó là gì, chỉ cảm thấy khả năng cao nhất là anh có người yêu trong lòng. Nhưng từ sau khi em gái anh tới tìm mình, cô đã không còn bất kỳ lần cần nào nữa.

Từ nay, cô sẽ không suy đoán tâm tư của anh nữa, bây giờ cô chỉ muốn đạt được nguyện vọng của mình.

Nhưng cô nhận ra anh vẫn dần vật, tuy vậy chút ngập ngừng cuối cùng ấy đã bị sự xúi bẩy toát ra từ khắp mọi nơi trên cơ thể cô hóa giải hết.

Phải, ngay sau sinh nhật, cuối cùng cô đã được như ý nguyện.

Lý trí của Cù Khê Ngưng thì vẫn hiện diện ở đó, vì anh kiểm soát chặt chẽ, không lệch chút nào, ngay trước khi kết thúc anh đã rút ra.

“Xong rồi?” Cô đầm đìa mồ hôi dựa vào người anh, nhìn anh lấy khăn lau cho mình rồi trêu chọc bằng ngữ khí lạnh nhạt: “Hóa ra khoảng cách âm của anh cũng chỉ được đến vậy?”.

Lau xong, anh nhìn cô rồi cởi chiếc áo khoác đặc công trên người xuống, đắp cho cô, đồng thời chỉnh trang lại váy vóc và bế bồng cô lên.

“Đừng có rơi xuống đấy.” Anh đặt hai tay cô vòng lên cổ mình rồi buông một câu duy nhất ấy.

Giữa vườn trường không một tiếng động, anh cứ thế bế cô đi thẳng ra ngoài.

Lăng Họa cũng không phản kháng, để mặc cho anh bế, ngắm nhìn khuôn cằm cương nghị của anh và nét mặt vô tình đã trở lại, thậm chí trông biểu cảm còn khó coi hơn thường ngày.

Anh luôn luôn đeo một lớp mặt nạ để thị uy, hoặc có khi lớp mặt nạ này đã hòa làm một với con người thật của anh rồi. Cho dù ban nãy cô đã thân mật với anh như thế, cô vẫn không nhìn rõ được khuôn mặt thật đằng sau nó.

Thật là khó tin, một giây trước, người đàn ông này vẫn còn mây mưa với cô.

Anh bế thẳng cô lên xe, đặt cô ngồi vào ghế lái phụ, còn mình lên ghế lái.

Đóng cửa xong, anh không cho xe chạy ngay.

“Đáng nhẽ bây giờ anh phải cảm thấy sung sướng khắp người chứ?” Cô thắt dây an toàn, buông một câu nhẹ tênh: “Làm gì mà mặt bí xị như vậy?”.

Anh nhìn thẳng về phía trước, lạnh giọng hỏi: “Đây chính là những gì em muốn?”.

Cô bị hỏi đến ngây người, lát sau mới bật cười: “Chắc là vậy”.

Cù Khê Ngưng quay đầu nhìn cô, ánh mắt lại xuất hiện một tầng phức tạp.

“Những chuyện xảy ra hôm nay và mấy ngày trước đều sẽ ở lại nước A này. Khi nào chúng ta quay về, chúng ta vẫn sẽ sống trong quỹ đạo của riêng mình. Tôi sẽ làm tốt những việc tôi nên làm, cũng mong anh giữ nguyên như ban đầu.” Cô từ tốn nói ra toàn bộ kịch bản đã sắp xếp sẵn: “Mọi người đều trưởng thành cả rồi, sướng một đêm, ai có được điều người ấy cần. Tôi tin là chuyện này chẳng có gì để mang ra làm điểm yếu”.

Anh trầm mặc một lúc, cuối cùng cũng khởi động xe, ngữ khí rơi xuống điểm băng: “Xem ra làm xong kéo quần bỏ đi đâu phải chỉ là đặc quyền của đàn ông”.

Cô cảm nhận được sự khó chịu ở một nơi nào đó trong người, nhìn ra ngôi trường Đại học H ngoài cửa sổ: “Anh cũng đâu có thiệt, anh quả thực đã thành công làm mới lại ký ức của tôi về nơi này”.

Từ nay về sau, mỗi khi tới đây cô sẽ chỉ nhớ về đêm sinh nhật này, ký ức về việc cô đã cùng Cù Khê Ngưng làm cạn những chuyện phong trần ở một thánh địa thanh cao như thế này.

Đã không còn Lộ Tân Viễn của bốn năm trước nữa.

Cù Khê Ngưng nhìn chăm chú con đường trước mặt. Rất lâu sau anh mới nói: “Tôi và hán khác nhau”.

“Thế ư?” Trong giọng cô toát lên một vẻ khinh thường: “Khác chỗ nào?”.

“Em và hán là quá khứ, còn tôi và em...” Nói tới đây, anh bỗng ngưng bật.

Trái tim cô run lên, ánh mắt cũng không còn ổn định: “Tôi và anh là gì?”.

Anh lại không nói tiếp nữa.

Lăng Họa nhìn màn đêm sâu hun hút trước mặt, đang mất dần chút ánh sáng cuối cùng.

Khi tới khách sạn, cô mở cửa xe trước, đồng thời lấy chiếc thẻ luôn mang bên mình xuống.

Cô ngồi trước mặt anh, gỡ chiếc USB treo trên đó xuống, chiếc USB chưa từng rời khỏi cô kể từ ngày anh đưa nó cho cô.

Cô đặt nó vào khoảng trống giữa hai người rồi bước xuống, không nhìn mặt anh.

“Bye, Chase.”

***

Hai ngày cuối cùng ở nước A, cô cùng Paul hội đàm với một số nhân vật quan trọng, trong lúc làm việc không suy nghĩ chuyện gì khác, cũng không còn ngơ ngẩn như mấy hôm trước đó.

Việc thăm vấn kẻ nội gián trong Chính phủ và đầu mối của tổ chức khủng bố được tiến hành theo đúng quy trình. Mà theo lời của những người khác, sáng thứ Bảy, Cù Khê Ngưng đã bay thẳng về nước D rồi.

Anh đã hoàn thành nhiệm vụ lẻ của mình. Những việc sau đó anh cũng không cần phải nhúng tay vào. Huống hồ ở đây cũng không có lý do nào khác cần anh phải ở lại.

Chủ Nhật, trên đường ra sân bay, Mark đích thân tiễn họ. Thông thường những việc như thế này không cần Mark ra mặt, từ đó cũng có thể nhận ra quan hệ riêng tư của Mark và Paul thật sự rất tốt.

Trước khi họ xuống xe đi vào sân bay, Mark và Paul ôm nhau một cái thật chặt. Mark nắm tay Paul, cười nói: “Thượng lộ bình an nhé, ông bạn già”.

“Cảm ơn ông đã tiếp đón và chăm lo suốt chuyến đi này.” Paul cũng cười tươi, chỉ vào vết thương còn đang băng bó của mình và đùa: “Còn bắt tôi mang quà kỷ niệm về nữa”.

Mark cười phá lên: “Mau đi đi”.

Paul vẫy tay với Mark, điệu bộ chuẩn bị bước xuống.

“Hy vọng sẽ gặp được ông sớm.” Mark bỗng nhiên vỗ vai Paul.

Paul quay đầu lại nhìn Mark.

Cô đứng bên quan sát hết tất cả. Thường thì mấy lời tạm biệt đó rất hiếm gặp, nhưng cô chú ý thấy ban nãy ánh mắt Mark như còn điều gì sâu xa hơn, dường như đằng sau còn có lời muốn nói.

Sớm là bao lâu? Hai người họ, một người là Phó Chủ tịch nước D, một người là Chủ tịch nước A, thường thì không hay gặp mặt, nhiều lắm là hai, ba lần một năm, thế nên câu nói này rất nhiều ẩn ý.

Paul không trả lời, chỉ vỗ vỗ cánh tay Mark rồi đi ra.

Chuyến bay dài mười mấy tiếng đồng hồ đủ khiến cô đầu vầng mắt hoa. Vừa xuống máy bay, mở di động ra cô đã nhìn thấy tin nhắn của Đốc Mẫn. Anh ấy nói đã đợi ở bãi đỗ xe đến 2 giờ cả người rồi. Cũng may Paul không giống Cù Khê Ngưng, không đến mức vừa ngồi một chuyến bay dài xong đã hùng hục lao đầu vào làm việc như gà chọi. Paul bảo tài xế đưa thẳng ông về nhà, vậy là cô không cần phải lo cho Paul nữa, có thể đi tìm Đốc Mẫn ngay.

Lên xe rồi, Đốc thiếu gia cười tí mắt đưa cho cô một hộp dương chi cam lộ: “Mời em”.

Cô đón lấy, vỗ vai anh ấy: “Không uống công nuôi anh”.

“Cô Lãng làm việc vất vả rồi, còn cần tiểu nhân phục vụ cô cái gì nữa không?”

“Nước.”

Đốc Mẫn lập tức đưa chai nước cho cô.

Cô lại nhướn mày: “Vậy có phục vụ của mấy anh cơ bắp không?”.

Anh ấy giả vờ ôm lấy hai vai: “Tiểu nhân không bán thân ạ”.

Lãng Họa lườm nguyệt: “Đổng đánh chết đi được”.

Mãng xong, cô bỗng có chút thất thần.

Uống một ngụm nước rồi, cô bắt đầu yên lặng ngồi ăn dương chi cam lộ.

“Lần này em ở nước A thật sự quá nguy hiểm rồi. Lúc xem tin tức, anh không dám tưởng tượng em đang ở hiện trường.” Đốc Mẫn vừa lái xe vừa nói chuyện với cô.

“Phải đấy.” Cô nói: “Em không dám nhớ lại cảm giác lúc đó nữa”.

“Thật ra anh vẫn luôn nghĩ, đội đặc công sao có thể tìm ra em và giải cứu nhanh như vậy được?”

Ánh mắt cô trống rỗng, lát sau cô mới trả lời: “Không biết nữa, mạng lớn chăng”.

Dọc đường từ sân bay về nhà, Đốc Mẫn cứ cười hi hi ha ha chọc cô suốt, còn lấy chiếc máy chơi game VR mới cóng từ ghế sau lên trêu cô. Cô cũng đáp lại Đốc Mẫn, nhưng trông vẫn ít nhiều không tập trung.

Tới nhà cô, anh ấy chuyển cả hành lý và máy chơi game lên nhà cho cô.

“Lãng Họa.” Đặt máy chơi game lên mặt bàn xong, Đốc Mẫn bỗng nhiên gọi giật cô lại: “Ở nước A em còn gặp chuyện gì khác không?”.

Cô chuyển hành lý vào phòng ngủ: “Không có”.

“Thế à?” Đốc Mẫn nghiêm mặt: “Không liên quan gì tới Lộ Tân Viên?”.

“Không.”

“Chase?”

Lãng Họa đi rửa tay rồi ra ngoài, nhìn anh ấy, mỉm cười đẩy anh ấy ra ngoài: “Vị bằng hữu ơi, anh đừng lo lắng nữa, mau về với các em của anh đi”.

Đốc Mẫn mấp máy môi, dường như định nói câu gì. Đôi mắt đẹp của anh ấy cứ nhìn cô chằm chằm, nhưng lời đã đến bên miệng anh ấy lại không nói nữa.

“Em cố gắng nghỉ ngơi đi.” Anh ấy khó xử lắc đầu: “Có chuyện gì cứ gọi cho anh”.

“Em biết rồi.” Cô tiến anh ấy ra cửa thang máy.

Bóng Đốc Mẫn vừa khuất, di động của cô liên rung lên. Cô cầm lên xem, là Lộ Tân Viễn bật tin nhắn hôm nay.

Lộ Tân Viễn: Tiểu Họa, còn năm phút nữa là anh tới nhà em, em xuống dưới một lát được không?

Cả người cô cực kỳ mệt mỏi, nhưng dù đánh được chữ “Không” ấy ra, suy nghĩ xong cô vẫn xóa đi.

Năm phút sau, cô đứng dưới nhìn thấy xe của Lộ Tân Viễn từ ngoài đi vào, đỗ vững vàng trước mặt cô.

Lộ Tân Viễn từ trong xe đi ra, vừa nhìn thấy đã rào bước đi tới.

“Tiểu Họa.” Anh nhìn trán cô: “Vết thương đỡ hơn chưa?”.

“Ừm.” Cô gật đầu.

“Trông em gầy đi đấy, có phải mấy ngày nay rất cực không? Không được nghỉ ngơi đầy đủ?” Anh quan tâm nhìn cô: “Anh đưa em đi ăn chút gì bồi bổ, được không?”.

Cô im lặng mấy giây: “Em vẫn ổn, không cần đâu”.

Lộ Tân Viễn cắn răng, nhìn khuôn mặt nhợt nhạt và cơ thể mỏng manh của cô: “Tiểu Họa, anh có thể ôm em không?”.

Ánh mắt Tiểu Họa sáng lên, cô ngẩng đầu nhìn anh, rồi từ từ lắc đầu.

Bao nhiêu buồn bã và đau khổ anh nhẫn nhịn quá lâu cuối cùng cũng bộc phát vào giây phút này.

“Vì sao chúng ta lại thành ra thế này chứ?” Giọng anh hơi run: “Tiểu Họa, anh còn điểm nào chưa đủ tốt? Hay dù anh có cố gắng thế nào cũng vĩnh viễn không bù đắp được những tổn thương ba năm trước? Trước khi em đi nước A, anh vẫn cảm thấy còn hy vọng theo đuổi được em lần nữa, nhưng bây giờ em...”.

Cô cắn môi, bình thần, không nói gì.

“Em bị thương không muốn dựa vào anh, có chuyện cũng không muốn chia sẻ với anh. Anh đứng nguyên ở chỗ cũ, một mình chờ đợi, đợi chờ dù chỉ một cái quay đầu của em thôi. Anh nói rồi, anh có thể làm được như ba năm trước đây, thậm chí còn tốt hơn, vì anh vẫn yêu em”.

“Những lời anh vừa nói là tâm trạng của em ba năm trước.” Lát sau, cô cất giọng đều đều: “Nhưng em đã không còn quan tâm những tổn thương anh dành cho em nữa, em cũng không còn căm hận anh. Thật sự đấy, một chút cũng không, chuyện này ở trong lòng em đã qua rồi”.

“Anh chưa cho qua được.” Lộ Tân Viễn nói như đinh đóng cột.

“Anh muốn dính lại chiếc bình đã vỡ, nhưng cho dù có khôi phục lại nguyên trạng những vết nứt vẫn còn rành rành ra đó. Em không thể tự lừa mình lừa người... Lộ Tân Viễn, chúng ta không thể quay lại nữa đâu.”

Anh nhấp máy môi: “Vậy thì anh sẽ chuẩn bị một chiếc bình mới hoàn toàn, cái chính là em còn cần hay không?”.

Cô im lặng.

“Tiểu Họa, hãy nói cho anh biết, trong lòng em còn một chút tình cảm nào với anh không?” Giữa đêm khuya yên ắng, giọng anh rất khô: “Chỉ là một chút cũng được, anh sẽ tiếp tục cố gắng”.

Rất lâu sau, cuối cùng cô cũng lên tiếng: “Chỉ còn hoài niệm, không còn tình yêu”.

Hốc mắt anh đỏ sọng lên.

Cuối cùng Lăng Họa cũng không đành lòng nhìn thêm. Người cô đã từng yêu là thế giờ trở nên nhỏ bé như hạt bụi trước mặt cô, mà lần này, cô lại trở thành tên đồ tể tuyệt tình.

Phải, chuyện bất lực nhất trên đời chính là em quả thực đã từng yêu anh, nhưng dù có mãnh liệt hơn nữa cũng chỉ là “đã từng”.

Cô quay người, chỉ nghe thấy giọng nói vô vọng của anh sau lưng.

“Vì tình yêu của em đã dành cho người khác rồi, đúng không?”

*Lời tác giả: Rất tốt, Đại đế của tôi, phải chăng nằm mơ anh cũng không ngờ chị Tiểu Họa có thể mặc quần áo và quay móng bỏ đi? Số âm

của anh quá tệ rồi. Anh còn tiếp tục thế này, cẩn thận tôi tặng Tiểu Họa cho Đốc Mẫn đấy nhé!

Bạn đang đọc truyện *Mục Tiêu Của Tôi, Định Mệnh Của Tôi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Sharks Only Love Blood

Cô đứng giữa bóng đêm, bỗng chốc thất thần.

Tình yêu?

Từ này hình như đã lâu lắm rồi không xuất hiện trong cuộc sống của cô. Ba năm trước khi từ nước A về nước D, cô đã không còn suy nghĩ đến tất cả những thứ liên quan tới hai chữ “tình yêu” nữa.

Cô từng cảm thấy bốn năm bên Lộ Tân Viễn đã tước đoạt khả năng yêu thương một người khác của mình. Cô sợ hãi khi nảy sinh tình cảm với người khác, vì chuyện này có thể khiến người ta ngọt ngào thì càng có thể khiến người ta đau khổ. Vậy thì so với khổ đau, cô thà lựa chọn không cần.

Như một lẽ tự nhiên, bất kỳ người nào xuất hiện bên cạnh cô sau Lộ Tân Viễn đều không thể khiến bất kỳ con sóng nào trong lòng cô xao động... cho tới khi Cù Khê Ngưng xuất hiện.

Từ sự chán ghét, bài xích ban đầu tới sự kính sợ đành chịu về sau và cuối cùng là căng thẳng, trốn tránh... Thăm dò, trêu chọc nhau, nghi kỵ, dao động. Có những thứ chưa hề tồn tại giữa cô và Lộ Tân Viễn.

Lần đầu tiên cô thấy bối rối khi đối mặt với một người, không biết phải làm sao mới là đúng.

“Không làm được người yêu, vẫn có thể làm bạn bè.”

Rất lâu sau, Lăng Họa vẫn không trả lời thẳng vào câu hỏi của Lộ Tân Viễn mà bình tĩnh nói: “Em mong anh được sống vui vẻ”.

“Không có em, anh sẽ chẳng vui được là bao.” Lộ Tân Viễn nhìn theo bóng lưng cô, cười nhợt nhạt: “Tiểu Họa, đáng đời anh để lỡ em. Có thể anh sẽ sống trong sai lầm này cả đời”.

“Con người luôn phải nhìn về phía trước.” Cô khẽ vẫy tay với anh: “Chỉ ít em chưa từng hối hận về bốn năm ấy”.

“Đó là khoảng thời gian đẹp hạnh phúc nhất cuộc đời anh.” Lộ Tân Viễn dụi mắt, làm như ban nãy chưa hề có chuyện gì xảy ra, dịu dàng nói: “Sau này chúng ta vẫn sẽ thường xuyên gặp mặt, em nhất định phải tự chăm sóc bản thân đấy”.

“Ừm”

“Chúc ngủ ngon.” Anh nhìn theo bóng cô khuất sau cánh cửa lớn, chút dịu dàng trên gương mặt từ từ tan biến, không còn dấu vết nào nữa.

Một giây sau, anh rút di động, gọi vào một số điện thoại.

“Chuyển tất cả những gì cậu đã điều tra được cho tôi trong vòng hai ngày tới.” Sau khi đầu kia bắt máy, đôi mắt Lộ Tân Viễn trở nên sắc lạnh dưới ánh trăng: “Tôi sợ muộn nữa, đối phương đã ngồi lên dục ngại vàng, không còn cơ hội nữa”.

...

Sáng hôm sau, Lăng Họa bị đánh thức bởi tiếng chuông cửa.

Lịch trình ngày hôm nay của Paul sẽ bắt đầu từ trưa, buổi sáng để cô tùy ý ngủ bù. Mặc dù cô thức dậy vẫn còn gát ngủ nhưng cũng không thể tảng lờ tiếng chuông inh ỏi ấy được.

Sau khi mở cửa ra, cô liền thấy nhân vật chuyên phát cảnh thận đặt một vật to đùng, quen thuộc trước mặt mình: “Phiền chị ký nhận bill”.

Cô dụi mắt, vò đầu liếc nhìn thứ ấy, nhũn nhũn ký cho xong rồi cảm ơn.

Đóng cửa lại, con buồn ngủ ban nãy vẫn còn nồng đậm giờ đã tan đi quá nửa. Cô trầm mặc lấy dao rọc giấy ra mở món đồ.

Mở xong, cô bê bức tranh Cù Khê Ngưng tặng ở nước A vào phòng ngủ với khuôn mặt vô cảm.

Lúc đó Chúc Tịnh đã nói để cô cầm theo bức tranh lên máy bay quả thật là bất tiện nên đã đề nghị gửi thẳng tới nhà cô, giảm bớt phiền phức.

Cô gỡ bức tranh phong cảnh lúc trước xuống rồi treo bức mới lên.

Đứng trước khung tranh nhìn một lúc, cô bỗng nhiên đưa tay về phía góc trái bên dưới bức tranh.

Một thứ giống như thẻ cứng lộ ra một góc nhỏ bên cạnh khung tranh. Lúc trước ở nước A cô không có tâm trạng nhìn kỹ, thế nên không phát hiện ra góc nhọn này.

Cô nhẹ nhàng rút ra, quả nhiên là một tấm thẻ nhỏ đúng như cô dự liệu.

Sharks only love blood. (Cá mập chỉ thích uống máu.)

Cô nhìn hàng chữ đó, nhìn đi nhìn lại, tưởng tượng biểu cảm của anh khi viết dòng này tại một đêm tối ở nước A.

Phải chăng có một chút ngập ngừng và do dự?

Chắc là không có đâu nhỉ?

Vì anh là Cù Khê Ngưng, chứ không phải một người bình thường nào khác.

Cá mập chỉ thích uống máu, chỉ có máu mới có thể tạo cho cá mập khoái cảm và cảm giác chinh phục, còn những thứ khác đều không lọt vào mắt nó. Một ngày nếu không còn máu nữa, cá mập sẽ quả quyết bỏ mặc mọi thứ.

Cô đặt tấm thiệp về lại chỗ cũ, nằm ngửa mặt lên giường, gác cánh tay che mắt lại.

Phải, ngay từ ban đầu cô đã biết, làm gì có chuyện gì ngoài ý muốn cơ chứ.

***

Cô vừa bước vào Berker Palace, GAGA liền nói muốn đến tìm cô.

Lăng Họa vốn đang ngồi sửa soạn hồ sơ nhìn thấy GAGA thì giật bản mình, lập tức kéo cô gái cao ráo xinh đẹp ấy qua một bên cửa sổ, hạ giọng hỏi: “Chu Đa Dư, cậu làm sao thế hả?”.

Khuôn mặt yêu kiều luôn tràn đầy sức sống của GAGA lúc này cắt không còn hột máu. Bình thường đi làm cô ấy trang điểm rất kỹ càng, phấn son đâu ra đấy. Một cô gái ăn diện là thế hôm nay lại để mặt mộc hoàn toàn.

“Sao vậy?” Thấy GAGA không lên tiếng, cô hỏi lại lần nữa.

Hốc mắt GAGA hơi đỏ. Cô ấy ngẩng đầu lên, cố nén nước mắt vào trong rồi cất giọng khàn đặc: “Không có gì, tối nay cậu có thời gian không? Mình có thể qua nhà cậu không?”.

Cô rất hiếm khi thấy GAGA nói chuyện yếu ớt như vậy, cả người như hoàn toàn sụp đổ vậy.

“Không thành vấn đề.” Cô ôm lấy người bạn thân thành duy nhất của mình sau bao năm lăn lộn trong Berker Palace: “Có phải vì... Mục Tịnh không?”.

GAGA dựa đầu vào vai cô, không trả lời.

Vậy thì đúng rồi.

Cô thầm thở dài một tiếng ngao ngán trong lòng rồi buông GAGA ra: “Tối nay xong việc mình qua tìm cậu”.

Tiền GAGA đi rồi, cô xem lại một lượt lịch trình mới của Paul, ánh mắt hơi ngập ngừng.

Ba giờ, Paul sẽ cùng GKang, và... người bây giờ cô không muốn nhìn thấy nhất tổ chức cuộc họp, cô cũng phải có mặt.

Cô im lặng đọc lịch trình một lát rồi ngồi xuống, bình ổn lại tâm trạng, bắt đầu làm việc.

Từ nay về sau, ngày ngày cô sẽ phải gặp anh ở đây và phải đúng như cô nói, phải quan hệ như chưa từng xảy ra chuyện gì.

...

Ba giờ đúng, cô cùng Paul đi vào văn phòng của GKang.

Trong căn phòng sáng trưng, Khang đại nhân ngồi ở bàn làm việc, hai bên là hai lá quốc kỳ quốc gia. Thư ký của ông ta, Tiểu Dịch cùng Cù Khê Ngưng, thư ký mới của anh và Mục Tịnh đều có mặt đông đủ.

Cô ung dung bình thản ngồi xuống bên cạnh Paul, lần lượt nhìn qua từng người một.

Sau khi ánh mắt cô va chạm với ánh mắt Cù Khê Ngưng, cô vẫn bình tĩnh quay đi.

Chủ đề cuộc họp hôm nay là một dự án quan trọng mà Chính phủ sẽ khởi động vào cuối năm nay: Xây dựng khu vực nhà máy xí nghiệp tại thành phố P đồng thời giảm bớt tỷ lệ thất nghiệp ở các thành phố lân cận.

Chủ đề này thực tế đã nhiều lần được nhắc tới trong phạm vi cấp cao. Nhưng hai năm trước vì ngân sách nhà nước cùng hàng loạt các nguyên nhân khác, dự án đã bị tạm ngừng tiến độ. Dường như gần đây GKang đã hạ quyết tâm đưa vấn đề này lên chương trình hội nghị cấp quốc gia, cũng yêu cầu tất cả mọi người tiếp theo đây phải coi nó là việc quan trọng hàng đầu.

Thật ra trong lòng mỗi người ngồi đây đều hiểu rõ nguyên nhân GKang đột ngột tăng nhanh tiến độ của dự án này. Đợt bầu cử bốn năm một lần đang đến trước mắt, ông ta muốn tiếp tục ngồi lại Berker Palace thì bắt buộc phải trình ra được một dự án đẹp mắt có thể khiến tất cả nhân dân tin tưởng và khâm phục. Dự án khu công nghiệp một khi thành công tuyệt đối sẽ là lựa chọn số một để ông ta nắm trong tay tiếp tục tranh cử.

“Vậy nên, để đẩy mạnh dự án này, chúng ta buộc phải nói chuyện với trùm thành phố P, Gunter.” GKang và mọi người đã thống nhất xong phần chung. Ông ta quay sang Paul: “Paul, ngày mai anh tới thăm thành phố P một lần, ngồi nói chuyện với Gunter”.

Nghe xong Paul im lặng, có phần ngập ngừng.

“Sao vậy?” Thấy nét mặt Paul như có vẻ không tán đồng, GKang bèn hỏi: “Đối với điểm này, anh có gì ngần ngại không?”.

“Địa vị khi trước của Gunter ở Berker Palace cùng lập trường hiện tại của ông ta khá tế nhị, tôi lo rằng ông ta sẽ không để Berker Palace được lợi mà giúp chúng ta làm việc này.” Paul vẫn thẳng thừng bày tỏ nỗi lo của mình.

GKang nhủ mảy: “Nhưng anh cũng biết rõ, muốn làm chuyện này chúng ta không thể không đối mặt với Gunter”.

“Thật ra chúng ta có thể ra tay ở cửa ngõ, không nhất thiết đối đầu trực diện với Gunter.”

“Vậy thì phiền anh nói cho tôi biết chúng ta nên tìm ai?” Việc Paul ba lần bốn lượt dùn dẩy đã khiến GKang tỏ thái độ không vui.

“GKang.” Lúc này, Cù Khê Ngưng im lặng ngồi bên cạnh nãy giờ bỗng nhiên lên tiếng: “Nếu ông và Paul không ngại, tôi có thể làm đại diện đàm phán với Gunter”.

Tất cả ánh mắt đều tập trung về phía anh.

“Trước đây tôi đã tiếp xúc với Gunter mấy lần, vô cùng hiểu phong cách làm việc của ông ta. Có thể Paul không hiểu rõ ông ta lắm nên đưa ra bản khoản cũng không có gì đáng chê trách. Nhưng tôi cảm thấy tôi có thể kiểm soát được tham vọng của Gunter.” Anh nói năng vừa khiêm tốn vừa gãy gọn, dường như khiến người ta không thể nhận ra rằng anh đang hạ thấp Paul.

Nhưng câu nói này của anh lại đúng là kết quả mà GKang mong muốn. Ông ta trầm tư mấy giây rồi nhanh chóng gật đầu: “Được, Chase, cậu làm đại diện cũng hợp lý”.

“Được, vậy ngày mai tôi xuất phát.”

GKang khẽ gật đầu, nét mặt lộ rõ vẻ hài lòng đối với anh.

Tất cả mọi người có mặt đều có thể nhận ra, nhưng lòng cô càng rõ như gương. Từ mấy hôm trước ở thành phố A, sau khi Cù Khê Ngưng dẫn dắt đội đặc công quốc gia bắt được tên nội gián và đầu sỏ tổ chức khủng bố mà họ rùng rợn hai tháng trời không bắt được chỉ trong vòng hai ngày, sự tán thưởng mà GKang dành cho Cù Khê Ngưng đã tăng vọt như tên lửa. Sự thể hiện xuất sắc của anh khiến nước D nở mày nở mặt, và cũng khiến anh nâng cao địa vị.

Nhưng ngược lại, địa vị của Paul cũng vì thế mà càng lúc càng chênh vênh, một chi tiết nhỏ ban nãy lại càng đổ thêm dầu vào lửa.

Nói xong chủ đề chính, GKang và Cù Khê Ngưng nói thêm vài chuyện ngoài lề. GKang hỏi anh mấy hôm trước ở nước A thế nào. Cù Khê Ngưng đáp vài câu, rồi bỗng nói: “Từ sau khi xảy ra chuyện nội gián, chính quyền nước A không còn ổn định nữa. Tôi thấy Mark rất lo âu, dường như vẫn còn thiếu một người ở bên cạnh cùng ông ấy đồng tâm hiệp lực quản lý đất nước”.

“Đúng vậy.” GKang gật đầu: “Trước mắt xem ra Chính phủ nước A tồn tại một mầm họa không nhỏ”.

“Mark cũng rất đau đầu. Ông không biết đấy thôi, trong khoảng thời gian ở đó, ông ấy liên tục tìm Paul cảm thán chuyện này.” Bất ngờ, Cù Khê Ngưng chia sẻ nhón câu chuyện về phía Paul: “Cũng khó trách hai người họ là bạn cũ lâu năm. Tôi thấy Mark chỉ muốn kéo Paul về làm Phó Chủ tịch của mình ngay thôi. Tôi nói có đúng không, Paul?”.

Một nụ cười nhạt khắc trên gương mặt điển trai của anh, nghe có vẻ là đùa giỡn, nhưng thực chất nói câu này là anh đã ghim Paul vào ván đinh, đặt trước mặt mọi người, Paul không thể qua loa cho xong chuyện.

“Phải.” Paul cười, nhưng đáy mắt không hề có nụ cười nào: “Ông ấy cũng vì ‘bệnh nặng nên tìm bùa bác sỹ’ đó mà”.

“Nhưng tôi thấy Mark không hề có vẻ gì là đùa cợt.” Cù Khê Ngưng vẫn không buông tha cho Paul. Một giây sau, cô thấy anh bất ngờ chuyển ánh mắt

về phía mình, từ tốn nói: “Rene, cô cũng nghe thấy, không phải sao?”.

Ánh đèn trong phòng như tập trung cả lên người cô.

Paul nhìn cô, GKang nhìn cô, Mục Tịnh nhìn cô... Cù Khê Ngưng càng quan sát cô chăm chú.

Ánh mắt anh vẫn giống như ngày đầu tiên cô quen biết, sắc bén, lạnh lùng, đắc thảng.

“Chase, tai mắt của anh đúng là phân bố không màng biên giới nhỉ.” Lát sau, dưới cái nhìn của tất cả mọi người, cô tủm tỉm đáp lại: “Cho dù hai hôm sau phải truy bắt tội phạm, anh cũng không quên chú ý tới chuyện trong tòa nhà Chính phủ”.

Paul lặng lẽ nở một nụ cười hài lòng.

Còn trong tầm mắt cô, chỉ có cô nhìn thấy, đáy mắt Cù Khê Ngưng lóe lên một cảm xúc khó tả, dường như bị phụ lòng, rất khó chịu.

Khó chịu.

Anh cũng khó chịu ư? Có bằng cô không?

Chính anh tự tay đưa cô tới bên cạnh Paul, thanh gươm của vua Arthur trên tập thiệp trong sổ ghi chép nói rõ dụng ý của anh: Cô chính là thanh bảo kiếm sẽ trải qua rèn giữa chốn sa trường. Khi bảo kiếm đủ mạnh, cuối cùng sẽ vẫn quay trở lại với, cùng anh xưng vương.

Nhưng bây giờ cô là kiếm trong tay người khác, cô chỉ có thể bảo vệ người khác. Đây chính là điều anh hy vọng cô làm, không phải sao?

“Dù sao tôi cũng là người đứng đầu ngành ngoại giao, nắm bắt mọi thông tin mới càng tiến bước vững vàng hơn.”

Rất lâu sau, Cù Khê Ngưng mới nhẹ nhàng đáp lại.

Nhưng ngay lập tức, khi cả căn phòng yên ắng trở lại thì anh đột ngột lên tiếng: “Ngoài ra, GKang, trong chuyến đi tới thành phố P ngày mai, tôi hy vọng được đồng hành cùng Rene”.

Anh nói với GKang, nhưng lại nhìn cô bằng ánh mắt không thể sắc hơn...

*Lời tác giả: Suốt năm năm viết sách của tôi, Đại đế chắc chắn được vinh danh là nam chính khó chơi số 1, còn tệ hại hơn cả Phó “tra nam”, vì sự tệ hại của anh ấy không nằm ở việc anh ấy ra ngoài lăng nhăng với phụ nữ, mà là bạn hoàn toàn không biết anh ấy đang nghĩ gì và rốt cuộc định làm gì (Tiểu Họa đáng thương của tôi). Tiếp theo đây sẽ bước tới thành P với cao trào của quyển Trung, hãy chờ đợi tốc độ xe 1000km/h và những màn ngược

Bạn đang đọc truyện *Mục Tiêu Của Tôi, Định Mệnh Của Tôi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 29: Vì Cậu Yêu Anh Ta

Cả căn phòng hoàn toàn im bật.

Lăng Họa sững sờ, gần như nghi ngờ không biết tại mình có vấn đề gì không.

Sắc mặt của những người khác cũng mỗi người kỳ lạ một kiểu. Paul trầm tư suy nghĩ với vẻ khác lạ. Đầu mày Mục Tịnh nhíu rất sâu. GKang và thư ký Tiểu Dịch thì có phần khó hiểu. Duy chỉ có Cù Khê Ngưng là vẫn ung dung bình tĩnh như mọi ngày, làm như người vừa đưa ra yêu cầu quái đản này không phải là mình vậy.

Đùa cái quái gì vậy, anh dám nói ngay trước mặt GKang và Paul, đòi cô đi cùng anh tới thành phố P? Cô có thân phận gì? Anh đang mưu tính chuyện gì?

“Rene?” Yên lặng một lát, ánh mắt GKang chuyển sang phía cô: “Vì sao lại là Rene đi?”.

“Vi lúc trước khi tôi tới thành phố P nói chuyện với Gunter, Rene cũng có mặt.” Cù Khê Ngưng trả lời GKang ngay lập tức, nói như một lẽ đương nhiên, đến mắt cũng không chớp lấy một cái: “Ấn tượng của Gunter đối với cô ấy khá tốt, hơn nữa cô ấy cũng rất hiểu cá tính của Gunter cùng các cộng sự của ông ta, có thể giúp tôi hoàn toàn buổi đàm phán lần này một cách hoàn hảo hơn”.

Lăng Họa cố gắng quản lý cảm xúc, liếc qua nhìn biểu cảm của Paul, trong lòng thì đã cuộn trào sôi sục.

“Paul, ý của ông là...” GKang dường như cảm thấy cách giải thích của anh không có gì thiếu hợp lý nên quay sang Paul.

Ánh mắt Paul lấp lánh, ông dịu dàng nói: “Nếu Rene cảm thấy tiện thì Chase cần tôi nhất định sẽ ủng hộ”.

... Tôi rồi.

Cô nhìn Cù Khê Ngưng, nuốt chút nữa thì nuốt cả răng vào bụng.

Anh chơi cú này được đấy. Anh đòi cô trước mặt Paul, hỏi thẳng GKang trước. Chỉ cần GKang đồng ý, Paul sao dám nói không? Cho dù cô là người của Paul nhưng vì lợi ích chung của cả Berker Palace, mọi người đều phải đồng lòng hiệp sức, giúp đỡ lẫn nhau là chuyện đương nhiên, Paul không thể chối từ.

“Được.”

Cuối cùng, dưới ánh mắt của tất cả mọi người, cô hơi ngẩng lên, ánh nhìn như chỉ muốn đốt một lỗ trên mặt Cù Khê Ngưng: “Tôi đi”.

Sau khi ra khỏi văn phòng của GKang, Cù Khê Ngưng giao tài liệu của mình cho thư ký mới, lạnh nhạt nói với Paul: “Tôi mượn Rene năm phút để thảo luận với cô ấy lịch trình ngày mai”.

Paul im lặng coi như ngầm chấp nhận, quay người rời đi.

Mục Tịnh nhìn cô một cái với hàm ý sâu xa rồi đi trước theo thư ký mới của Cù Khê Ngưng.

Cô cắn răng, cùng anh đi vào văn phòng.

Cửa văn phòng vừa khép lại, cô đã khoanh tay cười khẩy: “Mẹ kiếp, rốt cuộc anh muốn làm gì?”.

Anh quay lại, điềm nhiên cầm cốc nước trên mặt bàn lên, giơ lên với cô, bờ môi gợi cảm bật ra một chữ: “Em”.

“Ha...” Cô nhìn anh một lượt từ trên xuống dưới: “Anh có ‘lên’ được không?”.

“Tôi có làm được hay không em biết rõ mà.”

“Tôi đã nói với anh rồi.” Cô gần từng từ từng chữ, mặt không chút nhiệt độ: “Tất cả mọi chuyện giữa hai chúng ta đã kết thúc ở nước A. Trở về đây, anh là anh còn tôi là tôi, không có bất kỳ liên quan dây dưa nào cả”.

Anh uống một ngụm nước, cong môi về phía cô: “Ba hôm trước em vẫn còn ngồi trên người tôi thờ đóc, rên rỉ, cả người đỏ bừng, chớp mắt đã nói không dây dưa rồi. Ký ức của em chỉ có bấy giây thôi hả?”.

Không ngờ anh dám trắng trợn nói ra những lời ấy, cô nghẹn lại, rồi cười: “Thủ đoạn hiện tại của anh đã hạ lưu, bi ối tới mức cần phải nhắc lại chuyện tình một đêm đó để khiến tôi ghê tởm sao?”.

Anh đặt cốc xuống, đi tới trước mặt cô, nhìn cô từ trên xuống: “Ghê tởm? Tôi lại thấy em rất thoải mái và hưởng thụ”.

Cách vài ngày cô lại được nhìn anh ở khoảng cách gần như thế này, vẫn cứ nhớ lại đêm cuối cùng họ ở nước A một cách thiếu kiểm soát.

Cảnh đêm rực rỡ, họ liều mạng tìm tòi lẫn nhau. Cô không biết lúc đó anh nghĩ gì, nhưng chỉ ít có một khoảnh khắc, cô quả thực đã quên hết mọi trò chơi và bàn cờ, chỉ một lòng muốn hoàn thành mọi ảo vọng của mình về anh.

Ngủ với nhau rồi biết đâu cô sẽ không còn rối loạn tâm trí vì anh nữa. Ngủ với nhau rồi biết đâu sẽ không còn phiền não đau khổ vì anh nữa. Pháo hoa rực rỡ rồi tàn lụi, bữa tiệc vui vẻ rồi kết thúc, tất cả như một lẽ đương nhiên.

Cô những tưởng anh cũng như vậy, nhưng bây giờ xem ra anh không có ý định buông tha cho cô. Còn chính cô cứ ngỡ mình đã hoàn thành việc mình muốn làm, nhưng ai dè khi gặp lại anh, cô lại bắt đầu rối loạn.

“Chase.”

Nhìn nhau một lúc, cô bình tĩnh ngược lên: “Sharks only love blood”.

Ánh mắt Cù Khê Ngưng lóe lên nhưng anh vẫn im lặng.

“Đây là nguyên tắc của anh, tôi cực kỳ tán đồng. Thế nên, cũng mong anh tuân thủ nguyên tắc của mình.” Cô không muốn ở chung với anh trong một căn phòng nữa nên quay người đi ra ngoài: “Nếu đích thực anh cần tôi, dự án ở thành phố P tôi sẽ dốc hết sức giúp đỡ. Tôi sẽ làm tốt phận sự của mình, theo đúng suy nghĩ ban đầu chúng ta cùng hướng đến”.

...

May mắn thay, sau đó Cù Khê Ngưng không mang tới cho cô “bất ngờ” nào.

Trở về vị trí làm việc tới hơn sáu giờ thì Mục Tịnh xuất hiện trước bàn làm việc của cô.

“Tất cả lịch trình ngày mai tới thành phố P của cô và Chase đã sắp xếp ổn thỏa, đây là tài liệu hai người cần.” Mục Tịnh đặt một phần tài liệu vào tay cô, nói như cười như không: “Có lẽ cô đã rất hiểu anh ấy rồi nên tôi không cần quan tâm thêm nữa, cô đi cùng anh ấy tôi rất yên tâm”.

Anh ta đặc biệt nhấn mạnh hai chữ “đi cùng”.

Cô nhận tài liệu rồi mỉm cười thoáng qua, ra hiệu cho anh ta cùng mình đi vào một căn phòng không có ai ở bên cạnh.

Mục Tịnh có phản ngạt ngừng, nhưng vẫn theo cô. Ai ngờ cô vừa đóng cửa lại đã xoay người nâng gối đá mạnh vào chân anh ta.

Bị một đôi giày cao gót vừa nhọn vừa dài đá vào chân sẽ đau đến cỡ nào cô có thể tưởng tượng ra, hơn nữa cô còn dùng sức mạnh, khiến một người đàn ông cứng rắn như sắt đá ấy cũng phải đau đến kêu lên, loạng choạng rồi cúi gập bụng xuống ôm đùi.

“Tôi tha chưa đá vào nơi sinh con đẻ cái của anh là đã nể tình lắm rồi đấy.” Lăng Họa cười khẩy nhìn Mục Tịnh đã đau đến mức trán túa mồ hôi: “Tránh xa GAGA ra cho tôi. Anh mà còn có ý đồ dùng nửa thân dưới để suy nghĩ về cô ấy thì đừng trách tôi khiến anh tuyệt tử tuyệt tôn”.

Từ lúc cô ra tay, Mục Tịnh cũng đã hiểu ý của cô. Lúc này anh ta chống một tay lên chiếc bàn bên cạnh, lạnh lùng nói: “Cô là mẹ cô ấy à? Chuyện giữa hai chúng tôi cần cô nhúng tay vào sao?”.

“Tôi mà là mẹ cô ấy thì coi như con gái tôi gặp vận hạn.” Cô nhún vai: “Dù sao thời trẻ ai chả mấy lần yêu phải vài tên tệ hại”.

Sắc mặt Mục Tịnh cực kỳ khó coi, nhưng vì đuôi lý, anh ta vẫn cố nhịn, kiềm chế nói: “Lăng Họa, chuyện giữa tôi và Chu Đa Dư cô không quản được đâu. Cô cũng đừng có lo chuyện bao đồng nữa, lo chuyện mình đến thành phố P trước đi, đừng để lòi ra sơ hở gì”.

Cô hoàn toàn không muốn nghe Mục Tịnh nói thêm, mở cửa thẳng thừng bỏ đi.

***

Buổi tối cô dẫn theo GAGA, người giờ này không biết hôn vía đã bay đi đâu, về nhà mình, đặt cô ấy ngồi xuống sofa.

“Ngày mai mình đi thành phố P, trong nhà còn chẳng tìm ra được nửa quả trứng gà, ăn tạm mỳ gói nhé?” Cô cời áo khoác, nhìn GAGA, khó xử hỏi.

“Uống nước thôi cũng được.” Giọng GAGA như trôi tận đâu đâu.

Lăng Họa đi rửa tay thay quần áo rồi khăn trương làm xong hai bát mỳ, đặt lên mặt bàn.

“Mình đi thu dọn hành lý đã.” Cô tự và hai miếng mỳ, cuối cùng vẫn không chịu nổi phải trừng mắt: “Chu Đa Dư, cậu mà còn nửa sống nửa chết kiểu này, mình đá cậu ra khỏi nhà đó, mình cho cậu biết”.

GAGA dụi mắt: “Có ai an ủi anh em đồng chí vừa thất tình như cậu không? Chẳng lẽ cậu không nên dịu dàng ôm tở vào lòng để tở khóc lóc kẻ khổ cả một đêm sao?”.

“Thất tình?” Cô mở vali đặt nằm xuống đất rồi ném quần áo vào trong: “Cậu có ‘tình’ hay sao mà ‘thất’?”.

GAGA á khẩu: “... Sao mồm miệng cậu bây giờ độc như Chase vậy?”.

Vừa nghe tới cái tên ấy, Lăng Họa lập tức cảm thấy mình như bùng nổ: “Cậu nói cái gì cũng được, nhưng còn nhắc tới cái tên đó là mình đuổi đi thật đấy”.

Đôi mắt xinh đẹp của GAGA đảo đảo, quan sát sắc mặt cô, do dự rất lâu mới hạ thấp giọng, hỏi với vẻ thần bí: “... Phải chăng đã đến lúc mình cần đưa cậu 50 ngàn tiền mặt?”.

Cô thở dài một tiếng: “Giờ mà cậu có sẵn thì bỏ ra đây”.

GAGA lẩm nhẩm mãi câu nói này của cô, sắc mặt đang buồn bã bỗng chốc chuyển sang hoảng hốt.

“Đừng!” Cô giơ tay lên ngay giây phút GAGA há hốc miệng định hét to: “Chu Đa Dư, đừng!”.

Thế là GAGA buộc phải nuốt những lời ấy vào bụng, nhưng biểu cảm vẫn không khác gì bị sét đánh.

“Mình sắp dọn xong hành lý rồi, mà cậu vẫn chưa nói xong đầu đuôi câu chuyện.”

Lăng Họa bỏ sạc điện vào trong vali, gõ tay lên mặt bàn, lập tức chuyển chủ đề: “Rốt cuộc Mục Tịnh làm sao? Bị cậu bắt gian tại giường? Hay ra tay đánh cậu? Hay là anh ta bắt lực? Bắt lực thì tới bệnh viện khám đi chứ”.

Vừa nghe thấy cái tên “Mục Tịnh”, GAGA lập tức biến thành gà rù, bình ổn lại tâm trạng mất đúng năm phút mới khó khăn cất lời: “... Anh ấy có vợ”.

Gương mặt Lăng Họa cũng biến sắc.

Bầu không khí ngưng đọng trong giây lát, Lăng Họa nhìn đôi mắt đỏ sọng của GAGA, rất lâu sau mới nói: “Chu Đa Dư, chuyện này không đùa được đâu. Đàn ông có vợ sao có thể dây vào được? Cho dù thất cổ tự tử cậu cũng phải cắt đứt quan hệ với anh ta”.

“Nhưng anh ấy nói anh ấy...”

“Anh ta nói gì cậu cũng không cần nghe, nếu anh ta không phủ nhận sự thực này thì cậu bảo anh ta cút càng xa càng tốt.”

Đôi mắt GAGA hoàn toàn trầm xuống, nước mắt trào ra: “Minh biết rồi”.

Lăng Họa thăm thò dài, đi tới ôm chặt lấy GAGA, cảm thấy mình ra tay chiều nay không hề sai chút nào.

Sau khi được cô ôm, cả người GAGA hoàn toàn sụp đổ, cô ấy khóc nức lên bên vai cô và nói: “Tiểu Họa, ban đầu mình chẳng nghĩ sẽ có chuyện gì với anh ấy, nhưng thật ra đáy lòng vẫn có một chút hy vọng, hy vọng anh ấy sẽ nói bọn mình có thể bắt đầu mối quan hệ tình cảm thực sự, chứ không phải chỉ là quan hệ xác thịt”.

Câu nói này nghe bên tai mà như đánh vào trái tim cô, khiến sắc mặt cô cũng dần dần tối đi.

“Anh ấy cũng khiến mình cảm thấy anh ấy quan tâm tới mình, nhưng có thể chỉ qua vài ngày là cảm giác này lại biến mất, cứ thế lặp đi lặp lại như bị giầy vò, cho đến khi mình phát hiện chuyện anh ấy có vợ.” GAGA khóc không thành tiếng: “Mình không còn tâm trạng làm việc nữa, về đến nhà chỉ biết nằm thẩn thờ mà khóc, nhìn thấy anh ấy vừa vui lại vừa đau khổ. Cậu không biết mình ghét đáng về người không ra người, ma chẳng ra ma này của bản thân đến thế nào đâu, sao mình lại thành ra thế này cơ chứ...”

Cô vỗ vai GAGA, nhưng chính bàn tay cô cũng hơi run run: “Vi cậu yêu anh ta”.

GAGA im lặng.

Lăng Họa cảm thấy trái tim mình như tê dại đi, tầm nhìn rơi vào một điểm trong thinh không: “Cậu sẽ không còn giống cậu nữa, chỉ vì cậu yêu người ấy”.

Sẽ vui vì nụ cười băng quơ của người ấy, sẽ buồn vì hành động tuyệt tình của người ấy, cả ngày trong đầu chỉ nhớ đến người ấy, nhưng gặp rồi lại bối rối, luống cuống. Người ấy có thể dễ dàng tác động đến cảm xúc của cậu, nhẹ nhàng và đơn giản như chơi một con rối vậy.

Không sai.

Nếu như vậy thì trò chơi này cô đã định sẽ thua cuộc ngay từ lúc bắt đầu rồi.

***

Sáng sớm ngày hôm sau, cô và Cù Khê Ngưng cùng bay tới thành phố P.

Dọc đường bình an vô sự, ngoài những công việc cần thiết ra, giữa họ không còn bất kỳ giao lưu dư thừa nào, anh thậm chí còn không buồn nhìn cô.

Giống như chuyến đi lần trước, vừa xuống máy bay, họ đã đi ô tô tới thẳng tòa nhà văn phòng của Gunter. Gunter cũng đã đợi họ từ lâu, lần lượt bắt tay từng người.

“Rất vui mừng được gặp lại mọi người.” Gunter nhìn Cù Khê Ngưng rồi nhìn cô, đùa: “Rene, sao tôi có cảm giác cô khác lần trước vậy, có phải bị Chase tàn phá không?”.

Lăng Họa ngón ngang trăm thứ cảm xúc trong lòng, nhưng ngoài mặt chỉ có thể thản nhiên đùa lại: “Gunter, ý ông muốn nói là tôi thành bà cô già rồi phải không?”.

“Đâu có, đâu có.” Gunter phá lên cười sảng khoái rồi cùng họ đi vào phòng họp: “Cô càng ngày càng có tiếng trong giới rồi. Thật trùng hợp, một người bạn cũ của cô hôm nay cũng có mặt”.

Bạn cũ?

Cô nghi hoặc nhíu mày, bất giác ngẩng đầu nhìn Cù Khê Ngưng, muốn xem anh có biết sự tình không, nhưng anh hoàn toàn hờ hững, làm như không hề nghe thấy.

Lăng Họa khó chịu nghiêng răng nghiêng lợi.

Vào phòng họp, cô lập tức nhìn bao quát, muốn xem người bạn cũ ấy là ai. Nhưng ánh mắt vừa chạm phải người ngồi trong cùng, sắc mặt cô lập tức thay đổi hoàn toàn.

“Chào Rene.” Người ấy đứng dậy, ôn hòa vẫy tay với cô: “Lâu rồi không gặp”.

Chất giọng trầm mà nhẹ nhàng.

Hóa ra là Ken.

Người đã bị chính tay cô tung scandal, ép phải rời khỏi Berker Palace khi thời thế đang hưng thịnh, ân nhân của cô, Ken.

“Chào Chase.” Ken cũng chào hỏi Cù Khê Ngưng, ánh mắt chứa nhiều điều sâu xa: “Cậu vẫn khỏe chứ”.

Bàn tay đang cầm tài liệu của cô vô thức run lên. Một lát sau, cô ép mình mỉm cười, cất giọng khàn khàn: “Chào ông, Ken”.

Không ai hiểu được tâm trạng của cô lúc này, giống như bóng tối khó khăn lắm mới xua tan được một lần nữa bao trùm bầu trời, đêm đen vô tận, cô hoàn toàn không có lối thoát.

Một giây sau, cô bỗng cảm giác có ai nắm chặt tay mình.

Vì trước mặt họ là chiếc bàn vuông nên không ai nhìn thấy Cù Khê Ngưng lúc này đang nhẹ nhàng nắm lấy đôi tay run rẩy của cô dưới gầm bàn.

Lòng bàn tay anh lạnh lạnh, lúc này bọc lấy tay cô, mạnh mẽ và kiên định.

Trái tim Lãng Họa trầm xuống, cô cắn chặt răng,

“Gunter.”

Đúng lúc ấy, cô bất ngờ nghe được một giọng nói không thể quen thuộc hơn vang lên sau lưng mình.

Từ từ quay đầu lại, cô nhìn thấy Lộ Tân Viễn đứng trước cửa phòng họp.

Anh ấy mặc bộ vest xám, khuôn mặt tuấn tú, vẫn nho nhã hiền hòa như mọi khi, trông không hề có tính công kích chút nào.

“Xin lỗi, tôi đến muộn.” Nhưng giây phút này, đôi mắt anh ấy sâu không thấy đáy.

~Hết chương 28~

*Lời tác giả: Đoạn tình cảm ngược tâm giữa GAGA (Chu Đa Đa tiểu thư) và Mục Tịnh các bạn có muốn đọc không? Có mong chờ cuộc đại chiến tiếp theo đây của Đại đế và bạn trai Lộ không nào? Ừm, các bạn nghĩ ai sẽ thắng *vuốt cằm*

Bạn đang đọc truyện *Mục Tiêu Của Tôi, Định Mệnh Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 30: Một Người Chiến Thắng Giòn Giã, Một Kẻ Rơi Xuống Địa Ngục

Đúng là một bữa tiệc Hồng môn yến.

Nếu nói lúc nhìn thấy Ken, tâm trạng của cô đã chịu một đả kích cực mạnh thì bây giờ khi nhìn thấy Lộ Tân Viễn, cô như rơi thẳng xuống hố băng.

Vì sao, sao anh ấy lại đến đây? Anh ấy định làm gì?

Còn Lộ Tân Viễn khi nhìn thấy cô thì tỏ ra rất kinh ngạc, dường như cũng không ngờ được cô lại xuất hiện ở đây, nhưng ngay sau đó anh ấy đã nhún mày, tầm nhìn di chuyển qua lại giữa cô và Cù Khê Ngưng, sắc mặt càng lúc càng khó coi.

Trong phòng họp yên ắng, bầu không khí trở nên không thể quái dị hơn. Nhưng Lãng Họa phát hiện ra, Cù Khê Ngưng ở bên cạnh cô vẫn ung dung điềm đạm như thường.

Lẽ nào anh đã sớm biết sự có mặt của Ken và Lộ Tân Viễn?

“Mọi người ngồi cả đi.” Lão hồ ly Gunter vỗ tay, dứt khoát ngồi xuống trước: “Tôi nghĩ chúng ta có lẽ đều hiểu về nhau cả rồi, cũng không cần phải vòng vo tam quốc tự giới thiệu bản thân nữa, chúng ta đi thẳng vào chuyện chính đi. Chase, tình hình trước mắt là Lu và Ken đã cho tôi một quân bài cao hơn Berker Palace”.

“Có thể hiểu được.” Cù Khê Ngưng lẳng lẳng buông tay cô, đồng thời kéo ghế ra: “Một khi khu công nghiệp được xây dựng lên, hiệu ứng bướm bướm tạo thành khó mà tưởng tượng nổi, đứng trước một cơ hội làm ăn khổng lồ, ông có quyền đưa ra bất kỳ sự lựa chọn nào”.

“Vậy cậu chấp nhận nhường mối làm ăn này cho chúng tôi đúng không?” Ken ôn hòa nhún vai, nhưng đôi mắt nhìn Cù Khê Ngưng lại hoàn toàn sắc

lạnh.

Lăng Họa quan sát Ken, hiểu rõ Ken nhất định đã biết người hủy hoại tiền đồ của mình là Cù Khê Ngưng.

Cù Khê Ngưng đan hai tay vào nhau, chống cằm “Không”.

“Vậy trong tay anh có thứ gì để cạnh tranh với chúng tôi?” Lộ Tân Viễn lúc này ngồi đối diện Cù Khê Ngưng, ánh mắt ngập tràn khinh bỉ: “Ồ, chắc lại là giao dịch bí mật mà trước kia anh giấu GKang tới tìm Gunter bàn bạc đó phải không?”.

Lăng Họa ngồi bên cạnh Cù Khê Ngưng, quan sát khuôn mặt của Lộ Tân Viễn. Cô cảm thấy anh ấy lúc này hoàn toàn không phải là người mà cô quen biết. Lạnh nhạt, mạnh mẽ, sắc bén, anh ấy giống một Cù Khê Ngưng thứ hai. Bốn năm ở bên cạnh anh ấy, cô từng được chứng kiến những khi anh ấy ương ngạnh, nhưng cũng không phải là đáng về hiện tại.

Cũng có thể là cô xưa nay cô chưa thực sự hiểu Lộ Tân Viễn.

“Chase.” Lộ Tân Viễn im lặng nhìn Cù Khê Ngưng, rồi từ từ đổ người về phía trước: “Nếu tôi trình giao dịch này cho GKang xem, anh đoán sẽ thế nào? Anh giấu ông ấy làm mấy giao dịch này để kiếm chút lợi lộc cho bản thân... Ông ấy sẽ nhìn anh bằng con mắt gì? Tôi thật sự tò mò đấy”.

“Gunter, chi bằng bây giờ chúng ta gọi cho GKang đi?” Lộ Tân Viễn cười nhạt hướng về phía Gunter.

Gunter nhún vai, tỏ vẻ thế nào cũng được. Trai cò giằng nhau, người được lợi luôn là ngư ông đứng giữa.

“Được thôi.” Không ngờ, Cù Khê Ngưng lại khẽ gật đầu.

Lộ Tân Viễn và Ken đưa mắt nhìn nhau.

“Vừa hay GKang cũng rất quan tâm sự tiến triển của hội nghị lần này. Bây giờ ông ấy có mười phút để nói về chuyện này.” Cù Khê Ngưng bỗng nghiêng đầu nhìn về phía cô: “Rene, phiền cô giúp tôi kết nối với điện thoại bàn trong văn phòng GKang”.

Cô nhìn anh, ánh mắt anh vẫn sâu không thấy đáy, không thể nhìn ra là giận dữ hay vui mừng. Nhưng cô cảm nhận rõ ràng sự bình thản của anh.

Vì sao trong một tình huống ác liệt như vậy mà anh vẫn giữ được bình tĩnh? Lúc đó khi cô cùng anh tới thành phố P, cô biết rõ anh quả thực đã giấu GKang làm vài trò. Lúc đó ở trước mặt GKang, cô và anh còn cho cùng một khẩu cung để bảo vệ anh. Nhưng bây giờ Lộ Tân Viễn muốn vạch trần anh ngay tại trận, sao anh có thể giải thích được đây?

Cố gắng tỏ ra bình tĩnh bấm xong số điện thoại, cô ngồi lại xuống ghế, cắn chặt răng.

Điện thoại được kết nối, giọng GKang từ đầu kia vọng tới: “Chào các vị”.

“Chào ông, GKang.” Lúc này Lộ Tân Viễn lên tiếng: “Tôi là XY Lu, đại diện cho tập đoàn tài chính Lộ Thị, tin rằng ông cũng biết tôi”.

“Hiện tại Lộ Thị là tập đoàn tài chính đứng phía sau Berker Palace, nhưng hiện tại trong dự án khu công nghiệp tại thành phố P, có khả năng, chưa chắc Lộ Thị đã lựa chọn ủng hộ Berker Palace, mà nhảy ra ngoài hợp tác thẳng với Gunter. Tuy nhiên, tôi có một tin tức thú vị hơn nữa muốn chia sẻ cùng ông. Anh Chase trước kia đã ký riêng vài hợp đồng liên quan đến khu kinh tế với Gunter, không biết ông đã hay sự tình này chưa?”

Nói xong, anh ấy nhìn Cù Khê Ngưng, khóe miệng nhếch lên một nụ cười lạnh, trong mắt chỉ toàn sự đắc thắng.

GKang trầm ngâm giây lát, rồi hỏi: “Chase, có đúng là có chuyện này không?”.

“Đúng vậy.” Cù Khê Ngưng trả lời không chút hoang mang.

“Ký với Gunter bằng danh nghĩa cá nhân của mình?”

“Đúng vậy.”

Sau câu trả lời chắc nịch của anh, nụ cười sung sướng trên khuôn mặt Ken và Lộ Tân Viễn càng lúc càng rõ rệt.

Bàn tay đặt dưới cằm bàn của cô từ từ cuộn lại thành nắm đấm.

“Cậu còn gì để giải thích không?” Giọng GKang lúc này nghe rất không vui: “Tôi nghĩ, thân là người đứng ở một vị trí cao trong Berker Palace, cậu nên hiểu rõ hơn tôi hậu quả nghiêm trọng của sự việc”.

Lăng Họa thấy Lộ Tân Viễn nhìn về phía cô.

Ánh mắt anh ấy viết rõ ràng một câu: Em nhìn đi, đây chính là gã đàn ông em kính phục, một lòng muốn giúp đỡ, hẳn cũng chỉ như vậy mà thôi.

“GKang, trước khi ông định tội tôi, tôi chỉ có một câu muốn nói.” Ai ngờ, đúng lúc này Cù Khê Ngưng dựa thẳng người ra sau ghế, thể hiện một trạng thái thoải mái không tưởng: “Tôi đã gửi bản điện tử của hợp đồng này cho Daisy, bây giờ cô ấy sẽ giao bản giấy cho ông. Ông chú ý xem điều khoản thứ

27”.

Đầu kia vang lên tiếng nói nhỏ nhẹ của Tiểu Dịch và tiếng lật giấy của GKang.

“Sao?” GKang nói: “Thời hạn hợp đồng là 70 năm?”.

“Không sai.” Cù Khê Ngưng rướn môi cười nhẹ nhàng: “Sở dĩ trước đây tôi ký kết hợp đồng này với Gunter trên danh nghĩa cá nhân là vì theo điều khoản, cá nhân tôi có thể là chủ sở hữu đất đảm bảo duy trì khu công nghiệp trong vòng 70 năm, còn nếu lấy danh nghĩa Berker Palace hay tập đoàn tài chính Lộ Thị thì nhiều lắm chỉ được 10 năm”.

“Vậy, đối với Gunter, việc vận hành ổn định khu công nghiệp trong vòng 70 năm hay 10 năm sẽ có lợi hơn?”

Anh ăn nói đanh thép, khiến sắc mặt Ken và Lộ Tân Viễn đều tái đi.

“Dĩ nhiên, tôi đã mạo hiểm ở một mức độ nhất định. Vì dự án khu công nghiệp bị trì hoãn quá lâu, có thể vĩnh viễn chỉ tồn tại trên giấy. Nhưng lúc đó Rene cũng có mặt. Cô ấy sẽ đứng ở góc độ khách quan nhất để nói rõ tính chính xác của việc mạo hiểm này.” Lúc này Cù Khê Ngưng nhẹ nhàng xoay người, nhìn sang cô.

Khi chạm phải ánh mắt anh, tay cô chợt run lên.

Cô nhìn rất rõ ràng, đáy mắt anh lúc này không gọn chút u ám nào, chỉ đơn thuần bộc lộ sự tin tưởng và tuyệt đối tự tin đối với cô một cách chân thành nhất, giống như nguồn sức mạnh anh mang tới từ cái nắm tay rất chặt ban nãy.

Bấy giờ, cô buông cây bút trong tay xuống, chậm rãi từ tốn nói với GKang ở đầu kia điện thoại: “GKang, bản hợp đồng do Chase ký cùng Gunter do tôi đích thân phiên dịch, tôi có thể đọc thuộc lòng từng điều khoản. Cách làm của Chase là khá mạo hiểm, nhưng nay một khi dự án được khởi công, việc ‘tiền trăm hậu tâu’ của anh ấy đã giành được phần lợi về cho Berker Palace. Ngoài ra, trên hợp đồng còn một điều khoản nữa. Sau năm năm nữa, hợp đồng cá nhân này của anh ấy sẽ được chuyển thành hợp đồng của Berker Palace, quyền sở hữu đất trong 70 năm vẫn được giữ nguyên. Tôi đây, đây là một nước đi hậu hĩnh mà không tập đoàn tài chính nào thực hiện được”.

Nói xong, cô vô thức nhìn vào mắt anh.

Đôi mắt chân thành của anh soi rõ bóng cô, còn cả một nụ cười trong sáng, thật sự rất đẹp. Quen anh lâu như vậy, cô chưa bao giờ nhìn thấy biểu cảm này của anh.

Nhẹ nhàng hít một hơi sâu, cô cũng đồng thời bắt gặp cái nhìn của Lộ Tân Viễn.

Xa xôi, tuyệt vọng và u ám.

Nhắm mắt lại, cô quay đi.

Đầu kia, GKang nghe xong một lúc mới nói: “Gunter, tôi nghĩ Chase và Rene đã đại diện cho ý chí của tôi rồi”.

Gunter khẽ gật đầu: “Tôi đã hiểu”.

“Hợp tác vui vẻ.”

“Hợp tác vui vẻ.”

Cúp máy xong, Gunter giơ tay ra trước mặt Cù Khê Ngưng.

Hai bàn tay bắt chặt lấy nhau giữa không trung.

Một giây sau, Lộ Tân Viễn đứng dậy khỏi ghế, tím tái mặt mày, không buồn nhìn mọi người mà vội bước đi thẳng ra ngoài.

“Vậy thì chúng ta chính thức ký phụ lục hợp đồng đi.” Gunter là một lão làng, không tỏ bất kỳ thái độ gì với hành động của Lộ Tân Viễn, chỉ mỉm cười nhìn Cù Khê Ngưng.

“Được.” Lúc này Cù Khê Ngưng quay đầu nói với cô: “Em ra ngoài đợi tôi một lát”.

Cô gật đầu, thu dọn tài liệu rồi đi thẳng ra ngoài.

Cửa sổ bên cạnh phòng họp để mở, cô đi tới bên cạnh cửa sổ, day day trán.

“Rene.” Cô bỗng nghe thấy giọng Ken vang lên sau lưng.

Quay người lại, bàn tay cô đặt sau lưng lặng lẽ cuộn thành nắm đấm.

Ken đi tới trước mặt cô, nhìn sâu vào mắt cô một lúc: “Cô đã thay đổi rất nhiều”.

“Thông minh, lanh lợi, bạo dạn, máu lạnh, vì mục đích nào đó có thể bất chấp thủ đoạn.” Ken nhấn mạnh từng câu từng chữ: “Cô đã phát triển theo đúng mong muốn của tôi và Tim”.

Cô không có gì để nói.

“Tôi đã sớm biết chuyện của tôi do cô và Chase thực hiện. Mất đi địa vị ở Berker Palace tôi không quá tệ hại, nhưng cũng không tốt đẹp gì. Thế nên khi Lộ Tân Viễn tìm tới, tôi mới đồng ý giúp cậu ta.” Ken nhẹ nhàng chống tay lên cửa sổ: “Nhưng thật không ngờ cuối cùng vẫn không thắng được Chase”.

“Ông vẫn muốn tiếp tục tham gia trò chơi này?” Cô nhìn mãi, cuối cùng vẫn lên tiếng hỏi.

Ken cười khê rồi lắc đầu: “Không, tới đây thôi, thời gian ở bên người thân và gia đình càng lâu, tôi càng xem nhẹ những chuyện này, tới cuối cùng trở nên tệ hại, không còn hứng thú như năm nào nữa”.

“Thêm nữa, cô cũng không cần cảm thấy áy náy với tôi. Tôi đã chơi trò chơi quyền lực mấy chục năm rồi. Hồi trẻ tôi cũng từng làm những chuyện như thế này, thậm chí còn quá đáng hơn cô. Đứng ở lập trường của mình, cô không sai.”

Cô nhìn Ken, ánh mắt hơi run rẩy, nhưng cuối cùng vẫn không nói gì.

“Tình cảm của cô đối với Chase không chỉ có vậy phải không.” Hai người trầm mặc rất lâu, rồi Ken bất thành linh lên tiếng.

Cô sững sờ, không nói nổi câu nào.

Ken cười: “Dù sao tôi cũng lấn lộn nhiều hơn cô cả chục năm, chút tiểu tiết này không thoát nổi mắt tôi đâu”.

“Thế nên cô mới giúp cậu ta như vậy. Nhưng mắt nhìn người của cô không sai đâu. Dã tâm và năng lực của người này tôi chưa từng gặp người nào thứ hai được như vậy, cậu ta đang nhắm vào đâu, cả hai chúng ta đều rõ.”

“Nhưng, một khi ngày ấy thật sự đến, cũng tức là mọi thứ tình cảm vượt quá giới hạn cô dành cho cậu ta sẽ bị tuyên án tử hình. Tôi nghĩ trong lòng cô cũng rõ.”

Nói xong những lời này, Ken khẽ gật đầu với cô rồi quay người rời đi.

Lăng Họa đứng một mình bên cửa sổ, nhìn theo bóng Ken đi ra khỏi tòa nhà, ngồi lên xe rồi biến mất giữa lòng thành phố.

Ngoài kia người qua người lại tấp nập, xe cộ di chuyển như mắc cửi, sắc trời cũng từ từ tối đi.

Thời gian chảy trôi, mỗi phút, mỗi tiếng, mỗi ngày... Mọi thời gian đều chỉ về ngày cuối cùng bị tuyên án tử hình ấy, dù sớm hay muộn, nó vẫn sẽ đến.

Đó là số mệnh, cũng là kết cục.

Chẳng biết đã bao lâu, cô nghe thấy tiếng mở cửa phòng họp cùng vài tiếng nói chuyện. Sau khi tiếng người ngừng lặng, không gian một lần nữa trở nên yên ắng.

Cô quay người, trở về phòng họp.

Lúc này trong phòng chỉ còn một mình Cù Khê Ngưng.

Trong bóng hoàng hôn, anh đeo một chiếc kính, đang ngồi đối diện cửa, yên lặng và nghiêm túc nhìn hợp đồng trong tay. Ánh sáng hắt lên gò má anh khiến khuôn mặt ấy bớt sắc lạnh đi vài phần.

Hơn nữa anh có chút mệt mỏi, cô nhận ra được từ vàng trán của anh.

Thì ra anh cũng biết mệt.

Nghe thấy bước chân của cô, anh ngẩng đầu lên.

Cô xoay tay khóa cửa lại rồi từng bước từng bước đi về phía anh, đi tới trước mặt anh.

Sau đó, cô cúi người, sát lại nhìn vào đôi mắt anh rồi hôn thẳng lên đôi môi khép chặt của anh.

Lát sau, cô đứng dậy, không đỏ mặt, không hồi hộp.

“Em đúng là điển hình của kiểu người lá mặt lá trái.” Anh nhìn cô, chất giọng khàn mà quyến rũ: “Khi tôi mặc sức làm theo ý mình thì em tránh như tránh tà, khi tôi tuân thủ nguyên tắc, em lại như Đất Kỷ hiến thân, ngày nào cũng chơi một trò khác nhau”.

Cô cười khê: “Học anh đây”.

Cù Khê Ngưng nhìn nụ cười bình thản mà nhột nhạt của cô, rất lâu sau mới gỡ tay tháo kính xuống.

Ánh mắt anh khóa chặt cô rồi nhẹ nhàng giữ lấy cằm cô.

Sau đó anh ghé qua, tách môi cô ra, đâm thẳng vào trong, không ngừng vằn vò đầu lưỡi cô.

Cô cũng nhắm mắt đáp lại anh.

Môi lưỡi giao hòa, mọi lời cô muốn nói dường như đều đã truyền đạt tới anh thông qua cách thức này, cả những gì chưa nói, không thể nói hay những gì cô vĩnh viễn không muốn thể hiện... toàn bộ đều dồn vào nụ hôn ấy.

Nhưng lúc này, cô không nhìn được phía sau lưng mình... Lộ Tân Viễn chẳng biết đã xuất hiện ngoài cửa phòng họp từ lúc nào. Anh ấy như một linh hồn vô thanh, yên lặng nhìn họ, sắc mặt u ám, không chút huyết sắc.

Nhưng Cù Khê Ngưng thì có.

Anh vừa hôn Lãng Họa vừa nhìn thẳng vào Lộ Tân Viễn ngoài cửa.

Chỉ cách một chiếc cửa, một người chiến thắng giòn giã, một kẻ như rơi xuống địa ngục...

*Lời tác giả: Một chương cực kỳ căng thẳng, tuyên bố sự thảm bại của bạn trai Lộ. Hy vọng các bạn thích... Và, trước khi ngược nặng tới, chỉ bằng làm một chuyến du thuyền?

Bạn đang đọc truyện *Mục Tiêu Của Tôi, Định Mệnh Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 31: Xem Kịch Trả Tiền

Khi Lãng Họa và Cù Khê Ngưng cùng bước ra khỏi tòa nhà văn phòng của Gunter, trời đã tối hẳn.

Nhưng vừa ra khỏi cánh cửa xoay, cô lập tức nhìn thấy một bóng hình quen thuộc đứng dựa bên tấm biển chờ taxi.

Là Lộ Tân Viễn.

Anh ấy kẹp một điếu thuốc trong tay, hút như đã quen từ lâu, rồi nhẹ nhàng nhả khói, khuôn mặt nghiêng bình thản tới mức gần như tê dại.

Cô chưa bao giờ được nhìn thấy anh ấy hút thuốc. Khi xưa họ còn bên nhau, anh ấy không động vào thuốc lá, cho dù là người khác mời mọc. Hơn nữa anh ấy cũng từng nói với cô rằng, anh ấy không thích mùi thuốc lá.

Người trước mặt rõ ràng là cô rất quen thuộc nhưng lại như rất xa lạ. Kể từ khi anh ấy một lần nữa xuất hiện trước mặt cô sau ba năm xa cách, dường như đã không còn là người đàn ông cô quen ngày trước nữa.

Cô yên lặng nhìn anh ấy, cảm thấy trong tim như có thứ gì chặn lại, không sao thở được.

Lộ Tân Viễn hút xong một điếu thuốc thì ném đầu lọc vào thùng rác bên cạnh và đi về phía họ.

Anh ấy đi tới trước mặt cô, nhìn thẳng vào mắt cô... và chỉ nhìn cô.

Bên cạnh là Cù Khê Ngưng, đối diện là Lộ Tân Viễn, trong lòng cô lấp đầy trăm ngàn cảm xúc, nhưng đã không còn bối rối như lần đầu tiên rơi vào tình huống này nữa.

Vì những manh mối hỗn loạn ban đầu dường như đã dần dần trở nên rõ nét. Có thứ tình cảm đã ăn sâu bén rễ trong lòng cô, và cũng có những tình cảm như ánh nền lụi tàn.

Thế sự khó lường, nhưng lại chân thực.

Chưa đợi tới lúc cô hay Lộ Tân Viễn lên tiếng, Cù Khê Ngưng đã thẳng thừng quay người bỏ đi, hướng tới chiếc xe đỗ bên cạnh. Anh ngồi lên xe, đóng cửa lại. Nhưng một lát sau, chiếc xe vẫn không có ý lăn bánh, như đang đợi cô vậy.

Người đàn ông này thật là...

Cô không khỏi cảm thấy vừa bực mình vừa buồn cười vì anh.

Lần nào anh hầu như đều tỏ thái độ khinh bỉ khi phải đối đầu trực diện với Lộ Tân Viễn, nếu không phải là kiêu ngạo rồi đi thì cũng là để lại chiến trường cho cô tự giải quyết. Anh tự tin rằng dù Lộ Tân Viễn dao động kiểu gì cô cũng vẫn đi cùng anh ư?

Lăng Họa thu lại ánh mắt, một lần nữa nhìn về phía Lộ Tân Viễn.

“Xin lỗi em.” Trên khuôn mặt Lộ Tân Viễn không hề có lấy một nụ cười: “Anh không ngờ hôm nay lại đẩy em vào thế bĩ”.

Cô im lặng cụp mắt xuống.

“Anh biết là em nhất định rất thất vọng về anh. Anh đã dùng mọi thủ đoạn, còn liên minh với Ken, người từng bị hấn loại trừ. Thật ra anh vốn chỉ định để em hiểu rõ sự vô dụng và bi ối của người đàn ông này. Nhưng kết quả lại khiến cả em liên lụy. Tiểu Họa, anh xin lỗi, đây thật sự không phải ý muốn ban đầu của anh.”

“Em hiểu.” Cô nói.

“Em hiểu thật sao?” Lộ Tân Viễn nhếch môi cười nhợt nhạt: “Anh nghĩ những gì em hiểu có lẽ không giống anh”.

“Điều anh hiểu là, cho dù em bị dính líu vào trò chơi này, em vẫn bắt chấp tất cả bầu lá phiếu của mình. Em không từ bỏ, không lùi bước, cũng không chạy trốn. Em vẫn phán đoán bằng chính trái tim mình. Cho dù quyết định ấy đã đẩy anh xuống vực sâu.”

“Anh bi ối, vì muốn đoạt lại em anh tình nguyện làm bất cứ điều gì. Nhưng bây giờ nhìn lại, dù anh có làm gì đều sẽ chỉ khiến bản thân càng đáng thương hơn mà thôi.”

Cô nhìn thấy biểu cảm tuyệt vọng từ từ hiện lên trên khuôn mặt anh ấy.

Nụ cười của người này đã từng khiến cô đắm chìm trong hạnh phúc. Cô chưa bao giờ nghĩ sẽ có một ngày họ đứng ở vị trí như hiện tại, thậm chí còn là hai mặt đối lập tệ hại hơn cả hai đường thẳng song song.

Cũng vì cô anh ấy mới có biểu cảm như hiện tại. Vì cô đã đứng bên cạnh một người đàn ông khác để đối đầu với anh ấy.

“Anh có nằm mơ cũng không ngờ được chúng ta sẽ đi đến bước đường ngày hôm nay.” Lộ Tân Viễn chống tay lên trán: “Trong kế hoạch trước đây của anh, bây giờ có lẽ chúng ta đã có gia đình và những đứa con của riêng mình rồi”.

“Lăng Họa, để cầu mong em quay lại, cho dù phải dùng những thủ đoạn mà trước kia anh hi mui khinh thường anh cũng chấp nhận.” Giọng anh ấy có phần run rẩy: “Anh cũng sẽ không yêu một ai như yêu em nữa”.

“Lộ Tân Viễn...”

Rất lâu sau ánh mắt cô chợt lấp lánh rồi cô nhìn về một phía: “Cứ cho là nể tình chúng ta đã có với nhau những kỷ niệm cũ thì cũng đừng làm những chuyện như ngày hôm nay nữa. Vì dù có lần sau hay lần sau nữa, thì em vẫn sẽ đứng ở lập trường như hiện tại”.

“Em làm vậy là đang bảo vệ hấn, đúng không?” Lát sau, anh ấy lạnh nhạt lắc đầu, đôi mắt đỏ sọng.

Lăng Họa nhắm mắt lại: “Em niệm tình chúng ta từng yêu nhau, nhắc nhở anh rằng, chỉ cần anh không giẫm chân vào vùng nước đục này, anh sẽ luôn được bình an làm việc trong lĩnh vực của mình”.

Hôm nay Cù Khê Ngưng đã giờ cao đánh khề. Anh thật ra có thể dồn Lộ Tân Viễn vào chỗ chết ngay trước mặt GKang, vĩnh viễn xóa bỏ cái tên tập đoàn tài chính Lộ Thị ra khỏi danh sách hợp tác của Berker Palace.

Cô chưa nói một câu khác: Lộ Tân Viễn vĩnh viễn không thể nào là đối thủ của anh, cho dù chuẩn bị có kỹ lưỡng hơn nữa, đội ngũ có hùng mạnh hơn nữa thì Cù Khê Ngưng vẫn có thể xoay chuyển lại cục diện.

Mà cô cũng không đành lòng nhìn người mình từng yêu bị anh giày vò đến không thể ngóc đầu lên.

“Lộ Tân Viễn, em vẫn hy vọng rằng sau này mỗi khi nhớ về anh, em sẽ luôn cảm thấy bốn năm yêu anh là hoàn toàn xứng đáng.” Cô quay người đi: “Dù sao thì anh đã mang đến cho em vô vàn hạnh phúc”.

“Tiểu Họa.” Đi được hai bước, cô nghe thấy giọng nghẹn ngào của anh ấy vang lên sau lưng: “Năm xưa làm tổn thương em anh hối hận muôn phần. Em cho rằng người đàn ông kia sau khi tổn thương em liệu có chút hối tiếc nào không? Anh tin là em hiểu rõ hấn là một người sau khi ngồi lên ngôi báu sẽ ném bỏ khỏi giáp. Cho dù vậy em vẫn lựa chọn làm khỏi giáp của hấn ư?”.

Trầm mặc giây lát, cô khề cười, kéo cửa xe.

...

Trở về khách sạn, cô đi tắm trước.

Sau khi ra khỏi phòng tắm, cô nhìn thấy Cù Khê Ngưng mặc một bộ đồ thể thao có mũ, ngồi trên sofa phòng cô xem ti vi, xem ra cũng vừa tắm xong.

Có lẽ thật sự đã bị anh tôi luyện tới mức dù anh làm gì cũng không cảm thấy bất ngờ nữa, cô đã chẳng buồn chửi bới chuyện anh tự tiện vào phòng mình, mà thẳng thừng tăng lò, tự đi trang điểm, thay quần áo.

Thậm chí khi thay quần áo cô cũng không đi vào phòng tắm mà đứng ngay trước gương mặc quần đùi và áo sơ mi dài tay trước. Trong lúc thay còn để trần nửa người trần nhận điện thoại một lúc.

Xong khi bận rộn xong, cô cất túi đồ trang điểm đi, nhìn về phía anh.

Chẳng biết từ lúc nào anh đã tắt ti vi, cứ thế dựa lưng vào sofa, một tay chống cằm, hai chân vắt lên nhau, yên lặng nhìn cô, như đã ngắm rất lâu rồi.

“Diễn xong rồi.” Cô nhẹ nhàng vỗ vào bụng mình: “Xem kịch trả tiền”.

Anh nhếch môi cười một chút rất khó nhìn, rồi đứng lên khỏi ghế.

Ra khỏi khách sạn, đi vào bảy tám con ngõ nhỏ vắng người, anh đưa cô đến một quán cháo.

Diện tích quán cháo rất nhỏ, cùng lắm chỉ có thể ngồi được ba bàn. Ông chủ là một người đã ngoài sáu mươi, vừa nhìn thấy anh lập tức tươi cười dẫn vào trong, còn thân thiện gọi anh là “Tiểu Cù”.

Cái tên này quả thật không phù hợp với tính cách con người này chút nào. Lúc ngồi xuống, cô không nhận được bông phi cười.

Cù Khê Ngưng dĩ nhiên nghe thấy, bèn lạnh lùng quắc mắt nhìn cô.

“Tiểu Cù, vẫn một bát cháo sò và gà xé nhỏ chứ?” Ông chủ qua đặt món cho họ.

Anh gật đầu.

“Còn cô đây?” Ông chủ cười tít mắt nhìn cô.

“Cũng như vậy ạ.”

“Không thành vấn đề, có ngay đây.”

Chẳng bao lâu sau, ông chủ đã bê ra hai bát cháo nóng hổi. Cô cảm thìa lên nếm thử một ngụm, không khỏi thốt lên: “Ngon quá”.

Bát cháo vừa đậm đà vừa thơm phức. Vị của sò và gà xé nhỏ hòa quyện vào nhau, quả thật khác biệt với các loại cháo cô từng ăn trước đây.

Ông chủ nghe xong cười tươi rói: “Phải không? Cửa hàng của chúng tôi mở được hơn ba mươi năm rồi, rất nhiều người đến đây chỉ để ăn bát cháo này. Cô gái à, tôi nói cho cô biết, có cả những người từ rất nhiều vùng miền khác lẫn lộn đường xá xa xôi đến đây đây”.

“Tiểu Cù cũng vậy.” Ông chủ cười ha ha vỗ tay sau lưng, tự nói: “Cậu ấy bận rộn là thế mà năm nào cũng đều tới đây một đến hai lần. Nhưng thường thì chỉ đi một mình hoặc dẫn theo cô em gái, đây là lần đầu tiên cậu ấy dẫn một người khác đến”.

Ông chủ nói xong thì kín đáo cười rồi đi tiếp các vị khách khác.

Bàn tay đang cầm thìa của Lăng Họa chợt khựng lại. Cô ngẩng đầu, chạm phải ánh mắt Cù Khê Ngưng.

“Trước kia khi còn ở nước A anh cũng đến đây?” Cô quay đi chỗ khác.

“Ừm.” Anh đáp: “Từ khi tôi còn rất nhỏ đã từng sống ở thành phố P một khoảng thời gian, khi đó đã quen biết ông chủ. Từ đó về sau năm nào tôi cũng đến, cho dù khoảng thời gian sống ở nước A”.

Chẳng trách ánh mắt ông chủ nhìn anh như nhìn con trai của mình vậy, thì ra đã chứng kiến anh khôn lớn trưởng thành.

“Molly rất thích cháo ở đây.” Anh bỗng nhẹ nhàng bỏ sung một câu.

Vừa nhắc đến cô bé Molly tìm gặp cô hôm nào, cô lập tức trêu chọc anh: “Em gái anh chẳng giống anh chút nào, đơn thuần, đáng yêu, hoạt bát, lại được mọi người yêu quý”.

“Vậy em có thích nó không?” Anh bất thành linh hỏi.

Cô sững sờ, lát sau vẫn “ừm” một tiếng.

Cù Khê Ngưng lặng lẽ mỉm cười.

Ăn cháo xong, hai người đi tới một khu phố quán bar nổi tiếng tại thành phố này, vào đại một quán khá náo nhiệt.

Trong quán bar rất đông người. Anh bảo ông chủ sắp xếp một vị trí dựa góc không mấy nổi bật rồi gọi hai ly rượu.

“Giờ anh thành ngôi sao hot rồi. Lượng fan hâm mộ của anh trên Weibo phải lên đến một triệu đấy.” Cô nhấp một ngụm rượu, cảm đi động lên liếc nhìn: “Cả tin tức từ phần mềm nháy ra cũng đều nói về anh”.

“Nói gì về tôi?” Vì quán rất ồn, họ lại ngồi khá sát nên anh nói câu nào là hơi thở nóng bỏng lại phả vào vành tai cô.

Cô dụi dụi đôi tai hơi nóng của mình: “Những sự tích anh dừng bắt đầu từ nước A, bản sao người thật của 007, chuyện gì cũng làm được, biết bắn súng, bắn cung, lái xe tăng...”.

Anh kéo thấp vành mũ xuống một chút, xoa cằm nghiêng đầu nhìn cô, con ngươi đen láy sáng rực lên trong bóng tối: “Ồ? Tôi chỉ biết có thể thôi há?”.

Cô lườm nguyệt: “Tôi không biết anh giỏi thứ gì. Tôi chỉ biết anh có mười loại rau không đụng đến, uống cà phê kiên quyết không cho sữa, ăn cá nhất định sẽ ăn đến khi tro xương thì thôi, những thứ đặt trên bàn kiểu gì cũng phải sắp xếp gọn gàng vuông vắn...”.

Cù Khê Ngưng nhìn cô suốt quá trình cô chỉ trích những thói quen lập dị của mình, không hề ngắt ngang, khóe miệng luôn treo một nụ cười thoáng qua.

“Nói hết chưa?” Thấy cô cuối cùng cũng cúi xuống uống rượu, anh hỏi.

“Kể ba ngày ba đêm cũng chẳng hết. Mà không nói nữa, mệt.” Cô quay đầu khinh bỉ lườm anh, nhưng lại giật mình khi nhìn thấy sắc mặt anh.

Cho dù hiện tại đèn trong quán không quá sáng, cô vẫn có thể nhìn thấy rõ ràng mọi biểu cảm trên khuôn mặt anh. . . Nếu nhất định phải hình dung thì đó là sẽ đáng về dịu dàng và ôn hòa nhất mà cô từng thấy.

Y hệt như lần anh nói chuyện cùng em gái.

Trái tim như bị ai dùng búa nhỏ gõ gõ, khiến nó ngứa ngáy. Cô không muốn nghĩ nhiều, vô thức quay đi.

“Em nên hiểu rõ hơn ai hết tôi còn giỏi thứ gì...” Một giây sau, anh bỗng ghé sát vào tai cô, thở mạnh một hơi: “Hm?”.

“Anh...” Lãng Họa giờ tay bịt tai, cũng không biết là vì hơi men hay vì quá nóng, mặt cô nóng bừng bừng.

Anh không để cô nói tiếp, hôn một cái lên khóe miệng: “Tôi làm sao?”.

“Anh thế này...”

Anh lại hôn tiếp, giọng trầm khàn đến mê người: “Tôi thế này là làm sao?”.

Mặt cô thật sự sắp đỏ bừng rồi. Cô thầm cầu nguyện chắc là anh không nhìn rõ, vội vàng tránh xa anh ra một chút: “... Lưu manh”.

Anh rướn môi cười rồi bỗng nhiên đưa tay nhẹ nhàng bế cả người cô ngồi lên chân mình, sau đó đội cả mũ của mình trùm lên đầu cô, cứ thế ngậm lấy môi cô không một lời giải thích.

Lãng Họa nhìn vào đôi mắt sâu không thấy đáy của cô, dần vật đứng ba giây, cuối cùng vẫn nhắm mắt lại, vòng hai tay ôm lấy cổ anh.

Mọi người xung quanh đều đang cười đùa huyên náo, chạm cốc nhảy múa với nhau, không có ai chú ý hoặc dù có nhìn thấy thì cũng không cảm thấy quá kỳ lạ. Chỉ là trong một góc khuất, có một đôi tình nhân đang nồng nhiệt, không kìm được mình mà thôi.

Chẳng biết đã qua bao lâu, anh hơi buông cô ra, cọ cọ lên môi cô: “Đây cũng chưa là gì”.

Cô liếm lên môi anh, cố tình hạ thấp giọng: “Vậy anh cho rằng thế nào mới xứng danh háo sắc?”.

Tay anh khẽ khàng từ vai trượt xuống eo cô: “Lát nữa em sẽ biết”.

Lãng Họa nhún vai: “Tôi thật sự không có hứng thú với việc mỗi đêm quan hệ một lần”.

Anh cúi đầu nhìn đồng hồ: “Ngày mai bay mấy giờ?”.

“Được.” Cù Khê Ngưng nheo mắt lại: “Sau đây, chúng ta còn mười hai tiếng đồng hồ”.

***

Nhưng lúc này Lãng Họa không hề hay biết, ngay ở một góc gần họ, có một người cô không thể thân hơn đang ngồi.

Đốc Mẫn ngồi trên một chỗ, bên cạnh là vài người bạn ở thành phố P, trong đó dĩ nhiên có không ít những cô em oanh yến diện mạo không tồi. Mấy hôm nay vì chuyện gia đình anh tới thành phố P làm việc, làm xong liền bị bạn bè kéo tới tham gia tiết mục đêm khuya.

“Này.” Một cô gái xinh đẹp với mái tóc đen lúc này ngồi ngay cạnh anh, chạm ly với anh: “Cậu chủ Đốc, sao lần nào gặp anh, anh cũng đi một mình vậy,

chẳng phải có tin đồn hậu cung của anh có ba ngàn thê thiếp ư?”.

Đốc Mẫn bật cười, giả vờ như mảy lác đầu: “Thận yếu”.

Cô gái kia che miệng cười, nhìn anh bằng ánh mắt ám muội: “Em không tin đâu”.

Anh chỉ tay vào mấy người bạn bên cạnh: “Họ đều có hứng thú với em đấy, đừng lãng phí thời gian cho anh nữa, ngoan”.

Cô gái tóc đen mắt đảo đảo rồi hiểu ra, cười: “Em biết là anh không thích ai trong số bọn em, vậy anh thích mẫu người thế nào?”.

Đốc Mẫn đặt ly rượu xuống, dựa vào ghế, lười biếng nghiêng đầu nhìn một góc, ánh mắt vốn đang rời rạc chợt tập trung lại một chỗ.

Giữa quán bar nhộn nhịp, ánh mắt anh yên lặng nhìn một góc, như đang thất thần.

“Hi?” Thấy anh rất lâu không có phản ứng gì, cô gái tóc đen vỗ vai anh: “Anh sao vậy?”.

Lát sau, anh quay đầu, sắc mặt không có chút bất thường nào: “Em vừa hỏi anh chuyện gì nhỉ?”.

“Em hỏi anh thích mẫu con gái nào, hoặc, khi anh yêu một người trông anh sẽ thế nào?”

Anh cầm ly rượu trên mặt bàn lên, ngẩng đầu uống cạn.

“Anh à...” Anh cười: “Khi anh yêu một người, anh thích yên lặng ngắm cô ấy, khi nhìn cô ấy, ánh mắt anh sẽ lấp lánh như sao”.

Cô gái tóc đen phì cười: “Thật hay đùa vậy?”.

“Thật mà.” Anh dụi dụi mắt mình: “Vì khi cô ấy nhìn người cô ấy yêu, ánh mắt cũng như chứa đầy cả trời sao”.

*Lời tác giả: Tôi thề rằng từ đầu tới giờ đây là đoạn Đại đế và Tiểu Họa quán nhau nhất mà tôi từng viết. Đã chuẩn bị tinh thần chương sau lái máy bay chưa!!!

Bạn đang đọc truyện *Mục Tiêu Của Tôi, Định Mệnh Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Trao Đổi Ngang Giá

Trên con đường từ quán bar về khách sạn, Lăng Họa lặng lẽ nhét thẻ phòng của mình vào túi quần của Cù Khê Ngưng.

Cô về phòng trước, còn anh tới cửa hàng tạp hóa gần đó, trước sau cách nhau khoảng mười phút.

Khi anh càng ngày càng được nhiều người biết đến hơn, trở thành một nhân vật công chúng nổi tiếng không nằm trong showbiz thì những ký giả theo dõi anh cũng ngày một nhiều. Trước kia khi đi ăn cơm trời còn khá sớm, vẫn có thể quang minh chính đại mà không sợ hãi gì. Nhưng đến khuya thì càng phải cẩn trọng những kẻ rắp tâm bắt gió bắt bóng.

Mặc dù sự thật đúng là có cả bóng và gió rồi.

Cô trở về phòng, cởi áo khoác ra, mặc một chiếc áo phông và quần đùi ngắn, nằm trên giường xem ti vi.

Chẳng bao lâu sau, cô nghe thấy ngoài cửa vọng vào tiếng “tít tít” quẹt thẻ, ngay sau đó là tiếng vịn cửa nhẹ nhàng.

Rướn môi lên, Lăng Họa cầm điều khiển tắt ti vi.

Từng tiếng bước chân mỗi lúc một gần. Cô nhìn thấy Cù Khê Ngưng đi tới bên cạnh giường, đứng nhìn cô từ trên xuống. Khuôn mặt điển trai của anh dưới ánh đèn mờ ảo trông lại càng đẹp đến không còn gì soi mói.

“Anh đi mua gì vậy?” Cô dựa đầu vào gối, uể oải hỏi.

Anh không đáp, chỉ rút một chiếc hộp từ trong túi ra, nhẹ nhàng ném lên tủ đầu giường.

Cô nghiêng đầu nhìn rồi nhượng mảy: “Anh không sợ bị người ta bắt gặp anh đi mua thứ này sao?”.

“Tôi mà không có nhu cầu này e là còn kỳ lạ hơn mới phải?”

... Cũng đúng.

“... Mười hai cái?”

Cù Khê Ngưng vuốt cằm: “Không đủ?”.

Lăng Họa chống tay lên trán, gơ một tay về phía anh: “Tôi sợ anh ngày mai ra sân bay phải vịn tường mà đi thôi”.

Anh không phản bác, chỉ nhẹ nhàng nắm chặt lấy hai tay cô rồi ôm cô vào lòng như con chuột túi. Đôi chân dài thẳng tắp của cô cũng vững vàng quán lấy hông anh.

“Người cũng dẻo dai phết đấy.” Anh vỗ vỗ mông cô, thuần thục vòng tay ra sau lưng cô.

Một tay cô ôm cổ anh, một tay khăn trương cời cúc áo cho anh: “À, hồi tiểu học tôi có luyện trong đội thể dục một thời gian”.

“Thế tức là có thể xếp bất kỳ kiểu dáng nào rồi.” Anh quăng chiếc áo phông qua một bên, cúi đầu hôn lên xương đòn của cô.

“Trên dưới trái phải chắc đều không thành vấn đề.”

Cô thoải mái thờ dài một hơi, hai tay mọi mơn vuốt khắp sống lưng anh. Cơ bắp của anh không quá đáng sợ như vài người, mà là kiểu không mấy lộ liễu nhưng lại thực sự tồn tại. Phải cời bỏ quần áo và tận tay vuốt ve mới cảm nhận được... Nói thế nào nhỉ, hoàn toàn khiến cô hài lòng.

Thật ra ngay từ khi gặp anh lần đầu tiên cô đã hiểu rõ, dù là khuôn mặt hay vóc dáng anh đều là khẩu vị mà cô thích nhất. Nhưng ban đầu cô không hề nghĩ sẽ cùng anh phát triển tới bước này, thế nên phải tới tận bây giờ cô mới biết, thì ra những thứ vốn dĩ cô chỉ giấu tận sâu trong lòng một khi bành trướng lại đáng sợ nhường này.

Cũng có lẽ, chính là người này, ngay từ đầu đã nhìn ra hết mọi thứ cô che giấu: Kích thích, thủ đoạn, dã tâm, liều lĩnh... Những thứ ban đầu bị cô cho là lệch lạc và xấu xí đều được anh đích thân bồi dưỡng, chăm sóc để phá đất nảy mầm.

Cù Khê Ngưng đặt cô không còn mảnh vải nào lên giường, đè người anh xuống, bắt mẫn siết lấy cằm cô: “Lại còn nghĩ đi đâu?”.

Cô nhìn đôi mắt như chim ưng của anh, không dám lơ mơ nữa, một tay trượt xuống, muốn làm anh vui: “Không, đang nghĩ đến nó”.

Anh biết rất rõ ban nãy cô thất thần, nên cũng không nói quá nhiều để vạch trần. Lúc này anh với tay lấy thứ trên tủ đầu giường xuống, bóc ra, tiện tay lấy một cái.

Sau đó, cô tận mắt nhìn thấy anh, một tay cầm chiếc bao cao su đó, vô cảm thuần thục dùng răng xé đôi.

... Lần đầu tiên nhìn thấy có người dùng răng xé bao cao su.

Cô nhìn mà trái tim đập thình thịch, gần như bật ra khỏi lồng ngực.

Xé xong, anh lấy thứ bên trong ra đưa cho cô.

Lăng Họa hít một hơi sâu rồi đón lấy.

Giúp anh đeo mấy lần vẫn không được, cô hơi sốt ruột, bắt đầu mạnh tay, mặt cũng nóng không tả nổi.

Cù Khê Ngưng vẫn luôn quan sát cô. Lúc này anh đưa tay vuốt gò má cô, khăn giọng trêu chọc: “Nóng vậy”.

“Cút!” Cô trừng mắt với anh, run tay tiếp tục công việc còn dang dở.

“Tay run quá.” Anh tiếp tục buông ba chữ một cách xấu xa.

Lăng Họa vừa bực vừa tức, nhưng một giây sau, cuối cùng anh cũng không nhìn nổi nữa bèn nắm lấy tay cô, nhẹ nhàng giúp cô hoàn thành nhiệm vụ.

Sau đó anh đưa tay tắt đèn ngủ đi.

Giữa căn phòng tối thui, chỉ còn ánh trắng le lói hắt vào qua khe rèm cửa mới kéo một nửa. Anh nhìn vào mắt cô, nhẹ nhàng gấp hai chân cô lên rồi đè xuống.

Tư thế này khiến họ có thể nhìn rõ biểu cảm của đối phương. Cô ngoắc tay níu lấy cổ anh, nhìn thấy mồ hôi từ từ túa ra trên khuôn mặt anh, có một giọt rơi xuống, vừa hay rơi lên xương quai xanh của cô. Còn đôi mắt anh thì khóa chặt mắt cô, cô nhìn vào là không thể thoát ra được nữa.

Mẹ kiếp, người đàn ông này gọi cảm quá đi.

Tạm thời không nhắc đến đáng về thường ngày, mọi thần thái, động tác, dù chỉ là tiếng thở của anh khi thân mật cũng đều khiến cô run rẩy cả người, nhưng lại không ngừng muốn anh thô bạo với mình hơn, muốn anh ôm mình chặt hơn.

Chẳng biết đã qua bao lâu, anh lùi ra, nhẹ nhàng xoay người cô lại, miên man không dứt...

...

Cuối cùng, cô nằm sấp xuống giường, nhắm nghiền mắt, mơ màng thiếp đi.

Cù Khê Ngưng nheo mắt, gơ tay kéo cô dậy, cắn lên môi cô, lạnh giọng hỏi: “Nhặt nhèo vậy sao?”.

“Hoi bị thú vị.” Cô lơ mơ mở mắt, lập tức vỗ vai anh tỏ vẻ an ủi: “Nhưng thật sự là buồn ngủ quá”.

Anh cắn răng, cười khẩy: “Làm đến sắp ngủ gật thì còn thú vị nổi gì?”.

“Anh tưởng ai cũng như anh à?” Cô dùng chút sức lực cuối cùng để gào lên: “Mẹ kiếp, mấy giờ rồi? Tôi cảm thấy eo sắp gãy rồi rồi...”.

Có lẽ câu nói cuối cùng đã thể hiện một sự khẳng định và an ủi năng lực của người nào đó, anh nhú mày ấn cô xuống người mình, lát sau mới nói: “Đi tắm”.

Cô im lặng, mặc cho anh bế vào phòng tắm.

Cô thật sự quá mệt. Kể ra mà sức lực dư thừa, cô cũng muốn đại chiến ba trăm hiệp với anh. Nhưng thứ cho cô chỉ là một người phạm, không có sức siêu nhân như anh, gượng đến giờ này đã là giới hạn rồi.

Những chuyện sau khi được anh bế vào phòng tắm cô không còn nhớ nữa. Ngược lại cuối cùng cô chỉ biết anh đã nhét cô vào trong chăn, đắp lại cẩn thận.

...

Lần thứ hai tỉnh lại, cô cảm thấy bình minh đã lên ngoài cửa sổ.

Cô lén sờ trong chăn, phát hiện bên cạnh không còn ai, thầm nghĩ chắc là anh đã về phòng mình từ lâu rồi.

Nhưng vừa định với đi động xem giờ thì cô chợt nghe thấy một giọng nói quen thuộc khẽ vọng ra từ hướng phòng tắm.

“Ừm, hôm qua đúng là Ken đã xuất hiện.”

“Trước đây anh đã nói với cậu rồi, lần này Lộ Tân Viễn tới thành phố P chỉ có thể là mang chuyện này là làm điểm yếu.”

“Gunter chỉ quan tâm tới lợi ích, không có nguyên tắc hay liên minh. Lần này ông ta đứng về phía chúng ta không có nghĩa lần sau cũng vậy.”

“Thái độ của GKang với Paul phía đó thế nào?”

“Lát nữa tôi sẽ đưa mấy ghi âm cho cô ấy.”

...

Những câu nói gián đoạn liên tục lọt vào tai, có thể xếp lại thành một bức tranh hoàn chỉnh. Cô dụi mắt, sắc mặt từ từ trầm xuống.

Chẳng biết đã qua bao lâu, tiếng nói chuyện trở về trạng thái im ắng. Cô mở mắt, nhìn thấy anh đi từ phòng tắm ra tới bên giường.

Anh đã thay xong áo vest, thắt cà vạt đẹp đẽ, gọn gàng tuấn tú, không một hạt bụi. Anh yên lặng nhìn cô, trong đôi mắt khiến cô mê mẩn ấy không còn tìm thấy bất cứ dấu vết nào của màn kịch liệt tối qua.

Thật ra tối qua cũng không có dấu vết nào để nói, vì cô nhìn rất rõ ràng, từ đầu tới cuối, trong đôi mắt anh không có bất cứ sắc màu nào vượt qua khao khát tình dục.

“Người trong điện thoại ban nãy là Mục Tịnh phải không?” Cô dậy khỏi giường, vuốt lại mái tóc, nói với giọng không cảm xúc: “Trước khi tới thành phố P anh đã biết Lộ Tân Viễn sẽ đến nên anh mới gọi tôi đi cùng”.

Anh im lặng.

“Anh cũng đã dự liệu được Ken sẽ giúp anh ấy đối phó với anh, Gunter sẽ do dự bất định, sự tồn tại của tôi có thể mang đến những bất ngờ ngoài ý muốn trong cục diện của anh... Nhưng mấy chuyện này đều không có ý nghĩa gì, vì dù tôi có mặt hay không, anh cũng đã chuẩn bị sẵn tinh thần đánh trợn một mẻ lưới tại đây, tiện thể một lần nữa nâng cao địa vị của mình ở trước mặt GKang.”

Anh không phản bác.

“Cao...” Cô nhẹ nhàng vỗ tay, mỉm cười điềm nhiên: “Tiểu dân khâm phục sát đất”.

Anh giữ im lặng từ đầu tới cuối, nhưng đầu mày luôn nhíu chặt, còn cô thì tung chăn bước xuống giường, cầm áo lót quần lót, áo sơ mi cùng chân váy bên cạnh lên, từ từ mặc vào.

“Nào.” Sau khi mặc quần áo xong xuôi, cô cố đè nén cảm giác khó chịu trong người xuống, đi tới trước mặt anh, nhẹ nhàng giơ tay ra: “Đưa cho tôi đi”.

Cù Khê Ngưng nhìn cô, mấp máy môi.

“Máy ghi âm” Cô khẽ cười, nhưng nụ cười ấy không tan vào ánh mắt: “Có lẽ từ khi ở nước A anh đã ghi lại cuộc nói chuyện giữa Mark và Paul”.

Ánh mắt anh xao động, lát sau anh rút ra một chiếc USB nhỏ xíu từ trong túi áo, đưa cho cô.

Cô đón lấy, gọn gàng đút vào túi xách của mình: “Yên tâm, tôi sẽ giao lại cho GKang, thậm chí không chuyển qua tay Tiểu Dịch”.

Từ đầu tới cuối anh không nói một câu, chỉ nhìn cô thu dọn xong hành lý và vào phòng tắm rửa mặt, trang điểm.

Khi cô xuất hiện lại trước mặt anh, cô đã xinh đẹp như thường, vừa chừng mực mà vẫn không kém phần quyến rũ.

“Tôi qua coi như là tạm ứng anh chi cho tôi.” Lăng Họa nhìn vào mắt anh, nói từng câu từng chữ, biểu cảm trên mặt thậm chí không hề thay đổi: “Anh biết đấy, mỗi lần tôi được nhận tạm ứng, nếu không xảy ra chuyện ngoài ý muốn thì công việc chắc chắn suôn sẻ, chút đạo đức nghề nghiệp này tôi luôn giữ vững”.

Họ nhìn nhau khoảng một phút, Cù Khê Ngưng mới bật ra ba chữ từ kẽ răng: “Em mua tôi?”.

“Ôi trời, tôi có ăn gan hùm uống mật gấu cũng nào dám.” Cô cười rất đẹp: “Đừng nói khó nghe như thế. Anh cố gắng trên giường, tôi cố gắng trong công việc, trao đổi ngang giá, đừng có kỳ thị”.

Anh cảm giác hoàn toàn tắc nghẽn vì câu nói của cô.

“Anh còn chưa đi à?” Cô giơ tay chỉ ra cửa: “Tôi dốc hết tâm huyết để giúp anh trải con đường tương lai, đừng để bị người khác bắt gặp rồi thành công cốc”.

“Em đúng là thực hiện nghiêm chức trách của mình đấy.” Anh cười khẩy.

“Tôi đồng ý làm thanh grooms của anh thì dĩ nhiên sẽ làm được.” Cô nhẹ nhàng phản kích.

Ánh mắt Cù Khê Ngưng liếc cô lạnh như băng, có lẽ anh chưa bao giờ nghĩ rằng cô có thể hết lần này đến lần khác “chơi” xong mặc quần áo phui đi bỏ đi như vậy.

Trên đời này anh mới chỉ gặp loại phụ nữ liều mạng bám riết lấy anh, chưa từng gặp loại ăn sạch sẽ xong còn đuổi anh đi.

Rất lâu sau, anh dường như cực kỳ giận dữ, giơ ngón cái lên trước mặt cô rồi quay người sai bước rời khỏi phòng của cô.

***

Đi tới trước cửa khách sạn, gần bước lên xe, Cù Khê Ngưng bỗng dừng lại.

Bên cạnh cánh cửa xoay lúc này xuất hiện một người đàn ông, họ mới chỉ có duyên gặp nhau một lần.

“Hi.” Khi Đốc Mẫn nhìn thấy anh, bèn dập tắt điếu thuốc, giơ tay lên.

Anh đứng im, nhìn Đốc Mẫn cứ thế đi tới trước mặt mình.

“Không cần tự giới thiệu nữa phải không?” Đốc Mẫn cười tùm tùm “Tôi nghĩ anh biết rất rõ tôi là ai, và tôi có quan hệ gì với cô ấy”.

Anh lạnh nhạt nhìn lại Đốc Mẫn, đợi những câu nói tiếp theo.

“Nếu anh đã biết rõ thì tôi muốn gửi tới anh một lời nhắc nhở.”

Tuy Đốc Mẫn đang cười nhưng nụ cười không có chút thành ý nào: “Trò chơi giữa anh và cô ấy rất vui, có thể anh đang chơi thật, nhưng thật ra trong lòng cô ấy nghĩ gì anh biết rất rõ. Nếu tới cuối cùng anh thật sự không để cô ấy được thoải mái, tôi cũng sẽ không tha cho anh”.

“Vậy anh đã biết rồi, sao không ngăn cản cô ấy?” Cù Khê Ngưng hờ hững ngược nhìn.

Đốc Mẫn cười khẩy: “Cả tấm lòng và cơ thể anh đều dâng hiến rồi, liều mạng dẫn dụ cô ấy, tôi ngăn cản có ích gì đây?”.

“Vậy thì anh im miệng đi.” Anh quay người chặn đường Đốc Mẫn: “Người đàn ông đến dừng khí nói ra những suy nghĩ trong lòng mình còn không có thì đừng có lo chuyện bao đồng”.

Câu nói cuối cùng đã chọc vào Đốc Mẫn, anh ấy không tức giận mà nhún vai đáp: “Đúng là tôi không có dừng khí, vì tôi biết chỉ cần mở lời sẽ không thể quay trở lại được nữa. Tôi thà vĩnh viễn làm người quan sát cô ấy, chỉ cần cô ấy hạnh phúc, tôi đứng bên cạnh nhìn cả đời cũng được”.

“Nhưng anh thì sao?” Đốc Mẫn nhìn bóng lưng Cù Khê Ngưng, từ tốn nói: “Anh mới kẻ hèn thật sự”.

“Anh vừa muốn tận dụng cô ấy triệt để vừa muốn khiến cô ấy không dành tình cảm chân thành cho mình. Đừng có đùa nữa, nhìn lại bộ dạng hiện tại của anh đi, gót giày đã dính bùn. Cho dù anh thật sự không rơi xuống vũng bùn thì dấu vết của cô ấy cũng sẽ vĩnh viễn lưu lại trên cơ thể anh. Tối ngày anh phát hiện ra, anh cũng toi đời”.

“Cù Khê Ngưng, cả anh và tôi đều là người bình thường, không ai có khả năng tránh được đại nạn. Tôi đã thay đổi suy nghĩ rồi. Nếu có một ngày cô ấy thật sự rơi xuống, tôi sẽ không phí sức khiến anh mất mặt đâu mà sẽ đưa cô ấy đi, vĩnh viễn rời khỏi cuộc đời anh.”

Bạn đang đọc truyện *Mục Tiêu Của Tôi, Định Mệnh Của Tôi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 33: Để Em Được Nhìn Anh

Trên chuyến bay từ thành phố P trở về thành phố T, từ đầu tới cuối, Lăng Họa và Cù Khê Ngưng đều không nói với nhau câu nào.

Thậm chí ngay cả chỗ ngồi cũng không gần nhau. Cô vẫn vậy, luôn thích ngồi ở hàng ghế cuối cùng, còn anh thì ngồi ở góc chéo hàng đầu tiên, vị trí cách cô xa nhất.

Họ đều không hẹn mà gặp, một lần nữa ăn ý lựa chọn cách thức này để nhẹ nhàng xóa bỏ mọi chuyện đã xảy ra ở thành phố P lần này, cũng giống như ở nước A lần trước vậy.

Sau khi máy bay hạ cánh, vừa mở di động cô liền nhận được tin nhắn tới từ Chúc Tịnh: Làm bạn giường với nhân vật đang hot trong giới chính trị có cảm giác thế nào?

Lăng Họa không khỏi lắc đầu, chỉ đáp lại đúng một chữ: Đã.

Chúc Tịnh: Mấy lần?

Lăng Họa: Hai bàn tay không đếm hết.

Chúc Tịnh: Cậu ta là chó Teddy đấy à?

Lăng Họa: Cậu so sánh kiểu này không tồi.

Chúc Tịnh: Cậu vừa rồi là Mạnh phiên phức dùng di động của mình nhắn đấy.

Lăng Họa: Mạnh phiên phức uy vũ~

Chúc Tịnh: Mặc dù mình không muốn cảm râm nhiều như một bà cô già, mình cũng biết là cậu sẽ không để anh ta sung sướng gì đâu. Nhưng Lăng Họa à, mình vẫn muốn nói thêm lần nữa, người đau khổ nhất cuối cùng luôn là cậu. Dù có thế nào, anh ta cũng sẽ không cho phép bản thân ngã ngựa vì cậu đâu.

Cô nghĩ một lúc, vốn định nhắn lại một câu “Mình hiểu rồi”, nhưng nhìn thấy xe của Cù Khê Ngưng đã xa khuất, cô vẫn cúi đầu nhắn lại một câu khác.

Lăng Họa: Không sao, sắp kết thúc rồi.

Nhấn xong, cô cất di động đi, day day đôi mày, rồi cũng ngồi lên một chiếc xe khác trở về Berker Palace.

Vừa tới nơi, không ngoài dự đoán, GKang lập tức gọi cô và Cù Khê Ngưng tới họp để báo cáo tiến triển chuyến công tác đến thành phố P. Vào trong văn phòng của GKang, cô thấy Cù Khê Ngưng đã ngồi sẵn trước bàn họp. Khi nhìn thấy cô, ánh mắt anh hơi sáng lên, nhưng khuôn mặt lại bày ra biểu cảm lạnh nhạt hơn cả thường ngày.

Trái tim cô chợt nhói lên chua xót, nhưng cô vẫn nhìn GKang, nở một nụ cười chùng mịch.

Toàn bộ báo cáo đều do Cù Khê Ngưng phát biểu, cô hầu như không cần lên tiếng chút nào. Cùng lắm cô chỉ giúp anh bổ sung đôi ba câu nếu GKang có đặt câu hỏi. Mà nghe xong báo cáo của Cù Khê Ngưng, GKang cũng nở một nụ cười mãn nguyện không chút giấu giếm.

“Chase.” GKang đặt bản báo cáo xuống, vỗ vai anh: “Thật sự làm rất tốt”.

“Nên làm thôi ạ.” Cù Khê Ngưng khẽ cúi đầu: “Cũng rất cảm ơn Rene đã giúp đỡ”.

“Rene.” GKang quay sang cô, giơ ngón cái lên trước mặt cô: “Cô đã trở thành thư ký khét tiếng trong Berker Palace rồi, tuyệt lắm, tuổi trẻ tài cao”.

“Đây cũng là việc tôi nên làm.” Sau khi lịch sự đáp lại, cô liếc nhìn Cù Khê Ngưng: “Đúng rồi GKang, có thứ này tôi muốn đưa cho ông”.

“Vây tôi xin phép đi trước.” Cù Khê Ngưng cúi đầu thu dọn tài liệu: “GKang, ngày mai tôi sẽ tiếp tục bàn bạc với ông về kế hoạch sau này”.

GKang gật đầu với anh.

GKang cắm USB lên, ngắm nghía mấy giây rồi nhướn mày nhìn cô.

“Xuất phát từ việc mong muốn ông và Berker Palace được lợi cao nhất, hy vọng ông có thể nghe hết nội dung trong USB.” Cô từ tốn nói: “Cũng mong đây là chút công sức ít ỏi tôi có thể giúp ông”.

Ánh mắt GKang hơi lấp lánh: “Nội dung gì vậy?”.

“Ông cứ nghe rồi sẽ biết.” Cô cười khẽ rồi cũng thu dọn đồ đạc, rời khỏi phòng làm việc của GKang.

...

Bây giờ sáng hôm sau, cô nhận được tin nhắn từ Paul, bảo cô đứng tám giờ tới Berker Palace gặp ông.

Đọc xong tin, cô bỏ đi động sang một bên, những suy nghĩ vốn đang mơ mơ hồ hồ bỗng trở nên rõ nét.

Tình huống này tới nhanh hơn cô dự liệu.

Cũng khó trách, sau khi nghe đoạn ghi âm, sao GKang có thể nhẫn nhịn thêm một ngày nào? Chắc chắn sẽ lập tức cho gọi Paul. Và Paul một khi bị gọi đến, tự nhiên cũng sẽ tìm cô.

Trước khi vào phòng làm việc của Paul, cô hít sâu một hơi rồi mới giơ tay gõ cửa.

Paul giúp cô mở cửa ra từ phía trong, trên khuôn mặt xưa nay vẫn luôn ôn hòa lúc này không chút cảm xúc nào.

Tối giây phút này cô ngược lại không thấy sợ hãi nữa. Cảm giác ngày trước khi đối đầu với Ken lại ùn ùn kéo tới. Nhưng không hiểu vì sao, trong lòng cô đã không còn sự do dự và sợ hãi nữa.

Thì ra cô đã được tôi luyện đến mức này rồi sao? Bây giờ mỗi lần đứng nhìn mình trước gương, cô luôn cảm thấy mình và một Cù Khê Ngưng trước đây cô từng ghé thăm càng ngày càng giống nhau.

“Sáng nay GKang bật cho tôi nghe một đoạn ghi âm.” Paul ngồi xuống sofa, khẽ lên tiếng: “Bên trong là nội dung cuộc đối thoại giữa Mark và tôi trong chuyến thăm nước A”.

Cô im lặng đứng nguyên tại chỗ.

“Rene, là cô phải không?” Ánh mắt Paul khóa chặt cô lại: “Cô chỉ cần trả lời, phải hay không phải”.

“Phải.”

Paul hơi kinh ngạc, há hốc miệng, hai tay chống cằm: “Cô đúng là thành thực”.

Cô bật cười.

“Còn nhớ khi được tôi phỏng vấn, cô đã nói gì không?” Paul nhắc lại nguyên văn, không sót một từ: “Tôi nguyện dành ra gấp mười vạn lần tinh lực so với bây giờ để trợ giúp ông, chỉ cần ông chấp nhận tin tưởng tôi”.

“Tôi còn nhớ.”

“Thế nên cô vẫn có thể làm một chuyện giống như trước đây cô đối xử với Ken?” Paul nhấn mạnh từng chữ, nhìn cô chăm chăm: “Lần nào cũng là vì Chase, đúng không?”.

Lăng Họa không ngờ Paul lại nói thẳng tên anh ra. Cô âm thầm cuộn chặt tay lại, sống lưng dần đổ mồ hôi lạnh.

“Rene, vẫn là câu nói đó. Cô có lợi hại thế nào cũng chỉ là tôi của hơn hai mươi năm trước. Mấy mảnh khốc đó của cô nhắm vào đâu tôi có thể nhìn thấy rõ ràng. Ánh mắt cô nhìn cậu ta đã bán đứng bản thân cô. Đây là khuyết điểm trí mạng của phụ nữ. Một người phụ nữ dù giỏi giang cách mấy cũng

không thể giấu giếm được tình cảm đối với một người đàn ông.”

Paul khoanh tay hai lại, dựa lưng ra sau ghế: “Kể từ lúc cậu ta xuất hiện ở nước A để cứu cô, tôi đã khẳng định được suy đoán của mình. . . Nhưng mà quả thực, bao nhiêu năm nay, gặp vô số người ưa nhìn, tôi cũng chưa từng gặp người đàn ông nào có sức hấp dẫn hơn cậu ta. Thế nên dù là một người phụ nữ lợi hại vẫn bị cậu ta thuần phục, tôi không bất ngờ”.

Cô cắn môi.

“Mà cậu ta muốn gì, ngay từ đầu tôi đã nắm rõ. Từ khi cậu ta tới đây đuổi Tim đi tôi đã biết rồi.”

“Vây, nếu như thế, vì sao lâu nay ông không đưa ra đối sách?” Cô hỏi.

“Vi trái tim tôi quả thực không nằm ở đây.” Một lát sau, Paul chợt bật cười: “Rene, thật ra tôi phải cảm ơn cô và Chase lần này đã thuận nước đẩy thuyền, để tôi có thể danh chính ngôn thuận làm theo tâm nguyện của mình”.

Cô sững sờ, hoàn toàn không hiểu ý tứ của Paul.

“Cả tôi và cô đều biết hiện tại Chase đang nhắm vào vị trí của tôi, thế nên cậu ta luôn cố tình hạ thấp tôi trước mặt GKang, mục đích là muốn đuổi tôi tới nước A. Nhưng cậu ta không biết rằng thật ra tôi thật sự muốn tới đó giúp Mark. Cả đời này tôi có thể làm tới chức Phó Chủ tịch là đã mãn nguyện lắm rồi, tôi không hề muốn tiến thêm. Còn tình bạn giữa Mark và tôi lại sâu đậm hơn với GKang rất nhiều. Thế nên tôi chân thành muốn rời khỏi đây tới nước A làm cánh tay phải giúp ông ấy quản lý đất nước.”

Lăng Họa tròn xoe mắt, không dám tin vào đôi tai mình.

. . . Sự tình đã chuyển hướng lệch hẳn khỏi dự tính ban đầu của cô. Cô những tưởng sau khi Paul biết cô đã bán đứng mình thì sẽ nổi trận lôi đình, đuổi thẳng cô ra khỏi cửa. Nhưng lại không nghĩ rằng tâm tư thật sự của Paul lại trùng hợp với con đường mà Cù Khê Ngưng muốn ông đi.

Từ bỏ cơ hội có thể cạnh tranh chức vụ cao nhất để tới nước A làm một Phó Chủ tịch muôn đời, sao có thể chứ?

“Có phải không dám tin không?” Paul mỉm cười: “Vấn đề của hai người tôi đã biết từ đầu, tôi không hề ngăn cản tất cả mọi chuyện xảy ra, bao gồm cả việc cô và cậu ta tới thành phố P. . . đều là vì muốn để Chase đi nốt nước cờ cuối cùng”.

Cô dần dần thu lại biểu cảm kinh ngạc của mình, trầm giọng hỏi: “Lệnh của GKang là gì?”.

“Ông ấy muốn tôi chọn lựa có sang nước A hay không. Tôi đồng ý ngay. Tôi cũng đã liên lạc với Mark rồi, tuần sau tôi sẽ lên đường.”

Trái tim Lăng Họa đập thành thạch dử dội, đầu óc hoàn toàn hỗn loạn.

“Tôi đã gửi tin nhắn cảm ơn và chúc mừng Chase rồi.” Paul lắc lắc chiếc di động của mình: “Thứ Hai tuần sau, GKang sẽ tuyên bố cậu ta sẽ trở thành người kế nhiệm tôi”.

Cô nhìn Paul, gần như không biết câu sau nên nói gì.

Cục diện này cô vốn dĩ đã chuẩn bị sẵn tinh thần lưới rách cá chết. Nhưng thật không ngờ kết quả lại nhẹ nhàng như vậy, còn tránh được một cuộc chiến đổ máu.

“Rene.” Lúc này Paul đứng bật dậy khỏi ghế, đi về phía cô: “Tôi biết cô dốc hết tâm sức giúp đỡ Chase là vì tình cảm dành cho cậu ta. Nhưng tôi nghĩ cô còn hiểu rõ hơn tôi mọi thứ tình cảm trong Berker Palace này đều không đáng một xu. Một khi cậu ta ngồi lên được vị trí mong muốn sẽ lập tức bỏ rơi cô”.

Trầm ngâm giây lát, cô đáp: “Có lẽ ông sẽ cho rằng tôi u mê cố chấp, nhưng đối với tôi, anh ấy là người xứng đáng ngồi lên vị trí ấy nhất”.

Thân là thanh kiếm của anh, tay cô cũng đã dính đầy máu tươi rồi. Hoặc có lẽ thứ luôn chống đỡ để cô chiến đấu, ngoài thứ tình cảm rẻ mạt ấy ra còn là sự tự tin không lý do cô dành cho anh ngay từ ban đầu.

Dù anh tuyệt tình, lạnh lùng cỡ nào, thì ở trong lòng cô, từ đầu tới cuối cũng chỉ có anh đủ tư cách trở thành người nắm địa vị quyền lực nhất. Năng lực và thủ đoạn của người đàn ông này khiến anh từ lâu đã trở thành vị vua duy nhất trong lòng cô.

Mà cô, chỉ muốn phò tá vị vua đẹp nhất trong mắt mình lên ngôi.

Paul nhìn cô chăm chú một lát rồi nói: “Vây thì, bây giờ cậu ta đã gần vị trí ấy rồi”.

“Thế nên, tôi tự tay giết người mình cũng không uổng công vô ích.” Cô cười khê: “Dù nói thế nào, cũng chúc mừng ông đạt được tương lai mà mình mong muốn. Mấy ngày tới, tôi cũng sẽ giúp ông cùng gia đình làm xong xuôi các thủ tục di dân tới nước A”.

Nói xong, cô chuẩn bị quay người rời đi. Sau khi trải qua sự phản bội đã được dự liệu trước, cô vẫn cảm thấy Paul có lẽ không muốn tiếp tục nói chuyện với cô nữa.

“Rene.” Ai ngờ được Paul bỗng gọi giật cô lại: “Thật ra, cô vẫn còn một sự lựa chọn khác”.

Cô quay đầu lại.

“Nếu cô không muốn làm thành kiểm bị cậu ta vứt bỏ sau khi lên ngôi vua thì cô có thể lựa chọn cùng tôi tới nước A. Sau khi Lina qua đời, Mark vẫn luôn tìm kiếm một thư ký như cô, hơn nữa ông ấy cũng đã biểu đạt ý nguyện này với tôi.”

Paul nhìn cô chăm chú: “Sự bất trung của cô dành cho tôi chỉ kiến tạo trên nền tảng tình yêu với một người đàn ông khác, còn về phương diện công việc không có gì để bắt bẻ. Cô hãy chọn đi, tiếp tục làm thành kiểm của một người đã định sẵn sẽ bỏ rơi cô hay làm cánh tay phải của một người có cùng địa vị như thế, hơn nữa còn cho cô một quyền lực vô hạn?”.

“Tôi cho cô một ngày để suy nghĩ.”

***

Khi cô ra khỏi Berker Palace đã là hơn mười giờ tối.

Cả gia đình Paul cần hoàn thiện thủ tục di dân. Dù là Paul, vợ ông, hay các con thì cũng đều phải làm xong trong vài ngày ngắn ngủi. Nói chuyện với Paul xong, cô chưa hề ngơi nghỉ công việc và các cuộc điện thoại, tới giờ này mới miễn cưỡng được coi là xong công việc ngày hôm nay.

Ăn đại một bát mì bên đường xong xuôi, cô cũng không bắt xe mà đi bộ một cách yên lặng, không mục đích trên đường.

Đi mãi đi mãi, chẳng biết đã qua bao lâu, khi ngẩng đầu lên, cô bất ngờ đã tới một nơi mình hoàn toàn không ngờ đến.

Cô đứng nguyên tại chỗ một lúc rồi nhắm mắt lại.

Khi mở mắt ra, như có thứ gì vừa rơi ầm ầm xuống khỏi đôi mắt cô, không còn một gợn sóng nào nữa.

“Thật ngại quá, tôi có thứ này phải giao tận tay cho Chase, anh ấy bảo tôi mang tới.” Cô đi tới trước cửa căn biệt thự cao cấp, nói với người chịu trách nhiệm quản lý các vệ sỹ đứng trước mặt mình: “Anh chỉ cần báo lại với anh ấy, tôi là Rene”.

Người đó nhìn cô một lúc rồi bảo người dưới đi qua thay ca, còn mình đi vào trong nhà.

Chẳng mấy chốc, đôi phương đã quay về, gật đầu với cô tỏ ý cho phép cô vào.

Cô mỉm cười với các vệ sỹ rồi cất bước đi lên cầu thang.

Nhẹ nhàng gõ cửa, rất nhanh, từ bên trong đã có người mở cửa ra. Cù Khê Ngưng đứng bên trong, mặc bộ đồ ngủ màu xanh đậm, đeo kính, yên lặng nhìn cô.

Cô đẩy cửa đi vào, trở ngược tay khóa cửa lại.

Trong căn phòng yên ắng, gần như có thể nói là không có hơi thở của con người, vẫn giống như lần trước cô cùng con trai của Tạ Tu Dục tới đây, cô khóa trái cửa lại, sau đó tắt đèn đi.

Ánh mắt Cù Khê Ngưng sáng lên, anh giơ tay tháo kính xuống.

Đây giống như một ký hiệu khác biệt của riêng họ.

Một giây sau, cô vứt túi xách và chỗ tài liệu trong tay xuống đất, đẩy anh tới bên tường.

Sau khi nhanh chóng cởi cúc áo của anh, cô tiếp tục thuần thục ngồi sụp xuống, cởi khóa quần của anh.

Sau đó, cô ngẩng đầu lên nhìn vào đôi mắt anh trong bóng tối, thuần thục cởi quần trong của anh, ghé tới.

Hơi thở của Cù Khê Ngưng từ bình tĩnh trở nên nặng nề. Loáng thoáng còn thấy từ cổ họng anh bật ra những tiếng gầm khê khàn. Một lát sau, cuối cùng anh cũng không chịu nổi nữa, nhẹ nhàng đặt hai tay lên đầu cô để kéo mặt cô sát về phía mình.

Chẳng biết đã qua bao lâu, khi cảm cô bắt đầu nhức mồm, anh mới kéo phất cô dậy, nhanh chóng hoàn thành công việc đổi vị trí, ép sát cô vào góc tường.

Lăng Họa cảm giác vấy của mình gần như bị anh kéo tung ra. Cô còn chưa kịp nói gì, anh đã từ phía sau đột kích.

Một tay anh giữ chặt eo cô, tay kia luồn qua lớp vải vòng ra phía trước, động tác vừa nhanh vừa mãnh liệt.

Ban đầu cô cắn chặt răng không muốn phát ra âm thanh nào, tới cuối cùng bị anh ép không thể nhịn nổi, từng tiếng ngâm nga đành bật ra.

Cuối cùng khi anh rút ra khỏi cơ thể cô, cô cố đè nén cảm giác gầy ròi trên eo, quay người lại, chính thức kẹp chặt lấy hông anh.

“... Để em nhìn anh.” Cô ôm lấy cổ anh, dường như muốn khắc lại khuôn mặt này vào trong trái tim mình...

*Lời tác giả: Dùng một câu là có thể tổng kết chương này: Ngủ nhiều sẽ khỏe mạnh. Hai con người đầy kinh nghiệm sau khi tán tỉnh nhau xong có lẽ đến lúc mỗi người mỗi ngả rồi chứ? Chương sau có nên nhảy vọt tới mười năm sau, Đại để nhìn thấy Tiểu Họa đã lấy Đốc Mẫn dẫn con gái của mình làm cameo không nhỉ? Hahahahahahah, nghĩ thôi là muốn cười...

*Lời dịch giả: Kiến thức mới:

Giống chó Teddy (Puddle) được mệnh danh là loài chó "háo sắc" nhất trong các loài chó.

Nó là loài chó có IQ cao thứ hai, rất thân thiện, rất dính người, luôn tỏ vẻ ngây thơ vô số tội.

Tất cả những ai muốn nuôi nó đều nghĩ nó rất đáng yêu và dễ mến...

Nhưng kỳ thực khi đưa nó về nhà các hành động nó làm nhiều nhất lại là... gạ tình :v

Đừng nghiêm trọng, hành động thường xuyên cọ cọ vào đủ các loại vật dụng trong nhà của nó không - hề - liên - quan - đến tình dục~

Thân là một nhân vật có địa vị trong giới cún, nó chỉ làm động tác theo bản năng ấy để thể hiện sự "chinh phục", để tuyên bố địa vị cao hơn một chút của mình mà thôi.~

Bạn đang đọc truyện *Mục Tiêu Của Tôi, Định Mệnh Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 34: Điểm Danh Mỗi Ngày

Khi nói câu ấy, giọng cô đã khàn đến bất thường, khi lọt vào tai lại cảm xúc như một liều thuốc kích tình.

Nói xong, cô nhìn sâu vào mắt anh, gờ tay lên chậm chậm vuốt ve dọc theo đôi mắt sâu hút của anh, xuống sống mũi cao thẳng rồi xuống bờ môi mỏng.

Cô sờ rất chậm, tựa như muốn giây phút này được ghi nhớ từng nơi trên khuôn mặt anh.

Ánh mắt Cù Khê Ngưng trở nên tối hơn. Anh nhẹ nhàng nâng người cô lên, cứ thế vừa cử động vừa đi về phía phòng ngủ.

Trong lúc ấy, cô lại một lần nữa được anh đẩy lên đỉnh thăng hoa.

Về phòng ngủ, anh đặt cô nằm lên giường, đè người xuống, ra vào một cách mãnh liệt... Thật sự rất mạnh, cô cảm thấy cả cơ thể mình đã bị anh va đập đến đau đớn.

Phòng ngủ cách xa cửa lớn như thế, động tác của anh so với lúc trước còn cuồng dã hơn. Cô cũng có thể lên tiếng hét. Cứ thế rất lâu rất lâu sau, anh khẽ gào lên một tiếng, một lần nữa không che bản thân để rời khỏi cô không sai một giây.

“Cù Khê Ngưng...”

Lúc này Lăng Họa nằm nghiêng trên giường nhìn anh, lấy một bàn chân nhẹ nhàng giẫm lên lồng ngực trắng kiện để trần của anh, trêu ghẹo lên tiếng trong tiếng thờ dục: “Cả đời này có khi nào anh không đeo bao và bắn vào trong không?”.

Anh nhìn cô chăm chú, khuôn mặt tuần tú gọi cảm không chút cảm xúc.

“Anh thấy đó, anh chính là kiểu đàn ông đáng sợ như vậy.” Chân cô tiếp tục cọ cọ, mon man: “Thà chấp nhận bản thân không được sướng tới cực điểm chứ cũng không muốn chấp nhận một chút mạo hiểm hay trách nhiệm nào. Trong tư điển của anh vĩnh viễn không thể xuất hiện cụm từ ‘ngoại ý muốn’”.

Anh không trả lời, nhìn lại cô bằng ánh mắt sắc lẹm, gập đôi chân dài và đẹp của cô lên, tiếp tục đè xuống.

Làm xong một lúc, anh thì thầm bên tai cô: “Mua tôi vui không?”.

Cô thờ dục, hai tay níu chặt lấy cổ anh, thổi khí vào tai anh: “Vui không sao tả xiết”.

Anh hừ lạnh một tiếng, rồi bỗng nhiên rút lui, đi tới chiếc tủ bên cạnh lấy một hộp bao cao su.

Rất nhanh, anh bế cả người cô đặt lên người mình, hoàn toàn chiếm hữu cô.

“Xem ra em vẫn thích tư thế này nhất.” Anh bấu eo cô, nhìn cô lạnh giọng.

“Phải.” Cô ngồi trên người anh, chậm rãi xoay qua xoay lại, tìm tìm cười: “Bởi vì... tôi thích tự động”.

Chẳng biết đã làm mấy lần, tới khi tất cả sức lực trên người cô bị ép cạn anh mới tha cho cô. Anh vừa ra khỏi người, cô đã lập tức lật người ngồi bật dậy khỏi giường, bắt đầu mặc quần áo.

Cù Khê Ngưng trần truồng ngồi ở đầu giường, nhìn cô mặc quần áo nhanh lẹ gọn gàng, mặt xị ra khó coi đến mức nhìn không nổi.

“Tôi đi đây.” Cô vẫy tay với anh: “Ồ thêm chút nữa bảo vệ của anh lại nghỉ ngơi”.

Sắc mặt anh thật sự tái xanh như đồng: “Em quan hệ với tôi cứ như quét thẻ điểm danh hằng ngày vậy?”.

“Tôi đã nói rồi, lên giường với anh là tôi đang lấy tiền công tôi làm việc cho anh. Đừng có bày ra biểu cảm anh không sung sướng như thế.” Cô cười tươi như hoa: “Àiya, quên không nói, chúc mừng anh nhé, tân Phó Chủ tịch”.

Cù Khê Ngưng nhìn vào mắt cô, có chút thăm dò, tựa như cảm thấy hôm nay cô hơi lạ.

“Lót đường lâu như vậy cuối cùng cũng giành được, chắc hẳn tiểu dân cũng đã nỗ lực chút sức mọn để giúp được ngài.” Cô giả vờ giả vệt cúi chào anh: “Mong Phó Chủ tịch sau này thi thoảng nhớ đến tiểu dân dù một giây cũng được”.

Nói xong câu này, cô bèn đi thẳng ra khỏi cửa không dừng lại.

“Lãng Họa!”

Anh bỗng nhiên gọi giật cô lại.

“Hm?” Cô quay đầu.

Anh nhìn vào mắt cô, cố gắng tìm kiếm một chút bất thường trên khuôn mặt cô. Anh cảm thấy hôm nay cô bất thường, nhưng lại không tìm ra được bất kỳ manh mối nào, cô vẫn y như mọi ngày.

“Không có gì...”

Lát sau, Cù Khê Ngưng lạnh nhạt lắc đầu: “Em sẽ tới tham dự lễ nhậm chức vào thứ Hai chứ?”.

Ánh mắt cô lóe sáng: “Dĩ nhiên rồi”.

Anh không nói gì nữa.

“Vây... một lần nữa chúc mừng anh.” Cô mỉm cười rồi quay người bỏ đi.

...

Có người tới tức là có người đi.

Cuộc đời là vậy, làm gì có bữa tiệc nào không tàn, chúng ta đều bị ép phải đối mặt với ly biệt.

Paul nghỉ việc dĩ nhiên làm mọi người trên người trong Berker Palace thất thối. Nhưng tất cả mọi người ở đây đều thể hiện thái độ chùng mịch và chuyên nghiệp, mặc dù lời ra tiếng vào không ít nhưng ngoài mặt vẫn tỏ ra không có gì xáo trộn quá lớn.

Có rất nhiều người tới tặng quà tạm biệt cho Paul, hẹn gặp uống café. Cô cũng đã hoàn thành gần xong thủ tục di dân cho Paul cùng gia đình. Theo đúng kế hoạch, sáng sớm thứ Hai Paul dự xong lễ nhậm chức của Cù Khê Ngưng là sẽ ngồi máy bay tới thẳng nước A.

Còn về Cù Khê Ngưng, dĩ nhiên anh cũng trở thành nhân vật chủ đề trong Berker Palace. Chỉ trong vòng vài tháng ngắn ngủi, từ sau khi thay thế và đuổi Tim đi, tới nay nhẹ nhàng ngồi vào chức Phó Chủ tịch, ngồi tên lửa cũng chẳng thắng chức nhanh bằng anh. Chủ đề của những cuộc buôn dưa lê thảo luận không thể tách rời khỏi tên anh. Ngày nào ngang qua văn phòng anh cũng nhìn thấy vô số người xin Mục Tịnh được gặp nói chuyện với anh.

Cô nghĩ, trong cả Berker Palace, hai người duy nhất né tránh làm việc với họ có lẽ là cô và GAGA.

GAGA bây giờ đã hoàn toàn khác trước. Ngoại trừ cô ra, cô cảm thấy cô ấy đối với bất kỳ ai cũng không còn hài hước nhiệt tình như ngày nào. Có nhiều lúc cô nhìn thấy trên khuôn mặt cô vẻ bình yên của GAGA là vẻ nhợt nhạt và bất lực.

Cô cũng không muốn hỏi han cô ấy quá nhiều, dù sao đây cũng là chuyện cô không thể can dự.

Huống hồ, chính cô cũng không có tư cách bình luận về tình cảm của GAGA.

***

Sáng sớm ngày thứ Hai, các phóng viên và các vị khách mời quan trọng đã đứng đầy trong phòng hội nghị ở Berker Palace. Từ sáu giờ cô đã thức dậy tới đón Paul, sau đó giúp mọi người bận rộn trước sau để chuẩn bị những khâu cuối cùng cho buổi lễ nhậm chức.

Đúng chín giờ, buổi lễ chính thức bắt đầu.

GKang bước lên sân khấu trước, tuyên bố tin Paul xin nghỉ việc với tất cả mọi người, đồng thời cảm ơn Paul những năm qua đã cống hiến cho Berker Palace, ngay sau đó là chính thức tuyên bố việc nhậm chức của Cù Khê Ngưng.

“Khi chúc mừng Paul bắt đầu cuộc hành trình mới mới của mình, đồng thời tiếp theo đây tôi muốn mời vị Phó Chủ tịch trẻ nhất trong lịch sử Berker Palace chúng ta – Chase. Tôi nghĩ bất cứ ai ngồi đây đều quen cậu ấy. Năng lực của cậu ấy tất cả mọi người chúng ta đều đã được chứng kiến. Tôi tự tin rằng cậu ấy sẽ nối tiếp được thành công của Paul, tiếp tục dẫn dắt Berker Palace tạo ra nhiều phúc lợi hơn nữa cho người dân cả nước”.

GKang mỉm cười, nhìn về cánh gà: “Chase, mời cậu”.

Cả hội trường vỗ tay rào rào, cô đứng ở góc cuối trong phòng, nhìn anh từ từ đi lên.

Hôm nay anh mặc bộ vest màu xám, thắt cà vạt. Từng cử chỉ, từng động tác đều khiến người ta mê người. Cô nhìn thấy rõ sự sùng bái và si mê trên nét mặt của rất nhiều phóng viên nữ.

Cô biết, trên thế giới này có rất nhiều rất nhiều người thích anh, hâm mộ. Anh là một vị thần vững vàng trong mắt không ít người.

Cù Khê Ngưng đi tới bên cạnh GKang, mỉm cười bắt tay với GKang, sau đó đứng lên bục phát biểu.

“Được nhận cơ hội lần này, được tiếp tục là người kế nhiệm Paul là vinh hạnh lớn nhất, vì dù tôi ở đâu, làm ở chức vụ gì, tôi vẫn luôn đặt nhiệm vụ giúp đỡ nhân dân lên hàng đầu.”

Một nụ cười mỉm nhẹ nhàng và sự tự tin thường thấy ánh lên trên khuôn mặt anh: “Quãng đường này sẽ không phải là điểm cuối. Tôi sẽ luôn luôn cố gắng không ngừng nghỉ để tạo ra cho người dân một hoàn cảnh sống tốt đẹp hơn”.

Ánh mắt cô vượt qua ánh đèn và ánh mắt của rất nhiều người, rơi xuống người anh. Biểu cảm, thần thái, động tác của anh cô đều thuộc nằm lòng, cô cũng đã được tận tay vuốt ve từng nơi một.

Cô chưa từng gặp người nào mạnh mẽ hơn anh. Chỉ cần anh đứng đó, bạn sẽ cảm thấy anh có thể dễ dàng thao túng mọi tài nguyên, giải quyết mọi khó khăn. Dù nhiều sóng gió bão bùng hơn nữa anh cũng không nhú mày lấy một lần.

Cô cũng chưa bao giờ thấy ai tỏa sáng hơn anh. Nếu nói trên đời này có những người sinh ra là để làm vua thì không còn nghi ngờ gì, anh chính là một người như vậy.

“Một lần nữa cảm ơn GKang, cảm ơn Berker Palace, cảm ơn các bạn.” Anh nói súc tích, hơi cúi đầu, khóe miệng mỉm cười, đến tận lời cảm ơn cuối cùng.

Cả hội trường tiếp tục nổ tràng pháo tay giòn giã. Dưới ánh đèn flash chớp nháy, GKang trao huân chương cho anh và chụp ảnh chung cùng anh.

Các ký giả đều lần lượt ủa lên phóng vấn, đặt câu hỏi cho anh. Đám đông trước mặt cô dồn về phía anh. Dần dần cô không còn nhìn thấy mặt anh nữa.

Chẳng biết đã đứng bao lâu, cuối cùng cô quay người, mở cửa phòng hội nghị, rời đi.

...

Khi buổi lễ nhậm chức kết thúc đã gần 12 giờ trưa. Tất cả các phóng viên và khách mời đều đã rời khỏi đó. Cù Khê Ngưng nhíu mày bước xuống bục phát biểu, đón lấy những tài liệu mình phải ký mà Mục Tịnh đưa.

Ký xong, anh đưa lại cho Mục Tịnh rồi khẽ hỏi: “Cô ấy vừa nãy có đến dự không?”.

Mục Tịnh lập tức hiểu “cô ấy” là ai: “Có đến, nhưng anh vừa phát biểu xong thì cô ấy cũng đi luôn”.

Anh gật đầu, day day trán rồi đi ngoài phòng hội nghị.

Đi được vài bước, anh rút di động ra xem, bước chân bỗng dừng đột ngột.

“Chase, có chuyện gì vậy?” Mục Tịnh đứng bên nghỉ hoặc hỏi.

Anh đứng im đọc tin nhắn đó một lúc rồi bất ngờ nghiêm giọng: “Hủy tất cả các cuộc họp và buổi gặp mặt chiều nay của anh”.

Mục Tịnh chưa hiểu ngay, nhìn khuôn mặt như cuồng phong bão táp vừa kéo đến của anh, hỏi lại lần nữa: “Hủy à? Chiều nay anh có rất nhiều cuộc họp quan trọng. Anh vừa nhậm chức ngày đầu tiên bắt buộc phải tham gia, nếu không những người khác sẽ nghĩ sao?”.

“Nói với họ toàn bộ lịch trình đổi sang ngày mai. Anh có thể họp từ bốn giờ sáng.” Anh sai bước đi ra khỏi cửa lớn: “Gọi tài xế qua đây, anh phải ra sân bay”.

“Sân bay?” Mục Tịnh ù ù cạc cạc về hành động của anh, đầu mày nhú chặt: “Anh có chuyến đi nào gấp sao?”.

“Giúp anh kiểm tra chuyến bay gần nhất tới thành phố A là khi nào.” Mặt anh tái xanh, đôi môi mím chặt, cánh tay đang buông thõng từ từ nắm chặt lại.

Mục Tịnh đã theo anh nhiều năm, chưa bao giờ thấy anh đột ngột thay đổi lịch trình của mình như vậy. Huống hồ hôm nay là ngày đầu tiên anh nhậm chức. Anh tuyệt đối không thể làm hành động hủy mọi cuộc họp như vậy.

Rốt cuộc là có chuyện gì?

“Có liên quan đến Lăng Hạ phải không?” Sau khi cùng Cù Khê Ngưng lên xe, Mục Tịnh cuối cùng vẫn không nén nổi tò mò.

Cù Khê Ngưng quay mặt ra ngoài cửa sổ không trả lời.

Mục Tịnh hiểu ra, hít sâu một hơi: “... Chuyến bay sớm nhất tới thành phố A là hai tiếng nữa”.

Anh vẫn im lặng.

“Anh Từ, lái xe với tốc độ nhanh nhất.” Mục Tịnh nói với tài xế.

...

Tới sân bay, Cù Khê Ngưng nhảy xuống xe.

Anh mặc kệ tất cả ánh mắt của mọi người, cũng không hề định giấu giếm biểu cảm và hành tung của mình. Anh sai bước đi qua cửa, tới cuối cùng thậm chí là chạy bước nhỏ.

Vừa chạy anh vừa nhìn đồng hồ.

Chạy tới cửa an ninh, anh khẩn trương quét kiểm tra trước sau hai đoàn người xếp hàng, đầu mày nhú rất chặt, rồi nghiêng răng ken két.

Đám đông xung quanh hầu như đều quay qua nhìn anh. Buổi lễ nhậm chức sáng nay được truyền hình trực tiếp khắp cả nước. Không còn nghi ngờ gì, tất cả mọi người dân đều nhận ra anh. Có vài cô gái đã đỏ mặt chỉ chỉ trỏ trỏ.

Anh siết chặt tay, mặc kệ mọi sự quan sát và bình luận. Anh bị tất cả những tiếng ồn ào bao vây, cố gắng kiểm soát biểu cảm trên khuôn mặt mình.

“Đừng tìm nữa, cô ấy vào trong rồi.”

Bỗng nhiên, một giọng nói uể oải vang lên sau lưng.

Quay đầu lại, anh liền nhìn thấy Đốc Mẫn kéo vali hành lý, tay cầm hộ chiếu và vé máy bay.

“Cù Khê Ngưng.” Đốc Mẫn đi tới trước mặt anh, bình tĩnh nhìn anh: “Tôi đã nói với anh rồi. Cho dù bản thân anh không rơi vào vũng bùn thì dấu vết của cô ấy cũng sẽ vĩnh viễn lưu lại trên người anh. Tới ngày anh phát hiện ra, anh cũng toi đời”.

“Cuối cùng anh cũng nhận ra rồi phải không? Vô ích, muộn rồi.” Đốc Mẫn cười nhạt: “Kể từ giây phút cô ấy quyết định cùng Paul tới nước A, tất cả mọi dây dưa giữa anh và cô ấy đều đã kết thúc. À, không đúng, hai người vốn chưa bắt đầu, lấy đâu ra kết thúc?”.

Nghe xong, bờ môi Cù Khê Ngưng run khê lên, rất khó nhìn thấy.

Mỗi một biểu cảm, mỗi một động tác của cô tới qua đều như hiển hiện trước mắt anh, chồng lên những chuyện xảy ra hiện tại.

“Chim khôn chọn cây lành mà đậu. Anh vốn không phải cây lành. Cô ấy cũng đã dốc cạn tất cả sức lực của mình, phản bội lại ân nhân của mình để giúp anh đi đến được ngày hôm nay. Giờ cô ấy đi cũng không nợ nần gì anh cả. Hai người vốn là hai thực thể hoàn toàn không liên quan. Anh cũng chẳng có gì để trói buộc cô ấy.”

Nói xong, Đốc Mẫn không muốn nghe bất kỳ câu trả lời nào của anh, cứ thế kéo vali đi về phía cửa kiểm tra an ninh: “Chúc anh mạnh giỏi, Phó Chủ tịch”.

Anh yên lặng đứng tại chỗ, nhìn bóng Đốc Mẫn khuất sau cánh cửa.

Lần đầu tiên trong đời, anh cảm thấy có một khoảng khắc trước mắt mình hoàn toàn trắng xóa.

Trống rỗng, hụt hẫng đến vô cùng...

*Lời tác giả: Cuốn Trung: Hoàng hôn của các vị thần đã kết thúc. Chưa bao giờ viết truyện nào đã như vậy, quan hệ xong là chia tay, không lằng nhằng. Trước tiên ngược Tiểu Họa tới chết, giờ thời thế thay đổi, chúng ta bắt đầu chuyển sang giày vò Đại đế, ok?

Bạn đang đọc truyện *Mục Tiêu Của Tôi, Định Mệnh Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 35: Phiên Ngoại 1: Tâm Sự Của Cù Khê Ngưng

Năm năm trước, Đại học H, nước A.

“Anh, anh đi nhanh lên chút nào...”

Molly vừa lúi vừa kéo Cù Khê Ngưng tới trước cổng trường Đại học H: “Anh là rùa sao, lè mè quá vậy? Hoạt động sắp bắt đầu rồi, em muộn mất thôi!!!!”.

“Người muộn là em chứ có phải là anh đâu.” Cù Khê Ngưng nhăn nhó, lãnh đạm đáp lại.

“Con người anh sao lúc nào cũng vậy thế hả.” Molly tức giận giậm chân bình bịch: “Em cầu xin anh tới tham gia hoạt động của câu lạc bộ phải xin rờng rã một tháng anh mới đồng ý. Khó khăn lắm anh đến đây thì lại không chịu hợp tác!”.

Anh không lên tiếng, chỉ tiện tay vuốt lại mái tóc rối bù cho cô bé.

“Thật là tức chết mình mà!” Molly vừa giậm chân vừa quang quác: “Nếu hoạt động này không bắt buộc phải có sự tham gia của người thân trong nhà, em còn lâu mới xuống nước xin anh nhá!”.

“Bạn nhỏ Molly.” Cuối cùng anh cũng chịu đi nhanh hơn một chút: “Giận một lần là mặt thêm chục cái nếp nhăn đó”.

“Em mặc kệ!” Molly không ngừng lườm anh.

Vừa vào giảng đường, một đám nữ sinh trẻ trung nhìn thấy anh mắt đã lập tức sáng bừng lên như đèn pha ô tô, đồng thời không hẹn mà gặp bỏ dụng cụ làm đồ thủ công trong tay xuống, ào ào lao tới bên cạnh anh.

“Em chào anh Chase ạ!”

“Anh Chase, em là bạn tốt của Molly, tên Liz, rất vui được làm quen với anh!”

“Anh Chase, trưa nay anh rảnh không, mình đi ăn cơm?”

...

Anh vốn dĩ phản cảm nhất là môi trường ồn ào, giây phút này quả thật là đầu sắp nổ tung. Còn Molly thì cũng buồn cười, đành thẳng thừng kéo tay anh tránh xa khỏi đám đại trai, đi tới trước một chiếc bàn ở góc trong cùng.

“Đừng là ghê chết em rồi!” Molly vừa sửa món đồ thủ công mình đã cắt vừa lắc đầu: “Cái con bé tên Liz đó chắc cả học kỳ còn chưa nói được với em chục câu, còn xưng là bạn tốt, oh my God...”.

Anh không nhịn được phì cười thành tiếng.

“Anh, anh thật sự quá hấp dẫn phái nữ rồi. Anh cũng chỉ đưa em đến trường một lần vào ngày khai giảng thôi, sao em cảm giác anh còn được chào đón hơn cả mấy soái ca trường em vậy...”

Tổng chỉ của câu lạc bộ mà Molly tham gia là muốn toàn thể thành viên cùng người nhà của mình giúp đỡ nhau hoàn thành một tác phẩm thủ công, sau cùng sẽ bình chọn ra nhóm xuất sắc nhất có thể nhận được giải Nhất. Cù Khê Ngưng vốn dĩ chẳng có tí hứng thú nào với mấy hoạt động kiểu này, nhưng vì anh thực sự cưng chiều cô em gái này nên sau một hồi năn nỉ i ôi, anh đã dành ra một ngày nghỉ để đồng ý cùng nó đến trường.

Quả nhiên, với sự kết hợp tuyệt vời của hai người có IQ siêu cao như anh em họ, người khác mới làm được một nửa, họ đã hoàn thành xong tác phẩm rồi. Cuối cùng tới khi bình chọn, họ cũng giành giải Nhất mà không có gì phải áy náy.

“Anh!”

Giữa lúc phòng giảng đường hỗn loạn ồn ào, trước khi lên sân khấu nhận giải, Molly ra sức nháy mắt với anh, tỏ ý muốn anh khăn trương chuồn đi: “Bây giờ anh giả vờ anh phải đi vệ sinh, sau đó từ cửa sau chuồn lên xe đợi em. Nếu không lát nữa kết thúc, anh ‘sướng’ lắm đó”.

Anh rướn môi cười, không hề phản bác.

Molly lên sân khấu tranh thủ thu hút sự chú ý của tất cả mọi người. Anh bèn khăn trương ra khỏi giảng đường bằng cửa sau, đi ra ngoài dãy phòng học.

Đi mãi đi mãi, anh bỗng dừng chân.

Trên sân tennis ngay gần đó, anh chú ý tới một cô gái tóc ngắn, vóc dáng rất đẹp, mặc bộ quần áo thể thao màu hồng. Cô và người đối diện đang độ sức. Quả bóng tấn công chuẩn xác, chiều nào chiều nấy đều rất dữ, không hề giống sự yếu đuối của đa số các nữ sinh, kỹ thuật chơi bóng cũng thuộc hàng số một số hai trong những người anh từng gặp.

Anh cũng không hiểu vì sao cứ thế đứng nhìn thêm một lúc.

Chưa được bao lâu, cô gái kia bỗng ngừng tấn công.

Cô quay đầu về phía anh, cũng khiến anh nhìn rõ được toàn bộ khuôn mặt: Ngũ quan vừa phải xinh xắn và một nụ cười tươi rói.

Anh bỗng thấy cô ném chiếc vợt xuống sân, chạy thẳng tới rồi nhảy lên người một cậu sinh viên đi ngược lại, ôm chặt lấy người đó như một con koala vậy, còn dựa đầu lên vai người đó, cọ cọ ra về làm nũng. Cậu kia cũng lập tức ôm chặt cô, dịu dàng hôn lên má cô rồi họ thì thầm vào tai nhau điều gì đó.

Ánh mắt anh hơi sáng lên. Anh quay người đi về phía cổng trường.

Đây là lần gặp thực sự đầu tiên giữa anh và cô.

...

Lần thứ hai anh gặp cô vẫn ở trong khuôn viên trường Đại học H.

Cuối tuần, Molly cùng đám bạn đi tới thành phố E du lịch, tài xế gia đình vừa hay lại có việc đang ở một nơi khác chưa thể về kịp. Hôm đó anh được nghỉ bèn đề nghị tới trường đón Molly rồi đưa mấy đứa ra sân bay.

Khi anh tới nơi, Molly vẫn đang thu dọn đồ đạc trên ký túc xá, bảo anh cứ vào trong trường đi dạo một lát để đợi nó. Anh cũng không giận gì nó, cứ thế thoải mái tản bộ.

Đi một mạch tới hội trường lớn, anh nhìn thấy tám biển treo ngoài cửa nói rằng hôm nay bên trong đang tổ chức một cuộc thi hùng biện. Anh bèn lén lút đi vào từ cửa ngách, muốn xem một cuộc thi hùng biện của sinh viên đại học thì chất lượng thế nào.

Nhưng chỉ vừa nhìn, anh đã nhận ra cô ngay lập tức.

Cô gái mặc bộ đồ thể thao màu hồng hôm nào trên sân tennis hôm nay đã mặc váy và khoác áo vest màu đen chính thống. Mái tóc ngắn đến mang tai khiến cô trông càng tự tin. Cô đứng sau chiếc bàn dài, trình bày lưu loát và mạnh mẽ để công kích đối phương. Có thể nhận ra, có những lời chưa chuẩn bị trước, cô hoàn toàn có thể xuất khẩu thành văn, thể hiện rõ tầm hiểu biết và khả năng luận giải của cô.

Cô thật sự không thể được coi là một cô gái dịu dàng. Nên nói cô là một cô gái “hung hãn”.

Bao nhiêu năm nay anh từng gặp vô số phụ nữ. Nhưng khi đối mặt với cô, những phụ nữ được coi là mạnh mẽ thông minh ấy đều trở nên hiền lành hơn, khiến anh bỗng chốc không còn chút hứng thú nào với họ. Còn cô gái này, mỗi lần gặp, trong ánh mắt cô đều ngập tràn sự hưng hân đã thú và khát khao chiến thắng.

Không sai, chính khát khao này là thứ khiến cả người cô tỏa sáng lấp lánh, và cũng khiến anh vô cùng hứng thú với cô.

Hứng thú với một cô gái? Điều này khiến anh bất ngờ về chính mình.

Chẳng bao lâu sau, đối thủ của cô đã dần dần ngã mũ xin hàng dưới hàng loạt lời công kích của đội bên này. Lời phát biểu cuối cùng của cô càng khiến cả hội trường vỗ tay reo hò nhiệt liệt.

Kết quả không còn gì để bàn, anh nhìn thấy cô đứng dậy, cúi chào thật sâu đối thủ cùng ban giám khảo và các khán giả tới dự. Nụ cười trên khuôn mặt cô bỗng chốc khiến anh lóa mắt.

Anh cúi đầu rút di động ra, cũng không hiểu hành động của mình nghĩa là gì, giờ máy lên, khẽ chụp lại.

Và lần này, anh cũng đã được biết tên cô, Rene Ling.

Anh nghĩ, cho dù họ chưa từng nói với nhau một câu nào nhưng anh đã ghi nhớ cô rồi.

...

Lần thứ ba gặp mặt đã là hai năm từ sau lần gặp đầu tiên, hơn nữa còn vô cùng kịch tính.

Tối hôm ấy anh tới nhà một cô gái đạo đức khá thân thiết với anh để qua đêm. Sau khi giải quyết nhu cầu sinh lý, anh dĩ nhiên chuẩn bị ra về. Nhưng ai ngờ đối phương bỗng nổi hứng bắt đầu quấn lấy anh, còn bắt anh cho mình một “danh phận”.

Anh ghét nhất là phụ nữ bám riết, càng không thích xác định “quan hệ và danh phận” với bất kỳ cô gái nào. Tuyệt đại đa số những người có quan hệ với anh đều thông minh giữ vững điều kiện này: Xuất hiện khi anh cần, rồi đi khi anh chán, nếu không chấp nhận được thì đừng tới gần anh, anh cũng không cần quan tâm hay để ý gì vượt quá mặt vật chất với họ.

Anh không thích thân mật với bất kỳ người khác phái nào khác ngoài người thân, càng không thích dựa dẫm một ai. Trong quan niệm nhất quán của anh. Dựa dẫm và tình yêu khiến người ta yếu đuối, khiến người ta có điểm yếu và thứ dễ bị nắm thóp. Mà anh tuyệt đối không cần những điều sẽ khiến anh trở nên yếu ớt.

Cãi nhau với cô gái đó từ trong ra xuống tới sân, thấy tâm trạng của cô mỗi lúc một sụp đổ, tâm trạng của anh cũng vô cùng bức bối. Anh định lần tìm đi động, gọi Mục Tịnh tới giải quyết.

Nhưng ai ngờ, đúng lúc này anh lại nhìn thấy cô.

Sau hai năm, mái tóc ngắn tới tai của cô đã trở thành mái tóc xoăn dài mềm mại. Tâm trạng của cô hoàn toàn không vui vẻ như hai lần gặp trước. Sắc mặt cô u buồn, hai mắt đỏ sọc, nhìn anh và người phụ nữ kia bằng ánh mắt kỳ lạ và gượng gạo, cho tới khi người đó òa khóc và chạy đi, cô mới tới gần anh.

Anh tìm thuốc lá để hút, cho tới trước khi đi lên gác, cô còn quay lại, giờ ngón giữa lên với anh, mắng anh là đồ khốn bằng khẩu hình miệng.

Anh cứ thế nhìn theo bóng cô đường hoàng đi lên gác, trong lòng lại không hề cảm thấy tức giận, ngược lại còn vui vẻ nhếch môi cười.

Thật không hổ danh là cô gái hung dữ nhất anh từng gặp. Lần đầu tiên chính thức chạm mặt, cô đã làm một động tác thô lỗ như vậy với anh, không sợ anh điều tra hết mọi thông tin về cô, khiến cô lưu lạc đầu đường xó chợ, không có nhà để về sao?

...

Lần thứ tư gặp mặt, chính là sự kiện giờ ngón giữa ba năm sau. Mà lần này có lẽ được tính là một cuộc gặp được tính toán trước.

Làm việc ở Chính phủ nước A đã khiến anh mất đi nhiệt huyết ban đầu. Sự ổn định và thiếu trí tiến thủ của các đồng nghiệp khiến anh không có nơi để thể hiện năng lực. Vậy nên anh phóng tầm mắt tới nước D, tới quê hương của mình, cũng là nơi có cô.

Anh đã điều tra cô từ lâu, hơn nữa còn tra ra được bất ngờ. Ba năm trước cô cũng đã vào làm ở Berker Palace, còn có những biểu hiện xuất sắc trong công việc.

Lăng Họa, Rene Ling, một thư ký trẻ trung giỏi giang.

Sau khi liên kết với đội ngũ của mình ở Chính phủ nước A kéo Tim xuống ngựa đồng thời thay thế vị trí của ông ấy, anh cố ý gài đơn đuổi việc cho cô, trong lòng vô cùng chờ đợi phản ứng của cô. Quả nhiên cô đã không khiến anh thất vọng, một lần nữa gặp nhau trước cửa thang máy, cô lại giờ ngón tay thô lỗ với anh như ba năm trước.

Anh biết cô không nhận ra mình, điều này khiến anh có chút khó chịu trong lòng.

Mà ngoài việc mái tóc đã dài hơn một chút thì cô thật sự không thay đổi chút nào. Người phụ nữ có thể kết hợp một cách hoàn hảo hai thái cực tao nhã và thô lỗ chắc chỉ có cô mà thôi.

Anh nhìn cô ưỡn ngực ngẩng cao đầu đi vào thang máy, từ giây phút đó đã chuẩn bị sẵn sàng đánh một loạt trận chiến tiếp theo.

Ngoài việc đơn thuần có hứng thú với con người cô ra, anh cũng nhận ra tiềm lực vô hạn và đã tâm ở cô. Anh quyết định giữ cô bên cạnh mình, ép cô phải bán mạng cho một kẻ mà cô rất ghét.

Anh biết cô có thể giúp anh, và thêm cho cuộc sống của anh chút gia vị.

Trêu chọc, đùa giỡn, gây khó dễ, khảo nghiệm... Anh chưa bao giờ nghĩ mình là một người đàn ông quyền rũ, cũng đã dùng những thủ đoạn mà xưa nay mình khinh không thèm dùng với cô. Anh lấy danh nghĩa “quyền lực và năng lực” để khóa cô lại. Vì thế, anh có thể cảm nhận được rõ ràng ánh mắt cô nhìn anh dần dần chuyển hóa từ sự căm ghét ban đầu sang kính sợ, sau đó trở thành mơ màng và kháng cự. Cho tới tận sau cùng, trở thành sự khó xử và dung túng.

Anh tới nước A giải quyết vấn nạn khủng bố, mục đích ban đầu thực ra là để nâng cao địa vị của mình trong mắt GKang và quần chúng nhân dân, nhưng tận sâu trong đáy lòng vẫn là vì lo cho sự an toàn của cô. Giây phút nhìn thấy chiếc xe cô đang ngồi bay đi, lần đầu tiên trong đời anh cảm thấy trái tim mình như phải chịu một đả kích cực mạnh.

Khi chạm được vào cô, xác nhận cô vẫn bình an, bàn tay đang run lên một cách khó nhận ra của anh mới bình tĩnh lại.

Trong căn phòng ở khách sạn, cô rõ ràng muốn phát sinh quan hệ cùng anh. Anh rất muốn có cô, thật ra có thể nhắm mắt mà thực hiện, hoàn thành xong chuyện mà mỗi người đều có được điều mình muốn, giống như trước đây vậy. Nhưng tới cuối cùng, anh lại dừng tay, ép buộc mình đè nén khát vọng và rời khỏi phòng cô.

Giây phút ấy, anh mới ý thức được có chỗ nào đó không ổn.

Đốc Mẫn luôn ở bên cạnh cô, khiến anh cảm thấy bất mãn; Quá khứ dài lâu của cô và Lộ Tân Viễn khiến lòng anh ngập tràn sự khó chịu không thể diễn tả; Thậm chí việc cô si mê thần tượng Tạ Tu Dực cũng khiến anh khó chịu vô cớ... Vì cuộc đời này chưa ai từng tạo cho anh cảm giác ấy, anh không biết mình bị làm sao.

Cho tới khi bị Mạnh Phurong Ngón chất vấn, anh vẫn không muốn đi sâu tìm hiểu những lý do. Thật nực cười, Cù Khê Ngưng anh sao có thể nảy sinh tình cảm ngoài “lợi dụng” với một người con gái nào? Anh thừa nhận anh đối xử với cô khác biệt so với những cô gái trước kia, vì anh đã dồn tâm tư, muốn khiến cô nảy sinh tình cảm thật sự với mình, để từ đó làm nền tảng cam tâm tình nguyện bán mạng cho anh, sau đó lợi dụng năng lực của cô để đạt được mục đích của mình, chỉ vậy mà thôi.

Thậm chí, cuối cùng anh vẫn phát sinh quan hệ với cô vào ngày sinh nhật để tiêu diệt sự bất ổn của bản thân. Tặng cô bức tranh và tắm thiếp để thuyết phục cô, cũng là để thuyết phục chính mình.

Mà cô hình như cũng đã bị anh thuyết phục. Anh coi việc giúp anh và quan hệ với anh trở thành một chuyện đương nhiên. Dần dần anh không còn nhìn thấy sự rung động, bứt rứt và khó chịu trên khuôn mặt cô khi đối diện với anh như trước đây.

Anh chỉ coi như cô đã nghĩ thông suốt, đã giấu đi toàn bộ tình cảm của mình. Như vậy là tốt nhất, anh có thể an tâm lợi dụng xong tình cảm của cô thì bỏ cô... giống như kế hoạch ban đầu của anh vậy.

Dưới sự trợ giúp của cô, cuối cùng anh cũng thuận lợi ngồi lên chiếc ghế lớn thứ hai ở nước D. Quyền lực anh mong ngóng đã lâu ủa tới, sự sùng bái của mọi người vây xung quanh anh nhưng anh lại không hề cảm nhận được nhiều niềm vui tận đáy lòng.

Đúng lúc này, anh nhận được một tin nhắn tới từ cô.

[Em không hối hận vì tất cả những gì đã hy sinh cho anh. Chỉ là đến hôm nay, em nên từ biệt anh, cũng là từ biệt chính mình. Rất vui vì được cùng anh đi đến tận đây. Quảng đường còn lại, một mình anh vẫn có thể bước vững vàng.]

Giây phút ấy, lần đầu tiên trong đời anh cảm thấy cả thế giới của mình ầm ầm sụp đổ...

*Lời tác giả: Haha, không ngờ trước khi vào quyền mới tôi lại viết phiên ngoại phải không. Lần đầu tiên gặp một Đại đế mà toàn dân kích động nói muốn ngược chết. Hừmmmm, nào hãy xem tâm tư tình cảm của Đại đế tệ bạc, lạnh lùng nhất mà tôi từng viết đi!!!

Bạn đang đọc truyện *Mục Tiêu Của Tôi, Định Mệnh Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 36: Cuối Thu

Từ sân bay trở về Berker Palace, Cù Khê Ngưng mím chặt môi, cả quá trình không nói câu nào. Mục Tịnh phải nhận cả đồng lòng phản nản và oán trách của các cán bộ cấp cao, nhưng nửa câu cũng không dám truyền đạt lại với anh.

Những tháng ngày khủng bố thật sự chính thức bắt đầu từ hôm sau. Quả thật anh đã dậy hóp từ bốn giờ sáng, lần lượt kéo tất cả các cán bộ hôm qua chưa được hôm luân phiên đến. Trước kia họ luôn được làm việc với người luôn tươi cười nên nã như Paul, bây giờ vấp phải phương thức chấp chính không khác gì thời Sa Hoàng này, không còn nghi ngờ gì, ai nấy đều ngã gục.

Nhưng người sụp đổ thật sự có lẽ là Mục Tịnh và cô thư ký của anh. Bất luận là lúc làm việc hay nghỉ ngơi, bầu không khí xung quanh Cù Khê Ngưng cũng thấp tới mức có cảm tưởng chỉ cần hé lời nửa chữ là sẽ chị anh đập bôm bốp. Vì vậy cho dù ở rất gần nhau, Mục Tịnh cũng không có ý định nói chuyện trực tiếp với anh, mà đa phần đều nhận lệnh qua mail hoặc tin nhắn điện thoại.

Anh vốn không nói nhiều, mặt cũng thối hoắc, bây giờ lại càng trở nên ít nói. Người trong Berker Palace khi gặp mặt anh đều đi đường vòng né tránh. Ngay cả GKang cũng từng nói riêng rằng thái độ gần đây của anh phải thay đổi, nhưng công việc anh luôn hoàn thành xuất sắc nên hoàn toàn có thể đường hoàng tăng lờ câu nhắc nhở của GKang.

Chớp mắt, nửa năm đã trôi qua.

Chủ Nhật, tất cả các loại công việc dù là nhỏ nhất cũng đã được anh giải quyết sạch sẽ. Anh lật tung Berker Palace lên vài lần, xem mãi vẫn thực sự không tìm được dự án nào mới. Anh ngồi không tròn một tiếng, sau đó đành phải về nhà.

Vừa thay xong đồ ngủ, chuẩn bị ở nhà xem đại bản tin thời sự nào đó thì anh nhận được điện thoại của Tạ Tu Dực.

“Cậu đang ở đâu đấy?” Cậu bạn thân nhiều năm lành đạm hỏi.

“Nhà.”

“Tôi nhà mình ăn cơm không? Vợ chồng lão Khúc cũng có mặt.”

“Không tới đâu.”

Anh đang định cúp máy thì đầu kia vọng vào một giọng con nít: “Chú Chase...”.

... Lại chơi trò này.

Sau khi chùi rửa tay họ Tạ lớn đầu còn ấu trĩ kia ba lần liên tục. Anh đành bỏ ngón tay ra khỏi nút ngắt máy, bực bội “ừm” một tiếng.

Bạn nhỏ Tạ Hựu Thức với lấy di động của bố, nói một cách nghiêm túc và lịch sự: “Chú Chase, lâu lắm con không được gặp chú, con nhớ chú lắm”.

Cù Khê Ngưng cầm chặt di động, cup mắt xuống, lại “ừm” tiếng nữa.

“Vậy chú có đến ăn cơm không ạ? Chú tới chơi với con một lúc được không? Chú còn được ngắm em gái con nữa.” Bạn nhỏ Tạ Hựu Thức từ nhỏ đã cực kỳ giỏi làm nũng và biết cách lấy lòng người lớn lại còn không chê phiền phức... Dù tán trai hay tán gái thì cũng đều đủ 100 điểm.

Thâm thờ dài một tiếng trong lòng, anh im lặng một lúc, cuối cùng vẫn phải nói tiếng “ừm” thứ ba để thỏa hiệp.

...

Bước vào cửa nhà họ Tạ, phả vào mặt là mùi cay và mùi nước lẩu.

Khói bếp nghi ngút bao bọc khắp căn nhà. Người ngồi ăn có Tạ Tu Dực; Nhuế Ưu để trần cánh tay, vẫn thô lỗ như mọi khi và vợ cậu ta Mạnh Y Vân đang ăn đến toát cả mồ hôi. Còn ở phía sofa, Kha Giáo đang ngồi bế cô con gái vừa đầy tháng, cùng với Tạ Hựu Thức đang chơi đùa với “Đa đại vương” của nhà họ Nhuế, không cần nói cũng biết náo nhiệt cỡ nào.

Anh xoay tay đóng cửa lại, cởi giày đi vào nhà, cũng không ai thêm đón tiếp anh.

“Trong bếp có bát và đũa, tự lấy đi.” Tạ Tu Dực còn không buồn đứng dậy, hờ hững coi như đã chào hỏi anh.

Ánh mắt Cù Khê Ngưng hấp háy. Anh cố nhịn năm phút đồng hồ mới không đẩy cửa đi ra ngoài lần nữa.

“Hello, ngài Phó Chủ tịch.” Nhuế Ưu vừa ăn thịt bò vừa huyt sáo với anh: “Ngài Chủ tịch còn thiếu vệ sỹ không? Cho thằng em ứng cử với?”.

“Hello ngài Phó Chủ tịch.” Mạnh Y Vân ngồi bên cạnh hô hào theo: “Anh còn thiếu bảo mẫu không? Cho em ứng cử với?”.

Anh đi dép lê vào, đi vào bếp lấy bát đũa, sau đó ngồi xuống đối diện họ, cả quá trình không hề nhìn thẳng vào đôi vợ chồng điên khùng trước mặt.

“Cù Khê Ngưng, cậu ấy à, cực kỳ kém.” Nhuế Ưu vỗ bàn: “Có thể trực tiếp một chút không? Lúc nào cũng giấu đầy nước đục trong bụng làm cái gì? Không phục thì làm gì đi! Ông đây ghét nhất kiểu giờ thủ đoạn như cậu. Chẳng trách đẹp trai sáng láng thế mà không em nào thèm...”.

Anh ta vốn dĩ đang tự do phát huy không ai ngăn cản nhưng tới câu nói cuối cùng thì Tạ Tu Dực và cả Kha Giáo ngồi trên sofa cùng Mạnh Y Vân ngồi bên cạnh đều đồng loạt nhìn về phía anh ta.

“Nhìn tôi làm gì?” Nhuế Ưu bày ra vẻ ngờ ngạc nhiên.

Mạnh Y Vân trừng mắt, đá mạnh một cái vào chân Nhuế Ưu dưới gầm bàn.

Cù Khê Ngưng vẫn điềm tĩnh gấp nắm trúc, không ngước mắt lên chút nào.

“Anh ngốc à.” Mạnh Y Vân nghiêng răng nghiêng lợi kéo Nhuế Ưu qua, thì thầm vào tai: “Anh không cảm thấy tính tình của anh ấy sắp giống tự kỷ rồi sao? Anh Tạ gọi anh ấy tới ăn lẩu là muốn giúp anh ấy giải tỏa tâm lý. Cô gái anh ấy thích đá bay anh ấy rồi bỏ đi, đáng thương lắm, đừng nhắc nữa...”.

“Cậu ta mà tự kỷ? Cậu ta mà đáng thương?” Nhuế Ưu khinh bỉ: “Bà xã, em mở mắt ra mà nhìn cho rõ. Số phụ nữ cậu ta từng ngủ còn nhiều hơn số cơm em ăn đấy”.

“Thì vì anh ấy đẹp trai mà.” Mạnh Y Vân lập tức cãi cớ: “Trai đẹp làm gì cũng đúng”.

“Ha ha...” Nhuế Ưu bĩu môi: “Anh có vợ có con, cậu ta thì ế lòi, đẹp trai có tác dụng quái gì”.

Trong lúc đôi vợ chồng ấy thì thì thọt với nhau thảo luận về anh, anh đã tự động ăn xong nửa đĩa thịt bò và rau cải. Thấy Nhuế Ưu bắt đầu nói sinh động như thật, cuối cùng anh cũng không nhịn được nữa, lãnh đạm lên tiếng: “Em bé chậm phát triển à, ăn cơm đi, đừng lo cho chứng tự kỷ của mình”.

...

Nhuế Ưu và Mạnh Y Vân nghe xong, lập tức ngượng ngập ngẩng mặt lên.

Ăn xong bữa cơm, Mạnh Y Vân giúp rửa bát, Nhuế Ưu dĩ nhiên cũng lon ton qua giúp, để lại Tạ Tu Dực, anh, Kha Giáo và mấy đứa trẻ ngoài phòng khách.

Cù Khê Ngưng ngồi trên sofa im lặng cùng Tạ Hựu Thức và “Da đại vương” của nhà Nhuế Ưu xếp Lego, mười phút mới nói được một câu.

Tạ Tu Dực ngồi trên sofa bên cạnh anh, một tay ôm Kha Giáo, dịu dàng nhìn ngắm vợ và cô con gái xinh xắn.

“Em cảm thấy nó giống anh.” Kha Giáo cười nói.

“Thế ư?” Tạ Tu Dực nhũn mày: “Anh cảm thấy không giống, giống em hơn”.

“Hả? Anh xem, mắt nó chẳng phải giống anh y như đúc không? Ai cũng nói con gái giống bố mà...”

“Anh mặc kệ, anh cảm thấy nó giống em, giống em anh mới thích.”

Kha Giáo cười ngọt ngào, nhẹ nhàng hôn lên má anh ấy.

“Anh không ngại em hôn vào chỗ khác đâu.”

...

“Minh về đây.” Cù Khê Ngưng không nhịn nổi nữa, đứng lên, lạnh lùng nói.

Tạ Tu Dực trong lòng đang vô cùng hờn hờ nhưng ngoài mặt vẫn không dám thái quá. Dù sao thì người đàn ông này bây giờ cũng đã là chủ ngũ chỉ tôn. Và lại, hai người quen nhau đã nhiều năm, anh ấy còn không biết Cù Khê Ngưng đáng sợ đến mức nào sao, đành giả vờ giữ anh lại: “Ngồi thêm một lát đi”.

“Không cần đâu.” Anh cảm thấy còn ngồi tiếp chắc ăn đường đến nôn ra mắt.

Tạ Tu Dực cũng không nín giữ nữa, cùng anh đi ra cửa, giả vờ vô tình nói: “Kha Giáo và cô ấy có liên lạc với nhau mấy lần, nói bây giờ cô ấy sống rất tốt. Hơn nữa nhìn những bức ảnh cô ấy đăng lên, cô ấy quả thật sống rất vui”.

Trái tim anh lập tức rục rịch vì những câu nói của Tạ Tu Dực. Nhưng anh vẫn cúi đầu không đáp.

“Cù Khê Ngưng, mình quen cậu nhiều năm rồi, lần đầu tiên thấy cậu như vậy. Nhưng mình không thích lo chuyện của người khác, cho dù là bạn của mình. Nếu không phải vì Kha Giáo bảo mình nói, mình vốn không định nhiều lời đâu.”

“Cậu suy nghĩ thật kỹ đi, có một vài người mắt là mắt hắt, cả đời này cũng không tìm lại được.”

Từng chữ từng chữ như gõ lên trái tim anh vốn đã dùng tường đồng vách sắt bọc lại. Anh những tưởng mình sẽ không nảy sinh bất kỳ cảm giác gì, nhưng chỉ mới đó, nó đã xuyên qua mọi tầng lớp.

Ánh mắt anh và Tạ Tu Dực giao nhau trong không trung, sau đó anh vẫy tay chào tạm biệt anh ấy.

***

Lại vài tháng nữa trôi qua.

Từ Berker Palace về đến nhà, anh tắm rửa xong thì nằm thẳng lên giường, chẳng còn tâm trạng xem thời sự.

Vừa nhắm mắt lại, anh liền nhìn thấy gương mặt thân thuộc đó đang cười với anh. Khuôn mặt mấy năm trước anh lần đầu gặp mặt, và khuôn mặt đêm cuối cùng trước khi cô ra đi, tất cả, toàn bộ đều chồng khóp lên nhau.

Nụ cười tiếc nuối, nụ cười mỉa mai, nụ cười thoải mái, nụ cười nũng nịu... Vô vàn sắc thái của cô dường như anh đều ghi nhớ rõ ràng, thậm chí còn khó quên hơn cả những dự án, tài liệu, các mối quan hệ...

Trên thế gian này, dường như chỉ có nụ cười của một mình người ấy là có thể khiến anh khi nhìn thấy từ từ buông bỏ mọi phòng bị.

Nghĩ mãi nghĩ mãi, anh dần thiếp đi. Vì muốn mình chìm đắm trong cường độ công việc tối đa, anh đã không còn nhớ rõ bao lâu rồi mình chỉ ngủ năm sáu tiếng một ngày, như vậy có thể tê liệt mọi dây thần kinh và cảm giác.

Trong lúc mơ mơ màng màng ngủ, anh bỗng cảm giác có người đang nhìn mình.

Trước đây làm đặc công đã rèn luyện cho anh một sự nhạy cảm với bất kỳ tình huống không bình thường nào. Anh gần như ngồi bật dậy khỏi giường, tay đồng thời lặn sò xuống gối.

“Này này, đừng có ngộ thương.”

Cánh tay một người đàn ông chặn động tác của anh lại, bên tai vọng vào một âm thanh ồ ồ, quen thuộc.

Anh tập trung ánh mắt lại, nhìn thấy Mạnh Phương Ngôn đang ngồi ở đầu giường.

“Khả năng an ninh bảo vệ của dinh thự nhà cậu tệ đến mức này mình cũng thấy phục đấy.” Mạnh Phương Ngôn huýt sáo với anh. Cửa sổ phòng anh ở đối diện vị trí của họ mở tung, rõ ràng Mạnh Phương Ngôn đã đột nhập vào nhà anh mà không tốn chút sức lực nào.

Cù Khê Ngưng nhíu mày: “Cậu đứng lên đi đã, mình không muốn ngủ chung với đàn ông đâu”.

Mạnh Phương Ngôn giờ cao hai tay, nhẹ nhàng nhảy xuống: “Này, bạn cũ gặp lại nhau sao cậu lạnh nhạt thế hả. Mình đi một chuyến xa xôi tới đây để dàng sao? Cũng chẳng mời mình một bữa cơm đầy khách khứa nữa”.

“Mình không có hứng thú mời cơm một người bỏ cửa sổ đột nhập vào nhà người khác.” Anh đã hoàn toàn không còn buồn ngủ nữa, bèn dứt khoát bỏ dậy khỏi giường, đi ra cửa sổ hút thuốc.

“Aiya, bệnh nghề nghiệp, không thích đi cửa chính.” Mạnh Phương Ngôn nhún vai: “Teddy à, vẫn mạnh giỏi chứ”.

Nghe được biệt danh đó, anh quay đầu, nhìn về phía Mạnh Phương Ngôn bằng ánh mắt sắc như dao.

Mạnh Phương Ngôn vẫn tươi cười hơn hờ, hoàn toàn không sợ anh: “Trông mặt cậu thế này chắc là lâu lắm rồi không được ‘teddy’?”.

Ánh mắt anh càng khùng bố hơn.

“Cậu có lờm mình nữa cũng vô ích thôi. Mình có lòng tốt mới đến nhà thăm cậu. Gần đây ở thành phố T mình có nhiệm vụ, nếu không cậu chẳng có cơ hội nhìn mình đâu.” Mạnh Phương Ngôn tiến sát về phía anh, từ từ đi tới bên cạnh anh: “Trông sắc mặt cậu tái xanh, cơ thể sưng vù, chất lượng giấc ngủ tệ thế này... Chẹp chẹp, đàn ông lớn tuổi rồi mà còn độc thân, đáng thương quá”.

“Không có việc gì thì rút nhanh.” Anh nghiêng răng bật ra vài chữ.

“Cù Khê Ngưng.” Mạnh Phương Ngôn nheo mắt lại: “Lúc này mà cậu còn cứng miệng thì toi thật đấy. Đã lâu như vậy rồi, cô ấy sẽ đi tìm niềm vui mới thật đấy”.

Bàn tay đang đặt trên cửa sổ của anh vì câu nói của Mạnh Phương Ngôn mà khẽ run lên.

“Cậu là người hiểu rõ nhất cô ấy quyến rũ đến mức nào. Cậu nghĩ với cá tính của cô ấy, liệu cô ấy có đợi cậu chẳng biết đến năm nào tháng nào mới tỉnh ngộ rồi quay đầu tìm cô ấy không? Mình cho cậu biết, điều này là hoàn toàn không thể.”

“Nếu cậu vẫn chọn tiếp tục duy trì tình trạng hiện giờ thì rồi sẽ có một ngày cô ấy lấy người đàn ông khác, trở thành vợ của người đàn ông khác. Mà ngày này có lẽ sẽ đến rất nhanh đấy.”

“Mà đó sẽ là kết cục của hai người.”

Nói xong câu đó, Mạnh Phương Ngôn nhẹ nhàng lật người đi ra khỏi cửa sổ nhà anh. Mới đó đã không thấy bóng dáng anh ấy đâu. Bao nhiêu camera giám sát đẳng cấp thế giới xung quanh dường như đều trở thành phế liệu. Anh ấy một lần nữa biến mất trong màn đêm như một bóng ma.

Anh yên lặng đứng bên cửa sổ rất lâu.

Gió đêm thổi tung mái tóc anh, làm tê dại khuôn mặt anh. Anh cảm thấy hốc mắt mình dường như có chút chua xót. Anh giờ tay lên dụi, không có cát bay vào.

Cù Khê Ngưng xòe lòng bàn tay ra, một lúc sau bèn nắm chặt lại.

***

Sáng sớm ngày hôm sau, anh mở mắt ra, dậy khỏi giường.

Vừa dậy, anh bèn liếc mắt, phát hiện một bức ảnh được đặt trên đầu giường.

Anh cầm bức ảnh lên xem.

Người trên ảnh là cô. Cô đang bế Mạnh Kỳ Tịch, con trai của Mạnh Phương Ngôn và Chúc Tịnh, cười tươi một cách thoải mái, dưới ánh nắng, nụ cười ấy trở nên dịu dàng và đẹp biết bao.

Cù Khê Ngưng ngắm bức ảnh đó một lúc.

Rất lâu sau, dường như có thứ gì đó tan biến hoàn toàn trong đôi mắt anh.

Anh đặt nó xuống, đi vào phòng sách, lấy ra hộ chiếu và vali hành lý.

Đây chắc chắn không phải là kết thúc của họ...

Bạn đang đọc truyện *Mục Tiêu Của Tôi, Định Mệnh Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: Mười Hai Đơn Hàng

Một năm sau, tại nước A.

“Rene, bài phát biểu mới nhất trước báo chí cô và Mark đã thống nhất với nhau chưa?”

“Rene, Thủ tướng nước P đang kết nối đường dây số 4, có chuyển trực tiếp cho Mark không hay tạm hoãn?”

“Rene, tôi cần năm phút của cô.”

...

Lăng Họa đi đi lại lại không phút nghỉ ngơi trong tòa nhà Chính phủ. Nếu không hợp thì cũng sắp xếp công việc cho Mark, hoặc là nói chuyện với vô số những người khác nhau, cả ngày trời dường như đến thời gian để uống hóp nước cũng không có.

Mặc dù về cơ bản vẫn làm việc trong cùng một bộ máy nhưng vì tình hình ở mỗi quốc gia là riêng biệt nên vẫn có sự khác biệt về hệ thống và môi trường làm việc. So với trước đây khi còn ở nước D, cô có nhiều cơ hội một mình đảm đương một mảng công việc hơn, cũng có nhiều quyền phát ngôn và thỏa thuận hơn.

Quyền lực, sự tôn trọng và cảm giác thành tựu, đúng như những gì Paul đã hứa trước khi sang đây, cô đạt được tất cả những thứ ấy tại nơi này.

Gần chập tối, cô vừa làm xong việc giúp Mark từ ngoài trở về, Mark liền gửi tin nhắn đến báo cô tới thẳng phòng họp, nói rằng có việc quan trọng muốn bàn bạc với cô.

Việc này không hề nằm trong lịch trình cố định của Mark, cô bèn cảm thấy hơi mơ hồ... Chuyện quan trọng, vì sao không thể nói chuyện trong văn phòng của ông mà lại phải đến một nơi rộng lớn như phòng họp chứ?

Cánh cửa phòng họp được đóng kín. Cô gõ cửa, rồi đẩy cửa đi vào trong.

“Rene, mừng kỷ niệm một năm!”

Một giây sau, vô số băng rôn và bóng bay rầm rộ rơi xuống đầu cô. Cô vẫn đang cầm sổ ghi chép trong tay, đứng đờ ra trước cửa phòng họp, hoàn toàn ngốc lún.

Trong phòng họp lúc này đã đứng đầy người. Đứng đầu là Mark và phu nhân của ông, còn có Paul. Đằng sau lưng họ là rất nhiều những cộng sự thường ngày làm việc chung với cô, các cán bộ cấp cao trong Chính phủ hầu như cũng tới cả.

“Rene, chúc mừng cô đã tới tòa nhà Chính phủ nước A làm việc tròn một năm!”

Mark nhìn biểu cảm ngờ ngẩn chẳng hiểu gì của cô, không nhịn được cười, lúc này ông cầm một chiếc huân chương nhỏ xíu và một phong thư đi tới trước mặt cô, mỉm cười đưa cho cô: “Mọi người đã thống nhất với nhau âm thầm tổ chức party chúc mừng cho cô. Chúng tôi vô cùng cảm ơn cô đã dốc sức làm việc và giúp đỡ mọi người suốt một năm qua. Chúng tôi đều rất yêu quý cô, hy vọng sau này chúng ta có thể đi cùng nhau lâu hơn nữa”.

Bấy giờ Lăng Họa mới hiểu ra đôi chút. Thật ra chính bản thân cô cũng quên hẳn việc mình đã tới nước A một năm rồi. Nhưng thật không ngờ thì ra Mark và mọi người đều nhớ, còn giấu cô làm một bữa tiệc với bao nhiêu khách mời, mang đến cho cô một bất ngờ lớn như vậy.

Nói thật lòng, không phải ngày kỷ niệm của ai cũng nhận được sự chúc mừng và tán thưởng lớn đến thế. Cô hiểu rõ sự quan tâm và tình cảm Mark cùng các đồng nghiệp dành cho mình là thật lòng thật dạ, là tình cảm như bạn bè với nhau.

“Cảm ơn mọi người.”

Cuối cùng cô cũng tỉnh lại, lập tức đưa hai tay nhận lấy huân chương và thư của Mark, chân thành mỉm cười rồi cúi chào tất cả mọi người một cái thật

sâu: “Được làm việc cùng mọi người cũng là quãng thời gian vui vẻ nhất của tôi. Sau này đừng khách sáo, hãy cứ nhiệt tình tới làm phiền tôi, được không?”.

Mọi người một lần nữa cười ồm lên rồi vỗ tay reo hò. Nhìn kỹ mới thấy, trên chiếc bàn dài trong phòng họp đã bày đầy rượu ngon, những chiếc bánh gato xinh xắn và một chiếc bánh kem cực lớn. Cô được tất cả mọi người vây ở giữa, đón nhận cái ôm và lời chúc phúc của từng người một.

Chính phủ nước A ở một mức độ nào đó đã cho cô một cảm giác khác với nước D. Mặc dù cách thức làm việc đa phần là như nhau, nhưng cô cảm thấy ở nơi đây dường như nhiều tình người và lòng chân thành hơn. Mà những thứ như vậy, trong một tổ chức nghiêm ngặt như Chính phủ thật ra là vô cùng hiếm có và đáng trân trọng.

Được tất cả mọi người làm tiệc chúc mừng từ chập tối tới đêm khuya, cho dù cô có từ chối cách mấy vẫn bị các đồng nghiệp nhiệt tình chuốc không ít rượu. Tới cuối cùng, cô thật sự đã uống đến hơi choáng váng, đành viện cớ đi vệ sinh sau đó lén lút chuồn ra ngoài.

Cũng may trước khi uống say cô đã nhắn tin cho Đốc Mẫn. Lúc này xe của anh ấy đã đỗ bên ngoài tòa nhà. Tên nhóc đó ngồi trên mui xe, phong lưu để mở cúc cổ áo rồi chơi game.

“Này!” Cô vẫy tay với Đốc Mẫn.

“Ồi.” Đốc Mẫn nghe thấy âm thanh bèn ngẩng đầu lên, nhìn thấy dáng vẻ lảo đảo chực ngã của cô, anh ấy vội nhảy xuống, đi qua đỡ cô: “Đại tỷ à, chị uống cao hứng quá rồi”.

“Đầu có.” Từ lượng của cô cũng không quá tệ, đầu óc vẫn còn tỉnh táo, chỉ là đầu hơi ong ong.

“1 cộng 1 bằng mấy?”

“2.”

“Sinh nhật anh ngày mấy tháng mấy?”

“31 tháng 5.”

“Anh mặc quần lót size gì?”

“... Cút.”

Cô lờm ngớt rồi ngồi vào ghế lái phụ, thắt dây an toàn, chống tay lên trán, thở dài.

Đốc Mẫn ngồi vào xe, khởi động máy, đưa nước cho cô: “Em cứ chuồn ra ngoài như vậy, lẽ nào không sợ ông chủ mắng sao?”.

“Tới nhà em sẽ gửi tin nhắn cho họ vậy.” Cô mở nắp chai tu nước: “Dù sao thì còn ở lại đó em nghĩ em sẽ gục tại chỗ mất”.

Chiếc xe lăn bánh một cách vững vàng, rồi đi lao rất nhanh trên con đường vắng bóng người về khuya. Đốc Mẫn hạ cửa sổ xuống, để gió đêm tràn vào trong xe. Lăng Họa cũng cảm thấy trong người thoải mái hơn phần nào.

“Tối thứ Sáu này tổ chức sinh nhật cho Tiểu Kỳ Tích nhà Mạnh gia, em không quên đấy chứ?” Đốc Mẫn hỏi.

“Làm sao quên được.” Cô nói: “Em chuẩn bị xong quà từ lâu rồi”.

“Anh mua cho nó bộ xếp hình Lego bàn giới hạn, em đoán nó có thích không?” Anh ấy vừa nói xong thì chuông điện thoại reo vang. Anh ấy cúi đầu nhìn, rồi nhủ mảy tắt tiếng đi động đi, mặc cho nó tiếp tục rung.

Lăng Họa liếc nhìn màn hình di động của anh ấy: “Điện thoại của bố anh sao anh không nhận?”.

“Phiền, một ngày ba cuộc, còn chuẩn hơn cả đồng hồ báo thức nữa.”

“Chắc bác ấy có việc gì gấp tìm anh chẳng? Anh nhận đi, lỡ xảy ra chuyện gì thì sao?”

Một năm trước, Đốc Mẫn cùng cô đi thăng tới nước A, giống như năm xưa anh ấy cùng cô quay về nước D vậy. Cô biết bố Đốc Mẫn sau chuyện này đã nổi trận lôi đình cãi nhau to với anh ấy một trận. Cô cũng khuyên nhủ rất lâu bảo anh ấy quay về nhưng anh ấy nhất quyết không chịu, nói là gái ở nước D chơi chán rồi, muốn thay đổi khẩu vị.

“Làm gì có chuyện gì gấp được, chẳng qua là muốn anh khẩn trương quay về giúp đỡ ông thôi, nói rằng ông lớn tuổi rồi sức lực có hạn. Đùa gì chứ, hai hôm trước mẹ anh gọi điện cho anh còn nói ông khỏe như vâm, còn cùng một đám bạn đi đá bóng nữa, một tuần đá ba trận, đây gọi là sức lực có hạn sao?”

Cô phì cười: “Nhưng hai bác rất nhớ anh mà”.

“Thì anh đã một tháng bay về một lần còn gì. Công việc anh có thể điều khiển từ xa, chẳng có vấn đề gì cả.”

Thấy Đốc Mẫn nói với về đường đường chính chính, cô cũng không nhiều lời nữa. Đừng thấy anh ấy lúc nào cũng ra vẻ bướng bỉnh, thờ ơ với mọi chuyện. Thật ra cô biết rõ một khi anh ấy nghiêm túc xử lý công việc thì năng lực cực siêu, thậm chí vượt xa cô và Chúc Tịnh, hơn nữa thường thì anh ấy đã quyết chuyện gì chẳng ai thay đổi được.

Chẳng mấy chốc chiếc xe đã dừng dưới khu nhà của cô. Đốc Mẫn đưa cô lên gác, vào tận trong nhà rồi mới đi: “Ngày mai em nghỉ đúng không? Mai anh tới đón em và Tịnh gia đi ăn trưa”.

“Được, ngày mai gặp lại.” Cô vẫy tay với Đốc Mẫn: “Chú ý an toàn đó”.

Sau đó, cô hoàn toàn không còn sức để tắm rửa, thẳng thừng coi quần áo ngã vạt ra giường, quần chật đắp vào người. Vừa mới đó, cô đã ngủ đến không biết trời đất gì.

Cũng may, Mark đã cho phép cô ngày hôm sau được nghỉ, coi như là phần thưởng cho một ngày kỷ niệm điên cuồng. Cô cũng không có đồng hồ báo thức, thế là có thể nằm tới khi nào Đốc Mẫn tới đập cửa.

Nhưng sáng hôm sau, cô lại bị đánh thức bởi tiếng chuông cửa inh ỏi không ngừng.

Vừa mở mắt, cô liền lần sờ di động để xem, mới phát hiện còn chưa đến tám giờ sáng.

Con đầu đầu do trằn say đêm qua và chút gắt ngủ còn chưa tan hết khiến cả người cô gần như thức dậy trong tình thần sẵn sàng chiến đấu. Nhưng tiếng chuông cửa quả thật không chịu dừng. Cô cũng lập tức hiểu ra người ngoài cửa có lẽ không phải Đốc Mẫn, đành mặc quần áo vào và ra mở cửa.

Cửa vừa mở, cô liền nhìn thấy một nhân viên chuyển phát nhanh đầu đội mũ, vành mũ rất rộng, khiến cô không nhìn rõ mặt anh ta.

“Cô là Rene Ling?”

“Tôi đây.” Cô bực bội vò vò mái tóc, sau khi cố gắng hết sức kiềm chế cơn giận của bản thân mới từ từ nói được một câu: “Tôi có đơn hàng?”.

“Vâng, 12 đơn ạ.”

Giọng của người chuyển phát nhanh trầm ấm rất dễ nghe, hơn nữa hình như còn khá giống một ai đó. Vừa nghĩ tới người ấy, cô lập tức phủ định ngay suy nghĩ thần kinh của mình, ra sức lắc đầu.

Đây là nước A, chắc cô chưa tỉnh ngủ thôi, đầu óc đúng là bị động nước rồi.

“Đội đã, 12 đơn?!” Bỗng nhiên cô nhớ ra, lập tức nhú mày: “Tôi đâu có mua nhiều thứ như vậy?”.

“Phần tên ký nhận đều là tên chị.” Người chuyển phát nhanh quay lưng về phía cô, thuận thực mở một chiếc thùng rất to ở bên cạnh: “Chị ký nhận đi ạ”.

“Vậy anh khoan đi vội, lỡ có ai gửi nhầm anh còn có thể chuyển về giúp tôi.”

Cô cảm thấy kỳ lạ trong lòng, không biết 12 đơn hàng này là cái gì. Cô rút từ cửa ra một con dao rọc giấy đưa cho người chuyển phát nhanh, nhìn thấy người ấy lấy ra kiện hàng đầu tiên.

Trên kiện hàng chỉ có tên người nhận, không có thông tin người gửi. Cô lấy dao rọc lớp băng dính bên ngoài rồi mở ra, nhìn thấy một tập tranh. Vừa nhìn thấy bìa của tập tranh, đôi mắt cô đã sáng rực lên.

Đây là tập tranh bản quý giá mới xuất bản năm nay từ viện bảo tàng nước D, hình như còn là bản giới hạn. Lúc đó cô đã rất muốn nhờ GAGA giúp mình mua rồi gửi qua nhưng vì công việc quá bận rộn mà quên khuấy mất.

Người nhân viên chuyển phát nhìn cô, rồi tiếp tục đưa kiện hàng thứ hai.

Cô mở tiếp, là một cuốn sách kể về truyền thuyết 12 vị vua La Mã.

Trước nay cô rất thích những tập truyện ký về các đời vua kiêu này, giống như câu chuyện về Arthur vậy.

Kiện hàng thứ ba.

Một tấm postcard từ nước R, bên trên còn đóng dấu bưu điện quốc gia.

Từ trước đến giờ, đặt chân lên nước R vẫn luôn là mơ ước của cô, vì khoảng cách giữa nước R và nước D thật sự quá xa xôi, thời gian ngồi máy bay cũng lâu kinh người nên cô vẫn chưa có cơ hội và không có thời gian.

Bóc xong ba kiện hàng, cô cảm giác người này có lẽ không gửi nhầm địa chỉ, vì chỉ ít cả ba đều là thứ cô yêu thích, ao ước. Nếu đối phương gửi nhầm người thì cũng quá trùng hợp đi.

Bóc thêm món nữa ra xem vậy, cô thầm nghĩ rồi mở kiện hàng thứ tư.

Album gốc mới nhất có chữ ký tay của Tạ Tu Dực.

Vừa nhìn thấy nó, khuôn mặt cô lập tức trầm xuống.

Cô nhìn nét bút như rồng bay phượng múa của Tạ Tu Dực, bàn tay chợt run lên khê khàng.

Cô cầm album đứng im lặng một lúc. Sau khi xin lỗi người nhân viên, cô nhanh chóng gật và cúi xuống, đón lấy kiện hàng thứ năm.

Một bộ xếp hình vua Arthur và Kỵ sỹ bàn tròn.

Kiện hàng thứ sáu, một đôi giày được nhượng quyền bởi vận động viên tennis mà cô thích nhất...

Kiện hàng thứ bảy, một bức ảnh, là ảnh chụp chồng và bố mẹ Lina, người đã qua đời trong vụ nổ bom năm nào. Trên ảnh, họ ôm nhau cười vui vẻ, cuộc sống của họ vẫn đang tiếp tục một cách bình yên.

Kiện hàng thứ tám...

...

Cô không nói câu nào, cứ thế trầm mặc như một cái máy từ từ mở hết gói hàng này đến gói hàng khác mà người nhân viên đưa, ánh mắt càng ngày càng âm trầm.

Lăng Họa cảm thấy lúc này lồng ngực mình như bị thứ gì chặn lại. Phải, cảm giác không giống đau đớn nhưng lại rất khó chịu.

Sự khó chịu này giống như một liều thuốc độc không đau, chẳng biết đã vô thức ngấm vào huyết mạch khắp cơ thể từ lúc nào, để cô có thể cảm nhận được rõ ràng.

Kiện hàng thứ mười một.

Là một bức tranh thiếu nhi được vẽ bằng bút chì rất non nớt.

Trên tranh có mặt trời, những đám mây, và ba người. Một cô gái trẻ kéo tay một bé trai chạy trên bãi cỏ thả diều. Đằng sau lưng họ còn có một người đàn ông, tay cầm kem, khóe miệng mỉm cười.

Còn ở góc trái bức tranh là ba chữ ngay ngắn nắn nót: Tạ Hựu Thức.

Cô nhắm mắt lại, đặt bức tranh xuống.

“Món quà cuối cùng đâu?”

Cô nhìn về phía người ấy, ánh mắt trống rỗng, giọng khàn đặc.

Người kia im lặng đứng trước mặt cô, không nói gì. Cô vô thức nhìn về phía chiếc thùng to đặt các kiện hàng, bên trong đó đã trống rỗng.

Bỗng nhiên như cảm ứng được điều gì, đôi đồng tử của cô run lên dữ dội. Cô nhìn người nhân viên chuyển phát như không tin vào mắt mình.

Một giây sau, người đó cời bộ đồng phục trên người mình ra, ném lên thùng.

Sau đó anh đưa tay, nhẹ nhàng cời mũ xuống.

Trên hành lang im phăng phắc, Cù Khê Ngưng yên lặng đứng trước mặt cô.

Có lẽ trên thế gian này luôn có một người mà dù anh có hóa thành tro bụi bạn vẫn nhận ra.

Vì anh mang theo tình cảm cuối cùng cũng là sâu sắc nhất của bạn. Không phải là sự rung động lần đầu đối với mối tình thuở cấp sách đến trường, mà là sự bất lực khi phải thỏa hiệp với số phận.

Nhìn thấy anh, bạn sẽ nhớ lại tất cả những yếu đuối, trợ trọi, hoang mang lo sợ và quẩn luyến trước kia.

Nhìn thấy anh, bạn sẽ nhớ lại tất cả những tình cảm bạn vốn dĩ đã giấu rất kỹ, chôn rất sâu tận đáy lòng.

Anh có thể dễ dàng đánh thức một linh hồn mà bạn đã nghĩ sẽ không bao giờ xuất hiện trong con người mình.

“Anh chính là món quà cuối cùng.” Giọng anh như chứa đầy cát sỏi...

*Lời tác giả: Quyển hạ: Sự trở về của nhà vua chính thức bắt đầu, được coi là cao trào cuối cùng. Tôi đã hứa với độc giả chỉ ít phải ngược Đại đế 10 chương... Nhưng mà anh ấy thật sự đẹp trai quá, nhìn những thủ đoạn kinh người anh ấy dùng để giành lại vợ mà tôi hơi đuối lòng

rồi, hahahaha...

Bạn đang đọc truyện *Mục Tiêu Của Tôi, Định Mệnh Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 38: Anh Ấy Là Một Tên Nhất Gan

Lăng Họa đứng bất động tại chỗ, sững sờ nhìn Cù Khê Ngưng ở đối diện mình.

Giây phút anh coi mũ xuống, cô như ngừng thở.

Trong một chuỗi trầm mặc dài miên man, cô chỉ còn nghe thấy từng nhịp tim đình tại nhưc óc của mình, nhịp này nối tiếp nhịp kia.

Khuôn mặt anh vẫn như trước đây, vẫn tuấn tú, vẫn sắc bén, vẫn lạnh lùng. Chỉ là trong đôi mắt anh lúc này có thêm nhiều tơ máu, dường như đã một thời gian dài anh không được ngủ đủ giấc, cảm cũng đã lún phún rầu. Anh của trước kia lúc nào cũng chỉnh trang bản thân sạch sẽ đến không còn tỳ vết, hoàn toàn trái ngược với dáng vẻ hiện tại.

Trông anh còn bụi bặm, tinh thần vô cùng mệt mỏi.

Một năm rồi.

Cô nghĩ.

Hôm qua khi vừa chúc mừng kỷ niệm tròn một năm ngày cô tới Chính phủ nước A làm việc, cô mới cảm nhận được sâu sắc rằng thì ra mình đã rời khỏi nước D, rời xa nơi có anh đứng một năm rồi.

Xuân hạ thu đông lững thững trôi, bao nhiêu mùa trăng tròn rồi lại khuyết, cô sống ở một đất nước mới, làm việc tại một thành phố mới, tụ tập bạn bè, tập gym, nghe nhạc... Một mình cô làm không biết bao nhiêu việc, quen chẳng đếm hết số người. Cô sống vừa đầy đủ vừa vui vẻ, dường như chẳng có bất kỳ chỗ nào cảm thấy khó chịu hay không quen.

Có lúc ngẫm nghĩ cô cũng cảm thấy dường như mọi trải nghiệm của mình một năm trước, tất cả những câu chuyện của mình và người này một năm trước đều đã dừng lại vào đúng nghi lễ nhậm chức của anh. Cả một khoảng ký ức dài đằng đằng sau đó đều chỉ còn là một mảng trắng xóa.

Trong vòng một năm này, cô ép buộc bản thân mình không được nhớ về anh nữa.

Cô càng không ngờ rằng mình vẫn còn cơ hội gặp lại anh.

Cho tới... một phút trước.

Sau khi Cù Khê Ngưng nói xong câu đó, anh cũng im lặng, cứ thế nhìn cô, yên lặng quan sát khuôn mặt của cô.

Anh trong bộ dạng này hoàn toàn khác với những gì cô hiểu về anh. Ánh mắt quá chăm chú ấy khiến cô nhanh chóng cảm thấy thiếu tự nhiên.

Tâm trạng của cô cũng từ sự ngỡ ngàng, khó tin ban đầu chuyển sang muôn vàn cảm xúc đan xen lẫn nhau.

Lăng Họa cúi xuống, cầm mười một món quà đã được mình bóc hết ra ở dưới đất lên.

Cô cầm lấy chiếc hộp đựng to nhất, lần lượt nhét tất cả vào trong.

Sau khi nhét xong, trong tay cô chỉ còn sót lại bức ảnh cả gia đình đầm ấm hạnh phúc của chồng và bố mẹ Lina.

“Bức ảnh này tôi xin nhận.” Cô nhìn về anh, nói bằng ánh mắt bình tĩnh: “Còn những thứ khác, bao gồm... cả anh trong đó, cảm ơn ý tốt của anh, nhưng tôi không cần”.

Trong đôi mắt Cù Khê Ngưng chợt lóe lên một chút kỳ lạ, dường như anh hoàn toàn không dự liệu trước phản ứng này của cô. Rất nhanh, đầu mày anh nhúu chặt lại: “Album của Tạ Tu Dực, bức tranh của con trai cậu ấy, em cũng không muốn lấy?”.

Cô bật cười: “Tôi rất muốn lấy nhưng tôi không cần”.

Sắc mặt của anh càng khó coi hơn.

“Thưa ngài Phó Chủ tịch, mặc dù nơi đây không phải lãnh thổ quốc gia của anh, nhưng tôi nghĩ anh cũng nên chú ý an toàn. Dù sao thì tôi nghe nói anh là nhân vật quyền lực mà nhiều tổ chức khủng bố nhắm vào nhất.” Cô đi vào trong nhà, chuẩn bị đóng cửa lại: “Mảnh đất nhỏ bé này của tiểu nhân thật sự

không xứng để rước một Đại Phật như ngài”.

“Lăng Họa!”

Vào lúc cô đang chuẩn bị đóng cửa thì nghe thấy một tiếng quát không thể kiềm chế của Cù Khê Ngưng.

“Sao vậy?” Cô đứng trước cửa, nhìn phía anh ở bên ngoài.

Anh nhìn cô, cố gắng điều chỉnh ngữ khí của mình, bật ra vài chữ từ kẽ răng: “Rốt cuộc em muốn thế nào?”.

Cô giả vờ tròn mắt nhìn anh: “Tôi chẳng muốn thế nào cả, tôi chỉ muốn nói tôi và anh không chút liên quan. Cho dù anh có là Phó Chủ tịch nước D thì tôi cũng không có nghĩa vụ phải hầu hạ anh mỗi khi anh xuất hiện chứ?”.

“Không-chút-liên-quan?” Anh nghiêng răng nghiêng lợi hỏi ngược lại.

Cô nhướn mày, nhìn anh cười tươi rói, thể hiện một cách khoa trương rằng mình rất hiểu ý anh: “Xin lỗi nhé, trước nay tôi chưa bao giờ quá coi trọng bạn giường, tin rằng một người phong lưu vô độ như anh cũng sẽ không quá để ý”.

Mặc dù sự thật là cô cũng chỉ từng có một mình người “bạn giường” là anh mà thôi.

Nhưng hiệu quả cô muốn thực sự đã đạt được, cô cảm nhận được cả khuôn mặt Cù Khê Ngưng đã xanh lét.

“Anh biết em căm hận anh.” Rất lâu sau, anh gờ tay lên chắn cửa lại, lạnh lùng nói: “Nhưng khi anh mang những thứ này tới xuất hiện ở đây, có lẽ em đã hiểu suy nghĩ của anh rồi”.

“Suy nghĩ của anh?” Lăng Họa nhún vai: “Tôi đâu có thông minh như anh, tôi chưa bao giờ hiểu được suy nghĩ của anh cả”.

“Em...”

“Tiểu Họa!” Bỗng nhiên sau lưng họ vọng tới một giọng nam lười biếng mà lạnh lùng.

Độc Mẫn từ trong thang máy sải bước đi ra, bước vượt qua như không nhìn thấy Cù Khê Ngưng, dang tay thân mật ôm lấy Lăng Họa: “Dậy rồi à?”.

Cô liếc nhìn khuôn mặt càng lúc càng tái xanh của anh, ôm lại Độc Mẫn: “Đứng, bị người ta đánh thức”.

“Ồ.” Độc Mẫn khoác vai cô, giả đồ quay lại nhìn Cù Khê Ngưng: “Áy, đây chẳng phải là cánh tay phải của nước D sao? Sự xuất hiện của anh thật sự đã khiến nơi này như ‘nhà tranh thêm sáng’ đấy”.

Cù Khê Ngưng im lặng mím môi, tầm mắt từ đầu tới cuối chỉ chăm chăm nhìn vào cánh tay đang khoác lên vai Lăng Họa, như chỉ muốn hun một lỗ trên đó.

“Em vào đánh răng rửa mặt thay quần áo đi, anh đợi em.” Độc Mẫn xoa đầu Lăng Họa, ngữ điệu không thể dịu dàng hơn.

“Vâng.” Cô không buồn nhìn Cù Khê Ngưng lấy một cái, lập tức quay người đi vào nhà.

Lúc này, bầu không trên hành lang đã yên tĩnh trở lại, chỉ còn đây rẫy những hộp đựng hàng dưới đất và hai người đàn ông cao to đứng đối diện nhau.

Độc Mẫn liếc nhìn xuống đất và những thứ đã được bỏ vào trong hộp to, bỗng chốc hiểu ra. Anh ấy xoa xoa cảm mình, tủm tỉm cười: “Sao, chia sẻ cái xem anh học mấy chiêu này từ cao thủ tán gái nào? Gửi quà qua chuyên phát nhanh để lấy lòng con gái. Cái bộ dạng ‘ông đây là số một trong trời đất’ trước kia của anh đâu rồi?”.

“Ha...” Cù Khê Ngưng cười khẩy, chỉ nói: “Độc Mẫn, đừng có không biết tự lượng sức mình”.

“Ồ?” Độc Mẫn lắc đầu: “Tôi không biết tự lượng sức mình? Thật không biết là ai trước kia luôn tự nhận là đi theo tôn chỉ không cần tình yêu, không cần phụ nữ nhỉ? Giờ cuối cùng cũng bị tát cho sưng mặt phải quay đầu. Anh tưởng người ta vẫn còn nhưng nhớ anh à? Về nhà tự soi gương lại đi”.

“Khỏi cần soi, tôi biết tôi đẹp trai hơn anh.”

Độc Mẫn nghẹn lời, nhưng tiếp tục lắc đầu: “Cù Khê Ngưng, trước nay tôi vẫn luôn khâm phục anh, vì sao anh có thể tràn đầy tự tin với bản thân mình như thế? Cô ấy đã rời xa anh tròn một năm rồi. Một năm, anh có biết trong vòng một năm có thể xảy ra bao nhiêu biến cố không? Đã đủ lâu tới mức con của anh sau này gọi tôi là bố rồi đấy”.

Câu nói cuối cùng vừa dứt, sắc mặt Cù Khê Ngưng hoàn toàn thay đổi. Khuôn mặt xưa nay luôn lạnh nhạt không chút biểu cảm của anh ánh lên vẻ ngờ ngàng khó tin. Nếu nhìn kỹ còn thấy tay anh run run.

Một giây sau, anh lập tức giữ chặt lấy cánh tay Độc Mẫn, nghiêm giọng: “Cô ấy có con rồi!?”.

Độc Mẫn gạt phắt tay anh ra, phui phui lại vạt áo của mình: “Anh là kho tin tức của thế giới cơ mà? Chút chuyện vặt này anh cũng không nghe ngóng

được sao?”.

“Mạnh Phuong Ngôn có cách che giấu được cho cô ấy.” Anh nghiêm nghị một lần nữa trầm giọng lặp lại: “Tôi hỏi lại anh lần nữa, cô ấy có con rồi sao?”.

“Có thì sao mà không có thì sao?”

Độc Mẫn còn chưa nói hết câu, Lăng Họa thay xong quần áo đã từ trong nhà đi ra, tiện tay đóng cửa lại.

Cô nhìn Cù Khê Ngưng như nhìn một người xa lạ: “Anh tưởng tôi không biết anh nghĩ gì à? Anh cần trọng tới mức kiểm soát để chuyện này 100% không thể xảy ra. Nếu không có thì đúng là chuyện vui của trời đất, không có gì chê trách. Còn nếu có anh có nhận nó không? Dù có phải liều mạng chắc chắn anh cũng rũ bỏ nó”.

Nói xong, cô không buồn nghe câu trả lời của anh, cứ thế kéo tay Độc Mẫn đi vào thang máy.

Lên xe rồi, cô tựa vào ghế, chẳng nói chẳng rằng.

Độc Mẫn nổ máy, nhấn ga. Lái xe được một lúc, anh ấy nghiêng đầu nhìn cô: “Cảm giác chỉ cần hấn xuất hiện là khí thế của em sẽ hoàn toàn khác biệt”.

“Khác biệt thế nào?” Cô quay đầu nhìn anh ấy: “Từ một con gà trống hiền lành chuyển thành một con gà chọi sao?”.

“Tại em cứ nhất quyết ví mình là gà trống đấy nhé, anh cũng không cản.”

Cô lườm nguýt, liên tưởng tới màn diễn đặc sắc của Độc Mẫn trước mặt Cù Khê Ngưng ban nãy: “Giỏi đóng kịch, thôi đi”.

“Chẳng phải vì muốn cùng em chọc tức hấn sao?” Độc Mẫn giận dỗi: “Còn diễn tiếp chắc anh được nhận giải Oscar rồi đấy”.

“Độc Mẫn, em thật sự không muốn chọc tức anh ta kiểu đó, như vậy rõ ràng em vẫn còn quan tâm tới anh ta.” Đôi mắt cô trống rỗng, tâm trạng ngổn ngang phức tạp: “Em chỉ không muốn anh ta quấy nhiễu cuộc sống hiện tại của mình thôi”.

Rời khỏi thành phố và đất nước mình yêu thương, một lần nữa trở về nước A nơi cô đã xa cách lâu ngày, cô không thể tưởng tượng được lúc đó mình phải bỏ ra bao nhiêu quyết tâm và quyết đoán mới có thể đi không lờ lững trong một khoảng thời gian ngắn như thế.

Cô đã từng sợ quay về nước A vì ở đây có quá nhiều kỷ niệm thuộc về cô và Lộ Tàn Viễn. Nhưng cô đã buông bỏ quá khứ với người ấy từ lâu, thế nên giờ đây cô sống cũng cảm thấy rất thoải mái.

Có điều, ở một nơi tận sâu trong lòng, cô biết nguyên nhân chủ yếu mình ở đây vẫn là muốn né tránh anh.

Xa cách một năm, một lần nữa gặp lại anh, bản thân cô hiểu rõ hơn ai hết dù cô có mạnh mẽ dường nào, chỉ cần nhìn thấy người ấy, sóng lòng trong cô vẫn cứ sục sôi.

***

Họ và Chúc Tịnh hẹn nhau trong một quán cà phê quen thuộc.

Sau khi ngồi xuống, gọi đồ xong, cô không nói thêm câu gì nữa. Chúc Tịnh cầu nhàu một lúc về việc sáng nay hai ông tướng Mạnh Phuong Ngôn và Mạnh Kỳ Tịch nhà cô ấy lại lần ra sofa đánh nhau, rồi vỗ cánh tay cô: “Cậu sao thế? Làm việc đến ngờ nghếch rồi à?”.

Cô ngẩng mặt lên, nhìn Độc Mẫn rồi lắc đầu: “Không có gì, tối qua uống quá nhiều rượu nên đau đầu ấy mà”.

Chúc Tịnh là người nhạy bén dường nào. Cô ấy lập tức cười khẩy: “Cậu khai báo thành khẩn đi, đã xảy ra chuyện gì? Cả Độc Mẫn nữa, anh đừng có lúc nào cũng về hùa với cô ấy giấu giếm em. Anh có tin lát nữa em lấy di động xóa hết nhật ký cuộc gọi của anh đi không?”.

Cô lập tức day day huyệt thái dương, thở dài: “... Cù Khê Ngưng tới rồi”.

Chúc Tịnh đảo đảo mắt, lập tức trả lời: “Bảo hấn rút về”.

“Ha, nhìn hấn là biết chuẩn bị sẵn sàng rồi mới tới đây, một hai ngày là không về đâu.” Độc Mẫn ngồi bên khinh bỉ lên tiếng.

“Vậy thì mình sẽ bảo Mạnh Phuong Ngôn giết chết hấn.” Chúc Tịnh uống một ngụm cà phê, ngữ khí vô cùng nghiêm túc.

Lăng Họa rất hiểu cô ấy, cô gái này tuyệt đối nói được làm được: “Thôi bỏ đi, bản lĩnh của hai người họ gần như là một chín một mười. Giết xong được anh ta thì chồng cậu cũng bán thân bắt tội”.

“Cậu vẫn còn xót cho hấn?” Chúc Tịnh lập tức bắt bệnh của cô: “Lăng tiểu thư à, cậu đừng có nói với mình chỉ cần hấn xuất hiện là cậu lập tức quay đầu làm hòa đấy nhé. Hành động đúng đắn phải là cho dù hấn có quỳ xuống cầu xin cậu, cậu cũng nên giẫm thẳng vào mặt hấn chứ”.

“Không, cậu sai rồi.” Cô lắc đầu: “Mình càng thể hiện sự hằn học căm ghét thì càng chứng tỏ mình đề ý tới anh ta... mà mình không muốn vậy”.

Có điều, tự vẫn lại lòng mình ban nãy khi cô hét vào mặt anh mấy câu đó, cô đã đánh mất bình tĩnh rồi.

Cô khuấy nhanh cốc cà phê, tự mắng mình điên cuồng trong lòng.

Đúng lúc này, chuông điện thoại của cô vang lên.

Trên màn hình hiển thị một dãy số lạ. Cô cầm di động, đứng dậy, đi ra ngoài nghe máy.

“A lô?”

“Rene?” Đầu kia là giọng con gái lạnh lót.

Giọng nói này cô đã từng nghe nhưng không chắc chắn lắm “Cô là...”.

“Em Molly đây.” Cô gái khẽ cười: “Em gái của anh Chase”.

Vừa nghe thấy cái tên đó, cô liền nhú mày theo phản xạ. Nhưng đây đâu sao cũng không phải là anh, là cô em gái dễ thương ngây thơ của anh, cô thật sự không đành lòng nói những lời ác ý.

“Ừm, em có chuyện gì không?”

“Em cũng không biết làm vậy có đúng hay không. Em gọi điện cho chị thế này anh trai em không biết đâu?” Molly hạ thấp giọng: “Anh ấy vừa về nhà, trông mặt mày bí xị, không vui chút nào”.

Cô cụp mắt xuống, không biết nên trả lời thế nào.

“Anh em chưa bao giờ chịu kể những chuyện xảy ra giữa hai người. Nhưng có một chuyện em vẫn muốn để chị biết. Mười một món quà hôm nay anh ấy mang tới cho chị thật ra là anh ấy đặc biệt gửi từ nước D sang cho em hằng tháng. Em nói để em mang qua cho chị, anh ấy lại không đồng ý.”

“Những món quà ấy đều do anh ấy tìm kiếm dựa theo sở thích của chị. Thật ra trước đó anh ấy có bay sang đây một lần, để tìm gia đình cô Lina đã qua đời trong vụ nổ bom muốn để chị biết họ sống rất tốt.”

“Anh ấy là một người anh trai tốt, nhưng lại là một người đàn ông tồi. Em biết là xưa nay anh ấy đối xử với phụ nữ tệ bạc lắm, anh ấy bản chất có hơi gia trưởng. Nhưng em thật sự chưa từng thấy anh ấy đối xử với cô gái nào như chị.”

Nói tới đây Molly ngừng lại: “Em vốn dĩ không muốn làm thuyết khách để tạo áp lực cho chị vậy mà tới cuối cùng vẫn hơi giống vậy. Mà thôi em chỉ nói tới đây thôi, em chỉ cảm thấy những chuyện này chị nên biết”.

“Thật ra anh ấy là một tên nhát chột, vì chính bản thân anh ấy cũng không biết ý nghĩa của chị đối với mình.”

*Lời tác giả: Mười hai món quà bao gồm cả đại đế, chiêu thức tán gái khiến chị em đổ sập nhưng lại không thể hạ gục Tiểu Họa. Thật sự muốn viết những cảm xúc loài người đối với một người phi nhân loại như Đại đế! Tôi không để con trai của anh ấy gọi Đốc Mẫn là bố là tôi đã nương tay lắm rồi đấy!

Bạn đang đọc truyện *Mục Tiêu Của Tôi, Định Mệnh Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 39: Sự Kết Hợp Giữa Lộ Tân Viễn Và Cù Khê Ngưng

Sau khi nói xong câu ấy, Molly cũng ngắt máy.

Lăng Họa nhìn màn hình di động, khẽ thở dài.

Lần trước khi cô bé này xuất hiện, cô vẫn còn cảm thấy đó là một cô gái nhỏ tuổi, ngây thơ, trong sáng và dễ thương, là một cô em nhỏ được anh trai bao bọc, sống trong tuổi vui vẻ, không màng sự đời.

Nhưng một cô gái như vậy hôm nay lại “đứng mũi chịu sào”, vì anh trai mình mà gọi cho cô cuộc điện thoại này, muốn giúp đỡ anh trai.

Mỗi người đều đang trưởng thành từng ngày, mỗi người rồi cũng phải khác.

Cô biết suốt một năm qua chính bản thân mình cũng đã thay đổi, trở nên trầm lặng, bình thản hơn, không còn dễ dàng tươi cười thái quá nữa. Cô trở nên đủ độc lập và vững vàng để có thể giải quyết bất kỳ vấn đề phức tạp, khó khăn nào trong cuộc sống.

Nhưng chung quy trong lòng cô vẫn tồn tại nghi hoặc, khi đối mặt với anh, cô sẽ trở thành một người như thế nào.

Cô từng tưởng tượng khung cảnh khi gặp lại anh lần nữa. Có thể cô đã là vợ người ta? Có thể cô đã trở thành một người với địa vị cao hơn nhiều trong Chính phủ? Có thể cô sẽ hồ hững lạnh nhạt đi lướt qua anh? Có thể cô sẽ đương đương tự đắc ôm một người đàn ông khác thị uy với anh?

Nhưng cuối cùng tất cả mọi suy nghĩ đều bị cô phủ định, vì cô cảm thấy họ không thể nào gặp lại dễ dàng như vậy được, mà anh cũng thể tới bên cạnh cô.

Thế mà mười hai món quà kia đã hoàn toàn phá tung mọi suy nghĩ của cô. Sau một năm xa cách, anh lại xuất hiện, thật sự chỉ trong khoảnh khắc đã khiến cô trở tay không kịp.

Anh xuất hiện với cách thức như thế, phàm là con gái có ai lại không rung động, muốn để con tim bình ổn cũng khó lắm phải không?

Nhưng anh là Cù Khê Ngung, anh là người đàn ông phức tạp nhất, máu lạnh nhất, khó chơi nhất, thông minh nhất và cũng kiêu hãnh nhất trong số những người cô từng gặp.

Cô luôn cảm thấy anh thà tự chặt đầu mình cũng không chấp nhận cúi đầu trước bất cứ người nào trên thế giới này.

Khi quay về bàn, tâm tình của cô đã bình thường trở lại. Cô cúi đầu gặm bánh mỳ và uống cà phê.

Chúc Tịnh khẽ ho một tiếng, lên tiếng: “Minh vừa nghĩ, hay là thế này đi, cứ để Đốc Mẫn tiếp tục giả làm bạn trai của cậu, để hẳn biết khó mà lui”.

Cô quay sang nhìn Đốc Mẫn. Anh ấy dứt khoát nhún vai trước: “Mặc dù anh không muốn nói câu này chút nào nhưng anh cảm thấy gã khốn đó từ đầu tới cuối không hề coi anh ra gì”.

Chúc Tịnh phì cười, rồi lắc đầu: “Anh đúng là con gà rù vô dụng mà”.

“Ha ha...” Đốc Mẫn ôm cánh tay: “Có giỏi thì em bảo chồng em liều mình hy sinh, bảo cậu ta đóng giả bạn trai đi”.

“Hoàn toàn không thành vấn đề, em yên góp cả con trai em luôn cũng được.”

“Em đúng là đồ ngốc, Cù Khê Ngung chưa gặp chồng con của em chắc? Em tưởng hẳn bị khờ à?”

“... Được rồi được rồi.” Lăng Họa thật sự không nghe nổi nữa, bèn đặt bánh mỳ xuống: “Cảm ơn tài biên kịch cấp Oscar của hai người. Nhưng rất xin lỗi, dù là Mạnh phiến phức hay Đốc đại thiếu gia thậm chí là nam thần trong lòng em, Tạ Tu Dục thì trong mắt anh ta cũng chỉ cùng một đẳng cấp: Éo là”.

Đốc Mẫn mặt xanh lét, Chúc Tịnh bò ra bàn mà cười.

Cô hít một hơi thật sâu, rồi day day hai bên thái dương: “Không cần tìm ai đóng giả nữa, mình có lựa chọn rồi”.

“Là ai?!” Cả Chúc Tịnh và Đốc Mẫn đều đồng thanh lên tiếng.

“Một cán bộ cấp cao trong Chính phủ nước A.” Cô cụp mắt xuống, từ tốn nói: “Gần giống như Cù Khê Ngung, là một người có thực lực, tương lai sẽ tranh chiếc ghế cao nhất nước A, là kiểu người miệng cười nhưng trong bụng giấu dao. Nói thế nào nhỉ, gần giống như sự kết hợp giữa Lộ Tân Viễn và Cù Khê Ngung”.

“Anh ấy đã sang nước P tham dự hội nghị thượng đỉnh kinh tế với tư cách là người đại diện của nước A, ngày mai sẽ trở về.”

“Có lẽ anh ấy có hứng thú với mình.”

“Có thể thử xem sao.” Chúc Tịnh nghe xong, suy tư mấy giây rồi gật đầu.

Đốc Mẫn im lặng, đôi mắt sáng rực từ từ tối đi.

***

Ngày hôm sau, vừa bước vào tòa nhà Chính phủ, cô liền nghe thấy có người bàn luận cái tên Cù Khê Ngung, giọng điệu hầu như chỉ ca tụng, ngợi khen anh. Dù sao thì trong vụ nổ bom tại nước A lần đó, sự thể hiện của anh quả thực cũng đã khiến mọi người sùng sốt, có một dạo đã trở thành ánh sáng trong lòng người dân nước A.

Thế nên khi nhìn thấy anh trong văn phòng của Mark, cô cũng không hề cảm thấy bất ngờ.

Từ giây phút anh xuất hiện trước cửa nhà cô hôm qua, thật ra cô đã chuẩn bị tâm lý sẵn sàng.

Vì đây chắc chắn sẽ không phải là một chiến dịch ngắn ngày.

“Rene.” Mark vừa nhìn thấy cô đã lập tức tươi cười gọi cô tới: “Ha ha, có phải vừa giật mình không? Được gặp bạn cũ ở đây”.

Quan hệ của Paul và Mark vô cùng thân thiết. Trước kia Paul đã biết tình cảm cô dành cho Cù Khê Ngưng nên mới để cô qua nước A để cắt đứt. Thế nên cô khẳng định Mark cũng không lơ mơ. Nhưng một người thông minh như Mark trong suốt một năm qua cũng chưa bao giờ nhắc đến cái tên Cù Khê Ngưng trước mặt cô.

Có thể với sự hiểu biết của họ về anh, họ đều nghĩ rằng cho dù cô tiếp tục hy sinh cho tình yêu thì giữa cô và Cù Khê Ngưng cũng không thể nào xảy ra chuyện gì nữa chẳng?

“Chase.” Cô nhìn anh, lịch sự mỉm cười: “Đã lâu không gặp”.

Cù Khê Ngưng cũng nhìn lại, gật đầu với cô một cách bình thản, giống như chỉ vừa mới gặp cô hôm nay mà thôi.

Nếu Mark biết người này mới chỉ ngày hôm qua đã mang 12 món quà giả danh nhân viên chuyển phát đứng trước cửa nhà cô có khi lại nghĩ cô bị hoang tưởng, tâm thần phân liệt cũng nên.

Một căn phòng với ba con người, trong đó hai người đều là diễn viên gạo cội với mưu đồ xấu xa.

“Mark, vậy tôi không làm phiền hai người nói chuyện nữa, có gì cứ nói với tôi bất cứ lúc nào.” Cô cầm tài liệu lên: “Hai mươi phút nữa ông có buổi họp tiếp theo”.

“Rene.” Mark gọi giật cô lại trước khi cô kịp ra khỏi phòng: “Chase sẽ ở lại đây một tuần. Trong khoảng thời gian này, phiền cô chăm lo cho cậu ấy một chút”.

Một hồi chuông cảnh báo rung lên trong đầu cô. Đối mặt với ánh mắt này giờ chưa hề rời khỏi cô của Cù Khê Ngưng, cô vẫn điềm nhiên nhếch môi: “Ông yên tâm, chuyện này không thành vấn đề”.

...

Hai mươi phút sau, Mark tiễn Cù Khê Ngưng ra khỏi phòng: “Rene, trong khoảng thời gian ở lại đây, Chase có một văn phòng làm việc độc lập, căn phòng to nhất trên tầng này”.

“Vâng, tôi sẽ dẫn anh ấy qua đó.” Cô đứng lên khỏi ghế, làm động tác mời với Cù Khê Ngưng: “Mời anh”.

Hai người cùng đi thẳng về phía trước. Mọi người xung quanh đi qua đều cung kính chào hỏi Cù Khê Ngưng. Có vài cô gái trẻ trung hơn còn nhiệt tình nimb cười với anh. Xem ra độ nổi tiếng của người nào đó ở nước A chỉ cần nhìn cũng biết.

Đi tới căn phòng ở tận đầu hành lang, cô mở ra, để anh vào trong trước.

“Lần này Mục Tịnh không theo anh tới đây sao?” Cô đứng dựa vào cửa, hỏi khẽ.

“Không.” Anh ngồi xuống sofa, nhìn cô: “Cậu ấy có việc cần làm của riêng mình”.

“Nếu đã là nhiệm vụ Mark giao cho tôi thì tôi sẽ cố gắng làm hết sức mình. Tôi cũng thu lại những lời hôm qua đã nói. Xuất phát từ trách nhiệm của tôi với công việc, trong vòng một tuần anh ở đây, tôi sẽ cố gắng hết sức có thể để làm hài lòng những yêu cầu ‘không quá đáng’ của anh.” Cô thị ury trước.

“Thế nào là không quá đáng?” Anh ngồi vắt chéo hai chân, điều chỉnh một tư thế thoải mái hơn.

Cô mỉm cười, không muốn để ý thêm tới anh, quay người định đi ra khỏi phòng.

“Vậy, ngủ cùng có thể sắp xếp không?” Cô nghe thấy anh hỏi rành mạch từng chữ sau lưng mình: “Phải có kỹ thuật, có thể dã chiến bất cứ lúc nào, có thể chấp nhận số lần định mức trong một năm”.

... Lăng Họa quay lưng về phía anh, gân xanh nổi lên khắp mặt.

“Thưa ngài Phó Chủ tịch, thật sự xin lỗi, nhưng đây không phải là kỹ viện.”

Cô nhìn ba giây, rồi quay người, để lộ nụ cười tươi rói: “Nhưng, tôi nghĩ tôi vẫn có thể thỏa mãn yêu cầu của anh. Dù sao thì bây giờ tôi có thể liên hệ với khu phố đèn đỏ nổi tiếng nhất thành phố, để tìm được đối tượng lý tưởng cho anh”.

Đôi mắt đẹp của anh sáng lấp lánh: “Tôi không muốn lây bệnh truyền nhiễm”.

“Vậy thì mời anh tích cực sử dụng hai bàn tay, người anh em tốt của anh.” Cô tiếp tục nghiêng răng nghiêng lợi cười.

Cù Khê Ngưng cũng không tức giận. anh nhẹ nhàng lấy ngón tay vân vê cằm: “Sao, mới một năm trôi qua, cô đã không được rồi?”.

Câu hỏi này quả thật rất quen, cho dù cô không muốn nhớ lại nhưng ký ức đã mang cô trở về đêm mưa cách đây một năm, chính tại nơi này.

“Vẫn là câu nói đó.”

Im lặng vài giây, cô tiến lên, đi tới trước mặt anh, nhìn từ trên xuống: “Tôi được, nhưng, tôi không muốn-ngồi-cùng-anh”.

Ánh mắt anh bỗng chốc bắn ra một ánh nhìn sắc lẹm như dao.

“Vậy nếu anh còn yêu cầu gì đặc biệt, hãy liên lạc với tôi bất cứ lúc nào.” Chưa đợi anh lên tiếng đáp lại, cô đã lùi ra sau một bước, vuốt vuốt mái tóc của mình với vẻ gọi cảm: “Tôi tin là dù anh có muốn lên đỉnh núi tìm cảm giác lạ thì tôi cũng có thể giúp được anh”.

Đi ra tới cửa, sắp bước ra khỏi phòng, cô bỗng nhiên quay lại một lần nữa, nắm chặt nắm đấm cửa, giả vờ kinh ngạc nhìn anh: “Nếu ban nãy tôi hiểu không sai thì suốt một năm qua anh đều sống qua ngày nhờ hai bàn tay của mình phải không? Aiya, không phải chứ? Sao anh lại đáng thương quá vậy?”.

Cô thề, ánh mắt Cù Khê Ngưng nhìn cô chằm chằm lúc đó thật sự là chỉ muốn bóp chết cô ngay lập tức.

Lăng Họa sung sướng tưởng có thể bay ngay lên được. Cô xoay tay thẳng thừng đóng sập cửa lại, miệng ngâm nga, chân bước đi không quay đầu lại.

***

Khoảng ba giờ chiều, cô lại gặp anh lần nữa.

Vì sự có mặt của anh, không còn nghi ngờ gì nữa, Mark phải dẫn theo đoàn cán bộ cấp cao nước A cùng anh tiến hành thảo luận về việc hợp tác chiến lược giữa hai quốc gia. Cô ngồi trong phòng hội nghị, một nơi gần như chỉ cách anh gang tấc, mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim, chăm chú đọc phần tài liệu trong tay mình.

Giọng anh vang lên bên tai, trầm thấp, lạnh lẽo mà mạnh mẽ, thẳng thắn chết người. Cho dù một mình anh đối diện cả một đoàn cán bộ, anh vẫn không hề nhượng bộ, trong bất kỳ chính sách hợp tác nào cũng giành được quyền lợi tối đa cho nước D. Anh đã đại diện được cho GKang và nước D một cách hoàn hảo, có thể nhận ra chỉ khoảng nửa tiếng sau khi cuộc họp bắt đầu, anh đã có được sự tôn trọng và nể phục của tất cả những người tới dự.

Khi gọi điện cho cô, GAGA cũng từng lẻo mép kể chuyện, trong vòng một năm được nhậm chức, GKang trọng dụng anh tới mức nào người bên cạnh khó mà tưởng tượng được.

Thật ra, chỉ cần nhìn gương mặt nghiêng trầm mặc bình tĩnh của anh khi bàn thảo, cô cũng có thể mừng rỡ tưởng tượng ra.

Vì đây chính là lý do mà trước kia cô không đành lòng, sẵn sàng khom lưng cúi gối để anh giẫm lên vai mình mà leo cao.

Lúc cuộc họp gần kết thúc, có ai đó nhẹ nhàng gõ cửa.

Mark biết là ai đến, không hề bức mình vì bị làm phiền mà bảo thẳng người ra mở cửa.

Một người đàn ông cao lớn đỉnh đầu, mặc chiếc áo sơ mi trắng, bên ngoài là bộ vest xám bước từ ngoài vào. Anh ấy mang một gương mặt lai, có vài nét giống Mạnh Phương Ngôn, nhưng lại không tối tăm như Mạnh Phương Ngôn mà có vài phần tươi sáng hơn.

“Xin lỗi các vị, tôi tới muộn.” Người đàn ông cúi đầu tỏ ý xin lỗi mọi người, rồi ngồi xuống một ghế trống: “Buổi họp cuối cùng tới nước P sáng nay đã bị lùi lại một lúc”.

“Willis.” Mark cười với anh ấy: “Vất vả cho cậu rồi”.

“Việc này nên mà, để bày tỏ sự áy náy của tôi vì đã đến muộn, tôi mang tới cho mọi người một vài tin tức có thể khiến mọi người phấn khởi.”

Người đàn ông tên Willis hai tay chống cằm, nhún vai: “Nước P đã đồng ý ký hiệp ước về vùng đảo đã tranh chấp với chúng ta một năm rồi không chịu nhượng bộ, từ nay về sau tất cả các đảo và quần đảo phía Nam đều thuộc biên giới lãnh thổ của quốc gia chúng ta”.

Bỗng chốc, tất cả mọi người trong phòng đều vỗ tay hoan hô. Trông Mark lại càng hân hoan hơn, ông giơ thẳng ngón cái lên: “Không uống phí chuyến thăm này”.

“Theo như kế hoạch, sáng sớm ngày mai sẽ mở cuộc họp báo công bố với người dân tin tức này.” Ánh mắt Willis đảo một vòng trong phòng, cuối cùng dừng lại trên người Cù Khê Ngưng. Anh ấy cười: “Hi, Chase”.

Cù Khê Ngưng không có chút ý cười nào, dù chỉ là một nụ cười giả vờ giả tác, chỉ khẽ gật đầu coi như đã chào hỏi.

Sau khi Willis đi vào, mọi người dĩ nhiên chia ra một phần tập trung chú ý vào anh ấy. Chẳng bao lâu sau, cuộc họp kết thúc, Lăng Họa sau khi giúp Mark sắp xếp xe về nhà thì trở lại phòng họp thu dọn đồ đạc.

Cả phòng họp lúc này chỉ còn lại hai người, Cù Khê Ngưng và Willis. Cù Khê Ngưng đang lấy laptop ra gửi mail, còn Willis thì ngồi vắt chân xem điện thoại.

Nghe thấy tiếng cô đi vào, Willis ngẩng đầu lên, nhìn cô nghiêng đầu cười: “Đúng là một ngày không gặp như cách ba ‘xuân’”.

“Anh lại đọc mấy thứ kỳ quái gì rồi?” Cô lờm anh ấy, không nhìn được cười: “Là như cách ba ‘thu’ đấy, bạn Ngô Thiên Thu ạ”.

Ngô Thiên Thu đứng dậy, đi tới trước mặt cô, một tay chống lên chiếc bàn sau lưng cô, dịu dàng nháy mắt với cô: “Cùng đi ăn tối chứ?”.

“Được thôi.” Cô đáp, rồi quay đầu nhìn Cù Khê Ngưng chẳng biết đã ngừng lên quan sát họ từ khi nào, mỉm cười hỏi: “Ngài Phó Chủ tịch, xin hỏi anh có muốn đi ăn cùng chúng tôi không?”.

Bạn đang đọc truyện *Mục Tiêu Của Tôi, Định Mệnh Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40: Anh Cũng Thích Em

Căn phòng hội nghị rộng lớn lúc này lặng ngắt như tờ, im ắng đến độ quái dị.

Ngô Thiên Thu đứng bên cạnh cô với một tư thế mờ ám còn Cù Khê Ngưng thì ngồi bên chiếc bàn dài, yên lặng quan sát họ.

Sau khi nói xong câu ấy, ánh mắt Lăng Họa cũng không hề né tránh, cứ thế đong đầy nụ cười nhìn anh, đợi phản ứng của anh.

“Thôi.” Lát sau, Cù Khê Ngưng bất ngờ bình tĩnh quay đi, tiếp tục cúi đầu đọc tài liệu trong tay mình.

Nét ngỡ ngàng ánh lên trong đôi mắt cô.

Giây phút đó cô bỗng có cảm giác trái tim mình xuất hiện cảm xúc hụt hẫng rõ ràng.

Chỉ có một chút như vậy mà thôi, chỉ chút xíu, cô tự nhủ với chính mình như vậy.

“Vậy được, chúc anh một buổi tối vui vẻ.”

Sau đó cô mỉm cười, ra hiệu cho Ngô Thiên Thu cùng mình đi ra.

Màn đêm buông xuống, Ngô Thiên Thu lái xe, đưa cô tới thẳng một nhà hàng Tây mới mở trong trung tâm thành phố, hơn nữa bàn cũng đã được anh ấy đặt sẵn, sắp xếp tại một vị trí gần cửa sổ, nơi có view đẹp nhất và cũng yên tĩnh nhất.

Vị trí của anh ấy trong Chính phủ nước A gần như tương đương với địa vị của Cù Khê Ngưng tại Berker Palace, thế nên nghĩ cũng đủ biết mức độ đón nhận cùng với số lượng những “tín đồn” phong lưu của anh ấy nhiều đến mức nào.

Anh ấy và Cù Khê Ngưng có chung toàn bộ những đặc điểm mà những người đàn ông có sức hút sở hữu, có điều anh ấy đối xử với phụ nữ tốt hơn Cù Khê Ngưng rất nhiều lần. Chỉ ít thì không phải là hoàn toàn vô cảm, chỉ là quan hệ giường chiếu thuần túy. Anh ấy vẫn sẽ cùng đối phương đi dạo phố, hẹn hò, cũng vung tay hào phóng, còn biết tạo tình huống lãng mạn, hoàn thành tốt trách nhiệm của một người bạn trai.

Mấy chuyện này cô đều được nghe từ các đồng nghiệp trong tòa nhà Chính phủ, lúc đó cô vẫn hoàn toàn không quen biết gì anh ấy.

Cũng chỉ mới một khoảng thời gian trước, họ bỗng nhiên có sự tiếp xúc sâu hơn khi chính thức làm việc cùng nhau trong một dự án. Nói chuyện đôi ba câu, họ phát hiện cũng khá hợp nhau, hơn nữa chắc là anh ấy cũng đang trong thời kỳ “cửa sổ”, bên cạnh không có ai, nên rảnh rỗi lại kiếm cô trò chuyện.

Dần dần thành thân quen, có lúc họ còn cùng ăn cơm, uống cà phê, có lúc bàn chuyện công việc, có lúc đi xem một bộ phim, bình luận theo đúng cảm xúc. Ở bên cạnh Ngô Thiên Thu, cô cảm thấy rất thoải mái. Anh ấy vô cùng hài hước, thú vị, cũng không khiến người ta phải thận trọng, e dè.

“Tín anh đi, em không thể tưởng tượng được đồ ăn ở nước P khó nuốt cỡ nào đâu.”

Ngô Thiên Thu nhấp một ngụm rượu, nhìn cô rồi nhũn đôi mày thanh tú của mình lại: “Có khi còn kinh hơn bữa tối đã hỏng ở nhà anh ấy chứ”.

“Anh cứ làm như anh từng ăn phải bữa cơm để ôi vậy.” Cô xiên một miếng bít tết, lập tức bôi bác anh ấy.

“Anh từng ăn thật đấy.” Anh ấy nói ngay: “Hồi còn nhỏ, có một lần ngủ trưa tỉnh dậy, anh phát hiện bà nội lấy một bát chân gà nướng từ trong tủ lạnh ra đặt lên bếp. Anh cũng không chú ý, cứ chắc mẫm là bà chuẩn bị cho mình, thế là cầm lên ăn luôn. Kết quả là anh vừa ăn một miếng, dạ dày đã đau quặn lại, đau đến bò lổn bò toái, cuối cùng bố mẹ phải đưa ngay anh vào bệnh viện”.

“Sau đó thì sao?”

“Sau khi vội vã tới bệnh viện, bà nội mới nói cho anh biết món chân gà nướng đó là đồ thừa để lại từ tối hôm trước, thật ra bà định đem vứt.”

Cô nhin mấy giây, cuối cùng vẫn cứ phì cười: “Ngốc”.

“Tóm lại, thức ăn ở nước A vẫn là ngon hơn cả, chẳng nơi nào bằng.” Anh ấy nói xong bèn nheo mắt nhìn cô: “Dĩ nhiên, ở đây ngoài đồ ăn, con người cũng tốt”.

Cô làm như không nghe hiểu, tiếp tục cúi đầu nghiêm túc ăn bít tết.

“Rene.” Anh ấy bất ngờ gọi tên cô.

“Dạ?”

Ngô Thiên Thu dựa cả người ra sau ghế, nhướn mày với cô: “Anh đẹp trai không?”.

“Đẹp trai.”

“Thú vị không?”

“Thú vị.”

“Thế có nghĩa là trong lòng em đã có người khác rồi phải không?” Anh ấy nhún vai.

“Vì sao anh lại nói vậy?” Cô bày ra biểu cảm bình thản nhất có thể.

“Vì tâm tư của em không ở đây.” Anh ấy cười: “Cũng chưa bao giờ chú ý tới anh cả”.

Lăng Họa đặt đĩa xuống, cầm ly rượu lên, im lặng uống một ngụm.

“Nói thật lòng, điều này khiến anh có chút ghen tỵ.”

“Ghen tỵ với ai?”

“Dĩ nhiên là với người được em dồn hết mọi suy nghĩ về mình rồi.” Anh ấy nhún vai, vờ tỏ ra không vui: “Haizz, lần đầu tiên trong cuộc đời anh luôn ra ngoài hẹn hò với một cô gái, nghĩ đủ mọi cách để lấy lòng đối phương nhưng đối phương lại chẳng để ý gì tới anh, cũng không ngủ với anh, thật đúng là xôi hồng bóng không”.

“Đại ca à, phiền anh sau này đừng suốt ngày ngang nhiên dùng điển cố và thành ngữ một cách bừa bãi như vậy nữa được không?” Cô lại phụng cười: “Còn nữa, sao em cứ có cảm giác anh có rất nhiều ý kiến với em vậy?”.

“Không dám không dám” Anh ấy mỉm cười: “Em chịu nể mặt cùng anh đi ăn cơm và xem phim anh đã vinh hạnh vô cùng rồi, còn lại chỉ là phần của một gã thất bại ngồi mơ tưởng nữ thần thôi, em đừng tưởng thật”.

Cô nhìn “gã thất bại” từ trên xuống dưới đều toát lên vẻ quý tộc trước mặt mình, trầm ngâm giây lát: “Nói thật là, Thiên Thu, em rất quý anh”.

Ngô Thiên Thu gật đầu: “Được, tấm thẻ người tốt này anh xin nhận”.

“Thế nên, nếu anh gặp được cô gái anh thật sự để ý thì nhất định phải theo đuổi cô ấy.”

Anh ấy lắc đầu: “Trước nay anh luôn hiểu em chỉ quý anh với tư cách một người bạn. Được cùng em tiêu phí thời gian anh cũng rất thoải mái, thế nên chuyện này đôi bên tình nguyện, anh không hề cảm thấy mình thiệt thòi chút nào, cũng sẽ không bao giờ nghĩ rằng vì chuyện này mà anh bỏ lỡ một người con gái nào khác”.

“Em nói vậy cũng chỉ muốn tự an ủi mình và xoa dịu chút áy náy dành cho anh thôi.” Cô nháy mắt.

“Áy náy thì làm bạn gái anh đi.” Anh cũng chớp chớp mắt nhìn cô: “Ốc vít linh kiện đầy đủ, không bệnh tật”.

Cô vừa lườm vừa rướn môi cười cầm ly rượu chạm cốc với anh ấy.

***

Đã hẹn trước tối ngày hôm sau sẽ cùng Ngô Thiên Thu đi chơi đánh nhau người thật, kết quả ngay buổi chiều “bà di khó tính” lại tới khiến cô đau đốn tưởng chết. Cô cố gắng gượng làm việc tới tận khi Mark cũng nhận ra sắc mặt nhợt nhạt của cô mới khẩn trương lệnh cho cô về nhà nghỉ ngơi.

Dọc đường, cô gửi tin nhắn cho Ngô Thiên Thu xin lỗi đã cho anh ấy leo cây. Bạn Thiên Thu lại không hề để tâm, còn hỏi cô có cần mỹ nam tới tận nhà phục vụ không, bị cô dứt khoát phủ phàng từ chối.

Sau khi về nhà, cô nghĩ không biết liệu có thể gọi món gì nóng nóng ăn cho ấm bụng không bèn tiện tay gọi điện cho một nhà hàng, gọi bánh và một cốc nước ấm sau đó nằm lên giường vừa nghịch điện thoại vừa đợi shipper.

Kết quả, chơi mãi chơi mãi cô bèn khó chịu dựa vào gối ngủ thiếp đi, cho tới khi tiếng chuông cùng tiếng gõ cửa nặng nề dồn dập đè lên nhau cô mới

chịu mờ mắt.

“Tới đây, tới đây.” Cô cố chịu đau bước xuống giường, chậm rãi di chuyển ra ngoài mở cửa.

Người trước cửa đưa những thứ trong tay cho cô. Cô cúi đầu đón lấy, cảm số tiền đã chuẩn bị sẵn ngoài cửa đặt vào tay đối phương: “Cảm ơn anh, không cần trả lại đâu”.

Bây giờ cô đang tóc tai bù xù, mặt mày vàng vọt, mặc bộ quần áo ngủ lồi thối lếch thếch, không cần nói cũng biết xấu cỡ nào. Cô không dám nhìn thẳng vào mặt người ship đồ, chỉ sợ đứng thêm một lát nữa cô sẽ dọa cho người ta chạy té khỏi.

Nói xong cô định đóng cửa lại, ai ngờ người ngoài cửa bỗng thẳng thừng lấy tay chặn cửa, nhanh nhẹn nghiêng người đi vào nhà.

Lăng Họa sững sốt, mồ hôi lạnh túa ra ngay lập tức. Cô ngẩng đầu, chợt phát hiện “nhân viên shipper” mà cô tưởng hóa ra là...

“Mẹ nhà anh...”

Cô thật sự vừa sốc vừa giận, cố gắng dốc nốt chút sức lực cuối cùng giờ ngón giữa về phía Cù Khê Ngưng đang đội mũ, gào lên bằng chất giọng khàn đặc: “Anh tới đây làm gì?!”

Tên này, trước đó thì giả làm nhân viên chuyển phát nhanh, lần này thì giả làm shipper, chơi trò đóng vai đến nghiện rồi chắc?!

Cù Khê Ngưng liếc nhìn cô, một tay cầm bánh và nước ấm, tay kia cường chế ôm eo lồi cô vào trong phòng: “Đừng có thêm khát thế, bây giờ em không còn sức chơi với anh đâu, mà anh cũng không có sở thích ‘tắm máu’”.

“Tắm máu”?! Tên háo sắc hạ lưu chết tiệt kia...

... Cô thề, ban nãy cô đã thật sự mắng chửi anh bằng tất cả những từ ngữ thô tục mà cô biết.

Sau khi đưa được cô lên giường, anh quăng một chiếc chăn lên người cô, sau đó đặt đồ ăn lên tủ đầu giường, mở túi ra: “Có biết vì sao em lại đau đến mức đó không?”.

Lăng Họa nhìn anh chằm chằm như muốn giết người, cắn chặt môi.

“Bởi vì một năm qua em không được anh tưới tắm, khí huyết không thông.”

...

Cô bật một câu từ kẻ rãng: “Fuck you”.

“Vẫn câu đó thôi, trong tình hình hiện tại anh không thể thỏa mãn được em.” Anh mặc chiếc áo sơ mi đã cởi bỏ hai cúc áo, đầu mày vẫn nhú chặt, xem ra anh vừa từ tòa nhà Chính phủ ra, còn tiện đường cướp đồ của shipper.

“Ăn bây giờ chứ?” Anh liếc nhìn cô, thẳng thừng ngồi tấn bên cạnh giường, vô cảm lấy nước ấm ra đưa tới bên miệng cô.

Trái tim cô chợt rung rinh, cô đành từ từ uống theo bàn tay đang ép lên của anh.

“Nóng không?” Hai con ngươi đen lấy của anh nhìn cô chăm chú.

Cô lắc đầu.

Sau đó anh đặt nước ấm sang một bên, mở nắp hộp bánh nóng, dùng thìa xúc một miếng. Vì sợ cô bỏng, anh còn đưa lên miệng mình thổi nhẹ vài cái rồi mới đút cho cô.

Cô nhìn mà vừa bực bội vừa chua xót, nghiêng răng nói: “Tôi tự uống”.

Anh làm như không nghe thấy.

“Cù Khê Ngưng.” Cô nhìn anh, nói từng câu từng chữ: “Tôi bảo để tự tôi mà”.

“Bây giờ đến sức đuối tôi ra ngoài em còn không có, còn đòi tự xúc?” Anh nhướn mày, cười khẩy.

“Tôi chưa gãy tay.” Cô muốn giành lại cái thìa trong tay anh nhưng bị anh nhân lúc cô không để ý thẳng thừng đút vào miệng cô.

Cô suýt nữa sặc chết.

Sau đó, anh tiếp tục không màng bất kỳ cảm xúc và phản ứng nào của cô, cũng không sợ mỏi chân, vẫn tiếp tục ngồi tấn, đút từng thìa từng thìa bánh cho cô, ép cô phải nuốt.

Đợi cho cô ăn hết, anh lấy khăn giúp cô lau miệng.

Làm xong tất cả, anh mang tất cả rác đi vứt rồi quay trở về, đắp chăn cẩn thận cho cô rồi ngồi hẳn xuống giường bắt đầu dùng Macbook.

Lăng Họa nằm bên cạnh nhìn khuôn cằm cương nghị của anh, thật sự muốn mắng nhưng lại không biết nên bắt đầu mắng từ đâu. Nói thật, thử hỏi trên thế giới này còn ai có thể ngang nhiên xông vào nhà người ta rồi biến khách thành chủ như anh không?

“Anh có gì muốn nói không?” Cô chuẩn bị tâm lý rất lâu, cuối cùng cũng lên tiếng khiêu khích.

Anh vừa làm việc vừa đáp: “Không”.

Sau đó, anh thật sự thẳng thừng tảng lờ cô.

Lăng Họa bực bội lật người cứ thế ngủ thiếp đi.

...

Khi cô tỉnh lại lần thứ hai, anh đã cất máy tính đi, dựa vào đầu giường nhắm mắt nghỉ ngơi. Cô khẽ động, anh liền mở mắt ra.

Anh vói tay lấy cốc nước trên đầu giường, đưa cho cô: “Uống đi”.

Cô hơi nhồm dầy, ngửi một chút, phát hiện đó là nước đường vàng.

Đợi cô uống xong anh mới nhìn cô hỏi khẽ: “Đỡ hơn chút nào chưa?”.

Cô lãnh đạm gật đầu.

Sau đó anh lại ngang nhiên tiếp tục nhắm mắt dựa vào giường ngủ tiếp.

Lần này Lăng Họa bị chọc giận thật sự. Cô nghiêng răng nghiêng lợi cầm gối quăng thẳng vào mặt anh.

Một giây sau, Cù Khê Ngưng giờ tay bắt lấy. Anh không nói năng gì, cứ thế bình tĩnh nhìn cô.

“Cù Khê Ngưng, nào anh có hổ à!” Cô tròn tròn đôi mắt xinh đẹp mắng anh: “Anh là cái thá gì? Vì sao anh cứ muốn thế nào là được như thế? Anh tặng quà thì tôi phải nhận? Anh muốn ngủ là tôi phải cho anh ngủ? Anh muốn xông vào nhà tôi là anh được xông? Anh muốn chăm sóc tôi là tôi phải để cho anh chăm sóc? Anh là cụ tổ của tôi à?!”.

Vì sao vẫn cứ thế chứ?

Cô những tưởng mình khôn lớn rồi. Nhưng sự thật là cô vẫn không thể dự liệu được hành động tiếp theo của mình, cũng không thể duy trì vẻ bình tĩnh như không giống anh. Cho dù cô có thể khiêu khích anh, tảng lờ anh, chọc giận anh thì anh vẫn dễ dàng xoay ngược lại không chế cảm xúc của cô.

Cô những tưởng mình giờ chút thủ đoạn là có thể xoay chuyển cục diện, nhưng từ đầu tới cuối anh lại không hề nhắc đến chuyện của Ngô Thiên Thu hôm qua, giống như nhìn thấy Đốc Mẫn giả vờ thân thiết với cô vậy, dường như không ai có thể quấy nhiễu bước chân anh. Cô những tưởng chỉ ít anh sẽ thể hiện sự bất mãn, ghen tuông, đố kỵ của mình với cô... Kết quả lại chẳng có gì cả.

Còn cô, ngay từ lúc muốn chọc giận anh là cô đã thua rồi... Cô chung quy vẫn muốn khiến anh quan tâm tới mình.

Thế nên, suốt một năm qua cô vẫn giậm chân tại chỗ, vẫn cứ bị anh dễ dàng chơi đùa trên tay.

Đây chính là sự thật, một chân tướng đẫm máu.

“Tôi nói cho anh biết, người tôi ghét nhất trên đời này chính là anh. Anh là cái đồ tự kiêu tự đại, ngura đực, khôn kiếp, máy đóng cọc...” Mắt cô đỏ sọng lên, vì giận mà thở hồng hộc: “Tôi còn không biết anh đến đây vì lý do gì nữa...”.

Một lúc lâu sau, Cù Khê Ngưng mới ngược lên, khẽ nói: “Mắng hết chưa?”.

Cô khoanh tay cười khẩy: “Ba ngày ba đêm không hết”.

Một giây sau, anh nghiêng người đè cô lên gối, cúi đầu ngậm chặt lấy môi cô, mút một cái thật mạnh.

Cô lại muốn đánh anh nhưng anh dùng ngón cái nhẹ nhàng đặt lên khóa miệng cô, tỏ ý bảo cô giữ sức một chút.

“Ý tứ của em qua mấy lời vừa rồi anh hiểu rất rõ.”

Bầu không khí yên ắng tới nổi tiếng một cây kim rơi xuống nền nhà cũng nghe rõ. Anh cọ trán mình lên trán cô, dường như vừa cười: “Anh cũng thích em”.

*Lời tác giả: Viết xong chương này tôi cũng thấy xung quanh toàn màu hồng. Trong lòng tôi, hoàng tử làm nũng trước kia là Djay, hoàng tử giỏi nói lời yêu là Phó Úc, hoàng tử thâm tình là Kha Khinh Đằng... Hôm nay trong lòng tôi chỉ có một người, anh ấy chính là Đại đế. Đọc xong chương này, còn muốn ngược Đại đế nữa không?

Bạn đang đọc truyện *Mục Tiêu Của Tôi, Định Mệnh Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 41: Tôi Không Tin

Khi chữ cuối cùng trong câu nói của Cù Khê Ngưng rơi ra, Lăng Họa cũng bất động nhìn anh.

Trái tim cô trong giây lát trào dâng những cảm xúc mãnh liệt như sóng cuộn biển trào. Cả cuộc đời này cô cũng không bao giờ mơ tưởng có thể được nghe từ ấy từ anh, đến nỗi chính cô còn hoài nghi không biết có phải tại mình có vấn đề hay không.

Trái tim mềm nhũn ra như có ai dùng bàn tay nóng bỏng ừ ả, nhưng chợt nghĩ ra điều gì đó, trái tim lại lập tức lạnh ngắt.

Mười giây mà như vừa đi qua cả một chặng đường núi gồ ghề, nhấp nhô lên xuống.

Lát sau, tâm trạng cô dần dần bình tĩnh trở lại. Cô nhướn mày: “Thích?”.

Anh vẫn mang biểu cảm chắc chắn đó đè xuống người cô, bình thần điềm nhiên, cất giọng cao ngạo: “Lẽ nào không phải?”.

Cô không nói gì sau đó cô bỗng nhiên cười một tiếng rất khẽ.

“Cù Khê Ngưng, thật ra tôi không hề cảm thấy anh hiểu ý nghĩa của từ này.” Lăng Họa giờ tay nhẹ nhàng đẩy anh ra: “‘Thích’ không phải là một ngày anh bỗng nhiên nghĩ ra, cảm thấy nói từ này là có thể mua chuộc tôi, để tôi tiếp tục nghe anh rầm rập”.

Anh nhướn mày: “Câu từ của anh chưa rõ ràng tới mức dùng để lấy lòng người khác”.

“Thế ư?” Cô nhìn anh: “Vậy anh hãy tự hỏi lại lòng mình đi. Một năm trước, anh dồn hết tâm sức để dụ dỗ và thao túng tôi, lẽ nào không phải đang lợi dụng tình cảm ‘thích’ của tôi sao?”.

Anh bỗng trầm mặc.

Khóe miệng của cô gợn lên một nụ cười nhạt: “Anh chưa bao giờ hiểu tình cảm có ý nghĩa như thế nào, nhưng anh biết làm sao để lợi dụng tình cảm của người khác nhằm đạt được mục đích của mình. Trước kia anh lợi dụng những cô gái đó để giải quyết nhu cầu sinh lý. Sau này anh lại lợi dụng tôi để đi nốt con đường hướng về quyền lực. Cho dù là bây giờ, kể cả anh đã hy sinh điều gì để tới bên cạnh tôi thì so với những gì tôi đã dành cho anh cũng chỉ đáng khinh như muối bỏ bể mà thôi”.

“Em khác với họ.” Ánh mắt anh sắc lạnh như gió rét mùa đông: “Lăng Họa, em không giống bất kỳ một ai hết”.

“Không giống điểm nào? À, vậy thì có lẽ là tôi thông minh hơn họ một chút, vừa có thể thỏa mãn nhu cầu sinh lý của anh lại vừa giúp được anh hoàn thành con đường quyền lực, có nhiều công năng để đồng thời sử dụng.” Cô cười khiêu khích: “Thế nên, đừng dùng từ ‘cũng’, như vậy là chà đạp tình cảm trước kia tôi dành cho anh”.

“Em không tin những lời anh vừa nói.”

“Tôi không tin.”

Anh ngược mắt lên: “Em vẫn còn oán trách anh. Chỉ cần em còn trách anh thì chứng tỏ em vẫn chưa quên được anh hoàn toàn”.

Cô mấp máy môi nhưng không lên tiếng.

“Em lặp đi lặp lại ‘trước đây’, chỉ là muốn chứng minh bây giờ em không còn tình cảm gì với tôi nữa. Rồi cuộc em đang thuyết phục tôi hay thuyết phục chính mình?” Anh tiếp tục nói.

“Phải, tôi chỉ đang thuyết phục chính mình.” Cô nhắm mắt lại: “Vì chỉ cần nghĩ tới trước kia, chỉ cần nhìn thấy anh là tôi sẽ nhớ lại anh đã thờ ơ đứng nhìn tôi càng lún càng sâu như thế nào, mà bản thân tôi thì đáng thương đến mức nào”.

Cô đã từng nằm mơ cũng cầu nguyện anh có một chút tình cảm nào đó vượt ra ngoài sự “lợi dụng” dành cho mình, cho dù chỉ là một chút. Có những khi nhìn vào mắt anh, cô cũng biết anh đối với cô hơi khác biệt thế nên mới càng ôm hy vọng. Nhưng đợi tới cuối cùng vẫn chỉ đổi lại sự thờ ơ của anh.

Sự kỳ vọng kia cuối cùng biến thành tuyệt vọng, cô không muốn phải trải nghiệm cảm giác đó lần thứ hai nữa.

Cù Khê Ngưng nhìn đôi mắt đỏ sọng của cô, ánh mắt hiện lên một tầng dần vật, giọng nói khàn đi: “Anh sẽ không đối xử với anh như đối xử với em nữa. Rốt cuộc anh phải làm đến mức nào mới có thể khiến em hiểu...”.

Cảm ơn anh hôm nay đã tới chăm sóc tôi, mời anh về cho.”

Cô nằm lại xuống giường, đắp chăn lên, không nhìn anh nữa: “Vấn câu nói ấy, nếu anh vĩnh viễn muốn làm người chiến thắng và kẻ kiểm soát, cảm thấy dù anh ban phát cho tôi chuyện tốt xấu gì tôi cũng phải chấp nhận thì tôi nhận thua, chỉ cần anh chịu buông tha cho tôi”.

Chẳng biết đã qua bao lâu, cô nghe thấy tiếng bước chân khe khẽ của anh và tiếng đóng cửa bên ngoài.

Cô kéo chăn lên, nhắm mắt lại để cho nước mắt từ từ chảy xuống thấm vào mái tóc...

...

Còn bên ngoài cửa, Cù Khê Ngưng đi tới trước cửa thang máy, anh nhú mảy, bực bội lần tìm một điều thuốc định hút, nhưng do dự vào giây cuối cùng lại cất đi.

Anh đi đi lại lại mấy vòng trước cửa thang máy, cuối cùng không nhìn được nữa bèn lấy di động ra, hần học bấm một dãy số điện thoại.

Chẳng mấy chốc, cuộc gọi đã được kết nối, một giọng nam dễ nghe, uể oải vọng ra từ trong điện thoại: “Có chuyện gì thế?”.

“Mạnh Phương Ngôn. Mấy chiêu trò của cậu không có ích với trường hợp của mình.” Giọng anh vẫn lạnh như băng: “Cậu bảo mình phải nói những lời ‘mật ngọt chết ruồi’, thế mà cô ấy không những không vui lại còn giận dữ hơn?”.

Mạnh Phương Ngôn ở đầu bên kia ngậy ra giây lát rồi bỗng nhiên phá lên cười.

“Cười cái gì hả?” Cù Khê Ngưng mặt mày nhăn lại mỗi lúc một khó coi: “Mình nói cho mà biết, cậu mà không đưa ra được một lời giải thích hợp lý thì mình có hàng trăm hàng ngàn cách khiến cậu phải quay trở lại Shadow làm tuyến một đấy. Như thế thì cậu lại có vài năm chỉ có thể đứng nhìn vợ con từ xa thôi, cậu tin không?”.

“Cậu xem, chính là vì thế này đấy.” Mạnh Phương Ngôn thờ dãi ngao ngán: “Đây chính là nguyên nhân vì sao Tiểu Hoa Hoa nghe thấy cậu nói xong giận càng thêm giận. Cậu nói chuyện bao giờ cũng giống như ra lệnh, uy hiếp, khẩu khí bề trên, chỉ tay năm ngón. Cậu muốn biểu đạt tình cảm trong trái tim mà lại ăn nói như đang ban phát, bố thí cho cô ấy vậy. Cậu nghĩ coi, nghe thấy cái gọi là ‘ngọt ngào’ này, cô ấy có vui nổi không?”.

Cù Khê Ngưng vốn dĩ định cãi lại nhưng bỗng im bật, không nói câu nào nữa.

“Trước kia đứng trước mặt một kẻ khốn nạn như cậu, cô ấy nhịn. Bây giờ cậu muốn theo đuổi lại người ta mà vẫn còn bày ra cái vẻ kiêu ngạo của mình, cậu cảm thấy có theo đuổi được không? Cô ấy là người vô liêm sỉ tới mức để cậu gọi thì tới, đuổi thì đi à?”

“Vậy thì cậu bày một cách gì đó cho mình đi.” Anh nhấn mạnh từng câu từng chữ: “Mạnh Phương Ngôn, cậu không thể tưởng tượng được bây giờ mình phiền muộn thế nào đâu”.

Có lẽ đây cũng là lần đầu tiên Mạnh Phương Ngôn nhìn thấy biểu cảm này của anh. Bao nhiêu năm qua, Cù Khê Ngưng mà anh ấy biết là người cho dù trời sập xuống cũng sẽ không nhú mảy vậy mà hôm nay lại ở đây hạ giọng xuống nước hỏi ý kiến anh chuyện theo đuổi vợ, quả thật là kỳ tích thứ tám của thế giới.

Anh ấy mừng thầm trong lòng, định bụng lát nữa về kiểu gì cũng phải kể cho Chúc Tịnh nghe, nhưng ngoài mặt anh ấy vẫn cố tỏ ra nghiêm chỉnh: “Cách há, thật ra rất đơn giản”.

“Nói đi.”

“Chính là hãy thể hiện dáng vẻ bực bội này của cậu cho cô ấy thấy.” Mạnh Phương Ngôn nói: “Cô ấy chẳng qua muốn nhìn thấy con người thật của cậu và những suy nghĩ thật của cậu. Xưa nay cậu luôn thể hiện mình không giống một người bình thường, không có những thái độ tiêu cực của một người bình thường như phẫn nộ, đố kỵ, khó chịu. Cậu cứ cho cô ấy nhìn thấy hết những gì cậu che giấu, chắc là sẽ có hiệu quả đấy”.

Cù Khê Ngưng nắm chặt điện thoại, trầm ngâm mấy giây: “Cậu chắc chứ?”.

“Có sao dùng vậy thôi.”

Anh gio tay day trán: “... Việc này đối với mình... hơi khó”.

Anh vẫn luôn quen giấu kín mọi cảm xúc của mình, tự tạo ra một lớp mặt nạ, bày ra biểu cảm mà anh muốn mọi người nhìn thấy, vì thời gian trôi qua quá lâu, đến bản thân anh cũng đã quên mất phải thể hiện những cảm xúc đó như thế nào.

“Mình biết là rất khó.” Mạnh Phương Ngôn nói trước khi ngắt máy: “Nhưng cậu đối diện với cô ấy, người cậu tin tưởng nhất cơ mà, phải không?”.

***

Sáng hôm sau, Lăng Họa đã hồi phục tinh thần, trước khi ra khỏi nhà đã quên sạch sẽ những chuyện hôm qua. Cô vẫn đến tòa nhà Chính phủ làm việc như mọi ngày.

Vừa đi vào văn phòng, cô liền nhìn thấy một tách cà phê nóng hổi trên mặt bàn.

“Của Chase pha cho cô đấy.” Một đồng nghiệp đứng bên cạnh tủm tỉm cười rồi chỉ tay về phía Cù Khê Ngưng đang đứng nói chuyện với người khác ở gần đó.

Cô ngẩng đầu nhìn qua, lập tức anh cũng quay mặt về phía cô.

“Anh uống đi.” Một giây sau, cô thu lại ánh mắt của mình, đưa cốc cà phê cho người đồng nghiệp không chút do dự: “Hôm nay người tôi không được thoải mái, không muốn uống”.

Tối trưa, cô vừa đứng dậy khỏi ghế liền nhìn thấy Cù Khê Ngưng ngay gần đó đi về phía cô.

“Cùng đi ăn trưa chứ?” Anh đi tới trước mặt cô, khẽ hỏi.

“Thật xin lỗi ngài Phó Chủ tịch.” Cô tao nhã cười: “Tôi có hẹn mất rồi”.

“Ài?”

Cô chỉ tay về phía Ngô Thiên Thu đã đợi sẵn trước cửa thang máy: “Willis”.

Sắc mặt anh tái xanh, anh nói ngay lập tức: “Anh đi cùng hai người”.

Cô nhìn biểu cảm của anh, chợt xao động: “Được”.

Thấy Cù Khê Ngưng cũng tham gia, Ngô Thiên Thu có phần kinh ngạc. Nhưng anh ấy là người ở đẳng cấp nào? Lập tức giả vờ như không có chuyện gì xảy ra, cười ha ha chào hỏi Cù Khê Ngưng.

Ba người họ tìm một vị trí sát cửa sổ trong nhà hàng của tòa nhà Chính phủ, bắt đầu gọi món.

Cù Khê Ngưng gọi xong phần của mình thì liếc nhìn Lăng Họa rồi nói với phục vụ: “Cobb Salad”.

“Áy?” Ngô Thiên Thu ngồi bên cạnh nhướn mày, nhìn về phía Lăng Họa: “Chẳng phải em thích ăn salad hoa quả ư?”.

“Tôi gọi một phần salad hoa quả.” Cô nói xong với người phục vụ thì nhìn Cù Khê Ngưng mỉm cười: “Tôi đổi khẩu vị rồi”.

Cù Khê Ngưng nhìn lại cô, gân xanh trên trán loáng thoáng gò lên.

“Thêm một cốc chocolate nóng nữa.” Lúc này Ngô Thiên Thu lên tiếng.

“Cảm ơn anh.” Cô cười tí mắt, gật đầu với Ngô Thiên Thu.

Người phục vụ nhận xong đồ cũng rời đi, anh ấy bèn nháy mắt với cô: “Tối nay còn chơi game thực tế ảo không?”.

“Có.” Cô trả lời ngay.

Ngô Thiên Thu gật đầu rồi cúi xuống lấy di động ra nhắn một tin. Một lát sau anh ấy lên tiếng: “Hôm nay có người bao chỗ đó mất rồi, hay là bảo họ nhường cho chúng ta?”.

“Không cần phiền vậy đâu.” Cô lắc đầu: “Hôm khác đi”.

“Hay là tới nhà anh chơi trò Chiến thần mới ra đi?” Ngô Thiên Thu búng tay: “Sáng hôm nay vừa chuyển tới, còn nóng nguyên”.

Cô không cần suy nghĩ, trả lời ngay: “Được ạ”.

“Choang” một tiếng.

Cô và Ngô Thiên Thu đồng thời quay đầu lại, lập tức nhìn thấy cốc nước trước mặt Cù Khê Ngưng bị đổ.

“Aiya, để tôi bảo họ đổi cốc khác cho anh.” Cô làm như không nhìn thấy gương mặt như bão bùng sắp tới của anh, mặt không đổi sắc gọi phục vụ: “Phiền anh giúp ngài Phó Chủ tịch đổi cốc nước khác, cảm ơn”.

Cù Khê Ngưng nhìn cô chăm chăm, thật sự chỉ như muốn bóp chết cô.

Ngô Thiên Thu nhìn qua nhìn lại giữa hai người, đáy mắt lập tức lướt qua biểu cảm đã hiểu. Lúc này anh ấy đứng lên khỏi ghế, khẽ cúi đầu: “Anh đi vào

nhà vệ sinh một chút”.

Anh ấy vừa đi, cô lập tức yên lặng cầm chocolate lên, uống một ngụm.

“Sao trước đây anh không biết em thích chơi game vậy?” Cô nghe thấy giọng anh lạnh lạnh vang bên tai.

Cô đặt cốc nước xuống, cười mỉm: “Anh còn không biết nhiều chuyện lắm”.

“Ví dụ?”

“Ví dụ như tôi thích chơi game.”

Anh chỉ tay vào chỗ ngồi của Ngô Thiên Thu: “Chơi game còn phải chạy tới nhà hắn chơi?”.

“Anh ấy không có vợ, tôi chưa có đối tượng, hai người độc thân có gì không được?” Cô chậm rãi nói: “À, anh định nói nhân viên cao cấp Chính phủ có tin đồn tình cảm thì không hay? Yên tâm đi, nước A rộng rãi hơn nước D, không để ý mấy chuyện này đâu?”.

“Em cảm thấy tên công tử lăng nhăng này tốt?”

“Có gì không tốt?” Cô đếm đầu ngón tay: “Đẹp trai này, thông minh này, rộng rãi này, biết lấy lòng con gái, biết nói lời tình cảm... Ừm, khả năng giường chắc cũng không tệ”.

“Lăng Họa, em đừng có khiêu chiến giới hạn của anh.” Cù Khê Ngưng nuốt nước bọt.

Cô không hề tức giận mà giọng cao hai tay: “Tôi không có nhiều bản lĩnh để khiêu chiến giới hạn của anh”.

“Vậy thì từ hôm nay em hãy nhớ kỹ.” Anh hơi đổ người về phía trước, đôi mắt tuyệt đẹp nhìn cô chăm chăm: “Em tức anh, giận anh thì cứ nhắm vào anh đây này. Nhưng em mà có gì với gã đàn ông khác thì tức là đụng phải giới hạn của anh”.

Lăng Họa mấp máy môi, một cảm xúc ngỡ ngàng không thể nói rõ ánh lên trong đôi mắt.

Nói xong câu ấy, Cù Khê Ngưng liền đứng dậy rời khỏi ghế.

Không quá lâu sau, Ngô Thiên Thu quay lại. Anh ấy nhìn chiếc ghế trống không của Cù Khê Ngưng rồi nhướng mày: “Anh ta đi rồi à?”.

“Ừm.” Lăng Họa cụp mắt xuống, nghịch di động trên tay.

Ngô Thiên Thu chấp hai tay sau gáy, dựa vào ghế, vắt chéo chân: “Hai người có gì hả?”.

Cô không phủ nhận.

“... Bảo sao.” Ngô Thiên Thu không mấy bất ngờ, giọng tay lên xoa xoa sống mũi cao thẳng của mình: “Lần này gặp anh, ánh mắt anh ta nhìn anh cứ như nhìn kẻ thù giết cha ấy”.

Cô phì cười.

“Cười cái gì mà cười? Em hại anh thế thâm rồi.” Ngô Thiên Thu lườm cô: “Sớm biết người trong lòng em là anh ta, ban nãy có đánh chết anh cũng không nói muốn em tới nhà anh chơi đâu”.

“Cả anh mà cũng sợ anh ấy?”

“Tình địch là ai cũng chơi, nhưng là anh ta, anh không đụng vào được.” Ngô Thiên Thu nhún vai: “Chưa nói tới chuyện trước kia anh ta là đặc công, cho dù chơi bài tâm kế anh cũng thua chắc”.

Lăng Họa thờ dãi, chống tay lên trán: “... Em thật sự đã đánh giá anh quá cao rồi”.

“Theo anh thấy ấy...” Ngô Thiên Thu gõ ngón tay lên bàn: “Em đừng có hờn dỗi nữa, khăn trương gói mình làm quà, mặc đồ nội y tình thú, nằm lên giường, thế lại hóa hay”.

*Lời tác giả: Dưới sự dẫn dắt của “quân sư đầu chó” Mạnh phiên phúc, con đường theo đuổi vợ của Đại đế mỗi lúc một xa. Không giấu gì các bạn, giờ mỗi ngày ngược đãi anh ấy đã trở thành niềm vui của tôi. Tôi nhất định sẽ ngược đến khi anh ấy ghen đến mất hết hình tượng thì thôi. Bên cạnh đó, có người nói với tôi nên gán ghép bạn học Thiên Thu và em gái Molly thành một đôi?! Các bạn nghĩ sao?

Bạn đang đọc truyện *Mục Tiêu Của Tôi, Định Mệnh Của Tôi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 42: Em Gái Mắt To Của Tôi Đâu?

Lăng Họa nghe xong câu nói của Ngô Thiên Thu, suýt nữa thì tắc thở.

Nhưng tên đó vẫn huyền thuyên không ngừng nghĩ, dường như giết mình bởi chính “chủ ý hay ho” của mình: “Đề anh nghĩ xem nào? Bộ đồ thô? Hay cô y tá? Chẹp chẹp... không, anh nghĩ là người như Chase vừa nhìn đã biết là biến thái vô cùng, hay em mặc bộ đồ nữ cảnh sát đi? Tay cầm theo dây roi, kiểu kiểu đó?”.

Cô nhe răng cười với anh ấy: “Anh mà dám nói thêm một câu nữa, em sẽ chơi trò nhỏ nhen* anh tin không?”.

*Một trò chơi tình dục mang tính SM.

“Đến đây.” Anh ấy ưỡn ngực, liếm liếm bờ môi gọi cảm của mình: “Anh là anh thích khẩu vị nặng”.

Người phục vụ bê đồ lên, lúc đi còn đỏ bừng mặt, cứ đi vài bước lại quay lại nhìn Ngô Thiên Thu. Lăng Họa thờ dài, thầm nghĩ tên yêu nghiệt này thật sự không khác gì Đốc Mẫn, nắc cả một đồng nợ đào hoa mà cả đời cũng không trả nổi.

“Cũng may là em không chết trong tay anh.” Cô đánh giá Ngô Thiên Thu từ trên xuống dưới, chán ghét cúi đầu ăn salad.

“Nhưng anh cảm thấy với tình hình hiện tại của em, thả rơi vào tay anh có khi lại nhẹ nhàng thoải mái.” Ngô Thiên Thu chọc ghẹo cô.

Cô trừng mắt lườm anh ấy, nhưng thật sự không nói được câu nào để phản bác.

“Truyền thuyết về Chase anh cũng đã nghe nhiều năm rồi. Người ta hay đồn anh ta là một người theo chủ nghĩa độc thân. Nhưng anh nhìn dáng vẻ ban nãy của anh ta thì chẳng qua cũng chỉ là một người thường vì tình mà đau đầu thôi. Tiểu thư Lăng Họa, vẫn là em vĩ đại, em có thể khiến loại đàn ông này bước từ trên trời xuống, quả là giỏi.” Anh ấy giả vờ giả vịt vỗ tay với cô.

Lăng Họa cúi đầu ăn cơm: “Không dám”.

“Nói thật, anh ta đã xuống nước đến mức này, em vẫn không chịu nể mặt sao?”

“Vì sao em phải nể mặt? Dễ dàng vậy sao?” Cô điềm nhiên nhún vai: “Chỉ vì anh ta là Cù Khê Ngưng? Dựa vào đâu mà cả đời anh ta cứ được thuận buồm xuôi gió? Em không thể vạch một dấu X to đùng trong sổ tay lịch sử của anh ta à?”.

Ngô Thiên Thu nhìn cô, ôm vai rừng mình run rẩy: “Lòng dạ đàn bà thật là độc ác”.

“Đều là bị ép cả thôi.” Cô cười: “Em không phải là quả hồng nát, bị bóp một lần là dễ dàng bị bóp lần hai đâu”.

“Thế là tối nay em vẫn tới nhà anh sao?” Anh ấy búng tay: “Nếu em không sợ anh và em đều bị đánh gãy chân”.

“Đến chứ.” Cô gần như không hề do dự, ngẩng đầu lên, lấy khăn giấy lau miệng: “Vì sao không đến?”.

...

Hơn tám giờ tối, cô đi xuống bãi đỗ xe dưới tầng hầm, bước lên xe của Ngô Thiên Thu.

Điều bất ngờ là Cù Khê Ngưng không biểu hiện giống như anh buổi sáng, ôm cây đợi thỏ đứng ở cửa chờ bắt cô tại trận. Bắt đầu từ chiều cô đã không nhìn thấy bóng dáng anh đâu, cũng không nhận được bất kỳ tin tức gì từ anh.

Đương nhiên, không thể không nói, kiểu mất tích này của anh khiến cô thờ phào nhẹ nhõm trong lòng. Nhưng không hiểu vì sao, cô vẫn mơ hồ cảm thấy có thể anh đang đợi ở một nơi nào đó và nắm mọi thông tin về cô trong tay.

Trải nghiệm từng bị anh gắn máy nghe trộm, máy định vị vẫn còn hiển hiện trước mắt. Lúc ở trên xe, cô vẫn còn nghi ngờ, phải lần sờ một lượt khắp người, sợ anh lại nhân lúc nào đó cô không chú ý gài lên người cô một “quả bom” di động.

Ngô Thiên Thu vừa lái xe vừa quay đầu nhìn cô: “Bắt đầu tự sờ rồi đấy hả? Nói thật, em mà thả chết cũng không chịu ngủ với Chase, anh cũng có thể miễn cưỡng giúp em xoa dịu nhiệt huyết như hồ của phụ nữ ba mươi”.

Cô nghiêng đầu, chỉ nói một chữ: “Cút”.

Nhà của Ngô Thiên Thu là một biệt thự hào hoa, từ garage ngầm dưới đất có thể đi thẳng thang máy vào trong nhà. Vì thế họ cũng không cần lo bị ai đó nhìn thấy, hoàn toàn thuận lợi đi vào nhà anh.

Vừa vào nhà, Ngô Thiên Thu đã xuống bếp lấy rượu và đồ nhắm. Cô bỏ túi xách xuống, đi vòng một vòng trong phòng khách rộng lớn.

Khi Ngô Thiên Thu đi ra thì nhìn thấy cô lấy hai ngón tay kẹp một cuốn tạp chí người lớn lên, bấu môi nhìn anh: “Anh nói gì thì nói cũng là một nam thần, dùng tay chỉ bằng hành động?”.

“Em không hiểu đâu.” Ngô Thiên Thu nháy mắt với cô về bằng nhắng: “Ồ ngay dưới cái sofa em đang ngồi đây còn khoảng chục quyển nữa. Mà trong máy tính của anh còn cả đồng clip, gần đây anh có hứng thú với mấy thứ này nhiều hơn với phụ nữ thật”.

Cô khinh bỉ lườm anh: “Đừng tìm cớ nữa, em cảm thấy trước kia anh quan hệ nhiều quá nên thận hư rồi”.

“Cũng có lý.” Anh ấy thật sự ngẩng đầu lên đắm chiều suy nghĩ một lát: “Anh nhớ lần trước, cùng với một cô gái nước P, làm từ 11 giờ đêm tới tận sáng hôm sau, có khi làm hư thận thật ấy...”.

Lăng Họa bật ti vi lên, liền kết với trò chơi, sốt ruột ngắt lời anh: “Stop, em không hứng thú gì với đời sống tình cảm của anh đâu”.

“Đừng vậy mà.” Ngô Thiên Thu rót hai ly rượu, đưa một trong hai ly cho cô: “Nào, cạn ly vì em đã cùng anh đi chơi Chiến thần mà không ngủ với Chase, Cheers!”.

Nghe xong lời anh ấy nói, Lăng Họa lườm đến gần như lác cả mắt luôn, đón lấy ly rượu, phiền phức cụng ly với anh rồi ngẩng đầu uống cạn.

“Haizz, đêm còn dài, giờ mới chỉ là bắt đầu thôi.”

Hai người chuyển tay nhau máy chơi game rồi bắt đầu. Ngô Thiên Thu cười áo ra, để trần nửa người, miệng lẩm bẩm: “Thật sự hy vọng lúc này có một em gái hiền lành tới an ủi tâm hồn anh. Em gái đó phải có một đôi mắt to, tròn xoe, mũi nhỏ nhắn, miệng xinh xinh và một gương mặt hoa đào... Sau đó tốt nhất là có một gương mặt cười, chỉ cần cười một cái là anh ngắt lịm, chẹp chẹp...”.

Lăng Họa vừa linh hoạt bấm nút rầm rầm vừa trả lời không ngừng nghỉ: “Em còn tưởng anh thích mẫu con gái ngực đầy đặn cúp D”.

“Thật ra không phải.” Anh thở dài: “Kiểu mà em nói chỉ khiến anh nổi thú tính thôi chứ không thấy thú vị”.

“Haizz, tiểu thư Rene à.” Nói tới đây, Ngô Thiên Thu bỗng nhiên vút máy game sang một bên, thẳng thừng nằm ngửa ra thảm: “Em bảo một nửa của anh rốt cuộc khi nào mới tới? Anh thật sự không muốn tiếp tục quan hệ nam nữ bừa bãi nữa, cũng không muốn dựa vào hai bàn tay mình để sống qua ngày nữa. Anh cho em biết, chỉ cần cô gái đó xuất hiện, anh đảm bảo sẽ cắt hết mọi suy nghĩ nhăng nhít, ngày ngày làm nô bộc cho cô ấy sai bảo”.

Kể từ bữa tối hôm trước sau khi hai người họ chân thành xác định lại mối quan hệ của mình, cô cảm thấy gã Ngô Thiên Thu này bắt đầu coi cô như một người bạn tâm giao giới tính nữ, bây giờ lại còn bắt đầu lải nhải tâm sự với cô những vướng mắc tình cảm, thật sự khiến cô phải có một cái nhìn khác với hình tượng công tử đào hoa trước kia của anh ấy.

“Em gái mắt to dễ thương của tôi đang ở đâu...”

Bên tai vẫn là những tiếng lẩm nhảm không dứt của Ngô Thiên Thu. Suốt cả quá trình cô chỉ nhủ mảy mảy tập trung vượt qua cửa đầu tiên, cuối cùng chịu không nổi bèn đá anh ấy một cú: “Đừng lẩm nhảm nữa, mau qua đánh một ván đi”.

Ngô Thiên Thu thở dài ngao ngán lật người ngồi dậy, cầm máy chơi game lên.

Cô quay người lại, cầm ly rượu lên nhấp một ngụm, nhưng bỗng nhiên nghe thấy tiếng di động rung lên bần bật.

Cầm điện thoại lên nhìn, cô bắt máy.

“Chị Rene?”

“Tôi đây.” Lần này cô lập tức nhận ra giọng đôi phương: “Molly?”.

“Ừm.” Giọng Molly lúc này nghe bỗng có chút sốt sắng: “Anh trai em ốm rồi à”.

Trái tim cô thất lại, ngón tay vô thức cuộn lại: “... Anh ấy sao rồi?”.

“Hình như là bị sốt. Em bảo anh ấy uống thuốc, anh ấy cũng không chịu, còn không cho em gọi bác sỹ đến. Bây giờ quần áo thì chưa thay đã nằm lăn ra giường, em có cảm giác anh ấy bệnh khá nặng.” Molly nói năng có phần lộn xộn: “Chị Rene, chị có thể qua đây xem anh ấy thế nào không ạ? Anh ấy sốt đến hồ đồ rồi, mà vẫn còn lẩm bẩm tên chị”.

Giọng nói lãnh lốt của cô bé từng câu từng chữ đập vào tai cô, nặng nề. Cô làm như không nghe thấy nhưng tất cả vẫn lọt vào tai cô không sót chữ nào.

Ngô Thiên Thu chơi game một lúc, phát hiện cô không nói câu nào bèn quay đầu, liền thấy cô đang cầm di động, nhủ mảy biểu cảm rất nặng nề.

“Sao vậy?” Anh ấy hỏi.

Cô lắc đầu, bỏ di động xuống rồi cầm máy chơi game lên: “Không sao”.

Anh ấy nhìn cô một lúc: “Chase xảy ra chuyện gì rồi?”.

Vừa nghe thấy cái tên này, cô liền vô thức nghiêng răng, dùng sức ấn thật mạnh lên máy chơi game, làm như không nghe thấy câu hỏi của anh ấy.

Nhưng không ngờ một giây sau, Ngô Thiên Thu đã thắng thừng tắt nguồn máy đi.

Màn hình bỗng chốc tối thui, cô quay lại nhìn anh ấy, không tin vào mắt mình.

“Đi.” Anh ấy khoác áo lên người: “Anh đưa em tới đó”.

“Em không đi.”

Ngô Thiên Thu đứng nguyên tại chỗ, nhìn một bên mặt nhợt nhạt của cô từ trên xuống: “Em có thể chọn cách không đi. Anh cho em biết, rất nhiều người cả đời cũng không gặp được một người có thể khiến mình thấy phiền phức vậy đâu, thế là cứ sống tạm bợ hết đời. Em đã gặp được rồi, cũng đã đầu rơi máu chảy đến tận ngày hôm nay, hà tất phải hèn nhát quay đầu bỏ chạy ngay khi sắp chiến thắng như thế này?”.

Cô cắn chặt răng, đặt máy chơi game xuống, trong ánh mắt chỉ toàn dần vật.

“Lẽ nào em không muốn kéo người đàn ông này từ trên chín tầng mây xuống cả đời, để anh ta làm một phạm phu tặc tử bên cạnh em ư?”

Trong giây lát Lăng Họa suy nghĩ rất nhiều, rất nhiều.

Cô nghĩ tới chuyện anh đã từng mặc áo ngủ bắt cô đọc sách cho nghe, anh từng tặng tranh cho cô, nghĩ tới chuyện anh muốn là người cuối cùng chúc mừng sinh nhật cô, nghĩ tới chuyện anh luôn hôn bất chợt không lý do, nghĩ tới chuyện anh đã mặc áo nhân viên chuyên phát tới gửi quà, cầm mười một hộp quà xuất hiện trước mắt cô với khuôn mặt tiêu tụy...

Cô thật sự rất ghét anh, cứ nghĩ tới dáng vẻ tự tin đầy mình của anh là lại thấy phiền, nghĩ tới vẻ mặt như ăn chắc mình của anh là lại nổi trận lôi đình... Người đàn ông đầy rẫy mưu mô này như một cái động không đáy, nhưng vì sao cứ phải là anh cơ chứ?

“Bạn học Thiên Thu, mấy hôm nữa anh có thể lên giảng đường nói về chuyện tình cảm rồi đấy.”

Chẳng biết đã qua bao lâu, cô đứng dậy, khàn giọng nói: “Mấy lời dọa người thì đầy rẫy, không biết xấu hổ”.

Ngô Thiên Thu cười: “Đi thôi”.

***

Bạn học Thiên Thu khi còn nhỏ tuổi hơn một chút rõ ràng. Thì đó, quãng đường đi phải mất nửa tiếng bị anh thu lại còn chưa đầy mười lăm phút.

Tới trước cửa nhà Cù Khê Ngưng, cô lập tức nhìn thấy Molly đứng ở dưới nhà, đang ngó đầu ra nhìn trái nhìn phải. Cô vỗ vỗ cánh tay Ngô Thiên Thu rồi bước xuống xe.

Ngô Thiên Thu cũng theo cô xuống xe, nhìn cô đi về phía Molly.

“Chị Rene.” Vừa trông thấy cô, Molly lập tức đón đường: “Em đưa chị lên”.

Nói xong, Molly còn vẫy tay với Ngô Thiên Thu như đang cảm ơn vậy.

Hai người nhanh chóng đi thang máy riêng lên tầng, cửa thang máy kêu “ding” một tiếng rồi bật mở, chính là phòng khách rộng lớn nhà họ.

“Bố mẹ em đang ở nước P, trong nhà không có ai.” Lúc này Molly chỉ tay vào phòng ngủ bên trái: “Anh em ở trong đó”.

Cô xoa đầu Molly, dịu dàng nói: “Đừng lo lắng”.

“Chị đến là em hết lo rồi.” Molly thở phào: “Chị còn có ích hơn thuốc thang và bác sỹ nhiều”.

Lăng Họa bật cười, lúc này cô đi về phía phòng ngủ, mở cửa ra.

Bên trong không có ai.

Ít nhất là cô chưa nhìn thấy ai trên giường, chiếc chăn trên giường bị lật ra. Bên cạnh tủ quần áo hay bàn làm việc cũng đều không có người.

Cô nhú mồm, đang định quay đầu hỏi Molly thì phát hiện con bé đã chuồn lẹ vào trong thang máy, chiếc cửa thang máy đã nhẹ nhàng khép lại trước mặt cô.

Trái tim cô bỗng căng thẳng, cô tiến về phía phòng ngủ thêm mấy bước.

Trong phòng yên ắng tới độ không có một âm thanh nào. Tim cô bỗng đập thành thịch, từng tiếng dữ dội vọng vào tai.

Phòng ngủ của anh nối liền với một phòng tắm riêng biệt. Nghe bên trong phòng tắm hình như có động tĩnh. Cô bèn đi về phía đó, giờ tay lên gõ cửa, sau đó đẩy cửa bước vào.

Một giây sau, cô sững sốt hết lên, lập tức bị người ta dùng tay kéo thẳng vào trong.

“Cù...” Cô bật ra được đúng một chữ rồi lập tức bị Cù Khê Ngưng nuốt trọn các chữ còn lại.

Nóng, một con nóng ở đâu ùn ùn kéo tới. Cô bị anh giữ chặt hai tay, giờ cao đề chặt lên bức tường phòng tắm, bị anh giữ chặt cằm, hôn mạnh mẽ, đầu lưỡi cũng bị anh gài vào đến đau đớn.

Chẳng biết đã qua bao lâu, cuối cùng cô mới dần hết sức đẩy anh ra, phẫn nộ nói: “... Anh điên gì vậy?!”.

Cù Khê Ngưng cười đến mấy chiếc cúc, áo sơ mi nhăn nhúm, hốc mắt đỏ rực đến đáng sợ. Anh kịch liệt thở dốc, một tay vẫn còn sờ qua sờ lại trên eo cô, định luôn vào dưới váy cô.

“Rốt cuộc anh có bị sốt hay không?” Cô bức bối giữ chặt tay anh, lạnh lùng hỏi.

Anh không lên tiếng, hơi thở quả thực có phần nặng nề.

Cô sốt ruột hướng về phía trán anh mới phát hiện đúng là trán anh rất nóng: “Đã sốt rồi còn không nằm yên trên giường, anh trốn vào nhà tắm làm gì?”.

“Muốn nôn.” Anh cất giọng trầm khàn.

“Sốt nặng vậy không nôn thốc nôn tháo mới lạ đấy.” Cô vẫn chưa nể mặt anh, muốn kéo anh ra ngoài, đo nhiệt độ trước rồi tính sau nhưng lại bị anh ghi chặt trong lòng, đè lên tường ra sức hôn lấy hôn để.

“Cù Khê Ngưng!” Cô hần học đá anh vài cú, mới đẩy được người đàn ông đang cọt nhả này ra: “Anh sốt đến hông não rồi à?”.

Anh thở dốc, đôi mắt sâu nhìn cô chăm chú rồi bất ngờ hỏi: “Em đã tới nhà của Ngô Thiên Thu?”.

Cô im lặng, hất tay anh ra khỏi eo mình: “Anh thần thông quảng đại như vậy, có gì anh không biết đâu”.

“Anh muốn nghe từ chính miệng em.” Cho dù đang bị bệnh, thì cảm giác áp lực toát ra từ chất giọng của anh vẫn còn tồn tại.

“Đã tới.” Cô nhìn thẳng vào mắt anh, không chút e sợ.

Một lát sau, Cù Khê Ngưng đang nhìn cô bỗng nhếch môi cười.

Anh giờ tay kéo váy của cô xuống, thật sự không khác gì kéo một mớ giẻ rách. Cô tận mắt nhìn thấy váy bị anh thô lỗ ném xuống đất, sau đó bị anh xoay cả người ấn lên tường, quay lưng về phía mình.

Lúc này Lăng Họa mới thật sự hoảng sợ, sợ anh sốt cao đến độ bùng bùng nhu cầu, bèn ra sức vận vẹo: “Tôi đang đến tháng!”.

“Anh biết.” Anh cời sơ mi của mình ra, cời thắt lưng, cơ ngực vạm vỡ áp lên sống lưng mịn màng của cô: “Chúng ta thử cách khác”.

*Lời tác giả: Tôi cảm thấy tôi không viết chuyên truyện người lớn thật là lãng phí tài năng... Thử đoạn quan hệ chưa bao giờ lặp lại, đến chính tôi cũng thấy phục mình... Cũng chưa bao giờ thấy người nào đang cãi nhau với Tiểu Hoa Hoa mà vẫn có thể chơi trò trong phòng tắm... Đại để quá mạnh!

Bạn đang đọc truyện *Mục Tiêu Của Tôi, Định Mệnh Của Tôi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.